

Un parteneriat
fierbinte

JENNIFER
PROBST

CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „CĂSĂTORIE CU UN MILIONAR“

Deși surorile ei trăiesc fericirea conjugală alături de minunații și bogații lor soți, Julietta Conte nu se vede luând-o pe urmele lor nici acum și nici în viitor. Julietta este mult prea ocupată cu afacerea familiei, patiseria La Dolce Famiglia. Munca este pasiunea ei, iar luxosul său apartament din Milano îi este sanctuar – până când în viața ei apare Sawyer Wells, un bărbat misterios și fermecător, care o ademenește cu o ofertă irezistibilă: un parteneriat exclusiv cu lanțul lui internațional de hoteluri de lux, pe care se pregătește să le deschidă.

Julietta a avut parte de mai multe dezamăgiri în dragoste și a ajuns la concluzia că îi este mai bine să se țină departe de complicațiile unei legături amoroase. Și totuși, dintr-un motiv pe care nu-l înțelege pe deplin, i se pare o mare provocare să își pună încrederea în prietenul cumnatului ei, care a reușit doar cu o privire să o facă să viseze la lucruri de care nu se credea dornică.

Pusă acum în fața unei ocazii cu care e foarte posibil să nu se mai întâlnească vreodată – aceea de a duce afacerea de familie la nivel global –, va accepta ea oare să amestece afacerile încheiate cu sânge-rece cu flăcările pasiunii care par să topească gheața care o ținea protejată?

„O vrajă și multe dorințe ascunse –
un început ce stârnește controverse.

Semnarea unui contract cu *diavolul* va aduce în prim-plan elemente ce incită cititorul trimițându-l în lumea afacerilor de lux și a tradițiilor de familie. Personajele principale sunt precum două fețe ale aceleiași monede, se completează, depășesc limitele și se contopesc în întuneric.”

Milica Drăgan, editor la blogul *Literatură pe tociwi*

Tradiție din 1989

 www.litera.ro

ISBN 978-606-33-7292-6

9 786063 372926

JENNIFER PROBST
Un parteneriat fierbinte

Traducere din limba engleză
Anca Mihăilescu

LITERA
București

capitolul 1

Era oficial.

Era o ratată.

Julietta Conte se uita în gol spre peretele crem din casa ei. Straniu, nu își făcuse niciodată timp să agațe fotografii sau tablouri. Fără urme sau găuri de la cuie, liniile drepte și curate o calmau de obicei. Îi aminteau de stilul de viață ordonat și controlat pe care îl ducea cu mândrie. În seara asta însă, perfecțiunea pură a peretelui respectiv nu o făcea decât să se simtă goală pe dinăuntru. Ca o impostoare sau o fantomă.

Un sunet ciudat îi scăpă printre buze. Ratase cea mai mare afacere oferită vreodată brutăriei familiei ei, dar să-și piardă mințile nu era o posibilitate în momentul acesta. O lună de documentare, o tonă de documente, somn puțin și numeroase întâlniri sociale îi aduseseră un refuz din partea hotelului Palazzo. Ea fusese așa sigură de succes. În schimb, rămăsese doar cu imaginea cu ea mărturisind eșecul echipei ei în dimineața următoare.

Strânse halatul ciocolatiu de mătase mai tare în jurul ei și traversă covorul pufos spre bucătăria ei trendy și își turnă un pahar de Bolla. Vocile joase de la televizor sporovăiau în spatele ei, dar tăcerea profundă din casa ei aproape că urla.

Ce nu era în regulă cu ea în seara asta? Mai pierduse afaceri și înainte. Rareori își permitea să se poticnească în eșecurile ei - învățase să devină mai dură și să se îndrepte spre următoarea ocazie de profit. Nu era ca și cum La Dolce Famiglia era în dificultăți financiare. Nu era o chestiune de viață și de moarte, și, cu toate astea, tentația de a-și lăsa amprenta asupra lumii afacerilor

și în familia ei era tot ce mai avea de dăruit. Iar acum nu putea realiza nici măcar asta.

Un bâzâit insistent îi ajunsese la urechi. Julietta luă telefonul și se uită la mesaj. Sora ei. Din nou. Al treilea sau al patrulea mesaj în seara asta?

Ai făcut-o?

Nerăbdarea o irita. Sora ei mai mică era de multă vreme căsătorită și fericită cu iubirea ei și insista că o vrajă ridicolă de dragoste ar fi ajutat-o să obțină asta.

Măcar dacă ar fi fost așa. Cât de ușoară ar putea fi viața dacă ai face o listă cu calitățile dorite la un bărbat, ai arde-o într-un foc dedicat Mamei Natură și apoi te-ai pune pe așteptat? Desigur, Julietta încercase să-i explice cu blândete că nu era meritul cărții, ci totul se datora mai degrabă faptului că erau meniți să fie împreună. Carina refuza să creadă asta.

Așa că insistase și îi pusese în brațe cartea cu coperte din pânză violet la ultima ei vizită și o făcuse să jure pe legătura lor ca surori că avea să încerce vraja. Carina credea cu tărie că, dacă Julietta făcea ridicola vrajă de iubire, bărbatul potrivit avea să apară la ușa ei și să îi schimbe viața. După o oră în care i se tot amintise despre inabilitatea sa de a vedea înspre viitor dincolo de fișierele ei, Julietta acceptase să o facă, convinsă că sora ei avea să uite conversația ridicolă și apoi să își vadă de treabă.

Trecuseră două săptămâni și douăzeci de mesaje de atunci. O duzină de telefoane. Și nu dădea încă semne că avea să uite. Tastă două litere pe ecran.

Nu.

Gustul proaspăt, fructat al vinului îi dansa pe limbă. Deschise frigiderul, luă niște struguri și se duse înapoi în camera de zi, ca să stea bosumflată. De ce nu înțelegea

sau nu accepta nimeni că o femeie singură putea fi fericită? Iar ea era fericită. Al naibii de fericită. Dar, de când cartea aceea caraghioasă cu coperte mov își făcuse loc în casa ei, fusese chinuită fără încetare. Carina jura că vraja funcționase și cu Alexa, și cu Maggie și le ajutase să-și găsească sufletele-pereche.

Peste ea se abătu un val apăsător de lipsă de speranță.

Se luptă cu senzația bruscă de panică, trase aer în piept și își analiză la rece sentimentele. Sigur că era un pic geloasă pe surorile ei. Toate erau la casa lor, fericite, sporovăind despre familii și întruniri de familie. Ea era considerată femeia singură care ar trebui să distreze pe toată lumea cu povești de amor eşuate și aventuri amoroase palpitate.

Screensaverul de pe laptopul ei cu logoul La Dolce Famiglia râdea de ea. În loc de asta, Julietta vorbea despre cifre și vânzări și următoarea mare afacere care avea să aducă măreție numelui familiei. Mama ei începea să se uite la ea cu îngrijorare și poate și cu puțină milă.

Muşcă dintr-un strugure. Sucul acrișor îi explodează pe limbă. Merda. Cui îi păsa. Nu erau acum vremurile când femeile nu mai aveau nevoie de bărbați? Sexul era supraestimat și nu era oricum ceva de care să fie interesată. Inabilitatea ei de a avea orgasm sau o legătură profundă cu un bărbat o frustrase ani în șir, până când jurase să excludă partea asta din viața ei ca să își păstreze sănătatea mintală. Mintea putea să tânjească după intimitate fizică, dar corpul era îmbrăcat în gheață. După numeroase încercări de a simți ceva - orice - față de sexul opus, ea se oprise din văicăreală și începuse să trăiască.

Fără sex.

Spațiul ei elegant vorbea despre bunăstarea, gustul și succesul ei. Deși surorile ei preferau mobilier de Toscana, Juliettei îi plăceau liniile clare, moderne, cu o eficiență nelindurătoare care se potrivea cu simțul ei al ordinii. Vopsea albă, luminoasă punea în evidență mesele negre de sticlă, scaunele simple și pernele rotunde

și în familia ei era tot ce mai avea de dăruit. Iar acum nu putea realiza nici măcar asta.

Un bărbat insistent îi ajunsese la urechi. Julietta luă telefonul și se uită la mesaj. Sora ei. Din nou. Al treilea sau al patrulea mesaj în seara asta?

Ai făcut-o?

Nerăbdarea o irita. Sora ei mai mică era de multă vreme căsătorită și fericită cu iubirea ei și insista că o vrajă ridicolă de dragoste ar fi ajutat-o să obțină asta.

Măcar dacă ar fi fost așa. Cât de ușoară ar putea fi viața dacă ai face o listă cu calitățile dorite la un bărbat, ai arde-o într-un foc dedicat Mamei Natură și apoi te-ai pune pe așteptat? Desigur, Julietta încercase să-i explice cu blândețe că nu era meritul cărții, ci totul se datora mai degrabă faptului că erau meniți să fie împreună. Carina refuza să creadă asta.

Așa că insistase și îi pusese în brațe cartea cu copertă din pânză violet la ultima ei vizită și o făcuse să jure pe legătura lor ca surori că avea să încerce vraja. Carina credea cu tărie că, dacă Julietta făcea ridicola vrajă de iubire, bărbatul potrivit avea să apară la ușa ei și să îi schimbe viața. După o oră în care i se tot amintise despre inabilitatea sa de a vedea înspre viitor dincolo de fizierele ei, Julietta acceptase să o facă, convinsă că sora ei avea să uite conversația ridicolă și apoi să își vadă de treabă.

Trecuseră două săptămâni și douăzeci de mesaje de atunci. O duzină de telefoane. Și nu dădea încă semn că avea să uite. Tastă două litere pe ecran.

Nu.

Gustul proaspăt, fructat al vinului îi dansa pe limbă. Deschise frigiderul, luă niște struguri și se duse înapoi în camera de zi, ca să stea bosumflată. De ce nu înțelegea

sau nu accepta nimeni că o femeie singură putea fi fericită? Iar ea era fericită. Al naibii de fericită. Dar, de când cartea aceea caraghioasă cu coperte moș își făcuse loc în casa ei, fusese chinată fără încetare. Carina jură că vraja funcționase și cu Alexa, și cu Maggie și le ajutasese să-și găsească sufletele-pereche.

Peste ea se abătura un val apăsător de lipsă de speranță. Se luptă cu senzația bruscă de panică, trase aer în piept și își analiză la rece sentimentele. Sigur că era un pic geloasă pe surorile ei. Toate erau la casa lor, fericite, sporovăind despre familie și întruniri de familie. Ea era considerată femeia singură care ar trebui să distreze pe toată lumea cu povești de amor eșuate și aventuri amoroase palpitate.

Screensaverul de pe laptopul ei cu logoul La Dolce Famiglia râdea de ea. În loc de asta, Julietta vorbea despre cifre și vânzări și următoarea mare afacere care avea să aducă măreție numelui familiei. Mama ei începea să se uite la ea cu îngrijorare și poate și cu puțină milă.

Muşcă dintr-un strugure. Sucul acrișor îi explodă pe limbă. *Merda*. Cui îi păsa. Nu erau acum vremurile când femeile nu mai aveau nevoie de bărbați? Sexul era suprestimat și nu era oricum ceva de care să fie interesată. Inabilitatea ei de a avea orgasm sau o legătură profundă cu un bărbat o frustrase ani în șir, până când jurase să excludă partea asta din viața ei ca să își păstreze sănătatea mintală. Minteia putea să tânjească după intimitate fizică, dar corpul era îmbrăcat în gheață. După numeroase încercări de a simți ceva - orice - față de sexul opus, ea se oprise din văicăreală și începuse să trăiască.

Fără sex.

Spațiul ei elegant vorbea despre bunăstarea, gustul și succesul ei. Deși surorile ei preferau mobilier de Toscana, Juliettei îi plăceau liniile clare, moderne, cu o eficiență neîndurătoare care se potrivea cu simțul ei al ordinii. Vopseaua albă, luminoasă punea în evidență mesele negre de sticlă, scaunele simple și pernele rotunde

de sub tavanele înalte. Ferestrele uriașe permiteau luminii să inunde încăperile pe timpul zilei și ofereau seara o vedere spectaculoasă asupra orașului Milano. Bucătăria ei consta din scaune de bar din piele roșie și blaturi negre de granit. Nu era nevoie de o masă mare, deoarece mânca mereu singură. Dacă apărea vreun gadget nou, ea îl cumpăra. Locul era dotat cu cea mai nouă tehnologie, de la diversele computere cu internet de mare viteză la un televizor uriaș și sisteme de sunet care transmiteau muzică în fiecare cameră.

Nu avea fletul surorii ei Venezia pentru dramatic în materie de modă, dar costumele ei croite superb erau mereu de designer. Aprecia hainele bine făcute și își răsfața latura feminină cu un dressing plin cu piele, piele întoarsă, mătase și satin. Ar fi putut foarte bine să cumpere o vilă din salariul ei, dar ea prefera apartamentul de lux din centrul orașului Milano - aproape de serviciu, de oameni, de activități. Tăcerea adâncă din munți ar putea să o înnebunescă.

Mai ronițăi câteva boabe de strugure în timp ce telefonul ei vibra din nou.

De ce te temi?

Julietta apucă telefonul și făcu ceva inimaginabil: apăsa butonul de închidere și o pedepsi pe sora ei în singurul mod posibil - obligând-o la tăcere.

Ea nu se teme de nimic în afară de eșec. Din fericire, învățase că munca serioasă și controlul nemilos duceau la succes.

Singurul lucru pe care nu fusese în stare să-l schimbe era corpul ei, așa că făcuse ce era mai logic. Acceptase asta și mersese mai departe. Acum, câteva mesaje de la sora ei o scuturaseră precum dinții clănțănitori ai unui schelet.

Privirea i se îndreptă spre carte. Coperta părea să vibreze, cumva poruncitor, aproape implorând-o

să traverseze încăperea spre ea. Ea o aruncase pe un raft lângă biografiile care-i plăceau, dar culoarea stranie refuza să se amestece cu celelalte corosore de cărți. Poate că avea să se uite prin carte și să îi spună Carinei că făcuse vraja. Apoi avea să își poată vedea de treabă și să treacă peste subiectul ăsta ridicul.

Puse paharul de vin pe un suport, se îndreptă spre raft și scoase cartea din rând. Volumul mic, pătrăț, părea destul de nevinovat. Cartea măștilor. Hmm, fără vreun autor. În timp ce răsfoia paginile uzate, delicate, nu se răspândi nici un fum de vrăjitoare. Camera nu se cutremură și nici un vânt rece nu bătu prin apartament.

Julietta se așeză la loc, sprijinită pe perne. Straniu, cartea conținea doar o singură vrajă de dragoste: Fă o listă cu toate calitățile pe care trebuie să le aibă sufletul-perceche. „Asta cu siguranță nu promite căsnicie fericită până la adânci bătrâneți.” Pune o copie a listei sub saltea. Arde lista originală în foc. Scandeață ceva caraghios pentru Mama Natură, Finito.

Atâta tot?

Julietta scutură din cap și, bombănind o injură, luă blocnotesul pe care-l ținea mereu lângă laptopul ei.

Cerneala întunecată marca paginile albe în timp ce ea scria furios, refuzând să cedeze. De data asta, nu mai cântărea și nu mai analiza. Doar o dezlănțuire emoțională cum își permitea doar arareori, o listă cu ce își dorise mereu de la un iubit și știa că era imposibil de obținut. Julietta nu mai citi totul încă o dată. Împături ambele hârtii în patru și o puse pe una sub salteaua ei. Apoi se duse în bucătărie. Scoase un castron din oțel inoxidabil și un chibrit din sertar și aprinse hârtia.

Marginile se înnegriă și se răsuciră. Ea făcu vânt spre detectorul de fum și privi cum lista dispărea. Buzele ei formară cântul ridicol către Mama Natură, și își simți obrajii arzând de la umiliința aceluia gest. Avea să o ucidă pe sora ei pentru că o transformase într-o idioată, dar măcar își respectase promisiunea. Câteva guri de aer

trase adânc în piept, iar din hârtie nu mai rămase în castron decât un pic de cenușă.

Fu copleșită de o senzație stranie. Inima îi tresălea. De ce scrisese o asemenea listă? Ar fi trebuit să aleagă calități reci și exacte pentru partenerul ei, nu ocea nevoie teribilă care pulsa din fiecare cuvânt așternut pe hârtie.

Nu conta. Nimeni nu avea să știe. Și, cum Mama Natură nu vorbea, Julietta era în siguranță.

Își luă telefonul, îl porni și scrisese furioasă mesajul.

Executat. Acum, lasă-mă în pace!

Trecu o secundă, și apoi pe ecranul ei apăru o față zâmbitoare.

Slavă Domnului! Acum, putea să se întoarcă la viața ei și să lase în urmă acest episod.

Julietta ignoră senzația de goliciune care îi strănse stomacul și dădu televizorul mai tare, ca să spargă tăcerea din jur.

capitolul 2

Julietta ajustă nodul eșarfei de un verde ca salvia, își netezi fusta și deschise ușile duble, glisante. Se duse la biroul recepționetei, unde o femeie autoritară o întrebă cum se numește și o invită să ia loc. Hmm! Surprinzător.

Ea se așteptase la o starletă tânără cu tocuri cui ucigătoare care cutremura lumea șefului ei la prânz. Urât din partea ei că presupusese așa ceva.

Poate că Sawyer Wells avea să fie o surpriză plăcută.

Își netezi trenziul de un verde limetă și își puse servietă pe podea. Târâitul telefoanelor răzbătea prin aer spre ea în timp ce studia mediul corporatist al firmei Wells. Logoul uriaș W@e din alamă lustruită atârna pe peretele din față, iar zona de recepție avea scaune confortabile

din piele și un covor de un albastru regal. Biroul principal, masiv, era din sticlă, dotat cu o varietate de echipamente high-tech, plus sertare și compartimente asortate pentru organizare.

Julietta își făcuse temele, dar asta nu îi oferise mare lucru. Cumnatul ei Max o informase că Sawyer era un prieten de-al lui, care se ținea de cuvânt și avea un simț deosebit de ascuțit pentru afaceri. Numele lui era bine-cunoscut în industria hotelieră, iar hotelurile de lux încercau să îl convingă să le conducă afacerile pentru o anumită perioadă. Sawyer intervenea, punea din nou afacerile pe picioare, apoi se retrăgea elegant fără vreun alt cuvânt. Sediul său principal părea să fie la Milano. Neliniștea cuprinsese industria de business, în timp ce zvonurile explodaseră.

Ea paria că până și faimosul hotel Principe di Savoia îl urmărea atent pe acest hârbat. Reputația sa era impecabilă, și el poseda atingerea miraculoasă care schimba un complex aflat pe butuci într-o insulă a comorilor.

Telefonul misterios o luase complet pe nepregătite. De ce ar vrea cel mai mare specialist în hoteluri din lume să aibă o întrevvedere cu ea luni dimineață la 9.30?

Ea încercase să mai afle alte informații, dar o voce strictă o informase că avea să existe o singură ocazie de a se întâlni cu Sawyer și că el avea să îi explice în persoană condițiile întâlnirii.

Julietta disprețuia secretele și afacerile învăluite în mister. Ea fusese de acord cu întâlnirea, dar începuse imediat să sape după informații. Era ciudat ca un hârbat atât de puternic, care călătorea prin lume și salva de la ruină hoteluri scumpe, să nu aibă un trecut. Era de parcă până pe la 25 de ani ar fi fost o fantomă. Ultimul deceniu arătase creșterea constantă a puterii lui și, în afară de presa de scandal, care povestea despre viața lui amoroasă colorată, nimic nu îi atrăsese atenția. Un șir nesfârșit de femei era ceva de așteptat când venea

vorba despre oameni de afaceri bogăți. Ei nu-i păsa cu cine se culca el sau când. O interesa doar să afle de ce voia el compania ei. Din nefericire, Max o sfătuisese doar să meargă la întâlnire, jurând că nu știa nimic despre intențiile prietenului său.

- Puteți intra acum, doamnă Conte.

Julietta zâmbi și își luă geanta Pineider. Fu condusă pe un coridor scurt spre o ușă din lemn de cireș, bogat sculptată. Se întinse după mâner, dar aceasta se deschise fără vreun sunet. Simți un fior pe șira spinării și ezită. Straniu, avea impresia că, dacă trecea pragul, viața ei nu avea să mai fie la fel. Parcă era invitată într-o casă bătută de stăpânul acesteia care poftea la sufletul ei.

- Intrați!

Vocea răgușită și târăgănată șopti în urechile ei. Ea făcu cei trei pași necesari ca să intre. Ușa se închise fără zgomot în urma ei.

Julietta își strânse mâinile pe servietă. Ce naiba era cu ea? De regulă, domina o întâlnire din primul moment, dar acum stătea tîntuită locului, holbându-se în partea cealaltă a camerei la unul dintre cei mai senzuali bărbați pe care îi văzuse în viața ei.

Nu era de mirare că recepționera era genul bunicuță.

Nu exista nici o femeie pe lumea asta care să poată lucra cu el fără să i se împleticească limba și să se poticnească în graba de a-i face pe plac.

Sanctuarul său interior era decorat în lemn de culoare întunecată, roșu rubiniu și cu accente aurii. Rafturi de cărți până în tavan ocupau tot peretele din spatele lui, cu nesfârșite cotoare din piele, printre sculpturi și figurine din diferite materiale. Marmură netedă și argint scilpitor, cupru răsucit. Peretele din stânga era vopsit în roșu și era decorat cu diverse opere de artă, cu accente erotice. Ea tânjea să studieze piesele mai îndeaproape, dar ascunse informația într-un colț al minții, pentru mai târziu. Biroul lui mare din lemn de cireș ocupa jumătate din încăpere, într-o încercare de a intimida. Scaunul lui

trebuie să fi fost înălțat ca să creeze o impresie impunătoare, pentru că nu era posibil ca un bărbat să fie atât de înalt. Coccoțat pe tronul său din piele roșie, el o studie cu un aer apreciativ care elimina politețurile și barierele sociale, lăsând-o cumva dezgolită. Expusă. Și un pic vulnerabilă.

Părul său blond, ondulat, avea atât de multe nuanțe, că lumina dansa și se juca în șuvițele lui, creând parcă o aură. Aură care îi atingea umerii și ademenea o femeie să-și răsucească degetele în acele bucle în timp ce el o rătăcea.

Ea îi evaluă trăsăturile ca pe o listă, pe puncte: sprâncene elegante, frumos curbate. Pomeți înalți, bine definiți. Bărbie fermă, cu o mică adâncitură. Un inger sau chiar un zeu trebuie să-i fi dăruit acei ochi, pentru că păreau aproape din aur pur, radiosi și străpungând fiecare suprafață până în miezul ei. Julietta putea să parieze că cele mai multe femei nu aveau de ales. Bărbatul acesta lua ce își dorea și cum dorea fără să se scuze.

Apoi ingerii se avântaseră în cer tipând și pe el îl abandonaseră în iad.

Gura lui era un festin senzual, sculptată, cu o expresie răutăcioasă, care vorbea despre partide fierbinți de sex, fără reguli. O cicatrice brutală îi marca partea dreaptă a feței de la sprânceană la bărbie. Linia ei era curată. Ea își închipui tăietura lamei în timp ce despica pielea și încercă să nu arate compasiune. Bărbatul acesta nu avea nevoie de așa ceva.

Amestecul dur de bine și de rău din el atrăgea probabil femeile la fel precum flautistul din Hamelin copiii. Un avertisment rece îi cuprinse toate terminațiile nervoase.

Era bine că pe ea bărbații nu o afectau. Altfel, ar fi fost pierdută înainte să apuce să negocieze despre naiba știe pentru ce era întâlnirea asta. Julietta își îndreptă spatele și îi susținu privirea.

- Bună dimineața, domnul Wells! Este o plăcere să vă cunosc.

Parcuse distanța dintre ei și li întinse mâna. El se ridică și îi luă mâna în a lui. Strângerea de mână era impersonală și cam prea intimă. Pielea lui era caldă și aspră la atingere, și el îi cuprinse mâna de parcă iar fi revendicat corpul în termenii lui. Surprinsă de asemenea gânduri bizare, ea se retrase prima fără a fi conștientă de faptul că își ținuase răsufarea. Buzele acelea superbe se curbară într-o jumătate de zâmbet. Ea nu știa dacă era amuzat sau satisfăcut. Oricum, o enervase. Julietta își dădu imediat seama că bărbatul acesta era obișnuit să câștige.

Se simțea bine în propria piele. Și părea amuzat de omenire, de parcă oamenii ar fi pus în scenă un spectacol la care el refuza să participe. Hmm. Trebuia să intre rapid în ofensivă.

Defensiva ar plictisi-o până la lacrimi și nu ar duce-o nicăieri.

Julietta se așază picior peste picior și se sprijini de spătar cu un simț relaxat de camaraderie pe care nu îl avea.

- Văd că vă plac jocurile.

El își înclină ușor capul. Surpriza bruscă îi domoli temperamentul.

- Depinde de joc.

Ea îi oferi un zâmbet rece.

- Șahul, zise ea și arătă spre două piese, rege și regină, care flancau un raft cu cărți cu coperte de piele impresionante. Piesele sculptate din fildeș și abanos aveau detalii excepționale și vorbeau despre un bărbat care era interesat de provocări mentale. Sunt foarte frumoase.

Sawyer își sprijini coatele pe birou și își împreună degetele. Ea refuză să se ghemuiască sub privirea lui care amenința să treacă dincolo de suprafață. Când vorbi în cele din urmă, vocea lui profundă acoperi și dezmierdătoarele locuri întunecate pe care ea nici nu știa că le posedă.

- Jucăți?

- Nu.

- De ce?

Ea vorbi pe un ton sec:

- Jocurile nu mă interesează. Prefer schimbul direct de informații, pentru un beneficiu mutual.

El ridică dintr-o sprânceană arie.

- Cu toate astea, sunteți la conducerea unei companii puternice. Cu siguranță știți că întotdeauna trebuie să existe un învingător și un învins.

A, da, lui îi plăcea să se dueleze. În adâncul ei, începu să vibreze o satisfacție profundă. Cât de rar se întâmpla să își înfrunte inteligența cu un bărbat care nu se teme de nimic! Cei mai mulți se retrăgeau sub ploaia ei de cuvinte înghețate sau se împăunau ca niște idioți încercând să-și impună punctul de vedere. Nu, ea prefera inteligența subtilă, fină și tăioasă ca sabia unui samurai. Se retrase doar un pic din raza lui de acțiune cu răspunsul pe care îl dădu:

- Dacă îți faci treaba suficient de bine, adversarul nici nu-și va da seama că a pierdut.

- Nu sunt de acord. Dacă adversarul este unul demn, întotdeauna va înfrunta adevărul: că o parte o învinge pe cealaltă. Regina trebuie furată ca să câștigi definitiv.

Ea își deschise servieta, de parcă ar fi fost deja plictisită de conversație. Foșnetul hârtiilor tăie tăcerea pulsândă, iar ea își dădu seama că avea palmele umede.

Cât de ciudat! Nu erau emoții. Era altceva, dar nu putea identifica exact.

- Reginele pot fi sacrificate. Ea e jucătorul puternic, dar totul se bazează pe rege. Cu un plan inteligent în spate, regina nu va trebui să distrugă întreaga tablă.

Ochii lui se întunecară. O, da, nici nu se punea problema ca o femeie să lucreze pentru acest bărbat. Balanța dintre lumină și întuneric era suficientă ca să tenteze o femeie să-și nesocotească buna judecată, indiferent de cât de dură era recuperarea după o cădere. Din fericire, Julietta disprețuia înălțimile și le evita cu orice cost.

- Am crezut că nu jucăți șah, murmură el.

-Nu joc, zise ea, ridicând bărbia. Dar asta nu înseamnă că nu studiez regulile. Pentru orice eventualitate.

Răsul lui jos alunecă prin încăpere și o mângâie între picioare. Ea luă notă de reacția fizică a corpului ei, chiar în timp ce mintea îi rămânea detașată.

-Sunteți o femeie fascinantă, Julietta Conte.

Limba lui se rostogoli peste numele ei și îi conferi un înțeles cu totul nou. În mod normal, ura să i se spună pe numele mic la întâlniri protocolare.

Prea mulți bărbați foloseau romantismul și intimitatea pentru a înjosi femeile în afaceri. Dar Sawyer combina respectul cu o senzualitate ținută în frâu, reușind să o dezechilibreze.

-Mă bucur că mi-am urmat instinctul de a fi prima căreia să îi ofer ocazia de a lucra pentru mine.

Ea își închise servieta, o puse la loc pe podea și răsfoi un dosar, într-un joc de putere deliberat.

-Chiar dacă apreciez că sunt prima la coadă, aș fi preferat să știu detaliile ofertei. Urâsc să-mi irosească dimineața pentru o afacere care nu-mi merită timpul. Sunt sigur că înțelegeți, domnule Wells.

-Sawyer. El își sprijini bărbia în degete. La urma urmei, v-am cunoscut deja aproape toată familia. Sunt prieten bun cu cumnatul dumneavoastră. Cred că am putea să ne tutuim.

-Foarte bine.

-Spune!

Ea ridică privirea.

-Poftim?

Între ei se instală o tensiune stranie, de parcă se juca un joc preliminar și ea nu știa care erau mizele.

-Numele meu, îi aminti el. Spune-l!

Julietta clipi. Corpul ei fu inundat de căldură și pielea începu să o furnice. Simți cum i se pune un nod în stomac, apoi dispare. Nu voia să deschidă gura și să accepte dialogul straniu, dar se trezi reacționând la cererea lui.

-Sawyer.

Numele i se rostogoli de pe buze, și ea se blestemă pentru reacție. Pe chipul lui scria satisfacția și ceva mai profund, dar el doar aprobă din cap.

-Mulțumesc!

Ea își drese glasul și se concentrează din nou asupra dosarului.

-Acum, că ne-am cunoscut cum se cuvine, aș aprecia dacă am continua. Se pare că reputația te precedă.

-E de bine, sper.

-În mare parte, da.

Alt râset scurt.

-Ești foarte diferită de restul familiei tale.

Ea ignoră rana care pulsa și reuși să îi ofere un zâmbet încordat.

-E de bine, sper.

El se încruntă și se înclină puțin spre ea.

-Te-a deranjat cumva comentariul? Voiam doar să spun că determinarea ta s-a dovedit un atu pentru Michael. Surorile tale nu erau menite să preia afacerea familiei. Toată lumea are noroc să te aibă.

Rana se transformă într-o vânătăie ușoară. De ce părea el preocupat să nu o supere?

De parcă ar fi avut talentul să scormonească în incertitudinile ei secrete, fără să vrea să le expună sau să o rănească. De parcă ar fi vrut doar să știe.

-Sigur că nu mă deranjează. Mă consider foarte norocoasă că pot să conduc La Dolce Famiglia. Nu știam că mi-ai cunoscut deja aproape toată familia.

Linile aspre ale feței lui se imblânzită, exprimând afecțiune.

-Eu și Max ne învărtim în aceleași cercuri și ne-am împrietenit. El mi-a spus despre Venezia, și am avut noroc să o cunosc pe Carina în Vegas anul trecut. Am fost la nunta ei.

Amintirea nunții surorii sale îi apăru scurt în minte. Nu avusese timp să participe la nuntă și regretase mereu că nu fusese de față. Mama fusese singura din

familie care asistase la schimbul de jurăminte, dar ideea că Sawyer fusese la o ceremonie atât de intimă o deranja.

- Interesant, murmură ea. Și mama?

Orice expresie de pe fața lui dispăru, chipul devenindu-i inexpressiv.

- Am avut plăcerea să o cunosc pe mama ta cu mulți ani în urmă. O respect foarte mult.

Există o poveste în spatele acestor cuvinte, dar ea își dădu seama că el era un maestru al secretelor. Julietta făcu un semn spre dosarul din poala ei.

- Se pare că te afli în avantaj. Cercetarea mea a început când te-ai apucat să preiei hoteluri și să le transformi în entități profitabile. Nu există nici o referire la familie, loc de naștere sau orice altceva. Aproape de parcă viața ta nu ar fi existat înainte de vârsta de 23 de ani.

Intinericul se agită și înghiți lumina din ochii lui de culoarea whisky-ului. Ea își ținu răsufarea la vederea furiei și a durerii care apăruă pe fața lui, dar care dispăruă la fel de repede.

- Nu a existat, zise el. Asta va trebui să fie de ajuns.

Julietta respecta demonii altora. La urma urmei, îi ascundea și ea pe ai ei.

Incuviință încet din cap.

- E de ajuns pentru mine.

El zâmbi. Dinții lui erau strălucitor de albi, dar ușor strâmbi în față, ceea ce îl împiedica să fie catalogat drept chipeș.

- Bine. Hai să vorbim despre afaceri! Am o propunere pentru tine. Un fel de fuziune.

Ea își încrucișă brațele pe piept și nu răspunse. El părea intrigat de controlul și de răbdarea ei. Julietta se întrebă cu ce fel de femei era el obișnuit să aibă de-a face în lumea lui.

- Sunt pe cale să lansez un lanț al meu de hoteluri de lux. În ultimii ani, am cumpărat proprietăți în locații foarte bune din mari orașe din Europa și din Statele

Unite. Planul e ambițios și începe cu deschiderea de hoteluri la Milano, Roma, Veneția și Florența. Voi trece apoi în Anglia, cu trei locații, inclusiv la Londra. Apoi, în Statele Unite, unde voi construi la New York, LA, Chicago.

El așteptă un comentariu. Ea rămase tăcută.

- Lanțul de hoteluri se va numi Purity. Lucrez la concept de ani în șir - e un vis, ca să zic așa - și am o echipă pregătită să se miște repede. Am decis să încep cu Italia din mai multe motive. Statisticile arată interesul călătorilor pentru acea zonă și nevoia de ceva mai mult, ceva în plus - mai ales pentru americani. Voi combina spaurile exclusiviste cu o gamă largă de servicii. Prefer să lucrez cu anumiți vânzători care pot semna un contract de exclusivitate cu lanțul meu. Intenția mea e ca oamenii cu care fac afaceri să lucreze pentru cele mai căutate companii din lume. Călătorii își vor dori să poată descoperi unicitatea ofertelor Purity. Voi lansa asta în trei componente: întâi, textilele vor fi lucrate de mână și special pentru Purity. Halate luxoase, papuci, prosoape, cearșafuri. La fel ca la Frette, dar am putut obține o linie nouă cu care Armani nu se poate lăuda. Nu va exista nici măcar un lucru pe care clientul să îl atingă și să nu simtă imediat nevoia de a se cuibări. Componenta a doua sunt spaurile și restaurantele. Am semnat deja contracte să încorporez cea mai rafinată mâncare și cele mai bune metode de relaxare din lume. Doi maștri bucătari pe care i-am furat au refuzat oferte de la televiziuni ca să vină să lucreze pentru mine. A treia componentă o reprezintă delicatesele: magazine cu aur lucrat deosebit, bijuterii personalizate, haine de designer și, desigur, deserturi.

Julietta se aplecă ușor în față. Inima ei bubuia în timp ce aștepta și alte informații.

- Vreau să semnez un contract cu o sursă care să furnizeze produse doar restaurantelor hotelurilor Purity. Asta include și tot felul de evenimente, chiar și nunți.

Am nevoie de o patiserie de calitate care să asigure produsele pentru restaurante și room service, plus un magazin.

Mintea ei analiza deja posibilitățile. Planul era riscant. Aproape nebunesc în economia actuală. Cu toate acestea, simplitatea exclusivității și locațiile păreau alegeri sigure.

Dacă toate componentele se potriveau, Sawyer putea să lanseze unul dintre cele mai de succes branduri din lume. Ea își țuguie buzele în vreme ce se gândea.

- Bucătarii pe care i-ai contractat înțeleg regulile? Cei mai mulți vor controla deplin asupra mâncării, inclusiv asupra deserturilor.

- Toți cunosc regulile. Nu vreau cine știe ce mari bucătari care să facă deserturi bune sau un maestru patiser. Am nevoie de un lanț funcțional care să le poată oferi clienților mei ce doresc, într-o varietate de modalități de desfășurare. Și îi vreau pe cei mai buni. La Dolce Famiglia reprezintă vârful.

Plăcerea pătrunse adânc, dar ea o ignoră. Bărbatul ăsta era un geniu, dar ea învățase de mult că existau mereu clauze ascunse în afacerea secolului.

- Sunt impresionată. Sigur, va trebui să văd planurile de dezvoltare, orare, locații, ca să îmi dau mai bine seama dacă e ceva ce ni s-ar potrivi.

- Desigur.

- Marja profitului estimat e cheia.

- Da.

- E un singur lucru care mă deranjează la propunerea ta.

- Care e acela?

- Partea cu exclusivitatea.

Privirea lui cobori pe gura ei. Expresia de prădător infometat o surprinse. Ea nu era o femeie care inspira, de regulă, pasiune. Provocare, da. Dar într-o întâlnire de afaceri ea era mereu în stare să se detașeze de partea ei feminină, așa că atracția nu devenise niciodată

o problemă. Pentru prima dată, simți adânc în vîntre o nevoie ce încerca să se elibereze. Cum ar fi să devină ținta tuturor acelor atenții masculine? El își mângâie bărbia gânditor în timp ce o studia. Acele degete subțiri treceau ușor peste maxilarul neted și pe sub buza de jos plină. Oare pielea lui era la fel de aurie peste tot pe sub costumul acela Gucci? Degetele lui s-ar juca cu trupul unei femei și ar genera un rău de pasiune dintre coapsele ei?

Ea își înăbuși un oftat. Doar o fantezie. Din momentul în care ar săruta-o și ar constata că ea nu era la fel ca toate femeile cu genunchii slabi pe care le prefera, și-ar pierde interesul. Toți o făceau. Iar Julietta nu le-o lua în nume de rău. Doamne, ce o apucase de se gândea la el gol? Înnebunise?

- Ai o problemă cu asigurarea exclusivității?

Cu o grație masculină, el se ridică de pe scaun și își puse o gleznă peste genunchiul celui alt picior. Gestul relaxat contrazicea întrebarea de oțel învelită în bumbac pufos. Ea simți că i se usucă gura. De ce părea dint-o dată că vorbeau despre un cu totul alt înțeles al cuvântului?

- Uneori. Existența mai multor parteneri reduce riscurile.

Pe buzele lui apăru un zâmbet lacom.

- Exact. Riscul eșecului. Să te legi de partenerul potrivit însă împinge procentajul succesului la un nivel mult mai ridicat.

- Sau poate echivala cu falimentul. Sângele îi bubuia în urechi și îi gonia prin vene în timp ce se duelau în a doua rundă a jocului lor mental. S-a întâmplat de prea multe ori.

Sawyer scăzu intensitatea din glas. Miere lipicioasă și ulei fierbinte se amestecară și alunecară împreună într-o încântare pentru urechile ei și pentru locul pulsând dintre picioarele ei.

- Ai ales greșit în trecut și te-ai ars. Dar asta nu se va întâmpla cu mine.

Pielea o furnica și sânii o dureau sub sutienul ei alcurtincios. Julietta simți dintr-odată nevoia să își smulgă hainele de pe ea și să i se ofere acolo, pe birou. Să-și destăcă picioarele și să se supună voinței lui. Oroarea se amestecă deodată cu surpriza la reacția primordială scoasă la iveală de el. Slavă Domnului că învățase să controleze respirația și să își calmeze nervii în public. Să forțeze să zâmbescă ușor.

-Ești increzător, nu? Bine, îmi place asta la un partener. Presupun că ai o propunere pe care să o studiezi?

El împinse spre ea o mapă din piele. Ea o luă, o studie scurt și o puse în servietă.

-Voi reveni săptămâna asta cu un răspuns.

-Nu. Măine.

Julietta se încrunță.

-Imposibil. Trebuie să apelez la avocați, ca să studieze propunerea. Trebuie să le-o prezint membrilor consiliului. Să discut cu Michael.

El îi tăie vorba cu un gest în aer:

-Michael conduce La Dolce Maggie, și intenționează să-i ofer același lucru pentru operațiunile din New York. Ca asta să funcționeze, trebuie să știu dacă ești persoana la care să apelez pentru tot. Tu iei deciziile. Democrația e bună, dar uneori monarhia obține rezultate mai bune. Ceva sclipi în ochii lui - ceva profund sexual și rău. Va trebui să-ți dovedesc asta curând.

Julietta refuză să-și dreagă glasul sau să pară intimidată.

-Răsti ca eu să spun nu la toată povestea.

-Da. Dar tot am nevoie de un răspuns mâine. O să te scot la cină.

Ea clătină din cap.

-Nu e nevoie, domnule Wells, eu...

-Sawyer.

Ea simți o greutate în stomac auzind tonul lui poruncitor.

-Sawyer. Am nevoie de timp până la 17.00.

-Perfect. Oricare va fi decizia ta, vom sărbători cu vin și paste. O să vin să te iau la 19.00.

Balanța se inclina, iar ea încercă să o echilibreze.

-Nu cred că e necesar.

-Ba da. Fie că intrăm în afaceri împreună, fie că nu, am petrecut timp cu o mare parte din familia ta și aș vrea să iau măcar o dată masa cu tine. Să vorbim despre Max, despre sora ta. Îți cer prea mult!

Ea se simți ca o idioată. Cum putea să se lupte cu o astfel de cerere rezonabilă fără să pară o scorpie? Dar ceva îi spunea că nu avea să vrea să fie singură cu el, cu atât mai puțin în apartamentul ei. Să-l invite înăuntru părea letal.

Limba i se poticni.

-Foarte bine. Poți să vii să mă iei de la birou. Voi lucra.

El încuviință din cap, de parcă asta ar fi fost ideea tot timpul.

-În regulă. O să aștept decizia ta.

Ea se ridică de pe scaun și hotărî să renunțe la întreaga ceremonie cu scuturatul mâinii.

Mișcarea ei lăsa il făcu să schițeze un surâs amuzat, dar rămase așezat la biroul lui, privind-o cum pleca. Din nou, ușa se deschise silențios, permițându-i, în sfârșit, să scape. Avea cumva un buton ascuns pe care îl apăsa ca să le provoace clienților neliniște? Întreaga întâlnire îi zdruncinase nervii de regulă foarte liniștiți.

Julietta păși apăsat, se îndreptă de spate și ieși din birou fără să privească în urmă.

El o voia.

Sawyer se uită la ușa închisă și încercă să-și înțeleagă emoțiile furtunoase. Parfumul ei încă plutea în încăpere.

Trase aer în piept și încercă să îi captureze esența.

Dulceața vaniliei. Exotismul aromei de nucă de cocos. O contradicție profundă, la fel ca femeia însăși.

La noaptea! Asta avea să se dovedească mai complicat decât crezuse.

Se ridică și începu să se plimbe. Se întrebă dacă ar trebui să-și retragă oferta. Se aștepta la anumite lucruri din partea surorii celei mai mari din familia Conte. O atitudine rezervată. O minte ageră.

Un simț nemilos al organizării. Calități pe care le admira și de care avea nevoie într-o afacere pe termen lung. Conversațiile lui cu Max și cu Michael îl convinseseră că La Dolce Famiglia avea să se potrivească perfect și că Julietta era perfect capabilă să ia toate deciziile.

Nu se așteptase să fie atras de ea.

Sawyer știa că avea o abilitate neobișnuită cu femeile. Era în parte un dar, în parte antrenament. Fiecare mod de expresie era analizat. Limbajul corporal, cuvintele, gesturile. În special ochii, despre care credea că erau ferestra sufletului.

Mai puțin ai lui. Culoarea aurie ademenitoare era un truc al luminii ca să prindă inamicul pe picior greșit. Din clipa în care ea intrase și îl salutase în felul ei rece și pe tonul acela calm, el își dorise să o revendice pentru el. Înfățișarea ei tipa „Privește, dar nu atinge. Privește, dar nu studia. Întreabă, dar nu cântări”. Vocea ei îi amintea de clinchetul gheții, înghesuit într-un accent italian îmbătător.

Ea își purta părul strâns, permițând doar câtorva șuvițe să scape și să îi încadreze obraji. Când își întor sese capul, lumina se prinsese în sclipirea șuvițelor de un roșu întunecat ce străluceau ca niște rubine printre perle conservatoare.

Acei ochi negri mari îi dominau fața, dar sclipirea aurie din jurul irisurilor strălucea de la adâncimile mari pe care el putea să parieze că cei mai mulți bărbați nici nu le intuiau. Nasul ferm, bărbia și pomeții bine definiți puneau în valoare o gură așa moale și plină, că el își dorea să petreacă ore întregi doar sugând și lingând.

Faptul că ea nici măcar nu accentua buzele cu ruj îi făcea gura să fie și mai tentantă.

Ea își purta hainele cu hotărârea unei femei căreia îi plăcea moda clasică scumpă și care știa cum să o poarte. Trupul ei înalt și zvelt punea în valoare costumul Vera Wang de culoare crem; fusta strâmtă îi încadra șoldurile și ajungea până la jumătatea gambei.

Ea traversase încăperea foarte decisiv în pantofii de piele nude, de parcă trupul ei era acolo ca o entitate separată. De parcă mintea și corpul ar fi fost complet deconectate și în duel. Mișcarea sânilor ei mici și obraznici pe sub jacheta de la costum și vederea scurtă a pielii calde și maronii când își încrucișase picioarele îi făcuseră corpul să se activeze pe loc. Complet. Slavă Domnului că biroul era înalt, altminteri ar fi fost un moment penibil. Nu-și putea aminti ultima dată când o femeie îl excitase doar intrând într-o încăpere. Nu se întâmplase de la Carina încoace.

Amintirea surorii mai tinere a Juliettei îi fulgeră în fața ochilor. Înainte ca prietenul lui Max să o revendice, el fusese fascinat de dorința firească și de inocența pe care Carina le degaja în Las Vegas, dar își dăduse seama imediat că ea era îndrăgostită de Max. Nu fusese niciodată cel care să se poată mulțumi cu locul al doilea și renunțase la ea pentru că în mod evident nu îi era sortită lui. Nu pe termen lung. Poate pentru o aventură scurtă, dar ea nu se uitase niciodată la el în felul în care se uita la prietenul lui. Sawyer era bucuros că erau căsătoriți și fericiți după o călătorie așa lungă. Dar chiar și reacția lui la Carina era minoră față de furtuna din mădularul său când Julietta intrase în birou.

Degetele ei erau puternice și delicate și tremuraseră doar foarte ușor în strânsoarea mâinii lui. Ea dominase conversația provocatoare pe care cei mai mulți bărbați nu ar fi putut să o urmărească și nu-și pierduse cumpătul nici o clipă. Cu toate acestea, când el făcuse comentariul

cum că era diferită de familia ei, ea se încordase și duse-rea scripse în ochii ei de ciocolată.

Sub acel exterior sever și închisat, se afla un amestec de pasiune, emoții și agitație. Cea mai bună decizie se afla dinaintea lui. Anularea unei. Să dea înapoi în afacere. Să meargă mai departe. O femeie ca Julietta avea puterea de a-i distruge concentrația, de a-i strica afacerea și de a-i face viața mizerabilă.

Cu toate acestea, ceva îl atrăgea la ea. Îi răscolea interiorul cu nevoia pură de a da la o parte suprafața și de a o face să înfrunte cine era cu adevărat. Felul în care răspunsese la cererea lui de a-i spune pe nume era cât se putea de edificator. Ea avea tendințe naturale de supunere, ceea ce îl intriga.

Cum ar fi ea în pat? Mentea ei era așa centrată pe deținerea controlului, că putea paria că avea dificultăți să se concentreze pe plăcerile corpului.

Ar putea să o învețe.

Sângele îi bubuia în vene fierbinte, incins. Ea nu ar fi totuși o parteneră lejeră. Ar fi un deranj major. Avea timp pentru asta acum? Visul lui îndelungat de a deține un imperiu de hoteluri se afla în fața lui. Să o lege de afacerea lui se putea dovedi riscant. Dar, la naiba, să o lege în orice formă, în orice fel era al naibii de tentant.

Sawyer își dădu seama că în ultima vreme fusese foarte superficial cu femeile. Ajunsese să se joace de-a relațiile atât de mult, încât nu mai putea identifica o legătură adevărată. Munca fusese forța motrice în ultimul deceniu și rămânea singura lui amantă pretențioasă. Micile lui incursiuni în lumea plăcerii erau planificate din timp, cu reguli stricte. Dar multe femei alunecau într-o stare de dependență și de emoții pe care el nu o putea gestiona, astfel că se simțea obligat să încheie toate relațiile. Julietta ar putea să îi ofere un pic mai multă profunzime, cu abilitatea de a separa afacerea de plăcere.

Cele mai multe femei nu puteau să se descurce cu aceste delimitări.

Putea paria că Julietta Conte făcea față oricărei provocări ce i se prezenta.

Sawyer se bătu cu degetul pe buze și își analiză opțiunile. Trebuia să aibă grijă la linia fină de demarcație dintre afaceri și plăcere. Într-un abis sub el colcăiau șerpini, pregătiți pentru un singur pas greșit. Cu ea trebuia să se poarte cu mânuși delicate mai întâi, înainte să treacă la usturimea delicioasă a biciului. Trebuia să afle ce o motiva, ce ascundea și cum să îndepărteze ani întregi de bariere ridicate. Era, oare, prea riscant, având în vedere că urma să-și inaugureze visul și singurul său motiv de supraviețuire în toți acești ani?

Răspunsul gonia prin el cu o conștientizare profundă pe care nu o pune la îndoială.

Și luă decizia pe care dorise să o ia din clipa în care o cunoscuse.

capitolul 3

Julietta se uită la ceas: 16.58.

Documentele erau întinse frumos dinaintea ei pe masa de conferințe. Încăperea era liniștită și se auzea doar zumzetul conversațiilor șoptite și țârăitul telefoanelor care veneau spre ea în valuri. Informase consiliul. Vorbise cu avocații. Îi telefonase lui Michael. Socotise non-stop toată noaptea și refuzase să doarmă. Și ajunsese la o singură concluzie.

Ar fi nebună să nu accepte oferta.

Ar fi ocazia ei de a face ceva la nivel global pentru companie. Deși ea era CEO, nu primise control deplin decât de câțiva ani. Fratele ei avusese intenții bune, dar ținuse frâiele până când se căsătorise cu Maggie și văzuse că greșea. Când Michael începuse să fie preocupat de hotelurile de top din State, Julietta arsese de dorința de a duce lanțul de patiserie la un nou nivel în Italia. Ea cucerise deja piața stradală, dar voia să cucerească

și hotelurile. Cele mari. Eșecul ultimei afaceri cu Palazzo încă o durea. Ea fusese complet pregătită, fiecare celulă din corpul ei tînjind după încheierea afacerii.

Uea faptul că membrii echipei executive a Palazzo considerau că o femeie nu le putea oferi ce doreau. O, în pat, desigur. Dar în afaceri?

Nu. În schimb, oferiseră afacerea concurentului ei, care nu avea nici o viziune și se lăuda cu un bunic italian patriarh.

Julietta își dăduse seama prea târziu că cei de la Palazzo voiau control deplin asupra ei. Dar, când înțeleseseră că „femeușcă” avea o voce puternică, renunțaseră la contract fără nici un alt cuvânt.

Însă acum, se confrunta cu renașterea visului ei. Contractul cu Sawyer putea lansa La Dolce Famiglia în lumea hotelurilor de lux.

Sigur că existau riscuri. Cu un contract exclusiv ea nu va putea să mai deschidă alte patiserii. Ar fi legată de Purity, iar, dacă Sawyer eșua, la fel avea să se întâmple și cu ea.

Era o loterie ce se desfășura în fața ei în toate nuanțele de gri. În ea pulsa entuziasmul. Când fusese ultima dată așa entuziasmată de o afacere? Avea disperată nevoie de o provocare pe care să se poată concentra ca să iasă din starea de autocompătimire în care cădea în fiecare seară. Nu exista nimic mai bun decât o doză de adrenalină dată de un nou contract.

Ora cinci.

Se auzi interfonul. Ea apăsa pe buton.

- Da.

- Domnișoară Conte, Sawyer Wells la telefon. Să vă fac legătura?

Ea scutură din cap și își înăbuși un zâmbet, dar zise:

- Da, mulțumesc.

Conexiunea zbârnâi. Vocea lui se revărsă asemenea pietrișului și mătășii.

- Ai luat o decizie?

- Ești tare prompt.

- Întotdeauna, zise el și făcu o pauză. Putem să ne învârtim în jurul cozii și să lungim discuția la cină sau te pot convinge în felul în care ai nevoie. Sunt foarte buni la convins oameni.

Aroganța lui era copleșitoare și sexy ca naiba.

Fir-ar să fie, avea să fie distractiv să lucreze cu el.

- Nu e nevoie, am fost curtată de cei mai buni. Nu am luat niciodată o decizie bazată pe astfel de tehnici.

Răsul lui întunecat era ca o amenințare voalată.

- Nu îmi cunoști manevrele.

- În opinia mea, cele mai multe manevre ale bărbaților sunt supraestimate.

- Încântător. O provocare.

Julietta scoase un oftat de îndelungă suferință. Mai bine să stabilească lucrurile la cină. Dacă Sawyer avea impresia că primea și ceva beneficii extra dacă lucrau împreună, se înșela amarnic. Ea spera ca el nu avea să se bosumfle la fel ca alți bărbați pe care îi respinsese.

- Crede-mă, a fost purul adevăr, nu un steag roșu fluturat dinaintea ta. Răspunsul meu e da.

Între ei se lăsă tăcerea. Ea așteptă ca el să vorbească.

- Da?

- Trebuie să mă repet? Voi semna contractul. Poți veni să mă iei la 19.00, pentru a sărbători. E o plăcere să discut cu dumneata, domnule Wells.

Ea apăsa pe casca de la ureche și închise.

Simți cum crește satisfacția. Mica ei revoltă cu numele lui fusese probabil copilărească, dar meritase. În mod evident, el era obișnuit ca femeile să sară când le poruncea el și să-și arunce hainele de pe ele. Venise timpul să-și dea seama că nu putea avea pe oricine dorea doar pentru că îngerii îl dăruiseră cu ardoare.

Regretul o încerca deja. Cum era să aibă măcar o dată o reacție fizică puternică la un bărbat fără să se teamă că avea să înghețe? Să fie ceva simplu și curat. Doar goliciune, orgasme și plecări dis-de-dimineată.

Patetic. Dacă asta rămânea singura ei lipsă în viață, putea să se considere binecuvântată. Cel puțin, avea înaintea ei o afacere savantă, cu ore lungi de lucru și o satisfacție profundă care o ademenea.

Succes.

Împlinire.

Reușite.

Era de ajuns.

Ea își repetă mantră în timp ce se apuca din nou de lucru. Orele trecută în isbor. Julietta își folosea ultimele două minute ca să își netezească părul, să-și refacă din nou părțile și să pună dosarele deoparte. El sosi la timp și în toată splendoarea sa masculină. Privirea ei trecu peste el cu un pic de enervare. El stătea în cadrul ușii și refuza să scoată vreun cuvânt. Aroganța lui tăcose răsia în săluri în jurul său, și ea se luptă cu nevoia de a-și pleca ușor capul în semn de recunoaștere. Ce ciudat!

El era îmbrăcat într-un costum gri închis cu dungi și avea cravată mov. Severitatea nemăloasă a costumului era în contradicție cu părul lung, de surșet, prins la spate în coadă, punându-i astfel în evidență liniile dure ale pomelilor și cicatricea roșie. Combinația de sex primitiv și putere învăluită în grație masculină o fascinase pentru o clipă. Apoi se scutură în sinea ei. Nu trebuia să mai salveze. Sui sistemele de apărare. Începea jocul.

- Îți place să fii la comandă, nu-i așa, Julietta?

Modal în care îi toți numele se dovedea eficient. Ea se forță să afișeze un zâmbet plăcut.

- Nu îți place oricărui femeii?

- Nu vrei să mă lași să-ți văd apartamentul. Nici măcar biroul. Am fost trimis să te iau la cină din sala de conferințe.

Julietta își luă poșeta Fendi roșie și parcursese distanță dintre ei. Corpul lui emana căldură, și ea trebui să-și dea ușor capul pe spate ca să îi întâlnească privirea. Doamne, ce bine miroseau! A cafea și a condimente, un parfum bogat, masculin. Înălțimea ei îi oferea, de regulă,

un avantaj. Avea aproape 1,80 și privea competiția de sus, dar el era cu mulți centimetri mai înalt. Își dădu seama abia acum că spatele lui lat și umerii masivi pe sub haina de la costumul său clasic erau încă o contradicție. Era un primitiv învăluit într-o aură de civilizație. Ce se afla dincolo de suprafața o înspăimânta cel mai tare, dar nu avea să își permită să se afle într-o asemenea poziție intimă cu el. Ea trebuia să stabilească limitele de îndată, altfel el avea să o înghită cu totul.

- Am fost de acord cu contractul, dar nu invit niciodată pe nimeni în spațiul meu privat.

Sawyer nu se clinti.

- Niciodată? Întrebă el blând.

- Relația noastră de lucru nu garantează prietenia, Sawyer. Mi-ai cunoscut familia și ieșim la cină, dar nu te cunosc suficient de bine pentru mai mult de atât.

El păru să îi analizeze cuvintele. Aprobă din cap.

- E corect. M-am gândit să mergem pe jos până la restaurantul Piazza Repubblica.

- Perfect.

El o conduse afară din sediu de parcă s-ar fi aflat la comandă. Mâna lui stătea pe curbura cotului ei, degetele puternice, dar blânde o conduceau peste piatra cubică neregulată în timp ce se îndreptau spre restaurant.

Mirosurile și imaginile familiare din Milano alergau pe lângă ea.

Ea trase în piept aerul greu, cețos, care făcea orașul să fie unic, și se mulțumi să rămână într-o tăcere confortabilă. Agitația mașinilor și a pietonilor care aglomerau străzile și trotuarele crea o atmosferă plină de semnificații, care îi liniștea sufletul.

Motocicletele treceau zgomotos. Femei frumoase, îmbrăcate în costume de designer și purtând pantofi cu toc înalt, își croiau drum prin mulțime cu o grație elegantă, iar cafenelele de pe trotuar se revărsau în stradă cu arome de espresso și dulciuri.

Ea văzuse filme cu New York și întotdeauna i se păruse că orașul Milano era un soi de văr apropiat, cu excepția cetii cenușii care învălăuia orașul și îl făcea să pară aproape noroios în ochii privitorilor. În locul zgârie-norilor din sticlă, aici domnea arhitectura veche a Domului.

Ajunseră în sfârșit la arcada elegantă a restaurantului. Era deja lume multă, dar fură conduși imediat într-un separeu roșu din colț, și Sawyer comandă o sticlă de șampanie. Juliettei îi plăceau liniile simple, curate ale restaurantului - fețele de masă albe, scrobite, podelele lustruite, tavanele înalte și lumânările răspândite prin interiorul slab luminat. Ea sporovăci cu chelnerul, cu mandă antrouri și începu să se relaxeze.

- Fără servietă? observă el.

El luă cupa delicată de șampanie și o duse la buze, orbund o înghițitură. Urma buzelor lui pe pahar îi stău în un fior straniu. Căldura se răspândea prin gurile de încălzire ca să alunge răcoarea serii de iarnă. Ea își descheie jacheta de la costum și o atârână pe scaun.

- Nu e nevoie. Am memorat deja majoritatea cifrelor. Sawyer râmbi larg.

- Nu mă îndoiesc că ai făcut-o. Ai obținut susținerea consiliului?

- Destul cât să merg înainte. E un risc, dar e calculat. Ai un plan ambițios pentru lansare. Va fi gata în șase luni?

- Da.

Ea își înclină capul și se întinse spre o bucată de pâine. Aluatul cald se desfăcu în două, și ea turnă câteva picături de ulei de măsline pe margina.

- Ai putea să apară o mulțime de probleme care să întârzie planurile.

El o privea cu o intensitate feroce, cu care ea nu era obișnuită. Cei mai mulți bărbați nu îi ofereau o asemenea atenție completă. Julietta se întrebă dacă asta era una dintre mișcărilor lui pentru a seduce femeile.

- Am luat în calcul toate posibilitățile, zise el în cele din urmă. Nu vor fi greșeli.

Curvintele lui se înfipseră adânc. El avea nevoie de asta mai mult decât ea.

Informația asta îi liniști nervii, și ea se întinse după paharul său. Poate că se asemănau mai mult decât avusesse impresia la început. Sawyer nu avea să își piardă concentrarea din pricina unei provocări ridicole de a o aduce în patul lui. Femeile nu erau o prioritate pentru el. Ea râmbi usurată.

- Bine. Atunci, vom avea amândoi ceva de dovedit.

- Da, așa se pare, zise el, cu ochii aurii sclipind. Întrebarea este de ce.

Degetele ei se strânsură în jurul bucății de pâine. Ea spera că el să nu-i fi zărit tremuraturul.

- Nu vrea toată lumea să facă avere din afaceri? Să preia conducerea lumii? E în firea omului.

- Asta vrei și tu, Julietta? Să îți pui amprenta? Ochii lui ardeau. Spune-mi, de ce a eșuat afacerea cu The Palace?

Ea își feri privirea și se concentră asupra pâinii.

- Sunt surprinsă că încă nu știi toate detaliile. Mai ales că ai făcut cercetări în privința La Dolce Famiglia de ceva vreme.

- O, dar știu. Voiam să aud versiunea ta a evenimentelor. Temperamentul ei se activează, dar ea răspunse cu calm.

- Au decis că nu eram femeia care credeau ei la început că eram. Echipa avea idei specifice și nu avea nevoie de provocări. Cu alte cuvinte, n-aș fi avut nici un cuvânt de spus în propria companie.

- Dar ai fi avut prestigiu. Profit. Creștere.

Pe fruntea lui se vedea o ușoară încrunțare, și ea avea senzația neplăcută că el săpa după ceva ce ea nu înțelegea.

- Nu e asta o răsplată suficientă? Care să merite sacrificiul?

- Nu. Nu am ajuns până aici ca să fac un pas în spate și să-l las pe alții să preia frâiele. Ea sorbi din șampanie ca să își calmeze nervii. Voi fi de acord cu exclusivitatea. Dar nu voi renunța la dreptul meu de control. Niciodată.

În ochii lui apăru o scîlpire stranie de pasiune, care dispăru atât de repede, că ea ar fi putut jura că fusese doar un truc al luminii.

Ea nu era genul de femeie care să inspire asemenea devotament, mai ales la un bărbat cu o așa forță primordială.

- Nu intenționez să fac un parteneriat cu cineva care nu are păreri sau coloană vertebrală, Julietta. Așa cum am spus mai devreme, am nevoie de cineva influent, la care să apelez pentru toate aspectele. Voi folosi tot intelectul și talentul de care dispui. Înconjurat cu o asemenea echipă, voi putea conduce, dar, atenție: eu voi da mereu aprobarea finală.

Înima îi bubuia în piept, și ea își strânse picioarele în timp ce un fulger de excitație o străpunse. Doamne sfinte!

Ce era reacția asta nebunească la pretențiile lui soviniște?

Ea urâse dintotdeauna bărbații care credeau că le puteau porunci altora doar pentru că posedau un penis. Își ignora corpul și îi dădu înainte.

- Am înțeles, câtă vreme are mereu loc o discuție în privința lucrurilor care afectează La Dolce Famiglia.

- Desigur. Deci, după ce le arătăm celor de la The Palace ce proști au fost să-ți dea drumul, ce urmează? Afacerea asta va fi de ajuns, până la urmă?

Ea simți că i se pune un nod în gât. Cum îndrăznește să o examineze de parcă ar fi avut dreptul să îi cunoască gândurile? Când reuși să își adune cuvintele, vocea îi era glacială.

- Încă îți invadezi spațiul personal? Motivațiile mele sunt ale mele și nu sunt treaba ta. Cum ar fi dacă

mi le-ai împărtăși pe ale tale? Purity va fi de ajuns dacă va deveni un succes?

Ochii lui goi spuneau multe.

Julietta își strânse pumnii într-un efort de a nu se întinde peste masă ca să îl atingă, de parcă senzația de piele pe piele ar fi putut să vindece rana deschisă despre care ea nu știa nimic. Ce demoni îl chinaseră în trecut? Poate că era mai bine să nu afle niciodată.

- Doamne, spet că da, zise el. Dar nu voi ști până nu ajung acolo.

Chelnerul îi întrerupse cu o varietate de farfurii aburinde.

Calmar crocant cu mozzarella de bivoliță și inimi de anghinare sărate și capere, ravioli cu vită în unt cremos și sos cu cimbru; vinete și zucchini la grătar, presărate cu ulei și diferite tipuri de sare. O intimitate stranie vibra în jurul lor, de parcă să împărtășească secrete într-un restaurant italian i-ar fi adus mai aproape. Ce se petrecea? Ea participase la sute de cine de afaceri ca să discute despre contracte. Se întâlnise cu bărbați atrăgători, dinamici, care inițial o interesaseră.

Rezultatul o făcea mereu să dea înapoi, dar Sawyer o provoca la fiecare cotitură și părea să își dorească ceva mai mult decât ceilalți. De parcă nu ar fi vrut doar să o dezbrace de haine ca să îi admită trupul gol. Era aproape ca și cum ar fi vrut să se afunde în sufletul ei. Ridicol!

Ea se strădui să-și înăbușe un fior și mușcă din bucata de vînată. Pielea crocantă era aromată cu usturoi și sos de roșii, domolindu-i agitația.

- De ce ai ales Milano pentru lansarea primelor hoteluri? Nu ar fi fost mai confortabil acasă?

El așteptă o clipă înainte să răspundă, evident savurând mâncarea, ceea ce îi aduse puncte în plus. Cei mai mulți americani apreciau abundența de mâncare, cu prea multe decorațiuni și detalii. Ea prefera ingredientele mai simple, mai bogate într-o mâncare care satisfăcea foamea mai profundă din corp.

- Pentru mine nu există un acasă.
Mărturisirea lui simplă îi sfâșie urechile. Rămase cu furculița în aer.
- Ce vrei să spui? Max a zis că ai locuit în Vegas și New York o vreme.

El ridică dintr-unul din umerii lui lași.
- Locuiesc în hotelul pentru care lucrez la momentul respectiv. Îmi oferă libertate, un stil de viață luxos și expertiză. Peste chip îi alunecă o umbră. Am locuit la Milano când eram mai tânăr și învățam meserie. Am mai petrecut și câțiva ani la Carlton, așa că mă simt foarte bine la New York. Am decis că ar fi poetic să încep aici. De regulă, stau într-un loc în jur de un an. Mai mult de atât, și îmi vine să fug.

Înima ei tresăltă. Familia și căminul erau parte din sângele ei, iar ea nu-și putea imagina cum ar fi să nu aibă un sistem de susținere integrat. Fratele și sora ei se refugiaseră, într-adevăr, la New York, dar Julietta își trăgea puterea de la pavajul strâmb de sub picioarele ei și de la cerul vast al Toscanei de deasupra ei. Nu dorea deloc să fie în altă parte.

Modul relaxat în care Sawyer se referise la tendințele lui migratoare îi confirma impresia de singurătate de care lui nu părea să îi pese.

Nu exista nici un motiv pentru care ei să îi pese. Ei nu părea să aibă nevoie de o susținere feminină suplimentară. Ar folosi orice slăbiciune în avantajul său, inclusiv posibilitatea atracției ei. Julietta își înăbuși o grimasă. Dacă măcar ar ști că un astfel de drum nu ducea nicăieri...

- Nu ți-ai dorit niciodată mai mult? întrebă ea. Un loc pe care să-l numești al tău?

Regretă imediat cuvintele impulsive. Căldura se intensifică și trosni cu flăcări de ambră, mai fierbinte decât whisky-ul de o sută de ani pe care tatăl ei obișnuia să îl bea când credea că mama ei nu observa. Buzele lui Sawyer se răsuciră într-un zâmbet ironic.

- E supraapreciat. Am învățat să apreciez prezentul în toate aspectele. Gust, textură, mirosuri, imagini. Mă bucur de tot ce mi se oferă, pentru că nu există nici o garanție că totul va mai exista și mâine. Casa mea e acolo unde mă aflu - nimic mai mult, nimic mai puțin.

Pasiunea sălbatică scăpără peste masă spre ea și o arse ca niște picături de apă fierbinte.

- Excepție face Purity. E singurul lucru despre care aș putea spune că e constant. Orice altceva se ofilește.

- Chiar și dragostea?

Vorbele îi zburară de pe buze, și ea aproape că scoase o exclamație de groază. Ohrajii i se încinseră. Dumnezeu, ce făcuse?

Ea era probabil în vreo criză a vârstei mijlocii. Temperamentul ei normal și controlul dispăreau în fața acestui bărbat într-un fel care o îngrozea. Ea așteptă cu furia lui cu privire la o întrebare atât de intimă să se manifeste, dar el doar rămase cu furculița în aer, de parcă ar fi fost la fel de șocat ca ea.

- Ce ai spus?

Julietta se forță să rădă.

- Îmi pare rău, te rog să ignori întrebarea. Nu știu ce m-a apucat.

- Eu cred că știu.

Privirea lui o dezbrăca, o cerceta, o despica. Avu nevoie de toată puterea ca să nu dea înapoi în fața acestei intensități.

- Appreciez o femeie care întreabă orice o preocupă. Onestitatea are mai multă putere decât cuvintele frumoase, care nici măcar nu zgărie suprafața realității.

- Nu e nevoie să...

- Dar o voi face. Nu, Julietta, eu nu cred în dragoste. N-am crezut niciodată. Cred în pasiune și dorință, onestitate și loialitate. Cred în muncă susținută și sacrificii. Cred în a te bucura de darurile lumii. Dar nu cred în dragoste.

Degetele ei tremurau. Ea se întinse și își goli paharul, încercând să nu-i arate cât de tare o afectau cuvintele lui.

Mai cunoscuse vreodată un bărbat cu o asemenea pretență marcantă? De parcă nici un subiect nu ar fi fost interzis, iar el ar fi fost dispus să exploreze fiecare colțisor întunecat și ascuns din corpul și sufletul ei cu o plăcere sălbatică. Și totuși, el își împărtășise calm unul dintre secrete, ca pe un dar.

El nu credea în dragoste.

Julietta aștepta ca valul de ușurare să se reverse peste ea, dar nu simți decât o senzație de neliniște. De ce o deranja așa tare mărturisirea lui? Simți cum se naște în ea o senzație de tristețe pentru bărbatul pe care nu îl cunoștea, bărbatul care afirmase că nu trăise emoții mai blânde. Tânjea să afle mai mult, dar asta nu se putea sfârși bine. El o privi, fără să clipească, de dincolo de masă.

Iar ea luă o decizie.

Relația lor trebuia menținută strict la nivel profesional. Nimic mai mult.

Venise timpul să stabilească regulile de bază.

Ea își dădu farfuria la o parte și deveni din nou atentă.

- Mulțumesc că mi-ai împărtășit asta, dar întrebarea mea a fost nepotrivită, îmi cer scuze. Cred că de-acum va trebui să discutăm despre muncă.

Buzele lui se curbară ușor la auzul vorbelor ei, el devenind brusc amuzat.

La naiba cu el pentru că o nedumerea!

- Câtă politețe! Sunt sigur că te-am făcut să te simți incomfortabil vorbind despre lucruri... haotice.

Ea reuși să nu tresară, dar temperamentul i se activă.

- Asta va fi o călătorie lungă, și avem nevoie să lucrăm îndeaproape. Distrageri de ambele părți ar fi prea puțin

ine-venite în momentul acesta.

- Cum ar fi sexul?

De data asta, ea tresări. Paharul i se înclină, dar ea îl prinse la timp și îl îndreptă. Pe chipul lui apăru o expresie plină de amuzament.

- Îți place să șochezi oamenii, Sawyer? îl certă ea. Vei descoperi că nu te poți descurca așa ușor cu mine. Am fost hărțuită, mi s-au făcut propuneri, am fost insultată și am avut de-a face cu o sumedenie de temperamente masculine. Le-am văzut pe toate și știu să mă descurc. Prefer să mențin relația benefică pentru toți cei implicați, dar, dacă vrei să jucăm dur, e în regulă și așa. Caprice?

Sawyer o studie pe femeia din fața lui. Ochii ei câprui, superbi sclipeau de furie reținută și ascundeau o senzualitate pe care ea o ținea sub control fără milă. Era oficial.

Era înnebunit după ea.

Chiar și numai mintea ei reușea să-l poarte pe culmi de extaz cu totul noi pentru el. Duelurile din discuțiile lor îi solicitau mintea, în vreme ce trupul îi vibra de plăcere în preajma ei. Ea era echivalentul lui feminin în toate privințele, cu excepția refuzului de a admite că îl dorea.

Dar o făcea.

Fiecare răsufletare a ei cu care încerca să ascundă asta era ca muzica lui Mozart pentru urechile lui. Controlul ei era ferm, dar el zărea crăpături în armura ei în feluri la care ea nu se gândise. Sclipirea scurtă de interes din ochii ei, când el pomenise despre sex. Ușorul tremur al degetelor ei în timp ce strângea furculița.

Nu știa că sutienul ei alb cuviincios pe sub bluza albă de mătase era fantezia privată a oricărui bărbat? Umbra abia zărită a sfârcurilor ei care împingeau în sutien și implorau libertate.

Avea un obicei delicios de a-și trece limba peste buza de jos care îl obliga pe un bărbat să-și imagineze ce gust ar avea. Și afurisita de eșarfă roșie? El ar putea să o folosească în scopuri mult mai practice decât să stea în jurul

Degetele ei tremurau. Ea se întinse și își goli paharul încercând să nu-i arate cât de tare o afectau cuvintele lui.

Mai cunoscuse vreodată un bărbat cu o asemenea prezență marcantă? De parcă nici un subiect nu ar fi fost interzis, iar el ar fi fost dispus să exploreze fiecare colțisor întunecat și ascuns din corpul și sufletul ei cu o plăcere sălbatică. Și totuși, el își împărtășise calm unul dintre secrete, ca pe un dar.

El nu credea în dragoste.

Julietta aștepta ca valul de ușurare să se reverse peste ea, dar nu simți decât o senzație de neliniște. De ce o deranja așa tare mărturisirea lui? Simți cum se naște în ea o senzație de tristete pentru bărbatul pe care nu îl cunoștea, bărbatul care afirmase că nu trăise emoții mai blânde. Tânjea să afle mai mult, dar asta nu se putea sfârși bine. El o privi, fără să clipească, de dincolo de masă.

Iar ea luă o decizie.

Relația lor trebuia menținută strict la nivel profesional. Nimic mai mult.

Venise timpul să stabilească regulile de bază.

Ea își dădu farfuria la o parte și deveni din nou atentă.

- Mulțumesc că mi-ai împărtășit asta, dar întrebarea mea a fost nepotrivită, îmi cer scuze. Cred că de-acum va trebui să discutăm despre muncă.

Buzele lui se curbară ușor la auzul vorbelor ei, el devenind brusc amuzat.

La naiba cu el pentru că o nedumercea!

- Câtă politețe! Sunt sigur că te-am făcut să te simți incomfortabil vorbind despre lucruri... haotice.

Ea reuși să nu tresară, dar temperamentul i se activă.

- Asta va fi o călătorie lungă, și avem nevoie să lucrăm îndeaproape. Distrageri de ambele părți ar fi prea puțin bine-venite în momentul acesta.

- Cum ar fi sexul?

De data asta, ea tresări. Paharul i se înclină, dar ea îl prinse la timp și îl îndreptă. Pe chipul lui apăru o expresie plină de amuzament.

- Îți place să șochezi oamenii, Sawyer? Il cerra ea. Vei descoperi că nu te poți descurca așa ușor cu mine. Am fost hărțuită, mi s-au făcut propuneri, am fost insultată și am avut de-a face cu o sumedenie de temperamente masculine. Le-am văzut pe toate și știu să mă descurc. Prefer să mențin relația benefică pentru toți cei implicați, dar, dacă vrei să jucăm dur, e în regulă și așa. Caprice!

Sawyer o studie pe femeia din fața lui. Ochii ei câprui, superbii sclipeau de furie reținută și ascundeau o senzualitate pe care ea o ținea sub control fără milă. Era oficial.

Era innebunit după ea.

Chiar și numai mintea ei reușea să-l poarte pe culmi de extaz cu totul noi pentru el. Duelurile din discuțiile lor îi solicitau mintea, în vreme ce trupul îi vibra de plăcere în preajma ei. Ea era echivalentul lui feminin în toate privințele, cu excepția refuzului de a admite că îl dorea.

Dar o făcea.

Fiecare răsuflare a ei cu care încetca să ascundă asta era ca muzica lui Mozart pentru urechile lui. Controlul ei era ferm, dar el zărea crăpături în armura ei în feluri la care ea nu se gândise. Sclipirea scurtă de interes din ochii ei, când el pomenise despre sex. Ușorul tremur al degetelor ei în timp ce strângea furculița.

Nu știa că sutienul ei alb cuviincios pe sub bluza albă de mătase era fantezia privată a oricărui bărbat? Umbra abia zărită a sfârcurilor ei care împingeau în sutien și implorau libertate.

Avea un obicei delicios de a-și trece limba peste buza de jos care îl obliga pe un bărbat să-și imagineze ce gust ar avea. Și afurisita de eșartă roșie? El ar putea să o folosească în scopuri mult mai practice decât să stea în jurul

gledului ei ca un accesoriu. De pildă, ca să se asigure că nu se mișcă în timp ce îi dădea jos blaza cuminte și mureșul și îi dezmieta sânii. Încet. În ritmul lui.

Desigur, parța cea mai interesantă la ea era refuzul de a recunoaște ceva din toate astea.

Corpul ei era ca într-o închisoare. Cât de dulce s-au imaginat că o elibera din această închisoare și că era ea care culegea beneficiile. Se întrebă ce răcoșoș o comisionar se să-și ignore dorința corpului. Altfel, de ce s-ar ascunde o femeie sofisticată, plină de viață, în spatele mureșii? El insistase în timpul cinei pentru că avea nevoie de o analiză completă. Ea avea dreptate, totuși. El nu ar putea și simplu contractul ca să își autămpere o dorință și putea parța că ea avușese de-a face cu o comediență de bărbați care o trataseră ca naiba. Poate că era timpul să îi spună un pic mai mult din adăstul său, pentru a ea să îi știe motivațiile.

Decamdată, merita un răspuns.

- Nu am intenționat să te jignesc, Julietta. Numai ei se topi pe buzele lui ca o trufă de ciocolată. Dulce, neagră și bogată. Haide să lămurim un lucru! Nu simți nevoia să ameninți sau să aduc cu forța o femeie în patul meu. Îmi place sexul și îmi place să ofer plăcere. Îți consider fascinantă, complexă și sexy ca naibu. Mai cred și că ai putea fi singura femeie pe care am întâlnit-o în ultimii ani care să mă facă să vreau să încalc regulile doar ca să o ating. Să fiu în ea, peste ea. Dar, dacă și se pare că sunt agresiv sau hărțuitor, mă retrag politicos și te las în pace. Capace! Acum respiră!

La comanda lui, aerul îi părăsi plămânii cu putere. Ea rămase încrămășată în scaun, cu ochii mari, într-o combinație de șoc, confuzie și ușoară teamă. Teamă era amestecată cu o scîlpire de dorință pură. Da, ea îl voia și ea. Interesant. De ce nu acționa în sensul asta? De ce o speria așa tare un bărbat care se arăta interesat de ea? Chelnerul veni să se intereseze dacă dorțeau desert.

- Nu, zise ea ferm.

- Tiramisu, vă rog, o contrazise el. Două espresso cu sambuca.

Ea îi aruncă o privire ucigătoare, iar el se luptă cu instinctul de a o săruta până când aceasta dispărea. Cum ar putea o femeie care nu folosea ruj să aibă o gură așa succulentă? Cu botic și de un roz palid.

- Sper că acum nu am parte de o avanpremieră a modelului în care vrei tu să conduci lucrurile, zise ea. Chiar dacă apreciez franchețea în privința atracției inițiale față de mine, te asigur că va dispărea. Nu am timp să mă implic în aventuri.

Tonul ei formal stărni în el un val de dorință ce se răspândi. Se foli pe scaun și își rearanjă șervetul.

- De ce crezi că va dispărea?

Privirea ei se mută în altă parte. Se îndreptă de spate, dar el surprinse tensiunea în fiecare os delicat din corpul ei.

- Așa se întâmplă întotdeauna.

- Tu mă dorești?

De data asta, ea nu-și putu reține un icnet.

- Ne-am cunoscut ieri. Nu obișnuiesc să sar în pat cu bărbați străini sau să iau decizii despre atracția mea după o cină.

- Uneori, e cel mai bun moment ca să-ți ascuți instinctele. În clipa în care încercăm să analizăm atracția riscăm să o pierdem pentru totdeauna.

Cuvintele lui părură să atingă o coardă în ea. Regretul atenuă lumina din ochii ei. El simți cum se trezește în el un sentiment de protecție care îi tulbură calmul. Tânjea să o tragă în brațe și să o țină, să o legene pentru a-i alunga tristețea care se zărea sub suprafața rece. Dar ea nu îi aparținea, așa că nu avea nici un drept.

Încă.

Soni desertul, și ea alege să tacă. Ronțăiră biscuitul cu cacao și savurată crema bogată cu pișcoturile însirogate și scortșoară. Întepătura lichiorului din cafeaua neagră îl lovi pe Sawyer direct în abdomen și îi încălzi venele.

Se uită în vreme ce gândurile Juliettei goneau, evidente în încruntătura frunții și concentrarea care îi marca expresia. Veni nota, și el plăti, aruncându-i o scurtă privire de avertisment când ea deschise gura să protesteze. După ce farfurile cu desert rămaseră goale și ceștile de cafea fură golite, ea își tamponă buzele cu șervetul și își ridică privirea spre el.

- Cred că o să facem echipă grozavă, dar nu sunt interesată să duc asta și în dormitor. Am motivele mele și îți apreciez onestitatea. Ești un bărbat atrăgător, și, în alte condiții, aș fi receptivă la ocazia de a avea o aventură fierbinte. Te rog să îmi respecti decizia și să nu mă insiști. Pur și simplu... nu.

Vocea i se frânse ușor la ultimul cuvânt. Inima lui se strânse de o nevoie pe care nu o recunoștea, dar el știa regulile. El crease regulile. Ambele părți trebuiau să fie dispuse să meargă mai departe. Încrederea se dovedea cheia menținerii relației înflăcărâte, fără a fi arsă. Masculul alfa din el urla de pasiune și de dorința de a o provoca să se răzgândească, de a o face să îl imploră pentru că îl tortura. Sawyer așteptă ca valul de emoții să se verse la mal și să se retragă înainte să-și recapete controlul și să își golească mintea de gânduri.

Își curbă buzele într-un zâmbet.

- Cum dorești, murmură el.

Corpul ei se relaxă. Limba îi trecu din nou peste buze de jos, și ea zâmbi.

- Grazie.

El încuviință din cap, și ea se ridică. Își puse sacoul. Își luă geanta. Sawyer o conduse afară din restaurant, din nou cu mâna pe cotul ei, și încercă să-și calmeze puseul de adrenalină care îi încorda mușchii și îi găruia respirația.

Ultimul lui gând se repeta ca o mantra.
„Să încep provocarea.”

capitolul 4

Julietta își înălță capul și se întinse să se demortzească. Teancul de dosare din fața ei era pe jumătate rezolvat, iar cappuccinoul ei se răcise de mult. O pulsație surdă din spatele ochilor o avertiza că timpul i se cam terminase. Doamne, oare cât timp lucrase? Se uită iute la ceas și constată că trecuseră patru ore de lucru fără pauză. Oftă, și asta o surprinse. De regulă, îi plăceau diminețile de sâmbătă în apartamentul ei, când se ocupa de toate problemele nerezolvate din timpul săptămânii.

Cafea, hârtii, laptop, un pic de muzică, și era mulțumită. Doar că...

Se uită pe fereastră. Strălucirea soarelui doar rareori văzut în luna februarie se străduia să străpungă norii grei, într-un gest de sfidare. Julietta își întinse picioarele și se ridică de pe fotoliu, se duse la geam și se uită la scena de sub ea. Urletul motocicletelor se auzeau din stradă într-o tentativă de a înghesui cât mai multe plimbări într-o zi frumoasă.

Ea își apăsă palma pe sticla rece și se lăsă tentată. Ce ciudat: de la ultima ei întâlnire cu Sawyer, latina ei sălbatică, ce ieșea rar la lumină, mușca din eul ei de regulă atât de logic, stăruind-o să renunțe la rutină și să profite de vremea de afară.

Ea luă decizia și nu se mai uită în urmă. Avea să iasă cu motocicleta și să înceteze să se gândească o vreme. Cu tendința ei consistentă de a munci prea mult și cu ușoara tulburare obsesiv-compulsivă, ea lucra adesea până la epuizare.

Măcar găsisse o descărcare acceptabilă, alta decât terapia.

Motocicletele.

Se opri doar pentru o clipă ca să îndrepte ușor cele trei fotografii de pe șemineu și se duse spre dormitor. Se schimbă în timp-record, îmbrăcând pantalonii Prada supli, cizme și un pulover simplu de cașmit. Își puse

geacă de piele, își luă casca de pe dulap, își îndesă telefonul în geantă și plecă.

Parcurse mai multe străzi până la garajul mic unde își avea motocicletă. Vântul era destul de rece, dar ea se îmbrăcise cât să nu îi fie frig. Calculă în minte kilometri pe care voia să-i parcurgă și decise să aleagă o rută simplă spre Navigli.

Julietta păși în fața obsesiei ei secrete, și pielea o fuziona de parcă s-ar fi uitat la un iubit.

Perfecțiune.
Metal gol, răsucit, neted și negru, din asta se compunea mașinăria.

Noua Moto Morini Corsaro avea toate elementele pe care ea le admira și le urmărea la o motocicletă. Prindea viteză, era ușoară și agilă. Și avea cai-putere sălbatici, serozomotoși.

Simți cum i se strânge stomacul și își puse mânușile de piele. Obsesia ei ascunsă pentru motociclete rapide venea direct de la fratele ei, Michael, dar surorile ei pur și simplu nu o înțelegeau, mai ales pentru ea cea strictă și serioasă în familia lor. De câte ori nu îl chestionase pe Michael despre mașini de curse și nu încercase să-i fure motocicletele ca să dea o tură? Ea visase să aibă motocicletă motocicletelor și în cele din urmă reușise să își realizeze visul.

Ridică piciorul ca să încalce motocicletă, și atunci sună telefonul.

Ea aproape că îl ignoră, dar prea mulți ani de disciplină își spuseră cuvântul, și fu nevoită să se uite măcar să vadă cine sună.

Duse mâna în geantă și scoase telefonul. După ce se uită, își lăsă degetul să ezite deasupra butonului preț de o secundă înainte de a răspunde.

- Da?
- Ciao bella. De ce nu pari mai fericită să mă auzi?
Ea își înăbuși nerăbdarea și își reaminti că era vorbitoare despre afacerea secolului. Politețea era cheia.

- Îmi pare rău, Sawyer, dar tocmai mă pregăteam să ies un pic. Cum pot să te ajut?

- O, bine. Trebuie să discutăm despre un punct din contract. De ce nu te oprești la mine să rezolvăm?

Julietta se încruntă la telefon.

- Nu e foarte potrivit pentru mine acum. Poate mâine!

Se lăsă tăcerea. O tăcere masculină iritantă.

- Nu vreau să fiu cel care invadează viața privată a partenerului de afaceri, dar e o chestiune de mare importanță pentru Purity. Trebuie să știu dacă imi ești alături în această perioadă delicată. Sută la sută.

Ea aproape că scuipă cuvintele în receptor:

- Mi-am petrecut cea mai mare parte din această săptămână la computer. Sunt sută la sută implicată, ca să spun așa. Putem rezolva prin telefon?

- Nu. Unde te duci? Ne putem vedea!

Ea se uită la motocicletă ei cu o dorință care o tulbură profund.

- Ies să mă plimb pentru următoarele ore. Ce rici dacă mă opresc după aceea la tine și rezolvăm ce mai e de rezolvat?

- Te plimbi cu ce? Cu bicicleta?

Ea nu se putu abține să nu pufnească disprețuitor înainte să răspundă:

- Nu, cu motocicletă.

El făcu o pauză de o clipă.

- Perfect. Dă-mi cincisprezece minute și ne vedem la Dom.

Julietta căscă gura.

- Ce? Nu, nu poți să vii cu mine. Mă duc să mă plimb cu motocicletă.

- Te-am auzit de prima dată. Promit să nu te intimidez cu motorul meu. Ne vedem imediat!

Și închise.

Ea clipi și încercă disperată să nu-și piardă mințile.

Asta nu se putea întâmpla. Plimbarea ei liniștită cu motorul, care să o ajute să scape de stres, se transforma într-o călătorie de afaceri cu un bărbat pe care trebuia să-l evite cu orice preț. Ea se gândi cum ar fi să nu apară la întâlnire sau să sune și să anuleze, dar își dădu seama că el nu avea să îi răspundă. Și, dacă nu apărea la întâlnire, el putea să decidă să rupă contractul.

Julietta pufni dezgustată și se sui pe motocicletă. Formântul profund al motorului se auzi la scurt timp după ce porni spre centrul orașului, strecurându-se cu pripetă prin trafic, până când dădu de drum liber și se mișcă viteză.

Trebuia să recunoască faptul că el se ținea de cuvânt. Sasul ei arăta că trecuseră fix cincisprezece minute când îl văzu apărând. Julietta se strădui foarte tare să nu arate surprinsă de ce alesese el ca vehicul. Se așteptase să vadă un Harley obraznic, dar, la naiba, el reușise să pluseze în rădăcină ca măcar să încerce.

Ea își ridică vizorul și îi aruncă o privire rece.

- Frumos motor! Unde ți-e Harley-ul?

Perfecțiunea masculină fierbinte călare pe MV Agusta R1 era criminală. În blugi decolorați, geacă tip aviator și cizme vintage, el arăta ca un hăiat rău combinat cu un surfer, și imaginea aproape că o ucise. Aproape. El își făcu încet casca și și-o dădu jos, punând-o sub braț. Ea apoi își scutură părul blond, ciufulit. Rânjetul îi dezvelă dinții strămb din față.

- Doar nu te iei de fenomenul american numit Harley, nu-i așa, draga mea? Asta ar putea să-ți aducă probleme în State.

Ea ridică delicat din umeri. Nu trebuia el să știe că ea avea o pasiune secretă pentru clasică motocicletă americană.

- E bine că nu sunt acolo, atunci. Cum ai făcut rost de motorul asta? Au fost realizate doar o sută de exemplare.

- Am relații, răspunse el cu glas șoptit. Oamenii îți dau ceea ce dorești.

Ea simți un fior pe șira spinării. Privirea lui infometată când îi cercetă corpul o șocă zdrăvăn, dar ea se controlă.

- Despre ce trebuie să discutăm?

El răsese.

- Despre nimic, deocamdată. Unde mergem?

Ea se încruntă la el și încercă să fie fermă.

- Nicăieri. Discutăm afaceri, apoi eu mă duc să mă plimb.

- Unde?

Ea ridică din umeri.

- Unde am chef.

- Pare un plan bun. Ne oprim mai târziu și vorbim despre afaceri. O iei tu înainte.

Julietta se luptă cu nevoia de a-i șterge zâmbetul îngâmfat de pe față.

- Încerc să fiu politicoasă, dar tu faci să fie dificil. Nu simt nevoia de conversație astăzi.

- Cine a zis ceva despre conversație?

Ea simți că i se usucă gura și se abținu cu greu să nu pufnească.

Buzele acelea pline se curbară în sus, de parcă el ar fi știut cum îi reacționase ei corpul.

- Dacă poți să te ții după mine, pentru că nu o să te aștept. Este timpul meu, zise ea.

Rânjetul lui lent o tachina și apăsa exact butoanele potrivite. Sau pe cele greșite.

- Recunosc că sunt surprins de alegerea ta. Dar poți să te descurci cu ea, fetișo? Poate că eu voi fi cel care te va aștepta să mă ajungi din urmă.

Julietta își încheie casca, bângă motocicleta în viteză și îi aruncă o privire plină de milă.

- Ne vedem în partea cealaltă.

Și porni.

Merseră prin oraș, se luptară cu traficul și în cele din urmă ajunseră la drum întins. Străzile se deschiseră în fașa lor în timp ce orașul trecea pe lângă ei și înălțimile

Asta nu se putea întâmpla. Plimbarea ei liniștită cu motorul, care să o ajute să scape de stres, se transformă într-o călătorie de afaceri cu un bărbat pe care trebuia să-l evite cu orice preț. Ea se gândi cum ar fi să nu apară la întâlnire sau să sune și să anuleze, dar își dădu seama că el nu avea să îi răspundă. Și, dacă nu apărea la întâlnire, el putea să decidă să rupă contractul.

Julietta pufni dezgustată și se sui pe motocicletă. Moemântul profund al motorului se auzi la scurt timp, și ea porni spre centrul orașului, strecurându-se cu precauție prin trafic, până când dădu de drum liber și băgă viteză.

Trebuia să recunoască faptul că el se ținea de cuvânt. Ceasul ei arăta că trecuseră fix cincisprezece minute când îl văzu apărând. Julietta se strădui foarte tare să nu se arate surprinsă de ce alesese el ca vehicul. Se așteptase la un Harley obraznic, dar, la naiba, el reușise să pluseze fără ca măcar să încerce.

Ea își ridică vizorul și îi aruncă o privire rece.

- Frumos motor! Unde ți-e Harley-ul?

Perfecțiunea masculină fierbinte călare pe MV Augusta F4CC era criminală. În blugi decolorați, geacă tip aviator și cizme vintage, el arăta ca un băiat rău combinat cu un surfer, și imaginea aproape că o ucise. Aproape. El își desfăcu încet casca și și-o dădu jos, punând-o sub braț. Apoi își scutură părul blond, ciufulit. Rânjetul îi dezveli dintele strâmb din față.

- Doar nu te iei de fenomenul american numit Harley, nu-i așa, draga mea? Asta ar putea să-ți aducă necazuri în State.

Ea ridică delicat din umeri. Nu trebuia el să știe că ea avea o pasiune secretă pentru clasică motocicletă americană.

- E bine că nu sunt acolo, atunci. Cum ai făcut rost de una ca asta? Au fost realizate doar o sută de exemplare.

- Am relații, răspunse el cu glas șoptit. Oamenii îți datorează favoruri.

Ea simți un fior pe șira spinării.

Privirea lui infometată când îi cercetă corpul o șocă zdravăn, dar ea se controlă.

- Despre ce trebuie să discutăm?

El râse.

- Despre nimic, deocamdată. Unde mergem?

Ea se încruntă la el și încercă să fie fermă.

- Nicăieri. Discutăm afaceri, apoi eu mă duc să mă plimb.

- Unde?

Ea ridică din umeri.

- Unde am chef.

- Pare un plan bun. Ne oprim mai târziu și vorbim despre afaceri. O iei tu înainte.

Julietta se luptă cu nevoia de a-i șterge zâmbetul îngâmfat de pe față.

- Încerc să fiu politicoasă, dar tu faci să fie dificil. Nu simt nevoia de conversație astăzi.

- Cine a zis ceva despre conversație!

Ea simți că i se usucă gura și se abținu cu greu să nu pufnească.

Buzele acelea pline se curbară în sus, de parcă el ar fi știut cum îi reacționase ei corpul.

- Dacă poți să te ții după mine, pentru că nu o să te aștept. Este timpul meu, zise ea.

Rânjetul lui lent o tachina și apăsa exact butoanele potrivite. Sau pe cele greșite.

- Recunosc că sunt surprins de alegerea ta. Dar poți să te descurci cu ea, fetițo? Poate că eu voi fi cel care te va aștepta să mă ajungi din urmă.

Julietta își încheie casca, băgă motocicletă în viteză și îi aruncă o privire plină de milă.

- Ne vedem în partea cealaltă.

Și porni.

Merseră prin oraș, se luptară cu traficul și în cele din urmă ajunseră la drum întins. Străzile se deschiseră în fașa lor în timp ce orașul trecea pe lângă ei și înălțimile

superbe ale Alpilor scilipeau în depărtare ca un mătăș. Soarele se lupta cu un rege ce era și triumfă peste el. Seara se lupta cu un rege ce era și triumfă peste el. Traficul era mai lejer decât de obicei într-o sâmbătă, și ea se îndreptă spre Navigli. Julietta mergea tare, forțând motorul puternic. Scipora drumului sub roți, vântul rece în nări, fulgerile de albastru, verde și galbeni de pe clădiri se înălțau toate și se amestecau într-o simfonie dulce în sufletul ei. O vreme măcat, pe o motocicletă rapidă, în țara ei iubită, ea era cu adevărat liberă.

Se opriră la o cafenea micuță din apropierea canalului și luată prânzul. Iși parcară motocicletele și se dezmoziți într-o plimbare relaxată. Piața era desca și plină de lume, iar o barcă înainta alene pe apă, fermecând turiștii cu o imagine a lumii vechi, dar totuși boeme.

Navigli avea una dintre cele mai frumoase părți din Milano, plină de nenumărate mărunțisuri, haine, mâncare și bijuterii. Seara, locul se anima de la o varietate de cluburi de noapte hip-hop, cafenele și cumpărături. Cu apusul apropiindu-se rapid, mulțimea avea să înceapă să crească, așa că Julietta își îndesă apa și mâncarea pe jumătate mâncată în desagă și porci din nou.

Trebuia să recunoască faptul că el se ținea de cuvânt. Sawyer nu totuși nici o vorbă.

Dar privirea îi urmărea legătura șoldurilor și îi surprindea ciutăturile furiate spre el. Tipul era comparabil cu David al lui Michelangelo, iar statuia celebrului sculptor o făcuse să plângă.

Julietta se uită spre cer. Nu mai dura mult până să se lase învinsă. Ea tăcea după senzația de adrenalină pe care și dădea de regulă încheierea unei afaceri profitabile. Dar tocmai găise încă o modalitate de a se umple de adrenalină.

Julietta își opri motocicletă, se răsuci și îi făcu oferta:

- Mă duc spre Castello Sforzesco. Acolo, e drum deschis, și putem lăsa motocicletele să respire. Să vedem cine ajunge primul.

Pe chipul lui se așternu scurt o expresie de surpriză.

- Vrei să ne luăm la întrecere?

- Spune-i cum vrei. Intenționez să te întâmpin la poartă.

El își dădu capul pe spate și răsă tare și îndelung. Sunetul era mai dulce decât Mozart și mai sexy decât Pavarotti.

- Cred că glumești. Motorul ăsta are mai multe coșe decât toate motocicletele de pe piață.

Ea zâmbi dulce.

- Sunt sigur că amândoi aveți. Ne vedem acolo!

Julietta simțea cum se înfioară de nerăbdare și sârgele în vers și se încinse de la provocarea pe care o lansase.

O porni spre Castello Sforzesco hotărâtă să întrecă soarele care apunea și pe bărbatul de lângă ea. Julietta trebuia să admită că el mergea ca un profesionist și se descurca cu puterea motocicletei cu o grație pe care cei mai mulți bărbați nu o puteau imita.

Ea mersese alături de mulți bărbați în viața ei: unii din familie, alții prieteni sau iubiți. De regulă, era dezamăgită de agresivitatea și egoismul acestora.

Dar Sawyer nu era așa. El respecta puterea celei mai bune posesiuni a lui Claudio Castiglioni, neîncercând niciodată să obțină viteza maximă cu care se lăuda motorul, folosind în schimb mecanica asemenea unui amant, scoțând ce avea mai bun cu o pricepere seducătoare care o făcea să se umezească între picioare. El era, de asemenea, un motociclist dominator, complet în control la fiecare curbă în drum, concentrându-se perfect asupra țelului său.

Dacă era să fie cinstită, el ar fi trebuit să câștige. Dar Julietta făcea curse de ani buni, cunoștea străzile ca pe un vechi amant și excela la ocolirea obstacolelor într-un oraș aglomerat. La un moment, dat preluă conducerea

și o ținu strâns, împingând la limită viteza și agilitatea în timp ce adrenalina gonia prin ea.

Când ajunsese în sfârșit la castel, era cu câteva luni și mai în față. Ruinele înalte din piatră dominau priveliștea, dar ținta ei era parcul liniștit din spatele acestora. Ea își opri motocicletă, își deschise casca și așteptă ca el să își oprească motorul.

Sawyer se dădu jos de pe motocicletă acum tăcută. Ea așteptă răspunsul lui și se pregăti pentru o remarcă tăioasă. Sau pentru o glumă ori o scuză.

Dar el nu vorbi. Apucă doar geanta ei cu mâncarea și îi permise să îl conducă pe aleile pietruite spre o zonă deschisă. Pământul era rece, așa că se așezară pe băncile sculptate răspândite printre copacii înalți și aleseră un loc de unde Castello putea fi observat fără opreliști.

Ei îi plăcuse goana până aici, cu uluitorul turn cu ceas înălțându-se spre cer, înconjurat de o masă mare de piatră sculptată. O fântână din piatră uriașă întâmpina vizitatorii, numeroasele jeturi de apă ce țâșneau în cercul de marmură prinzând ultimele raze de lumină. Aleile pietruite șerpuiau după un model complicat, și turiștii se puteau plimba, puteau face cumpărături sau puteau lua ceva de mâncare de la vânzătorii locali. Să fie așa aproape de o frumusețe antică îi amintea că viața era lungă și multe lucruri nu dăinuiau, dar cele care contau aveau să o facă.

Sawyer rămase tăcut, de parcă și el ar fi fost sub vraja unei călătorii pe cinste cu motocicletă. Desfăcu sandvișurile și împărțiră mâncarea: pâine, măslină mari, sârate și deliciosul salam mic *strolghino di culatello*, amestecat cu gorgonzola de oaie, cremoasă. Briosa cu unt de căpsune dădea un pic de dulceață ce completa masa. Umerii ei se relaxară și mai mult, și ea mănecă tăcută, uitându-se la peisaj. Mintea i se goli în sfârșit, de parcă tocmai ar fi plecat din ashramurile din India după o săptămână de meditație.

- A naibii motocicletă, a naibii călărează. Vrei să-mi spui cum ai învățat să conduci așa ceva, dar mai ales să știi ce poate face?

Pe chipul ei apăru o expresie de mândrie.

- Fratele meu Michael gonia cu mașini pe circuit. Dragostea lui pentru mașinării rapide s-a extins și asupra motocicletelor și m-a prins și pe mine. A fost destul de drăguț să nu îmi spună că fetele bune nu călăresc motociclete năvășe și m-a învățat tot ce știa.

Sawyer scutură din cap și luă o înghițitură de apă.

- Foarte tare. Cele mai multe femei supracompensează lipsa forței brute. Dar tu ai folosit-o în avantajul tău. Parcă priveam cum se desfășoară un concurs de poezie improvizată. Foc, frumusețe și grație la viteză maximă. Care a fost cea mai bună motocicletă pe care ai avut-o vreodată?

- Încă o am. Clasică Moto Morini cu trei cilindri și jumătate vintage.

- Nu se poate!

Ea se aplecă în față.

- Ba se poate. Linii de un roșu aprins, clasice, și, dacă auzi motorul, poți să juri că visezi. A durat ani buni să o restaurez, iar oamenii se milogesc tot timpul de mine să le-o vând. Julietta își țuguie buzele. De parcă aș vinde-o cuiva care să nu meargă pe ea. Asta ar fi o tragedie.

Privirea lui coborî și se opri pe gura ei. Următoarea ei răsufletare fu chinuită, dar își înfipse unghiile în palme ca să se adune. Bărbatul acesta era periculos, și ea refuza să amestece afacerile cu plăcerea, deși el iubea și respecta motocicletele.

- Sunt de acord. Să nu folosești lucrurile frumoase e o crimă.

Dublul sens al vorbelor lui o înnebuni, și sfârșurile i se excitară pe loc. El se aplecă spre ea și își ridică o mână. Încet, se apropie, întinzându-se să o atingă. Fascinată de vânătorul din el, ea avu nevoie de câteva secunde ca să reacționeze la intențiile lui.

-Nu, zise ea, ferindu-și bărbia. Am crezut că am fost de acord că rămănem doar la afaceri.

El își ridică palma.

-Scuze! Aveai o dără de unt pe obraz. Voiam doar să o șterg.

Ea își plecă ușor capul ca să își ascundă îmbujorarea și luă un șervetel. Din nou, acel amuzament distant emană dinspre el. De parcă iar fi păsat. Dar nu era așa. De parcă ar fi fost deasupra emoțiilor și a dramelor și ea era jucăta lui de moment.

-Ce problemă era cu contractul?

-Secțiunea B, clauza numărul trei. Ai uitat să îți treci numele.

Ea se holbă la el.

-Mai căutat, m-ai obligat să te iau cu mine în plimbarea cu motocicletă doar pentru semnătura mea. Avocații noștri ar fi putut rezolva problema într-o secundă.

-Îmi place să fac lucrurile cu mâna mea. În toate privințele.

Julietta pufni.

-De unde scoți lucrurile astea? O conversație cu tine e ca o mină terestră, toate drumurile ducând spre sex.

Asta îl atinse. El ridică dintr-o sprânceană și se foli pe bancă.

-E ceva în neregulă cu sexul?

Ea nu se putu abține. Provocarea îi stătea scrisă pe chip, și dorința lui de a o păcăli, folosind afacerea drept scuză, o ardea din interior. Julietta se mișcă încet și se opri la câțiva centimetri de gura lui. El își ținu răsufletul, apoi aerul dulce din respirația lui o atinse pe buze, mirosind a mentă, a zahăr și păcat. Ea scoase limba să-și atingă buza de jos, și el slobozi un mic geamăt. Mână ei se opri pe mușchii tari ai coapsei lui și strânse.

-Nu e nimic în neregulă cu sexul. Când situația o cere.

Vocea lui răsună aspră.

-Și situația asta cum e?

Ea slobozi un hohot de râs răgușit.

-Nu se va întâmpla când lucrăm împreună.

-Nu ți-ai trecut numele. Tehnic vorbind, contractul e nul.

Ea își trecu privirea în sus de-a lungul biușilor, ajunse la catarama curelei și îi băgă mâna pe sub jacheta de piele.

Asta era distractiv acum. Să tachineze un bărbat și să plece apoi era un joc pe care-l juca arareori, dar el avea nevoie de o lecție.

Abdomenul tare se încordă și mai mult sub atingerea ei, iar acei ochi de culoarea ambrei se întunecară și mai mult.

-Tot n-o să se întâmple.

-Ai vrea să îmi spui de ce?

Ea rânji cu satisfacție pură, cu seducție și cu o urmă de ironie mușcătoare.

-Cel cu boșele cele mai mari nu câștigă întotdeauna, Sawyer Wells.

El slobozi o injură bombănită.

-Atunci, cine?

Julietta își țuguie buzele.

-Cel care poate să reziste la drum lung.

Satisfacția se revărsă prin ea. Amețită de bucuria de a fi avut ultimul cuvânt, ea începu să se retragă din zona periculoasă.

Prea târziu.

El se mișcă atât de repede, că ea nu avu nici o șansă. Cu o putere care o ului, el o ridică de pe bancă și o adu-se în brațele lui, ținând-o strâns cu brațele din lateral, ceea ce o dezechilibră puțin.

Ea făcuse o greșală fatală.

Iar acum avea să plătească.

Femeia asta îl inebunea.

El era inconfortabil de tare, erecția chinuind denimul dur și urlând de dorința de a se elibera.

Vântul îi adusese parfumul ei - de piele, moșe și cacao - și îi inundă nările, torturându-i mintea și mădularul. Corpul ei era bine lucrat și ademenitor, de la rotunjimile sânilor la fundul frumos bombat, așezat acum ferm între coapsele lui. Chipul ei reflecta nesiguranța situației în care se afla și un ușor regret că îl împinse se prea departe. Bine. Măcar ea simțea nevoia lui de a domina și de a lua. O dorință nebună îl cuprinsese de la subita izbucnire de senzualitate ascunsă, sarcasm rece și deșteptăciune din partea femeii din poala sa.

El fusese cât pe ce să cadă când ajunsese cu motocicletă și o văzuse. Îmbrăcată în piele neagră și cu cizme strâmte, cu părul înghesuit într-o cască roșie, ea era des dreptul superbă. Nu cunoștea nici o motociclistă și cu atât mai puțin una care să aprecieze motocicletele. Felul în care se comportase în raliul lor dovedea spiritul combativ al unei femei căreia îi plăcea să câștige, iar abilitatea ei de a trece printre obstacole fără să încetinească aproape că îl făcu să fie într-o situație jenantă.

Aproape.

Și ea câștigase. Lui îi plăcea o competiție bună și arători pierdea. Ideea că ea fusese în stare să treacă linia de sosire înaintea lui îl făcea să vrea și mai tare să îi smulgă hainele de pe ea și să câștige în alt mod. Unul mult mai plăcut.

Își întări strânsoarea. El se gândi că ea voia să-l tachineze, dar acum scopul lui era să o înfurie suficient cât să-și piardă un pic din acel prețios control. Din cine știe ce motiv, intuiția îi spunea că furia avea să-l ajute să treacă de barierele ei și să permită unei părți din acea energie sexuală fierbinte să se scurgă. Ea se controla foarte bine, iar între ei se afla și altceva în afară de obstacolul afacerii. Până nu afla ce anume, nu avea să doarmă bine noaptea.

Părul ei se desfăcu - agrafa se rupsesse.

Sawyer o văzuse până atunci doar cu părul strâns bine în creștetul capului. Ce zări acum îl întări în decizia lui de a o aduce cu orice preț în patul său.

O cascadă sclipitoare de mătase se revărsă de pe umerii ei și îi ajunse la talie. Păr de Rapunzel. El avu viziuni răutăcioase cu el ținând părul acela în timp ce ea era în genunchi și îl lua adânc, șuvițele acelea lucioase atingându-i coapsele, abdomenul și pieptul în timp ce ea se ridica deasupra lui.

Preț de o secundă, mintea i se goli, și el nu știu dacă se putea abține să nu o ia acum, aici, într-un loc public. Cuvintele ei seci îl aduseră înapoi la realitate.

- Ce crezi că faci? Dă-mi drumul! Asta e dovadă de neprofesionalism.

La naiba, ea era sexy. El continuă să o țină și chicoti.

- Iar ce ai făcut tu era o dovadă de profesionalism? Să mă tachinezi așa?

Ea își ridică bărbia.

- Ai meritat-o. Trebuie să încetezi să vorbești despre sex cu înțelesuri ascunse.

- Foarte bine, ai dreptate. Ești udă, nu-i așa?

În ochii ei sclipi o combinație de șoc, revoltă și dorință.

- Sper că nu am auzit bine, șuieră ea. Doar nu ai spus așa ceva. Mergi prea departe.

- Corpul te trădează.

El își lăsă o mână să alunece peste fundul ei, pe sub jachetă și spre partea din față, unde îi cuprinsese un sân. Sfârțul îl impuse în palmă prin materialul sutienului și al puloverului, cerând libertate.

- Pot să văd pulsul cum îți bubuie în gât. Sfârțurile sunt întărite, ai pupilele dilatate și nu reușești să-ți recapeți răsuflarea.

- E rece, și drumul a fost tare greu.

Mădularul lui zvâcni.

Ea era absolut magnifică, refuzând să cedeze la doar un pic. Ea ar putea reprezenta cea mai mare provocare a lui.

- Mai știu ceva ce e tare, bombăni el.
- Vezi?! Alt dublu înțeles! Lasă-mă să mă ridic!
- Un singur sărut.

Ea incremeni. Oare pe chipul ei se zărea teamă sau regret? De ce era așa nervoasă?

- De ce?
- Dovedește-mi! Dovedește-mi aici și acum că nu e interesată.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Ai ieșit cu prea multe blonde. Pe replica asta scrie un mare „fraier”.

Sawyer se strădui să-și ascundă un zâmbet.

- Tu sărută-mă. Doar o dată. Dacă nu te atrage, dacă eu nu te atrag, nu voi insista. Tu deții frăiele.

- Nu vei mai încerca să mă atingi?
- Nu.

El își retrase cu regret mâna de pe sânul ei și își lăsa mâinile să cadă în lateral.

Ea își mută greutatea, ca să-și țină echilibrul mai bine și Sawyer înghiți un geamăt dureros.

- Condițiile mele? Apoi mă lași în pace?
- Da.

Pe fruntea ei apăru o încruntătură. El așteptă răbdător și ea încuviință în cele din urmă din cap.

- OK. Apoi mergem mai departe ca parteneri de afaceri. Fără vicisitudini.

- De acord.

De parcă s-ar fi pregătit pentru un test, ea trase aer în piept, închise ochii și se aplecă spre el. Buzele ei le atinseră pe ale lui, moi și dulci, ca vata de zahăr Onestă. Pură.

Corpul ei se relaxă în poala lui, și toate semnalele excitării ei prinsesă viață. Avu nevoie de fiecare dram

de putere din ființa lui ca să accepte sărutul în condițiile ei, dar, când ea își luă în cele din urmă gura de pe a lui, surpriza din ochii aceia întunecați îi spuse mai multe decât descoperise până acum despre ea.

O, da, ea se temea. De el. De reacția ei. Ea îl voia la fel de mult cum o voia și el. Dar nu știa ce să facă în privința asta, și exista un blocaj major în felul în care reacționa ea fizic, de parcă nu și-ar fi permis să alunece peste margine și să își piardă controlul.

Altă piesă din puzzle își găsi locul.

Ea se retrase. Limba ei trecu peste buza de jos, și probabil îi simți gustul, pentru că trupul ei se scutură ușor. Sawyer își dădu seama că sărutul cast era mai sexy decât cel cu gura deschisă, cu limbile împletite, pentru că era prima dată când ea îi oferea ceva de bunăvoie.

El jură că ea avea să îi ofere mult mai multe.

- OK? Satisfăcut?
- Da?

Ea ezită, de parcă nu ar fi avut încredere că el avea să renunțe așa ușor.

Dar se controlă rapid, se dădu jos din poala lui și începu să-și pună lucrurile în traistă.

- Ar trebui să mergem. Se va întuneca în curând.

El nu răspunse. Aruncară gunoii, se duseră la motocicletă și își puseră mânușile.

- Mulțumesc că m-ai lăsat să vin cu tine. O să trimit pagina din contract la tine la birou și îl voi ruga pe asistentul meu să vină să o ia când va fi gata.

- Bine.

Ea încercă să își indese părul superb în cască, și Sawyer văzu cum îi tremurau degetele.

- Presupun că te vei ține de cuvânt și nu mă vei mai deranja într-un mod... personal!

- Nu.

Ea își înalță capul.

- Poftim?

El se legănă pe călcăie, savurând-o complet.

- Am spus că, dacă nu vei răspunde la sărut, în condițiile tale, te voi lăsa în pace. Dar ai reacționat. Mă vreau în fel de mult cât te vreau și eu.

Ea deschise gura și o închise cu un pocnet. Își strânse mâinile în pumni.

- Nu am răspuns. Ți-am spus că nu sunt interesată să duc relația asta în dormitor și trebuie să respecti asta. Păcat, ești incredibil!

El rânji.

- Sărutul acela a dovedit o mulțime de lucruri, inclusiv interesul tău. Ceva te reține totuși; nu sunt foarte sigur ce. Dar comentariul tău are destul sens pentru mine. Nu e despre a avea boase.

- Poftim?

El îi făcu cu ochiul.

- E despre a ține la drum lung. Ceea ce intenționez să fac cu tine. Ne vedem luni!

El se urcă pe motocicletă, o tură și porni în trombă pe alee, lăsând-o acolo lângă castel, sub soarele care apunea, cu o expresie șocată pe față.

capitolul 5

Sawyer se holbă la actuala latrină care fusese bucătăria sa impecabilă și își stăpâni nerăbdarea.

Din nou.

Suc vărsat pe blat. O pungă de chipsuri deschisă și uitată acolo. Plita lui sclipitoare mănjită cu un lichid întunecat și cu bucăți de brânză arsă. Cizmele striviră ceva pe podeaua de marmură albă în timp ce băgă punga cu chipsuri la loc în dulap, reciclă cutiile de suc și trecu cu buretele peste plită.

Părinții nu numărau, de regulă, până la zece când erau pe punctul de a exploda? OK, îi plăcea ca locuința lui să fie curată, dar el era bărbat, și chiar și asta era

dificil. De când se instalase copilul aici, răbdarea lui deja pusă la încercare era întinsă la proporții epice.

Planul inițial de a sta la hotel nu avea sens. Urma să stea ceva vreme la Milano, pentru că trebuia să supravegheze fiecare parte din construcția la Purity, așa că decisese să închirieze un apartament aproape de sediu. În New York, noul lui ucenic stătea în apartamentul alăturat de la hotelul de cinci stele, așa că amândoi aveau intimitate, dar erau și destul de aproape pentru ca Sawyer să joace rolul tutorelui. Desigur, beneficiile hotelului includeau și o cameristă la dispoziție și room service, așa că rareori trebuia să-și facă probleme despre starea camerei băiatului sau dacă era hrănit cum trebuia.

Când ajunsese la Milano, decisese să închirieze un apartament luxos și să-l ia pe băiat să stea cu el. La urma urmei, era prea tânăr să fie lăsat de capul lui, deși acționa ca un amestec dintre un bătrân urăcios și un motociclist tânăr care o luase razna. Și spațiul dintre cele două era destul de mare, ceea ce însemna că ar fi fost destul loc pentru amândoi.

Greșit.

Sawyer aruncă buretele înapoi în chiuvetă și se întreba a mia oară dacă era nebun pentru că luase un copil pe care nu-l cunoștea de pe străzile din New York și îl adusese să locuiască acolo cu el, să îl implice în afacerile lui. La urma urmei, avea destule pe lista lui de lucruri de făcut fără să mai includă și un adolescent fără adăpost inteligent și sarcastic și care-l provoca cu fiecare prilej. Poate că privirea lui furioasă și pierdută fusese cea care îl trăsese pe Sawyer înapoi în trecut și îl făcuse să-și dozească să demonstreze că totuși cuiva din lumea asta îi păsa. Că poate avea cum să facă diferența. Dumnezeu știa că fratele lui Danny nu avusese niciodată șansa asta.

Sawyer voise să îl ajute pe Wolfe preț de câteva săptămâni, ca să îl pună pe picioare. În schimb, trecuseră opt luni, și Sawyer nu întreprindea nimic ca să scape de el. Desigur, adolescentul se dovedea a fi teribil de inteligent

și un mare ajutor la lansarea proiectului Purity. În scurt timp, Sawyer decisese să îl angajeze permanent pe post de asistent și să vadă ce se întâmpla.

Dacă nu se omorau între ei mai întâi.

Sawyer trecu de camera de zi - decorată în tonuri simple, masculine, de bej și maro, care acum era plină de chilofi murdari, blugi și șosete - și urmă mirosul spre camera din spate. Tăcerea îl întâmpină, dar știa că Wolfe avea căștile de la iPod îndesate în urechi și că oricum nu auzea nimic. În loc să bată, Sawyer împinse ușa și o deschise.

Doi ochi albaștri adormiți se uitară spre el cu revolta.

Sawyer ignoră privirea și se bătu în ureche, cerându-și să-și scoată căștile.

Vincent, acum pe nume Wolfe, își schimbă poziția pe pat și bombăni o injurătură. Își smulse casca din urechea dreaptă, deasupra căreia părul era ras, și se uita urât la Sawyer.

- Ce e?

- Cum ar fi să strângi după tine?

Wolfe pufni.

- Ai menajeră, deci ce-ți pasă?

- Vine doar o dată pe săptămână, și aici deja pute. Ai auzit de un coș de rufe?

- Tu lași oricum haine pe afară.

Sawyer refuză să ofteze.

- Da, dar nu haine care se înmulțesc. Te las să stai aici ca să nu trebuiască să plătești pentru o cameră. Poți măcar să cumperi mâncare din când în când.

Răspunsul lui Wolfe fu un oftat.

- Sigur. Scuze!

- De ce nu ieși de aici un pic? Fă o plimbare! Cumpără-ți rufuri. Fă ceva!

Puștiul se uită la el de parcă ar fi câștigat premiul de prostul anului. Inelul de aur din sprânceană și cel din ureche făcură un semn ironic. De ce simțea Sawyer dintr-o dată nevoia să se foliască? Cum putea un puști

de 19 ani să-l intimideze? Își reaminti că trebuia să fie răbdător.

Răbdarea și înțelegerea aveau să îi permită în cele din urmă să câștige. Puștiul trecuse prin multe, și se presupunea că el îl ajută.

- De ce? Ca să port hainele alea ridicole pe care mi le-ai cumpărat și să mă fătăi de parcă aș fi un fel de jucărie de designer? Sau să sorb espresso și să mă prefac a fi în regulă ca să agăț un supermodel? Nu, mulțumesc. Rămân aici.

Sawyer se uită la uniforma lui de toate zilele, care nu se schimba decât arareori. Blugi decolorați cu o gaură la genunchi. Cizme negre, jerpelite. Tricou alb. Geaca de piele tip aviator completa aerul de personaj negativ, un Johnny Depp tânăr din secolul actual. Nu că iar fi păsător de ce purta puștiul câtă vreme apărea cât de cât curățel la birou. Încercă să schimbe subiectul.

- Nu trebuie să porți hainele dacă nu-ți plac. Mam gândit că ți-ar plăcea să ieși și să explorezi. Italiana ta e uluitoare - ai învățat limba mult mai repede ca mine.

- E o limbă de fătălăi.

Sawyer se abținu să nu râdă. Puștiul era un revoltat.

- Bine. Stai aici, dar nu-mi fura ultimele sticle de Peretti - încă ești minor. Și nu-mi folosi casa ca refugiu pentru gagici. Ai luat legătura cu echipa de vânzări pentru mine în privința chestiunilor despre care ți-am zis?

- Da, s-a rezolvat.

- Mulțumesc, Vincent!

Numele îi scăpă de pe buze înainte să-și aducă aminte. Ochi albaștri, infierbântați de furie, se mijiră spre el, și puștiul strânse pumnii. Sawyer rămase nemășcat în timp ce puștiul se lupta cu demonii săi interiori. Demonii despre care Sawyer știa mult prea multe.

- Să nu-mi mai spui niciodată așa, și uieră puștiul. Niciodată. Numele meu e Wolfe.

El își ridică mâinile.

- Îmi pare rău. Încă mă mai obișnuiesc cu asta.

Sawyer se răstuci pe călcâie și îl lăsă pe băiat în pace. La naiba, să discute cu el era ca și cum ar traversa un câmp hâu cu vipere. Un pas greșit, și îți pierdeai piciorul. Trebuie să fi fost nebun să creadă că putea face diferența. Băi, mai rău, avusese un ego suficient de mare cât să-l înverșinească pe puști de la New York până în Italia ca să-l înverșinească pe afaceri. Nu erau rude de sânge. Nu îi datora nimic. Într-o zi băiatul - Wolfe, așa cum își spunea acum - furase de la el, apoi îi scuipase în față când îl amenințase că avea să îl arunce la închisoare.

Tribunalul confirmase că numele lui era Vincent Soldano. Cu trei luni în urmă, băiatul îl informase că nu avea să mai răspundă la numele ăsta și ceruse să îi se spună Wolfe. Semnificația acestei cereri îl ardea profund și îi stărnea amintiri neplăcute cu care Sawyer încă se lupta. La naiba, el făcuse fix același lucru. Se reinventase și își luase un nume nou, în încercarea de a o lua de la zero. Crearea unei noi identități îl ajutase să scape în urmă mizerii din trecut. Cu toate astea, uneori, vechiul și vechiul nume - Vincent - îi mai scăpa. Trebuia să se străduiască mai tare să își amintească să nu o mai facă.

Pe buze îi apărură o umbră de zâmbet. Dar, la naiba, Wolfe avea foc în pântec. Sawyer își dădu seama imediat că un foc ca acesta ducea o persoană în două direcții - spre o viață de infractor, unde o minte ageră și ceva talente potrivite puteau să-ți aducă niște bani care să mai amortească durerea, sau pe calea cea dreaptă.

Asta, de regulă, era nașoală, nu așa profitabilă și durabilă ca al naibii de mult.

El îi oferise calea cea dreaptă. Puștiul o acceptase. Restul era istorie. Și o casă murdară.

Telefonul sună și îi întrerupse gândurile. Nu recunoscu numărul, dar răspunse totuși.

Vocea familiară ajunse până la el, și Sawyer încrânceni din dinți. Amintirile năvăliră spre el, un amestec de bune și rele și un punct de cotitură pe care nu avea să-l uite

niciodată. Trecu pe italiană și schimbă câteva cuvinte de salut. Ea vorbi o vreme, și el ascultă până când ea tăcu, așteptând răspunsul lui. El închise ochii și respiră micșorat. Tensiunea îi strivea tâmpilele, dar el refuza să facă o plimbare în trecut, ceea ce îi aminti mai degrabă de un film cu Tim Burton decât de unul Disney.

- Da. Mulțumesc pentru invitație. Voi fi acolo. Închise telefonul și se duse să se schimbe.

Julietta păși pe aleea pietruită și începu să se relaxeze cu adevărat pentru prima dată în ultima săptămână. Mușchii cefei și ai umerilor se relaxau cu fiecare tropăit al tocurilor, și căldura casei familiei ei o învăluia într-o îmbrățișare reconfortantă de familiaritate.

Vila cu trei etaje avea linii simple și arcade înalte. Michael o implorase pe mama lor să plece de aici ca să îi poată cumpăra un castel potrivit pentru imperiul pe care-l construise, dar ea răsese și anunțase că avea să moară în casa în care trăise cu tatăl lor. Julietta nu putea să-i reproșeze nimic în privința asta.

Mai mult de cinci acți de pământ se întindeau în toate direcțiile și permiteau privitorului să admire panorama splendidă a Alpilor. Bergamo era locul perfect în care familia ei să crească, o combinație de vechi și nou împărțită în două - Citta Bassa și Citta Alta: orașul de jos și cel de sus. Casa lor avea balcoane din fier forjat, terase umbroase și nesfârșite grădini cu lămâi și măslini. Julietta deschise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

Mese și scaune din pin sculprat dominau spațiul, care invita la cine lungi în familie, cu feluri nesfârșite, și stăteau mărturie timpului care trecuse. Covoare țesute de mână decorau podelele din lemn. Culorile calde ale Toscanei - roșu, auriu și verde - se învăteau în fața ei și îi seduceau simțurile. Mirosul puternic al citricelor și al măslinelor sărate, dulceața busuiocului și bogăția roșiilor. Un blat nesfârșit de granit tăia în două bucătăria, și pe el erau diverse borcane și coșuri cu fructe

Sawyer se răsuci pe călcâie și îl lăsă pe băiat în pa
a naiba, să discute cu el era ca și cum ar traversa
au cu vipere. Un pas greșit, și îți pierdeai picioru
rebuie să fi fost nebun să creadă că putea face diferen
ia, mai rău, avusese un ego suficient de mare cât să-l
oscă pe puști de la New York până în Italia ca să-l înve
făceri. Nu erau rude de sânge. Nu îi datora nimic. În
băiatul - Wolfe, așa cum își spunea acum - furase de
l, apoi îi scupase în față când îl amenințase că avea
arunche la închisoare.

Tribunalul confirmase că numele lui era Vincenzo
Soldano. Cu trei luni în urmă, băiatul îl informase că
nu avea să mai răspundă la numele ăsta și ceruse să
se spună Wolfe. Semnificația acestei cereri îl ardea pro
fund și îi stârnea amintiri neplăcute cu care Sawyer înc
se lupta. La naiba, el făcuse fix același lucru. Se reîn
ventase și își luase un nume nou, în încercarea de a
luna de la zero. Crearea unei noi identități îl ajutase să
lase în urmă mizerii din trecut. Cu toate astea, uneori
uita, și vechiul nume - Vincent - îi mai scăpa. Trebu
să se străduiască mai tare să își amintească să nu
mai facă.

Pe buze îi apăru o umbră de zâmbet. Dar, la naiba
Wolfe avea foc în pântec. Sawyer își dădu seama imediat
că un foc ca acesta ducea o persoană în două direcții -
spre o viață de infractor, unde o minte ageră și ceva ca
lente potrivite puteau să-ți aducă niște bani care să mu
amortească durerea, sau pe calea cea dreaptă.

Asta, de regulă, era nasoală, nu așa profitabilă și dur
rea al naibii de mult.

El îi oferise calea cea dreaptă. Puștiul o acceptase.
Restul era istorie. Și o casă murdară.

Telefonul sună și îi întrerupse gândurile. Nu recunosc
cu numărul, dar răspunse până la el, și Sawyer încreme
ni. Amintirile năvăliră spre el, un amestec de bune și
tele și un punct de cotitură pe care nu avea să-l uite

niciodată. Trecu pe italiană și schimbă câteva cuvinte de
salut. Ea vorbi o vreme, și el ascultă până când ea tăcu,
așteptând răspunsul lui. El închise ochii și respiră saca
dat. Tensiunea îi strivea tâmplele, dar el refuza să facă o
plimbare în trecut, ceea ce îi aminti mai degrabă de un
film cu Tim Burton decât de unul Disney.

- Da. Mulțumesc pentru invitație. Voi fi acolo.
Închise telefonul și se duse să se schimbe.

Julietta păși pe aleea pietruită și începu să se relaxe
ze cu adevărat pentru prima dată în ultima săptămână.
Mușchii cefei și ai umerilor se relaxau cu fiecare tropăit
al tocurilor, și căldura casei familiei ei o învăluia într-o
îmbrățișare reconfortantă de familiaritate.

Vila cu trei etaje avea linii simple și arcade înalte.
Michael o implorase pe mama lor să plece de aici ca
să îi poată cumpăra un castel potrivit pentru imperiul
pe care-l construise, dar ea răsese și anunțase că avea să
moară în casa în care trăise cu tatăl lor. Julietta nu putea
să-i reproșeze nimic în privința asta.

Mai mult de cinci acri de pământ se întindeau în toa
te direcțiile și permiteau privitorului să admire pano
rama splendidă a Alpilor. Bergamo era locul perfect în
care familia ei să crească, o combinație de vechi și nou
împărțită în două - Citta Bassa și Citta Alta: orașul de
jos și cel de sus. Casa lor avea balcoane din fier forjat,
terase umbroase și nesfârșite grădini cu lămâi și măslini.
Julietta deschise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

Mese și scaune din pin sculptat dominau spațiul,
care invita la cine lungi în familie, cu feluri nesfârșite, și
stăteau mărturie timpului care trecuse. Covoare țesute
de mână decorau podelele din lemn. Culorile calde ale
Toscanei - roșu, auriu și verde - se învăteau în fața ei și
îi seduceau simțurile. Mirosul puternic al citricelor
și al măslinelor sărate, dulceața busuiocului și bogăția
roșiilor. Un blat nesfârșit de granit râia în două bucă
tăria, și pe el erau diverse borcane și coșuri cu fructe

Sawyer se răsuci pe călcâie și îl lăsă pe băiat în puștii cu vipere. Un pas greșit, și îți pierdeai picioarele. Trebuie să fi fost nebun să creadă că putea face diferența. Ba, mai rău, avusese un ego suficient de mare cât să-l trasească pe puști de la New York până în Italia ca să-l învingă în afaceri. Nu erau rude de sânge. Nu îi datora nimic. La băiatul - Wolfe, așa cum își spunea acum - furase de la el, apoi îi scuiase în față când îl amenințase că avea să îl arunce la închisoare.

Tribunalul confirmase că numele lui era Vincenzo Soldano. Cu trei luni în urmă, băiatul îl informase că nu avea să mai răspundă la numele ăsta și ceruse să se spună Wolfe. Semnificația acestei cereri îl ardea profund și îi stârnea amintiri neplăcute cu care Sawyer încă se lupta. La naiba, el făcuse fix același lucru. Se răzvrătise și își luase un nume nou, în încercarea de a începe de la zero. Crearea unei noi identități îl ajutase să lase în urmă mizeria din trecut. Cu toate astea, uneori îl urta, și vechiul nume - Vincent - îi mai scăpa. Trebuia să se străduiască mai tare să își amintească să nu o mai facă.

De buze îi apărură o umbră de zâmbet. Dar, la naiba, Wolfe avea foc în pântec. Sawyer își dădu seama imediat că un foc ca acesta ducea o persoană în două direcții - spre o viață de infractor, unde o minte ageră și ceva tehnici lente potrivite puteau să-ți aducă niște bani care să mămoartească durerea, sau pe calea cea dreaptă.

Asta, de regulă, era năsoală, nu așa profitabilă și durabilă ca al naibii de mult.

El îi oferise calea cea dreaptă. Puștiul o acceptase. Restul era istorie. Și o casă murdară.

Telefonul sună și îi întrerupse gândurile. Nu recunoscuse numărul, dar răspunse totuși.

Vocea familiară ajunse până la el, și Sawyer începu să se miște. Amintirile năvăliră spre el, un amestec de bune și rele și un punct de cotitură pe care nu avea să-l uite

niciodată. Trecu pe italiană și schimbă câteva cuvinte de salut. Ea vorbi o vreme, și el ascultă până când ea tăcu, așteptând răspunsul lui. El închise ochii și respiră sacadat. Tensiunea îi strivea tâmpilele, dar el refuza să facă o plimbare în trecut, ceea ce îi aminti mai degrabă de un film cu Tim Burton decât de unul Disney.

- Da. Mulțumesc pentru invitație. Voi fi acolo. Închise telefonul și se duse să se schimbe.

Julietta păși pe aleea pietruită și începu să se relaxeze cu adevărat pentru prima dată în ultima săptămână. Mușchii cefei și ai umerilor se relaxau cu fiecare tropăit al tocurilor, și căldura casei familiei ei o învăluie într-o îmbrățișare reconfortantă de familiaritate.

Vila cu trei etaje avea linii simple și arcade înalte. Michael o implorase pe mama lor să plece de aici ca să îi poată cumpăra un castel potrivit pentru imperiul pe care-l construise, dar ea răsese și anunțase că avea să rămână în casa în care trăise cu tatăl lor. Julietta nu putea să-i reproșeze nimic în privința asta.

Mai mult de cinci acri de pământ se întindeau în toate direcțiile și permiteau privitorului să admire panorama splendidă a Alpilor. Bergamo era locul perfect în care familia ei să crească, o combinație de vechi și nou împărțită în două - Citta Bassa și Citta Alta: orașul de jos și cel de sus. Casa lor avea balcoane din fier forjat, terase umbroase și nesfârșite grădini cu lămâi și măslini. Julietta deschise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

Mese și scaune din pin sculptat dominau spațiul, care invita la cine lungi în familie, cu feluri nesfârșite, și stăteau mărturie timpului care trecuse. Covoare țesute de mână decorau podelele din lemn. Culorile calde ale Toscanei - roșu, auriu și verde - se învăteau în fața ei și îi seduceau simțurile. Mirosul puternic al citricelor și al măslinelor sărate, dulceața busuiocului și bogăția toșurilor. Un blat nesfârșit de granit tăia în două bucătăria, și pe el erau diverse borcane și coșuri cu fructe

Sawyer se răsuci pe călcâie și îl lăsă pe băiat în prag. La naiba, să discute cu el era ca și cum ar traversa un câmp hâu cu vipere. Un pas greșit, și îți pierdeai picioarele. Trebuie să fi fost nebun să creadă că putea face diferența. Ba, mai rău, avusese un ego suficient de mare cât să-l învingă rască pe puști de la New York până în Italia ca să-l învingă afaceri. Nu erau rude de sânge. Nu îi datora nimic. În momentul în care băiatul - Wolfe, așa cum își spunea acum - furase de la el, apoi îi scuipase în față când îl amenințase că avea să îl arunce la închisoare.

Tribunalul confirmase că numele lui era Vincenzo Soldano. Cu trei luni în urmă, băiatul îl informase că nu avea să mai răspundă la numele ăsta și ceruse să îi se spună Wolfe. Semnificația acestei cereri îl ardea profund și îi stârnea amintiri neplăcute cu care Sawyer începuse să se lupta. La naiba, el făcuse fix același lucru. Se reventase și își luase un nume nou, în încercarea de a începe din nou de la zero. Crearea unei noi identități îl ajutase să scape în urmă mizerii din trecut. Cu toate astea, uneori, când se uita, și vechiul nume - Vincent - îi mai scăpa. Trebuia să se străduiască mai tare să își amintească să nu o mai facă.

Pe buze îi apărură o umbră de zâmbet. Dar, la naiba, Wolfe avea foc în pântec. Sawyer își dădu seama imediat că un foc ca acesta ducea o persoană în două direcții - spre o viață de infractor, unde o minte ageră și ceva timp lente potrivite puteau să-ți aducă niște bani care să mai amortizească durerea, sau pe calea cea dreaptă.

Asta, de regulă, era nasoaia, nu așa profitabilă și durabilă ca cea al naibii de mult.

El îi oferise calea cea dreaptă. Puștiul o acceptase. Restul era istorie. Și o casă murdară.

Telefonul sună și îi întrerupse gândurile. Nu recunoscuse numărul, dar răspunse totuși.

Vocea familiară ajunse până la el, și Sawyer încrânceni din dinți. Amintirile năvăliră spre el, un amestec de bune și rele și un punct de cotitură pe care nu avea să-l uite

niciodată. Trecu pe italiană și schimbă câteva cuvinte de salut. Ea vorbi o vreme, și el ascultă până când ea tăcu, așteptând răspunsul lui. El închise ochii și respiră sacadat. Tensiunea îi strivea tâmpile, dar el refuza să facă o plimbare în trecut, ceea ce îi aminti mai degrabă de un film cu Tim Burton decât de unul Disney.

- Da. Mulțumesc pentru invitație. Voi fi acolo.
Închise telefonul și se duse să se schimbe.

Julietta păși pe aleea pietruită și începu să se relaxeze cu adevărat pentru prima dată în ultima săptămână. Mușchii cefei și ai umerilor se relaxau cu fiecare tropăit al tocurilor, și căldura casei familiei ei o învăluia într-o îmbrățișare reconfortantă de familiaritate.

Vila cu trei etaje avea linii simple și arcade înalte. Michael o implorase pe mama lor să plece de aici ca să îi poată cumpăra un castel potrivit pentru imperiul pe care-l construise, dar ea răsese și anunțase că avea să rămână în casa în care trăise cu tatăl lor. Julietta nu putea să-i reproșeze nimic în privința asta.

Mai mult de cinci acri de pământ se întindeau în toate direcțiile și permiteau privitorului să admire panorama splendidă a Alpilor. Bergamo era locul perfect în care familia ei să crească, o combinație de vechi și nou împărțită în două - Citta Bassa și Citta Alta: orașul de jos și cel de sus. Casa lor avea balcoane din fier forjat, terase umbroase și nesfârșite grădini cu lămâi și măslini. Julietta deschise ușa și se îndreptă spre bucătărie.

Mese și scaune din pin sculptat dominau spațiul, care invita la cine lungi în familie, cu feluri nesfârșite, și stăteau mărturie timpului care trecuse. Covoare țesute de mână decorau podelele din lemn. Culorile calde ale Toscanei - roșu, auriu și verde - se învăteau în fața ei și îi seduceau simțurile. Mirosul puternic al citricelor și al măslinelor sărate, dulceața busuiocului și bogăția roșiilor. Un blat nesfârșit de granit tăia în două bucătăria, și pe el erau diverse borcane și coșuri cu fructe

proaspete. Aburul se înălța din oale cu apă fierbinte, fărâșurile conțineau cărnuri rulate și felii de pâine italiană umpleau masa. Pe buze îi apărură un zâmbet, și simțea cum se liniștește.

Era acasă.

- Mamă?

Mama Conte se întoarse de la locul ei din fața sobei.

- O, Doamne, nici măcar nu te-am auzit. Ale naibii urechi! Obişnuiam să aud o fereastră care se deschide de la kilometri distanță când sora ta încerca să se furișeze afară să se vadă cu Dominik. Acum, nu mai aud nici măcar când se trânteste ușa.

Julietta răsă și o îmbrățișă. După ce născuse patru copii, lansase un imperiu de succes în lumea patiseriei și își îngropase soțul, mama ei încă avea energia de a fi motorul familiei.

Părul ei lung, cărunt, era întotdeauna prins la spate în coc, iar artrita ei era destul de serioasă ca să aibă nevoie de baston la mers. Avusese câteva probleme de sănătate cu inima, dar se ținuse tare în ultimii ani.

Purta șorțul ei favorit - pe care-l scotea în fiecare duminică - marcat cu diverse pete de la anii care trecuseră peste el, dar mereu proaspăt spălat. Logoul La Dolce Famiglia era imprimat pe el și fusese un cadou de la soțul ei după ce deschisese prima patiserie. Preț de o clipă, în casa copilăriei și cu mama ei lângă sobă, Julietta se simți fericită. În siguranță.

Își puse geanta deoparte, luă un șorț și se așeză la masă ca să taie roșii și ardei.

- Vine unchiul Brian la masă? întrebă ea, tăind legumele cu pricepere.

- Nu, se duce cu copiii undeva după slujbă.

- Toată mâncarea asta e numai pentru mine? o tachină ea. Încetează să încerci să mă mai îngrăși, mamă! Va trebui să-mi cumpăr alte haine.

Mama ei se opri de parcă s-ar fi gândit la cuvintele sale.

- Vom avea un oaspete la cină.

- Pe cine?

- O să vezi. Deocamdată, spune-mi care mai e treaba la serviciu. Ai încheiat afacerea cu The Palazzo, așa cum sperai? Ai lucrat luni bune la asta.

Julietta încercă să alunge dezamăgirea eșecului și se îndreptă de spate.

- Nu, au luat hotărârea acum câteva săptămâni. Am pierdut contractul.

- Îmi pare rău, draga mea. Știu că însemna mult pentru tine, dar nu era necesar. Totul se întâmplă dintr-un motiv. Se va ivi o ofertă mai bună.

Adevărul cuvintelor mamei ei o lovi din plin. În fața ochilor îi apărură imaginea lui Sawyer: acele buze diavolești, sculptate și curbate în amuzament, de parcă ar fi știut că la un moment dat aveau să ajungă în patul lui. Cel puțin, dăduse înapoi și nu mai insistase. Cu toate astea, trebuia să fie atentă și în gardă tot timpul. Ea nu avea încredere că el avea să joace după reguli. Julietta își dresese glasul.

- De fapt, semnez un contract foarte mare, mamă. Pentru un nou lanț de hoteluri numit Purity. Vom lucra exclusiv cu ei, și primul va fi deschis la Milano în nici un an.

Pe chipul ridat al mamei ei se așternu o expresie de mândrie.

- Bravo! De ce nu sărbătorim cu niște muscat? Am o sticlă la rece în frigider, și o vom deschide la cină. Poate că acum, că acest contract mare a fost semnat, vei înceta să mai muncești așa mult?

Încrederea Juliettei se mai domoli, și ea evită privirea mamei. Afacerile nu erau niciodată de ajuns dacă le comparai cu căsătoria, dragostea și copiii. Ea înghiți vârlul ridicol de lacrimi, întrebându-se dacă urma să-i vină cumva ciclul. Era atât de emoțională și de... fetișcană.

- De fapt, va trebui să muncesc mai mult, zise ea ușor. Dar savurez fiecare moment. Fac exact ce mi-am dorit.

Mama Conte tăie o bucată de mozzarella proaspătă și o întinse cu niște pâine. Textura bogată, cremoasă se afundă în pâinea caldă, și Julietta înghiți cu plăcere.

- Știu că te bucuri de cariera ta. Fără tine, nu știu dacă La Dolce Famiglia ar fi reușit, chiar și cu Michael la cârmă. Ai un dar. Doar că mi-aș dori să-l poți împărtăși cu cineva special.

Ea ridică din umeri. Un vis tipic de mamă. Cu toate acestea, comentariul duru, de parcă ce făcuse Julietta cu viața ei nu ar fi fost de ajuns. Nu era ca și cum ar fi putut să-i mărturisească mamei ei că era ceva în neregulă cu ea, că nu se putea apropia de un bărbat. Ea împinse tristețea departe în minte și se concentră la plăcerea vizitei.

- Poate într-o bună zi, spuse ea veselă.

- Si. Într-o bună zi.

O bătaie în ușă o salvă de alte întrebări cercetătoare. Se șterse pe mâini pe un șervet și zâmbi.

- A, misteriosul nostru vizitator. Pariez că e părintele Richard - el e întotdeauna bucuros să savureze mâncarea ta.

Se duse la ușa din față și o deschise. Și rămase cu gura căscată.

În ușă stătea Sawyer Wells. Costumul fusese înlocuit cu o pereche de pantaloni kaki confortabili și un pulover gros tricatat, plus cizme Versace din piele de crocodil.

Părul îi era desfăcut și îi atingea umerii, într-o încurcătură delicioasă de bucle blonde. Ținea un buchet de flori proaspăt culese și o sticlă de vin în mâini.

- Hei!

Ea se holbă la el. El își inclină capul și părul a se clinti să își ascundă amuzamentul.

- Mmm, pot să intru?

Ea își regăsi vocea și șuieră încet:

- Ce cauți aici?

- Cred că nu ți-ai dat seama că am fost invitat la cină, zise el ridicând dintr-o sprânceană.

- Poftim?

- Ești foarte pricepută la cuvinte în afara biroului, nu-i așa? Mama ta m-a invitat la cină.

- Imposibil, zise Julietta și se trase înapoi.

Dinspre hol se auzi o voce până la ușă:

- Julietta, nu-l mai chintui pe om și lasă-l să intre! Are dreptate.

- Ți-am spus eu, comentă Sawyer.

Făcu un pas pe lângă ea și intră în casă. Degetele ei se strânsură de ușă într-un efort de a rămâne în picioare.

După ce trase de câteva ori aer în piept, îl urmă.

- Ce frumos! exclamă mama Conte, inhalând parfumul de trandafiri și crini. Julietta, pune-le într-o vază din salon, te rog. Sawyer, poți să deschizi o sticlă de muscat? E în frigider. Tocmai am aflat că Julietta a încheiat un contract mare, și sărbătorim.

Sawyer se legănă pe călcăie, evident amuzat de toată situația.

- Contract mare, zici? Desigur.

- Mamă, ce se petrece? N-am știut că tu și Sawyer sunteți.... apropiați!

Mama ei se uită iute spre ea.

- E un prieten al lui Max, și e duminică. Sigur că l-am invitat să cîneze cu noi. Casa mea e deschisă tuturor, mai ales celor apropiați familiei. Sunt sigură că ești de acord cu mine, nu?

Julietta își linse buzele uscate. Au! Furia mamei ei era ceva de care să te ferești, și nimic nu o enerva mai tare ca ideea că oamenii nu erau bine-veniți în casa ei. Dumnezeu, ce se întâmpla astăzi cu ea? Nu își dori se nimic altceva decât liniște și pace, și acum simbolul neliniștii ei îi invadea casa familiei.

Reuși să rostească un răspuns:

- Desigur. Mă duc după vază.

Își făcu de lucru cu florile, în timp ce Sawyer desin-
pă sticla de șampanie și turnă. Făcură conversație, dar
pielea o ardea sub privirea lui dogoritoare. Cum putea
un bărbat să facă o încăpere să pară mai mică? Avea
o demnitate impozantă care o lăsa fără suflare. Simțea
cum o cuprindea un sentiment de vulnerabilitate. În-
dori dintr-odată să fie îmbrăcată în costum și cu tocuri
înalte. Hainele ei de duminică constau din blugi, un cro-
coș mov sub un pulover cu fermoar și balerini din piele
întoarsă, negri. Părul îi era despletit și un pic răvășit de
la vânt, iar ea rareori se machia când mergea în vizită la
mama ei. Își strânse buzele și jură că nu avea să îi per-
mită să o facă să se simtă inconfortabil. El era intrușor,
nu ea.

- Stați jos amândoi și relaxați-vă! Am totul sub con-
trol. Luați niște aperitive.

Tava cu prosciutto, biscuiți sărați, brânză și pepperon
arăta îmbietor. Să mănânce în bucătăria mamei avea
ceva foarte intim. Masa din pin era mare, dar spațiul
evoca o atmosferă plăcută, caldă. Fereastra mare cu ar-
cadă de deasupra chiuvetei permitea luminii să intre și
dezvăluia priveliștea spre dealurile aurii. Culorile bogate
de portocaliu, purpuriu și auriu sclipeau îmbietor pe
podelele de pin și în castroanele colorate pentru paste și
tăvi pictate de mână în culorii vesele.

Fete de masă și șervete brodate de mână decorau
frumos masa. Aromele de sos, de usturoi și de lămâie
atârnavă greu în aer și îi învăluiau în căldură. Julietta
știa că mama ei nu ar lăsa-o să o ajute cu musafirii, așa
că își umplu farfuria până la refuz, sorbi din șampanie și
îi aruncă o privire încruntată partenerului ei de afaceri.
El nu păru intimidat. Era mai degrabă fascinat de
hainele ei, de apetitul mare și de ursuzenia ei.

- Sunt onorat că m-ați invitat la cină, mama Conte.
Presupun că Julietta va împărtăși vestea cea bună des-
pre afacerea noastră, nu?

- Nu, nu am intrat încă în detalii. Doamne, asta în-
seamnă că lucrați împreună?
Sawyer zâmbi larg.

- Da. Construiesc un nou lanț de hoteluri numit
Purity, și La Dolce Famiglia va fi furnizorul meu exclu-
siv. Desigur, Max va fi partenerul pentru hotelurile din
Statele Unite, dar lansarea mare e la Milano. Julietta va
avea o contribuție importantă la succesul afacerii.

Ea încercă să nu se strâmbe la el, ceea ce era extrem
de juvenil și mai ales sub demnitatea ei. Cum îndrăz-
nea să îi fure vestea? De parcă el i-ar fi oferit contractul
acesta ca pe un cadou, fără ca ea să aibă nici un cuvânt
de spus în toată treaba. La naiba cu el!

- Desigur, interveni ea, au avut loc negocieri îna-
inte să semnez contractele. Unele dintre clauze erau
inacceptabile.

- Desigur, fu el de acord repede, ceea ce o enervă și
mai tare.

De ce trebuia să o enerveze intruna?

- Toată familia e mândră de ea. Iar tu te-ai descur-
cat foarte bine, Sawyer. Spune-mi despre lanțul acesta
de hoteluri.

În timp ce el vorbea despre Purity, ea observă străluci-
rea de plăcere de pe fața lui. Era ciudat că ea îl înțelegea
în anumite privințe. Nevoia de a avea succes și de a do-
vedi că ești bun. Satisfacția sălbatică de a construi ceva
al tău într-o lume în care nimic nu era permanent. Ea
analiza foarte rar de unde venea această nevoie, căci se
teama prea tare să afle adevărul.

Trecuse o săptămână întreagă de la acel sărut. De par-
că el ar fi simțit nevoia ei de a se retrage, îi oferise spațiu
și se limitase la convorbiri telefonice și o vizită scurtă în
care se concentrase doar la afaceri.

Dar răul fusese făcut.

Ea se gândise la acel sărut tot timpul. Textura buzelor
lui, parfumul pielii lui și promisiunea gurii lui, deschise
și înfometate peste a ei. Se foise și se perpelise nopțile

și îl blestemase. Cum putea un sărut așa nevinovat să afecteze atât de tare? Dacă nu și-ar fi cunoscut propriul corp, ea ar fi renunțat la rezerva și la principiile ei și l-ar fi trărit la ea în pat. Din nefericite, ea știa ce avea să se întâmple. Explozia de foc și pasiune. Promisiunea de satisfacție. Și, la un moment dat, ofilirea doborâtă în timp ce corpul ei se stăfidea și se răcea sub atingerea mâinii unui bărbat. Nici cu Sawyer nu avea să fie diferit, iar ea nu intenționa să îl lase să-și dea seama de secretul ei.

Trebuia să treacă peste.

Julietta se concentrează asupra conversației.

- Cum l-ai cunoscut pe Sawyer, mamă?

Se asigură că întrebarea ei directă excludea categoric răspunsul lui. El se încordă. O mulțime de emoții se scripsese în ochii aceia de tigră, dar apoi se luminară, și ea se întrebă dacă nu fusese cumva doar imaginația ei.

În bucătărie se lasă tăcerea. Ea știe atunci că există o poveste aici - și așteaptă ca mama ei să o spună.

În sfârșit, putea obține o bucată lipsă din puzzle-ul din care se compunea acest bărbat misterios și poate să obțină și un avantaj.

- Eram cu mama lui Max la hotelul Prospect, ca să bem ceva. Sawyer era la bar cu șeful lui. Doamne sfinte, a trecut atâta vreme, că abia dacă îmi amintesc, dar cred că a avut loc o ceartă. Șeful lui era destul de abuziv. Câți ani să fi avut? 22?

- Da.

Tonul lui era plat, iar pe chipul lui nu exista nici o expresie.

- În fine, șeful lui a plecat, iar eu nu puteam să-l fac pe barman să ne servească. Sawyer mi-a cumpărat ceva de băut, și am început să povestim. Mi-a amintit așa mult de Max: atât de tânăr și de ambițios și pregătit să cucerească lumea.

Julietta așteaptă. Se lasă tăcerea.

- Asta-i tot?

Mama Conte se uită la ea, surprinsă.

- Da. De ce, cum credeați că ne-am cunoscut?

Privirea ei se intersectă cu a lui Sawyer. Căldura îi cuprinsese corpul, o furnică pe sub piele și o făcuse să se umetească între picioare. Puterea sexuală stranie pe care el o avea asupra ei era prea mult pentru ea, dar nu avea de gând să cedeze în duelul privirilor.

- Sawyer a fost foarte misterios în privința întâlnirii voastre. Am crezut că era ceva mai mult de povestit.

- Nu, din câte îmi amintesc. S-a mai întâmplat ceva, Sawyer?

El făcu o pauză de o clipă. Instinctul ei îi striga că ceva foarte important se întâmplase acolo la bar cu mama ei, dar îl lăsă să țină frâiele. În cele din urmă, el schiță un zâmbet.

- Nu. Asta a fost tot.

Umerii ei se lăsară - fusese învinsă. La naiba, avea nevoie de mai multă muniție. Indiferent de cât de adânc săpa, trecutul lui era o pânză albă înaintea ei să ia cu asalt lumea afacerilor. Ura ideea că el știa mai multe despre ea.

Ce era mai rău?

El își dădea seama de asta.

Mama ei continuă să vorbească:

- E uluitor cum le aranjează viața uneori. L-ai cunoscut pe Maximus făcând afaceri, iar acum vei fi parte permanentă a cofetăriilor noastre cu Julietta. Ca și cum ai fost merit să fi împreună cu familia noastră.

În capul ei începu să sune alarma. O, la naiba, nu! Ea refuza să împartă cine de duminică liniștite cu un bărbat care voia doar să îi stârnească poftele sexuale. Relația lor trebuia să rămână una de afaceri, acolo unde îi era locul. Ea își drese glasul.

- Mhm, lui Sawyer îi place probabil să își țină viața privată și cea profesională separat. Eu respect asta.

- Aiurea! Așa cum îți spun și ție tot timpul, ai nevoie și de altceva în afară de muncă. Cina cu prietenii

și familia e ceva necesar în viață. Bani și succesul nu reprezintă totul. Fericirea, da.

Julietta își îndesă în gură un biscuițel cu pepperoni ca să nu tîpe.

Sawyer își întrepătrunse degetele și privi. În ochi avea o expresie amuzată.

- Sunt de acord, zise el încet. De fapt, i-am spus Juliettei că mi-ar plăcea să petrec mai mult timp cu ea. Nu cunosc prea multă lume la Milano.

Ea înghiți firimiturile și cu greu reuși să-și înăbușe o criză de tuse.

- Ce idee minunată! De acum, vei veni la noi dimineața la cină. Sunt sigură că Julietta își va face timp în programul ei aglomerat să te prezinte unora dintre prietenii ei.

- Mulțumesc.

Ea făcu ochii mari. Mama ei puse castroane pline cu manicotti și salată proaspătă în fața lor, radiind de încântare.

- Nu e minunat? Acum, mâncați amândoi!

Sawyer îi făcu cu ochiul și își apucă furculița.

- De ce mă deranjezi?

Sedeau pe terasa din spate cu cești de cappuccino și cu o farfurie de biscotti cu miere și migdale proaspăt scoși din cuptor. Era o terasă deschisă și aerisită, cu vedere spre piscina tip lagună și spre grădinile bogate, cu mobila din fier forjat adăugând un farmec al lumii vechi vilei în care locuia mama Conte. Ghivece de teracotă se aliniau pe pietrele de râu colorate și erau pline de ierburi și pomișori, gata să înflorească la primele semne de primăvară. Ultimele înțepături ale iernii încă se simțeau, dar frigul din aer îi curăța plămâni lui Sawyer și îi ascutea instinctele. Munții sclipeau în zare, și sunetul apei care bolborosea de la sculptura cu ingerul de marmură îi susura în urechi. Își sprijini

picioarele pe scaunul de vizavi și își înmuie biscuiții în cafea.

- Nu o fac. Mama ta mă place.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Mama place pe toată lumea. Ar invita și un ucigaș în serie la masă.

- Frumos.

- Ce s-a întâmplat cu adevărat între tine și mama? Am senzația că mai e ceva ce voi doi nu-mi spuneți.

O, era, desigur. Nu că ar avea de gând să mărturisească o parte așa importantă din trecutul său. Mama Conte îl salvase și-l pusese pe direcția care schimbasesc totul. Amintirea ultimei întâlniri cu ea apăru în fața ochilor săi.

Venise să-l vadă când avusese prima lui mare reușită cu hotelul La Principe. Mândru de ce realizase cu ajutorul ei, îmbătat de succesul de a duce o viață la care doar visase, el îi oferise un prânz, apoi o luase în brațe și o strânsese într-o îmbrățișare blândă. Vorbise în italiană și făcuse un jurământ - o promisiune sfântă, venită din sufletul său, și îi șoptise în ureche: „La devo un grande debito. Se lei mai ha bisogno di me, farò che lei chiede”. „Vă datorez enorm. Dacă veți avea vreodată nevoie de mine, voi face ce îmi cereți.”

El intenționa să-și respecte promisiunea când avea să vină acel moment. Sawyer alungă amintirea.

- Hai să spunem doar că am știut imediat că e o femeie extraordinară. Probabil e o trăsătură de familie.

- Uite, nu vreau ca în relația noastră să dispară linia de demarcație dintre afaceri și viață personală. Ți-am spus asta iar și iar, dar tu nu pari să ascuți. Nu sunt interesată.

- Așa ai făcut.

El își întoarse capul să se uite la ea. Îi plăcea ușoara vulnerabilitate pe care ea o arătase astăzi. În haine relaxate, cu părul desfăcut și sexy, ea era abordabilă. Tălpile goale păreau așa mici pentru o femeie atât de înaltă.

Imaginea de regină a gheții dispăruse pentru o vreme și el se miră de nevoia stringentă care se forma în vîntre sa. Tănjea să o tragă la el în poală și să se bucure de acele buze de un roz pal. Să pătrundă adânc în gura ei, până când ar auzi gemete de dorință din gâtul ei și pe ea implorînd după mai mult. Femeia asta era o sumă de contradicții. O femeie de afaceri pricepută. O motociclistă extraordinară. Dulce și domestică în bucătăria mamei. Când își dăduse jos puloverul în timpul cînei, văzuse o bretea de dantelă mov sub tricoul banal și se întărise instantaneu. Doamne sfinte, femeia avea deseuri sexy pe ea.

Undeva, sub toată acea reținere cuminte, se ascundea o seducătoare dornică să evadeze. Putea paria că purta tanga.

Probabil asortați, tot violet. Era oare epilată total?

Sau ascundeau un triunghi de măt mătăsoasă întunecat, încercînd să-și mascheze secretele?

- Alo! Pămîntul către Sawyer? se răsti ea și se înclină spre el. De ce ai expresia asta stranie?

Julietta se mișcă, și el văzu pentru o clipă unghiile ei roșii de la picioare. Nu erau cu lac transparent și nici de culoarea pieșcii, în stil conservator. Ci roșii ca mașinile de pompieri. Da, el era complet cucerit.

- Mă gândeam doar, zise el și se întinse să-i atingă o șuviță de păr.

Aceasta se ondulă și se prinse de degetele lui ca o iubită.

Printre castaniul părului ei se strecurau șuvițe de păr roșu rubiniu și se jucau de-a v-ați ascunselea.

- Părul tău e foarte frumos. Atît de lung și de mătăsoș.

El slăbi strînsoarea și permise buclei să alunece la locul ei. O atinse ușor pe obraz. Iar pielea ta e așa fină! Aurie și netedă. Dacă îmi trec limba peste ea, o să simt gust de ciocolată și nucă de cocos?

Răsuflarea ei se poticni, dar ea nu se predă.

- Iar începem. Și ochii mei sunt fântâni adânci de dorință, așteptînd să te îneci în ele!

Sawyer scutură din cap. Era al naibii de deșteaptă.

- Nu e rău. Rămân la comparația cu ciocolata.

Buza ei de sus zăcni.

- Exagerat.

- Poate. Mam gândit mult și la sâni tăi.

- Hmm. Lasă-mă pe mine să încerc. Sfere rotunde de culoarea laptelui?

- Groaznic, absolut groaznic. Nu, sunt fermi, ridicați, cu sfîrcuri lungi și sensibile care împing în sutien. Dar am visat la culoarea lor. Roz palid precum vata de zahăr? Sau roșu rubiniu ca o căpșună delicioasă?

Ochii ei se dilatară, și el profită de asta trecîndu-și degetul peste linia buzelor, apăsînd pe curbura bosumflată cu degetul mare. Ca o căprioară surprinsă în mijlocul unei pașți, ea rămase perfect nemișcată și așteptă, de parcă ar fi simțit pericolul.

- Îmi imaginez că se întăresc și se umflă când le prind între dinți. Mi-ar plăcea să-ți mușc sfîrcurile, Julietta. Uneori, durerea lasă loc plăcerii și te duce și mai sus. Mi-ar plăcea să explorez asta cu tine.

- Oprește-te...

- De ce? El își coborî vocea spre o șoaptă și se aplecă spre ea, respirația lui atingîndu-i gura umedă în vreme ce sângele îi năvăli în mădularul ce avea nevoie de eliberare. Nu ți-a spus nici un bărbat ce vrea să îți facă? Preludiul verbal e cheia pentru a pregăti o femeie. Mintea e cea mai mare jucărie sexuală, dar mulți nu o folosesc la adevăratul ei potențial. O atinse cu cealaltă mână pe piciorul îmbrăcat în blugi și o mângăie pe genunchi.

- Picioarele tale sunt făcute să se înfășoare în jurul unui bărbat în timp ce el pătrunde adânc. Lungi și musculoase și cu unghiile acelea frumoase, roșii. Doar că te-ai ruga să păstrezi pantofii aceia cu toc care-ți plac așa

mult. Creia că mi-ar plăcea împunsătura tocului tău pe coapse în timp ce ceri și mai multă plăcere.

Obraji ei degoreau. Știind că ea avea să se aștepte complet sub vraja lui – măcar pentru câteva secunde – el îi introduse degetul mare între buzele ei. Ea se opri dintr-un moment. Apoi deschise gura.

Degetul lui alunecă înăuntru, și limba ei umedă se el trase brusc aer în piept.

- Dar te-ai face să aștepti, murmură el. Pentru că-mi imaginez că m-ai torturat destul și prea mult timp. Mă lasă degetele să alunecă în păsărica ta îngustă și umedă și-ai dermienta clitorisul și te-ai face să implorai.

Dinții ei se apăsară pe partea cărnoasă a degetului său.

Excitația explodă în el.

- La naiba cu asta, mârâi el.

Își scoase degetul, o apucă de cap și își apăsa gura peste a ei.

O devoră și o posedă în felul în care își dorise și o făcă din clipa în care o cunoscuse. Asta nu mai era un joc de tachinări și căutări, nu mai era o atingere blândă a buzelor. Sawyer își urmă instinctele și insistă, cerând totul.

Ea avea gust de zahăr și miere, și limba lui se afundă adânc și posedă fiecare crevasă întunecată și catifelată. Își înăbuși un gemăt și se afundă în căldura feminină. Preț de o clipă, ea îi răspunse complet - împingându-și limba între a lui, unghiile ei înfigându-se în umerii lui. Preț de o clipă, ea arse ca o tortă și atât de frumos și de fierbinte, că el aproape decise să li smulgă blugi și să o posede chiar acolo în curtea din spate a casei mamei ei.

Și apoi, ea se schimbă.

El simți pe dată schimbarea. Ușoara răceală a pielii. Încordarea rigidă a mușchilor care mai devreme fuseseră moi și relaxați. El slăbi presiunea asupra gurii ei în timp ce ea se transforma dintr-un participant dornic într-un

destinatar rezervat. Focul se stinsese, lăsând în urmă o dără de fum, serum și căldură pe cale să se stingă.

El își luă gura de pe a ei și se uită în ochii ei.

Dispreț.

Nu față de el. Nu față de sărut. Mai degrabă, dezamăgire și dispreț față de sine. Frântura acelui sentiment fu înscuit imediat și ascuns undeva adânc în interiorul ei. Ea era învăluită într-o mantie de atitudine rece, rezervată, și era de parcă el s-ar fi uitat la o străină, nu la femeia care arsesse în brațele lui.

Și atunci, Sawyer înțelese.

Adevărul îl cuprinsese brusc, dar nu avu timp să îl proceseze. Julietta îl împinse de lângă ea cu demnitate tăcută și își ridică bărbia.

- Te rog să nu mai faci asta, zise ea rece. Sunt sigură că aveai nevoie să experimentezi, dar, cum ți-am spus și ăsta dată, nu sunt interesată de o relație fizică cu tine.

El îi permise să se retragă, pentru că avea nevoie de timp ca să ceară aceste noi informații.

- Îmi cer scuze. Am tot vorbit despre mâncare și despre părți ale corpului și mi-am pierdut un pic controlul.

Ea îi aruncă un zâmbet încordat, vizibil disperată să treacă de jena momentului.

- Scuzele sunt acceptate. Dar asta nu va funcționa, Sawyer. Te rog să te scuzi pentru cina de duminică. E singurul moment în care mă pot relaxa și să petrec timp cu mama. Cu siguranță poți respecta asta.

- Îmi place să te văd așa, murmură el. Mai moale, mai abordabilă. Îmi place felul în care îți ajută mama în bucătărie, și faptul că ai mâncat zdravăn la masă fără să-ți pese, și modul în care te uiți la ea cu atâta iubire și respect.

Gândurile îi alunecară în trecut. El își dorise întotdeauna o familie pe care s-o iubească. O familie care să-l iubească. Era un concept misterios, pe care nu-l putea înțelege, și faptul că văzuse relația strânsă dintre mama

Conte și Julietta declanșase o avalanșă de emoții și dor pe care rareori le lăsa să scape de sub control. Își amintea cum venise acasă de la școală cu un ochi învinețit de un copil pe terenul de joacă. Tatăl său adoptiv îl întrebuse cine câștigase, iar, când îi spusese adevărul, primise o palmă care aproape că-i zburase dinții din gură. Nu primise de mâncare timp de două zile, pentru că învingătorii nu meritau nimic.

Ce făcea?

Voia să o seducă pe Julietta Conte și să o ducă dincolo de zona ei de confort. Voia talentele ei deosebite de business, ca să facă din Purity tot ce putea fi mai bun. Nu avea nevoie să se afunde în familia ei sau să-și amintească de sentimente mai tandre pentru care nu avea nici loc, nici timp. Ele existau pentru ea, dar el știa mai bine. Nu erau menite lui. Nu ajuta la nimic să se gândească la ce nu putea avea.

Trebuia să plece de aici.

Ea se trase înapoi surprinsă când el se ridică de pe scaun.

- Ai dreptate, desigur. Nu te voi mai deranja la cină. O să-mi iau rămas-bun de la mama ta, și ne vom vedea mâine la birou. Trebuie să te întâlnești cu ceilalți furnizori și să discutați niște planuri de început.

- Da, da, desigur.

- Foarte bine. *Buona sera*, Julietta.

O lăsa pe tetasă și încercă să nu fugă de parcă ar fi fost fugărit de vreun zombi. Ea avea dreptate într-o privință. Cina fusese o greșeală.

Dar nu și sărutul. În mod clar, nu și sărutul. El știa acum de ce avea ea nevoie, după ce tânjea și cum să ajungă acolo. Nici nu-i trecea prin minte să renunțe la ocazia de a-i arăta ce rata și de a o iniția în lumea întunecată a plăcerilor erotice.

Sawyer își strânse buzele hotărât și se duse să o găsească pe mama Conte, ca să-și ia rămas-bun.

capitolul 6

Ce se întâmplase noaptea trecută?

Julietta ședea la masa de conferințe împreună cu alți membri din echipa lui Sawyer și încerca să se concentreze. El reușise pentru moment să o zăpăcească, dar, când ea izbutise să-și regăsească controlul, ceva se schimbase între ei. În ochii lui scelipea o certitudine care o speria. Dintr-odată, el îi amintea de un prădător infometat pregătit să o înghită cu totul. Cel mai tare o speria că rezultatul nu părea așa rău.

Ea crezuse că-și recăpătase controlul, și apoi pe chipul lui apăruse cealaltă expresie. Regret. Și o urmă de dor. Sawyer plecase atât de repede, încât ea își dăduse seama că el fusese rănit într-un fel pe care ea nu putea să-l înțeleagă. Conștientizarea faptului că ea putea răni un bărbat asemenea lui Sawyer Wells o ținuse trează toată noaptea. Pentru o clipă, ea se gândi că el o vindecase și i-ar fi suit recunoscătoare în poală și s-ar fi întipit în el mai repede decât și-ar fi putut el închipui.

Ideea unui orgasm o încânta, strălucea ca un far luminos la care nu fusese în stare vreodată să ajungă. Dar, la fel ca în trecut, mintea ei pornise din nou, și dorința dispăruse.

Fusese doar un miraj.

Eșecul o tachinase și o chinuise în timp ce se zvârcolea în pat în așternuturile de satin. Dacă Sawyer nu teușea să o facă să răspundă, nici un alt bărbat nu avea să poată. Ea știa asta instinctiv.

El emisesese toate semnalele de recuperare. Desigur, măcar nu mai trebuia să își pună întrebări despre cum ar fi fost. Puteau să revină la afaceri, și ea nu avea să mai fie tentată pe viitor. Desigur, era puțin jenant să se gândească la faptul că lui Sawyer îi era milă de ea, dar poate că el se gândise că ea nu era atrasă de el cum erau alte femei. Poate că el nu o vedea incapabilă, ci mai degrabă ca o excepție de la regulă. Spera, cel puțin.

Ea își întoarse atenția spre furnizorii care se înghesuiau în jurul mesei. Tanya, designerul de interior și expertul în stofe, părea un pic snoabă, dar foarte talentată. Tumoarea ei scurtă, părul roșu, machiajul puternic și tendința de a se îmbrăca încosebi în negru îi spuneau Juliettei că avea un pronunțat simț al stilului și că știa cum să asortese lucrurile. Ricardo, bucătarul-șef al restaurantelor Parity, demonstra un temperament calm, vital pentru industria hotelieră, și își prezenta ideile într-o manieră de afaceri. Evelyn, experta în spații, era genul New Age, cu păr blond până la șaolduri și îmbrăcată în materiale în nuanțele pământului, organice, care lăsaau pielea să respire. Avea o voce joasă, melodică și o piele strălucitoare, plus un corp antrenat în numeroase ore de yoga. Fiecare aducea ceva important în afacere, și, din fericire, toți păreau să știe să lucreze în echipă, chiar dacă aveau talentele lor aparte.

Ea se uită pe sub gene la Sawyer.

Era magnific în acțiune. Complet la conducere, dar cu o ușurință relaxată care invita la opinii și discuții.

Excelent de bine organizat și priceput la vorbe. Li amintea de Michael, dar el vibra la un alt nivel, pare doar atingând suprafața, menținând însă mereu controlul. Costumul cenușiu se mula pe lungimea corpului său muscular într-o demierdare atentă, iar, când se întoarse spre prezentarea PowerPoint, privirea ei se fixă pe posteriorul tare și ferm pe care degetele ei tânjeau să îl exploateze.

Era uimitor cât de tare dorea să-i simtă atingerea de la distanță.

Chiloșii îi erau deja umezi, iar acea dorință dureroasă îi pulsa între picioare. Păcat că ea înghetea odată ce contactul era inițiat.

El se întoarse și îi aruncă o privire cunoscătoare. Ea încercă să nu tresară și se strădui să nu se întrosească.

Cât de jenant! Să se holbeze la posteriorul lui ca o adolescentă caraghioasă care se îndrăgostise de profesor.

Ușa se deschise, și intră un băiat tânăr. Acesta îi șopti ceva lui Sawyer, inclinând din cap și își trase un scaun, alăturându-se conferinței.

Toată lumea se uită șocată la el.

Îmbrăcat într-un costum albastru-închis și cu cravată, el părea angajatul tipic de la gât în jos. Dar aici se termina totul. Părul îi era pe jumătate ras pe partea dreaptă, dezvăluind cercelul rotund din ureche și alte piercinguri în ureche și sprânceană. Pe partea stângă, părul era negru ca tăciunele, aranjat în formă de țepi care se înalțau drept în sus, ca o coafură ratată îngrozitor. Ochii albaștri plini de tristețe se uitau la fiecare dintre furnizorii de pe care i-ar fi provocat să spună ceva despre aspectul lui. Un tatuaj cu un șarpe se întindea în jurul gâtului său ca un fel de colier - de zgardă permanentă. Julietta ghici că băiatul avea în jur de 19, cel mult 20 de ani. Ce făcea aici?

Sawyer își drese glasul și vorbi:

- Mă bucur să vi-l pot prezenta pe asistentul meu, Wolfe. El face practică la mine, și i-am dat sarcina să vă ajute cu orice aveți nevoie. Știu că aveți deja personalul complet, dar el va fi omul vostru de contact pentru orice probleme ar putea apărea.

Nimeni nu spuse nimic. Pe buzele lui Wolfe se instală un rânjet ironic.

- Nu vă înghesuiți toți deodată, zise el.

Privirea de avertisment pe care i-o aruncă Sawyer fu întâmpinată cu o ridicare din umeri; puștii se lăsă pe spate în scaun de parcă nu i-ar fi păsă de nimic.

Tanya vorbi:

- Sawyer, nu cred că un băiat tânăr, care încă își caută identitatea, e potrivit. Asociații mei sunt bine pregătiți. Mă ocup de lucruri în zona mea de expertiză, dar, dacă apare vreo problemă, vin cu ea direct la tine.

Ricardo aprobă și el din cap. Evelyn se uită la Wolfe cu o privire curioasă, de parcă i-ar fi studiat pentru un proiect.

- Fascinant, șopti ea. Dar sunt de acord cu Tanya să crâm direct cu șeful proiectului. Dacă nu ești de acord, mă tem că avem o problemă.

Wolfe scutură din cap.

- Ți-am spus eu, zise el. Asta nu o să funcționeze. Nu vor să lucreze decât cu tine.

- Vă asigur că Wolfe este cât se poate de capabil și ajute și știe tot ce urmărim să obținem cu Purity. Îl pregătesc de luni întregi. Nu lăsați aspectul lui să vă tulbure.

- Da, știu să socotesc fără să-mi folosesc degetele, adăugă Wolfe.

Julietta își mușcă buzele ca să nu râdă. La naiba, puștiul era plin de angoase. Își aminti de Carina la vârsta asta: cu toată dulceața ei, era bosumflată, nefericită și își ura viața. De ce ar angaja Sawyer pe cineva ca el? Misterul o fascina.

Tanya răsă sec.

- Fără supărare, domnule Wolfe, dar refuzăm intermediarii. Așa apar prea multe greșeli pe parcurs. Acceptă sau nu, Sawyer.

- Așa e, zise și Ricardo.

- Eu o să lucrez cu el.

Cei trei tăcură și o priviră pe Julietta cu surprindere. Puștiul miji ochii suspicios.

- Desigur, dacă domnul Wolfe e de acord să lucreze cu mine. Mi-ar plăcea un om de legătură, căruia să transmit informațiile. Sawyer va fi ocupat punând cap la cap piesele de puzzle, așa că apreciez ajutorul.

- E doar Wolfe, nu domnul Wolfe.

Julietta zâmbi.

- Mi displace. Wolfe am vrut să zic. Mulțumesc pentru ajutor.

El aprobă din cap și își încrucișă brațele pe piept, holbându-se la râblia mesei. Plăcerea și ușurarea se așternută pe chipul lui Sawyer. Ea își simți inima mai ușoară. Ce straniu! El părea să țină la băiat mai mult

decât la un angajat obișnuit. Trebuia să afle care era povestea.

Terminară ședința și făcură pauză de prânz. Julietta se duse spre el și se opri lângă Wolfe.

- Mulțumesc încă o dată că ți-ai oferit serviciile, zise ea și întinse mâna.

El ezită, de parcă s-ar fi așteptat ca ea să-și tragă mâna în ultima clipă și să râdă. Apoi îi apucă mâna într-o strângere fermă, dându-i drumul atât de iute, că ea se întrebă dacă nu cumva palma ei era transpirată.

- Cu plăcere!

- De când lucrezi pentru Sawyer?

El se foi.

- De ce?

- Doar mă întrebam, replică ea ridicând din umeri. Purity înseamnă totul pentru el. Dacă are încredere în tine să te ocupi, probabil te consideră foarte bun.

Wolfe se uită peste umăr la Sawyer, care vorbea cu Tanya.

- Am memorie fotografică, admise el morocânos. Și îmi plac numerele. Ne-am cunoscut la New York, și m-a rugat să vin să lucrez pentru el.

Maxilarul lui se descleștă și ochii lui albaștri se imblânziră un pic.

Interesant! Țineau unul la altul. Lăsând restul întrebărilor pentru mai târziu, ea încuviință din cap.

- Mi-ar plăcea să vii la La Dolce Famiglia și să cunoști echipa. Am o listă specifică de lucruri necesare pentru a pune totul în mișcare, iar cineva care poate socoti fără să-și folosească degetele ar fi de mare ajutor.

El își curbă ușor buzele.

- Super!

- Ne vedem mai târziu!

Se răsuci pe călcăie și se îndreptă spre ușă, când își auzi numele strigat din partea cealaltă a încăperii. Picioarele i se lipiră de covor și simți un nod în stomac. Își întoarse capul.

- Da!

Sawyer o țintui cu privirea lui fierbinte.

- Mai stai, te rog! Trebuie să discut ceva cu tine.

Ea deschise gura să refuze, dar el deja se întorsese și terminase conversația cu Tanya. Julietta fu tentată să plece totuși, dar se gândi că putea să-l lase să câștige runda asta. El îi dispersă rapid pe ceilalți participanți la ședința și pe Wolfe și închise ușa, apoi apăsa pe butonul de pe biroul lui.

Ușa glisă și se închise, încuindu-i acolo.

O, nu. Nu din nou.

Temperamentul ei se încinse rapid, și sângele începu să-i gonească prin vene. Cum îndrăznește să aplice aceeași manevră de intimidare cu ea? Ea nu era lacheul lui, și el nu avea nici un drept să îi poruncească. Își înclină capul și se îndreptă spre el.

- Chestia cu încuietoarea magică e mișto, dar nu funcționează la mine. Cui îi păsa dacă mințea? Data viitoare, roagă-mă frumos să rămân. Nu-mi place să mi se poruncească.

El zâmbi și își mută șoldul astfel încât acum era sprijinit de birou. Cu un aer leneș, studiat, își deschise jacheta și și-o dădu jos. Cămașa albă, scrobită se întindea pe pieptul său lat, și cravata roșie îl făcea să arate și mai sexy.

- Ciudat, nu sunt de acord. Cred că ce îți lipsește e un bărbat care să-ți spună ce să faci. Ce vrea el și cum vrea.

Ea simți cum aerul îi iese din plămâni. Camera se înclină și apoi se redresă în timp ce înțelesul cuvintelor lui ajunse în sfârșit la ea.

O luase cumva răzna?

- Am aterizat cumva într-un film porno prost? Ascultă, eu nu sunt una dintre acele feministe reprimite care au nevoie cu un bărbat să le descifreze cele mai intime dorințe. Am fost acolo. Am făcut asta. Acum, descuie

ușa, altfel o să te trezești cu un proces pe cap atât de repede, că o să-ți explodeze mintea.

El scutură din cap și zâmbi larg.

- Asta e complet separat de serviciu, și tu știi asta. Am crezut că ești mai curajoasă de atât, Julietta. Nu te ascunde în spatele contractului nostru!

Ea se poticni în cuvinte din pricina furiei.

- Ai tupeul să dai vina pe mine? O, minumat! Dă-mi voie să mă exprim cât se poate de clar. M-ai săritat seara trecută. Eu am permis asta. Nu au existat artificii, pământul nu s-a desprins de pe axa lui și lumea merge mai departe. Cum ar fi dacă ți-ai îndesa egoul la loc în pantaloni și am trece peste episodul ăsta? Poate poți să-ți îndrepti atențiile spre Evelyn - ea pare să fie cu chestiile astea tantrice, care ți-ar putea plăcea.

De pe buzele lui izbucni un râs încântat. Sofisticarea rece cu care se mândrea ea îi alunecă de sub degete și o lăsă cu o senzație de sentimente amestecate pe care nu știa cum să le gestioneze.

- La naiba, ești perfectă pentru mine. OK, hai să trecem de la faza cu „hai să ne cunoaștem” la chestiile mai bune!

Dintr-odată, atitudinea lui relaxată se schimbă.

De parcă ar fi apăsat pe un buton, el se desprinsese de birou și își concentră atenția asupra ei. Ochii îi sclipeau dogoritori și cu o umbră de amenințare.

Ea își aminti de un documentar despre leoparzii de zăpadă.

Grația zveltă a corpurilor lor în timp ce își pânneau prada era un pic tachinatoare la început, înainte să devină mai intensă, ajungând la un asemenea nivel, încât prada era incapabilă să mai fugă și rămânea pe loc, așteptând să fie mâncată.

Așa se simțea și ea. Julietta nici măcar nu-și dădea seama că se retrăgea până când nu se lovi cu spatele de perete. Zâmbetul satisfăcut de pe buzele lui îi spuse că el știa ce efect avea asupra lui și intenționa să facă tot posibilul

ca să-și demonstreze punctul de vedere. Încetîșor, el prînse în capcană, apăsându-și palmele pe perete la nivelul capului ei. Corpul ei se aprinse, cerând să se joace. Dantela sutienului îi zgâria sfîrcurile sensibile și în tot corpul simțea o căldură care pulsa. Furioasă pe slăbiciunea ei, ea se mobiliză.

- Dacă te mai apropii, o să regreti.

El ridică dintr-o sprînceană aurie.

- Adică, așa?

Cu o mișcare plină de grație, el îi desfăcu picioarele și își apăsă șoldurile de ale ei. Ereția lui masivă o lăsa fără suflare.

- Ești un ticălos!

Ea tânjea să își lase degetele să alunece în părul lui des și să se predea.

Gîndul că trupul ei avea să înghețe la un moment dat și să o tortureze o făcu să alunge lacrimile furioase.

- De ce faci asta? Trebuie să cucerești o femeie ca să te simți bărbat? Foarte bine, hai să terminăm! Hai să repetăm povestea de aseară, ca să-ți dovedesc că între noi nu există chimia potrivită.

Privirea lui se îmblânzi un pic, și el îi mîngăie obrazul cu mișcări tandre.

- Draga mea, chimia noastră este perfectă. Nu am dorit niciodată o femeie așa tare ca pe tine. Cît timp a trecut de cînd ai reacționat la un bărbat?

Ea se împinse în pieptul lui, dar el nu se clinti.

- Cîteva zile.

- Spune-mi adevărul!

Ea se simți inundată de valuri de umilință.

Doamne, nu mai putea să facă asta. Știind că onestitatea ei avea să îl facă în cele din urmă să plece, îi scuipă cuvintele în față:

- Niciodată! Nu pot să reacționez la un bărbat și nu am făcut-o niciodată. Ești mulțumit acum? Mă lași în pace cu jocurile tale?

El își lipi fruntea de a ei într-un gest consolator.

- Mulțumesc, Julietta, șopti el lângă buzele ei. Mulțumesc că mi-ai spus adevărul.

Ea își ținu corpul încordat și așteptă ca el să se retragă, în sfîrșit. Cînd Sawyer începu să depună sărutări mici pe sprîncenele și pe obraji ei, ea se abținu să nu suspine.

- Te rog, dă-mi drumul!

- Nu. Încă nu.

El o tortură cu dezmierdări lente peste buze, lăsându-și mîna să alunece pe sub jacheta ei și mîngăind mătasea subțire a bluzei. Atingerea lui era fierbinte și puternică în timp ce îi frămînta mușchii. Gura lui ajunsese aproape de urechea ei și se jucă cu lobul acesteia, lingînd, mușcînd, pînă cînd pielea ei începu să ardă încet.

- O, te-au aranjat, scumpo, și nu într-un fel prea bun. Niște ticăloși care te-au făcut să crezi că e ceva în neregulă cu tine. Te-au legat cu atâtea noduri, că trupul tău s-a încurcat și s-a blocat.

Ea trase aer în piept, se răsuci rapid și își ridică genunchiul. Din păcate, el îi anticipase mișcarea și o ținu bine. Ereția lui tare ca piatra se apăsă pe centrul ei, și de pe buzele ei scăpă un geamăt profund, animalic. De unde venise oare? Răsul lui ușor îi mișcă șuvițele de la tîmple, și, incredibil, ea se umezi și mai tare.

- Aș putea să îți arăt ce pierzi, o tachină ei.

Limba lui o linse pe cochilia interioară a urechii, și un șuvoi de aer cald o făcu să se înfioare. Mîinile lui continuară să exploreze, să îi maseze șoldurile, să îi cuprindă posteriorul în palmă, forțînd-o să se ridice pe vîrfuri.

- Lucruri care să-ți elibereze corpul delicios și să te lase să te predai plăcerii.

Ea gîfăi.

- Precum discriminarea sexuală și hărțuirea? O, ce bine!

- Hai să folosim gura asta pentru ceva mai bun, nu vrei?

Buzele lui călătoriră peste obrazul ei și îi captură gura.

El o mușcă de buza de jos. Durerea iute o surprinse și ea îi permise acces complet. De data asta, el nu luă în posesie și nu prelinse. Nu, dezmierdă și gâdila, lămău lui jucându-se și alunecând înainte și înapoi, completând invazia cu mici ronțăieli care o descumpănau. Automat, ea se înalță și încercă să îl dea la o parte, dar el îi apucă incheieturile cu o mână și i le ridică deasupra capului. Strânsoarea lui ușoară era de neînving. Sâni ei se împingeau prin bluză, și ea se lupta pentru aer. Se străduia și să-și țină echilibrul, dar el îi ținea picioarele desfăcute atât cât permitea fusta strâmtă. Combinația de plăcere și durere, strânsoare și control se năpusti asupra ei și în jurul ei, până când simțurile preluară complet controlul. Mentea ei se lupta pentru claritate, dar nu părea să poată răzbi la suprafață. Degetele lui trăgeau de sfârcul ei încordat, răsucind vârful prin materialul subțire și prin dantelă, dar niciodată destul cât să o satisfacă. Sângele îi fierbea, iar șoldurile ei tânjeau după mai mult.

- Asta e, murmură el. Femeile puternice ca tine au nevoie de o modalitate de a-și opri gândurile. Predă-te complet mie, și te voi face să te simți atât de bine, că vei implora după mai mult.

Ea se încordă. Să se predea? Despre ce naiba vorbea!

Ea nu era slabă, era...

- A, ai început iar să gândești? Greșeala mea că te-am lăsat să-ți eliberezi gândurile.

El îi descheie cu pricepere primii trei nasturi ai bluzei și își băgă mâna ca să o apuce de un sân. Degetele acelea calde îi atinseră pielea, și ea își reținu un icnet. Degetul lui mare trecea peste sfârcul îndurerat strâns de dantelă, smulgându-i un frison. Ea avea nevoie de mai multă presiune, dar el nu îi oferea contactul complet

de care avea nevoie ca să fie satisfăcută. Du-te-vino, iar și iar, până când ea scrâșni din dinți și se foi în strânsoarea lui, încercând să se elibereze. El își sporî strânsoarea, și tortura erotică o încinse și mai tare. Acel râs sexy din nou, de parcă ar fi știut exact ce voia și refuza să cedeze.

- Îți place asta, nu-i așa? Dar nu ești pregătită pentru mai mult. Trebuie să înveți să ceri ce vrei, scumpo. Să ceri frumos.

Ea făcu ochii mari.

- Poftim?

- Mai auzit.

Privirea lui o sfredeli, și ea fu cuprinsă de flăcările fierbinți, aurii.

- Știi ce vreau eu? Vreau să-ți împing fusta în sus, să-ți dau chiloții jos și să-mi las degetele să alunece în fierbințeala ta umedă. Vreau gura mea pe sfârcul tău, coapsele tale desfăcute larg și mierea ta curgându-mi pe degete. Vreau să îți privesc chipul când o să juiesti atât de tare, că vei țipa, și apoi vreau să-ți dau jos hainele și să o iau de la început.

Inima ei bubuia de teamă și de pasiune. Cum putea el să spună așa ceva? Lucruri atât de carnale și de... directe! Nimeni nu îndrăznise vreodată să îi vorbească în felul acesta. Nu se cuvenea.

- Nu mai spune astfel de lucruri, zise ea cu voce răgușită și găfăită.

- De ce? murmură el, strângându-i sfârcul și mai tare.

El privi fiecare mișcare până când ea se simți dezbrăcată, goală și vulnerabilă.

- Pentru că nu se cade! Ai făcut ce se cade până acum și nu a funcționat. A venit vremea să fii destrăbălată.

- Nu, n-o să mergă, o să... Oh!

El o mușcă tare de gât și apoi linse pielea fină în același moment în care îi strânse sfârcul. Corpul îi fu scuturat de fiori și gândurile i se învârtiră.

- Ești udă, nu-i așa? Nu te-ai simți bine cu degetele mele între picioare? Să îți frec clitorisul până când tensiunea va exploda?

Cuvintele lui scandaloase ar fi trebuit să o facă să se jeneze, dar convențiile sociale fuseseră alungate de brusca solicitare nebunească a corpului. Ea găfâi și se tâsuci, încercând să facă o ultimă tentativă de a-și salva sănătatea mintală.

- Nu pot să am orgasme, OK? Dă-mi drumul!

- Nu. Șocul că un bărbat nu îi asculta comenzile o dădu peste cap. Pentru următoarele câteva minute corpul tău e sub controlul meu. Ochii lui aurii, ca de caramă, ardeau cu o intenție clară și o căldură dogoritoare. Nu ai nici un cuvânt de spus cu privire la ceea ce fac. Nu poți să mă atingi și nici să te îngrijezi pentru ce va veni.

Mâna lui se ridică de pe sânul ei și trase încet de marginile fusteii, în susul coapselor. Ea nu se putea mișca, complet transfigurată de cuvintele și de porunca lui. El își băgă un genunchi între picioarele ei și îi ridică piciorul stâng ca să o deschidă.

- Acum, hai să vedem cât de fierbinte și de umed te-a făcut acest mic episod.

Ea găfâi când auzi cât de vulgar vorbea, dar el își apăsă gura peste a ei.

El îi invada mintea și trupul deodată. Limba lui împinse la închiderea buzelor și se avântă adânc, în vreme ce degetele lui găsiră marginile chiloților, alunecară de desubt și găsiră ținta. Ea slobozi un sunet ciudat, dar el îl înghiți cu o pricepere care o lăsă fără suflare. Degetele talentate despărțiră carnea umflată și se avântară în centrul ei umed. Confuză, Julietta nu putea răspunde decât la unele dintre cererile lui, în timp ce sfârșurile implorau atingerea limbii lui, iar gustul lui delicios de cafea, condimente și foame masculină o îndemnau să își deschidă gura și mai mult.

Ea se strânse în jurul degetelor lui, care se mișcau în sus și în jos, până când senzațiile incredibile ale unui orgasm pe cale să se întâmple îi atinseră fiecare mușchi. Ea se întinse, încercând să se agațe de ele cu mintea. Degetele ei se strânsură pe ale lui, iar degetul lui mare apăsă pe clitorisul ei ce pulsa, toți nervii tipând după eliberare. El își smulse gura de pe a ei, în timp ce ea se ținea aproape de prăpastie, prinsă între locul încetșos unde logica murise și nevoia fizică se afla deasupra oricărei lecții pe care ea o învățase vreodată.

Privirea lui se fixă pe a ei și îi ceru să se prodea. Da.

Da, ea ar face orice în clipa asta. Cea mai mică presiune avea să o dea peste cap. Doar un pic mai mult și... El dispăru.

Julietta clipi, găfâind, în timp ce mintea încerca să înțeleagă ce se întâmplase. Cei câțiva centimetri care îi despărțeau îi aduseră o răceală bruscă peste pielea supraîncălzită. Corpul o durea de la dorința sălbatică, și ea se uită cu groază la scena care se cristaliza dinaintea ei.

Nu, asta nu putea să se fi întâmplat. El intenționase doar să o tortureze, să li ofere o lecție oribilă și apoi să o lase așa, ca să poată râde de ea. Cu degete nepricepute, ea își împinse fusta la loc și își netezi hainele.

Lacrimile de umilință o înțepau în spatele pleoapelor, dar ea scrâșni din dinți și se luptă cu emoțiile, împingându-le la locul rece și sigur, unde nimic nu o putea răni.

- Să nu cumva să îndrăznești, scrâșni el. Nu te vei înjosi vreodată în prezența mea. Uită-te la mine! Uită-te la cât de mult îmi doresc să te lipesc de peretele acela cu un animal.

Erecția lui părea uriașă și amenințătoare prin materialul pantalonilor.

- Crezi că asta a fost o afurisită de lecție pentru egoul meu? Trebuia să îți arăt ce se poate petrece între noi. Pot să te duc mai departe, până la capăt, dar decizia trebuie să fie a ta.

Frustrarea o săgetă prin tot corpul.

- Eu nu sunt un fel de proiect pentru tine, Sawyer. Avrui să îi arăți bieteii fete mari, frigide, că poți să o exciți o dată? Felicitări - ai fost destul de aproape. Mulțumesc pentru gustări, dar voi renunța la masa principală. Acum, lasă-mă naibii în pace!

Ea se îndreptă spre ușă, dar el îi blocă drumul ară de repede, că îi aminti de filmele *Twilight*, când Edward ajungea în fața Bellei cu grație de vampir.

- Nu înainte să mă ascuți, altfel te lipesc iar de perete, și la naiba cu consecințele!

Coapsele ei tremurată la acea amenințare.

Ce naiba era cu ea? Era bolnavă de se lăsa așa excitată de tacticile lui de primitiv.

- Nu ești bolnavă, zise el blând.

Abilitatea lui de a-i citi gândurile o înfurie și mai tare. Își încrucieșă brațele și își ridică bărbia.

- Vorbește! Ai două minute, după care plec din încăperea asta. Jur că, dacă încerci să mă mai oprești, o să îți de adun toată clădirea.

- Foarte bine. Ca să spun simplu, tu răspunzi la o manieră sexuală mai dominantă decât alte femei. Mintea ta e atât de puternică și de în control, încât corpul tău nu poate decide nimic. Probabil te-ai excita mai tare dacă ai fi legată sau dacă ai avea un iubit căruia să-i cedezi controlul în dormitor.

- Și de unde știi tu toate astea?

Chipul lui se încordă, de parcă și-ar fi amintit de niște lucruri dureroase.

- Am avut niște probleme pe care a trebuit să le rezolv și am învățat câte ceva despre dominare și supunere.

Ea își dădu ochii peste cap.

- Nu trebuie să mă supun nici unui bărbat.

- Nu să te supui. Nu ai putea fi jucăria sexuală a nici unui bărbat, scumpo. Deși, în rolurile tradiționale, cel care se supune e cel care deține întotdeauna puterea. Nu, vorbesc despre o simplă capitulare. Să renunți la control ca să te exciți sexual și să rămâi acolo.

El făcu un pas spre ea, și parfumul lui o izbi în nări. Ea se luptă cu nevoia de a închide ochii și de a trage aer în piept. Doar apropierea lui o excita cum nu o făcuse apropierea nici unui alt bărbat.

- Vreau să îți arăt lumea. Să îți ofer plăcere. De când te-am cunoscut, mi-am tot imaginat cum ar fi să te am în patul meu, cu picioarele în jurul șoldurilor mele, în timp ce mă infig în tine. Chipul tău când juisezi. Dar trebuie ca tu să ai încredere în mine cât de cât. Dă-mi o șansă!

Lupta se domoli în corpul ei, iar ea rămase cu dureroasă conștientizare a faptului că nu-l credea. Sigur, ei fusese în stare să o aducă aproape de orgasm, dar ea nu reușise să termine. Fusese probabil prinsă de moment. O altă întâlnire planificată nu ar funcționa.

- O noapte, Julietta, zise vocea lui, dezmiertând și cercetând fiecare colțon întunecat ca o catifea zdrobită. Te vreau și așa face orice să te am. Dacă nu pot să-ți ofer orgasm în noaptea aceea, te voi lăsa în pace. De fapt, o să-ți ofer un stimulent.

- Un orgasm și un stimulent, zise ea cu un răs deloc amuzat. Ce poate fi mai bine?

- Te las pe tine la comanda întregii operațiuni.

Ea încremeni.

- Poftim?

- Am zis că vei avea acces liber, dar eu am fost cel cu decizia finală. Dacă petreci o noapte cu mine și nu ești satisfăcută, o să îți ofer ultima decizie la orice are de-a face cu *La Dolce Famiglia*.

Consecințele controlului complet când venea vorba despre patiseria ei o umplură de adrenalină.

Ea avea atât de multe idei la care el ar putea să se opună. În felul acesta, ar avea orice ar vrea să încerce. Dacă ea nu ar fi de acord cu acțiunile lui, ar putea să îi ignore cererea. Era aproape o garanție a succesului, pentru că nu aveai cum să pierzi - ea nu ar depinde niciodată de aprobarea lui.

Sawyer răsese.

- Ah, am știut că o să-ți placă asta. Gândește-te la cele mai importante ale afacerii - dreptul de veto asupra oricărei decizii.

- Te obțin pe tine.

Privirea lui se intersectă cu a ei. Julietta nu reușe să tremure și nici să-și ascundă dorința pură pentru el. Și aibă gol și poruncitor la ea în pat, să o ducă spre lucruri despre care doar visase. Doamne sfinte, ce avea să facă?

- Doar pentru o noapte.

Cuvintele rostite iute de ea miroseau de la distanță a înfrângere.

El rămase tăcut și o studie.

Julietta se foi și își mută greutatea pe celălalt picior încercând să se gândească.

- Dar dacă pierd?

- Atunci, câștigăm amândoi, nu-i așa?

Intercomul bâzâi și întrerupse electricitatea care umpluse aerul dintre ei.

- Domnule Wells, a venit persoana pentru întâlnirea de la ora 13.00.

El nu se mișcă și nici nu răspunse. Ea îl invidie pentru controlul asupra situației, chiar când își dădu seama că el încă era complet excitat.

Venise vremea să se retragă și să se adune. Bărbații din fața ei emana feromoni care îi prăjeau creierul.

- O să mă gândesc.

Sawyer aprobă din cap, de parcă ar fi discutat despre un aranjament de afaceri, nu despre o noapte de sex.

- Foarte bine. Voi aștepta până îmi vei da un răspuns. Julietta îl ocoli și renunță la o mică victorie.

Nu conta. Ea urma să aibă timp să se regroupeze, dar acum era bine să evite apropierea de el.

Chicotul lui profund îi confirmă că el observase, și ea bombări în barbă în timp ce ieșea iute pe ușă întorcându-se retragere cât se putea de lașă.

La naiba cu el!

Ce naiba avea să facă?

Demonii se întorseseră.

Sawyer își frecă ceafa și se îndepărtă de computer. Orele de muncă îl ajutau de regulă să se concentreze, ținându-l pe direcție spre scopul său principal. Dar după această întâlnire cu Julietta și fiindcă încerca să țină în echilibru numeroasele cereri privind deschiderea în curs a proiectului său Purity, nervii lui erau praf.

Nu și-o putea scoate din minte. Cât trecuse de când o femeie i se vărâse pe sub piele și rămăsese acolo? Sigur, el urmărise anumite femei care îl interesau și altă dată, dar nu trăise niciodată o asemenea intensitate care să li cuprindă nu doar corpul, ci și mintea și emoțiile. Expresia superbă, îmbujorată de pe fața ei îl bântuia. Sawyer își ridică mâna și își apăsă degetele pe gură. Doamne, mirosea a ea. Mosc - cu urme de vanilie și nucă de cocos. Sawyer își aminti buzele ei moi, relaxate, soldurile arcuindu-se cerând mai mult, ea acaparată complet de acel moment, și el capitulând în fața corpului ei.

Își dăduse seama imediat după primul lor sărut că ea avea nevoie de un bărbat care să o controleze în dormitor. Nu era de mirare că avea dificultăți să reacționeze. O femeie așa teribil de independentă și care conducea un imperiu uriaș ura ideea de a-și preda corpul, și putea paria că amantii ei din trecut nu aveau boabe de oțel.

La naiba, dacă de asta era nevoie ca să o provoace, atunci, cei mai mulți bărbați aveau egouri fragile. Să scoți la iveală doar un răspuns cald de la un partener putea duce, de regulă, la sporirea frustrării de ambele părți. El putea paria că ea încercase să renunțe la inhibiții și avusese parte doar de umilințe pentru faptul că încercase. O femeie ca Julietta avea să își accepte pierderile și să meargă mai departe, acceptând și responsabilitatea completă pentru eșecul din dormitor.

Ce ticăloși! Luaseră tot ce era pasional în ea și o făcuseră să creadă că era frigidă. În schimb, ea era un sac de sunete pasionale. Ea i-ar da tot ce avea și mai mult dacă și-ar da voie.

Pe buze îi apăru un zâmbet la amintirea luptei interioare. Îi plăcea cum îl provoca la toate nivelurile și îl făcea să se zbată pentru ce voia să obțină. Sawyer descoperise de vreme că multe dintre aspectele practicii BDSM îl atrăgeau și se avântase în această experiență de îndată ce avusese destui bani ca să își întrețină gusturile eclecticice. Apropiindu-se de 35 de ani, admisesese că îi plăceau unele aspecte ale relației dintre dominanți și supus, dar nu era un stil de viață pe care voia să îl adopte. Jocurile de care se bucurase în cluburi private și exclusive îmblânziseră bestia o vreme, dar muncă începuse să îi hrănească apetitul insatiable într-o manieră mai liniștitoare. Până acum, femeile fuseseră o distracție temporară.

Până când intrase în scenă Julietta.

Lui îi plăcea controlul. Avea nevoie de el tot timpul ca să își poată negocia viața. Dar, preț de doar o clipă, el aproape că se pierduse, fusese cât pe ce să își deschidă pantalonii și să se afunde în fierbințele ei umedă fără alt gând.

Iar asta, învățase el, era periculos. De câți ani avusese nevoie până să își controleze în cele din urmă furia și violența! Frustrarea de a depinde de oameni al căror singur scop era să îl dezamăgească? Doar doi oameni pe lumea asta îi oferiseră o privire spre ceva mai mult.

Jerry White.

Și mama Conte.

Junghiul familiar din abdomen îl făcu să se ridice și să se ducă spre partea din spate a biroului. Spre ușa deschisă în spatele rafturilor de cărți, unde o felie de pace și liniște era în măsură să îl tragă din abis.

La naiba, ura astfel de slăbiciuni.

Sawyer păși în încăpere. Se uită la ce îl înconjurau, instrumente de tortură fizică - totul izolat fonic, ca să nu răzbească nici un geamăt de durere afară. Saltelele erau groase sub picioarele lui, și diferitele instrumente serveau unui singur scop.

Să îl facă să transpire.

Își scoase pantofii, se dezbracă de haine și se schimbă într-o pereche de pantaloni scurți și un tricou. Își strânse părul la spate cu un elastic, se încălță cu teniși și își punse mânușile. Începu cu sacul de box, încălzindu-se cu niște pumni și lăsându-și creierul să se goalească de gânduri, să scoată otrava.

Unu. Doi. Trei.

Imaginile sclipiră.

„Ești un smiorcăit, știi asta!” Era seara de Crăciun, dar nu existau nici brad și nici lumină sau căldură în gaura aceea de iad. Tatăl său adoptiv bea dintr-o sticlă de Clan MacGregor care se golea rapid, și mirosul îi intra, greșos, dulce și pătrunzător, în nări, provocându-i greață. El tăcea, știind că șmecheria era să spui cât mai puțin posibil. Era legat de un scaun în bucătăria murdară. Linoleumul galben, ștețin era plin de zgărieturi și de pete. Își lăsă mintea să umble și se concentra asupra cercului mic de lângă piciorul rupt al scaunului. Privirea lui alergă iar și iar pe marginea cercului și mintea începu să plutească. ceilalți copii dormeau în subsol. El încuise ușa în spatele lui pentru ca Jigodia să nu poată intra, știind că sărbătorile erau momentele lui favorite de joacă. Era mai ușor să îl enerveze ca să se ia de el decât să sacrifice restul echipei pentru o petrecere în grup.

Din nefericire, funcționase mai bine decât plănuise.

Sawyer își înăbuși un acces de panică. Picioarele încă îi erau libere, și, cu cât bea mai mult, cu atât mai proaste erau reflexele Jigodiei. Nici o problemă.

Arsura usturătoare a țigării stinse pe antebrațul lui îl făcu să tresară, dar își ținu privirea plecată, pe cerc, de jur împrejur.

Râsul era răutate pură.

- Te joci de-a eroul, nu, băiete? Întotdeauna ai avut impresia că ești mai bun ca noi. A venit vremea să te învâț o lecție și să te cobor de unde te-ai cocotat.

El ignoră provocările. Primul pumn îl lovi tare, și știa că avea să fie o noapte lungă...

Sawyer se mișcă, se feri de un adversar imaginar și lovi pumnii iar și iar de sacul de box. Lute ca fulgerul, se luptă cu amintirile fixate în mintea lui până când suferința începu să îi șiroiască pe corp și o rază de lumină radie din mizeria trecutului.

O, Jigodia îl făcuse să plătească în seara aceea de Crăciun.

Coasta ruptă fusese bandajată mai târziu, iar de fapt că arsurile lăsau cicatrici nici că-i păsa. Ce câștigase fusese mult mai important.

Speranță.

Devenea mai mare și mai periculos. Desigur, dacă nu accepta bătaia, cei mai tineri sufereau, iar el prefera să aibă vânătaii fizice decât o durere în abdomen care să-l mănânce de viu.

Nu, era mai simplu să încaseze pumnii, dar timpul se scurgea prea repede. Urma să fie liber în nouă luni, cinci zile și patru ore. 18 ani însemna libertate. Scăpare.

Poate că apoi avea să poată vorbi cu cei de la serviciile sociale despre ceilalți. Poate...

Furia sălbatică îl îneca, așa că lovi mai tare, trase șuturi mai puternice și căzu în brutalitatea străzii unde să câștige era mai important decât orice competiție. Era o chestiune de supraviețuire. Ce stupid să creadă că putea fugi de trecut!

Ultima urmă de inocență îi fusese smulsă din suflet când înțelesese că eșuase, și asta aproape că-l omorâse. Aproape. În schimb, acceptase că îl omorâse pe fratele lui adoptiv, Danny, din dorința lui egoistă de a scăpa. Se forțase să accepte asta, încuiase amintirea într-un dulap întunecos și închisese ușa.

Apoi decisese să trăiască.

- Sawyer?

Se răsuci și se lăsă pe vine, în continuare încă doar pe jumătate în prezent.

Respirând greu, îl recunoscu pe Wolfe, care stătea în ușă.

Puștiul era doar aratorei surprins de ceva, dar se părea că să-l descopere pe Sawyer zdrobind un sac de box în încăperile lui private se număra printre lucrurile care îl uimeau. Sawyer se îndreptă de spate și se duse la bar.

- Cum ai intrat aici?

Puștiul își ridică bărbia.

- Ușa nu era complet închisă. Am găsit o creșătură ciudată pe raftul de cărți și am decis să verific. Nu te spionam.

- Știu.

Dădu pe gât o jumătate de sticlă de apă rece, apoi se șterse la gură cu dosul palmei.

- Asta e un spațiu privat, nimeni altcineva nu știe de el.

Pe fața puștiului apăru o expresie stranie, de parcă sar fi simțit rănit.

- De parcă mi-ar păsa. N-o să bârfesc despre asta la următoarea petrecere. Voiam doar să-ți spun că mă duc la La Dolce Famiglia pentru câteva ore înainte de cină. Se întoarse pe jumătate. Ce e asta, oricum? Peștera secretă a lui Batman?

Sawyer își înăbuși un hohot de râs și luă un prosop.

- Să zicem. Tu te antrenezi?

Wolfe studie pereții plini de greutate, saci de box și bare din încăpere. Un sistem de sunet ultimul răcnet era setat pe o selecție de hard metal care îi plăcea lui Sawyer.

Ochii albaștri se aprinseră de un fulger parcă de dor.

- Nu, nu mă pasionează.

Sawyer își șterse fruntea și îl studie pe băiat.

Era cu el de aproape opt luni și încă știa destul de puține despre trecutul său. Desigur, știa destul.

Abuzul era evident, ca un câine care se ghemușea la sunete puternice și mârâie ca să avertizeze străinii. Tatuașele lui Wolfe, părul ras și piercingurile dovedeau că își căuta propria bucățică de pace, pe care probabil nu și-o găsisese încă.

Sawyer avusese de gând doar să-i ofere o ocazie de a se afirma în lumea afacerilor și de a-l lua de pe străzi. În schimb, devenise mentorul lui, îl târâse după el în Italia și îl pusese la comanda celei mai importante afaceri. Era chiar locuia cu el, pentru Dumnezeu.

Amintirea îi apărui în fața ochilor și se derulă cu încetinitorul.

Stătea la hotelul Waldorf din Manhattan – o regină elegantă printre clădirile de pe Park Avenue. Calitatea excepțională a serviciilor pe care newyorkezii o cereau de la un hotel de top era obținută cu podele de marmură, mobilă veche, tapiserii bogate și candelabre aurii cu lacrimi de cristal. El era consultant la un proiect și mergea pe coridor spre următoarea întâlnire. Trecu pe lângă un angajat care își ținea capul plecat și, deși era cu gândurile altunde, Sawyer își dădu seama imediat când îi fu năstas portofelul din buzunarul costumului.

Lute că un șarpe, se întinse și-l apucă pe individ de înaf. Altcineva probabil nu ar fi observat – tipul era bun –, dar tratul pe străzi îi oferise lui Sawyer talente pe care alții nu le aveau. Șicieratul rapid al aerului tras în piept și zbaterea disperată îl făcuseră pe Sawyer să strângă mai tare, până când doi ochi albaștri se uitară în sus și îi întâlniră pe ai lui.

Un puști. Poate să fi avut 18 ani – îmbrăcat în uniformă hotelului.

Înainte să apuce să proceseze informația, puștiul îl împinse zăravăn, și el căzu pe spate. Puștiul tâșni spre capătul coridorului cu premiul său. Și se izbi direct într-unul dintre managereii hotelului.

Următoarele ore se încețoșau în amintirea lui în timp ce descopereau că puștiul locuia în zona de depozitare, furând uniforme și apoi practic jefuind oaspeții. Lua mâncare

de pe tăvile de room service. Se spăla în diferite băi din hotel. Încerca să găsească un loc sigur de dormit, știind că adăposturile erau cele mai periculoase locuri în care să stea. Devenise tot mai deștept și ajunsese să acționeze în hotelurile mari și să învețe mișcările sistemului administrativ. Doamne sfânta, dacă Jerry nu l-ar fi luat sub aripa lui, probabil și el ar fi sfârșit în închisoare. Iar acum, ani mai târziu, el se uita la alt adolescent în aceeași situație. El avea să reprezinte necazuri continue și o complicație de care Sawyer nu avea nevoie. Mai bine să se îndepărteze de toată povestea și să nu se uite înapoi. Să convingă hotelul să renunțe la acuzatii și să facă să dispară toată problema. Apoi să-i iereze succes.

În schimb, făcu o înțelegere. Avu grijă să se renunțe la acuzatii.

Apoi, îi oferi puștiului o slujbă unde putea să-l supravegheze.

Sawyer nu se gândi nici o clipă că asta avea să funcționeze. La urma urmei, puștiul era al naibii de bosumflat și plin cicatrici. Era un câmp de mine gata să facă explozie sau implozie. El află din documente că un băiat pe nume Vincent Soldano fusese în numeroase case de asistenți maternali și că pe numele lui exista o listă întreagă de reclamații. La 18 ani, era pe cont propriu și nu avea unde să se ducă. Sawyer îi luă o cameră la hotelul unde stătea și se oferi să-l pregătească să fie asistentul său. La naiba, se gândi că puștiul putea măcar să învețe să îndosarieze, să copieze documente și să facă diverse comisioane. Cu până lui negru ca tăchunele, ochii albaștri și trăsăturile clasice, avea să arate bine în costum și cravată.

Sawyer scutură din cap la amintirea asta.

O, da, își amintea foarte bine de conversația aceea politicoasă. Vincent aprobă din cap și îi spuse că avea să îi dea răspunsul în decurs de 24 de ore. Când se întoarse a doua zi, avea un piercing aurii în sprânceană, un tatuaj cu un șarpe în jurul gâtului și își răsese jumătate din păr. Îl înfruntă pe Sawyer cu un râznet și un comentariu care-l schimbă pe bărbat pentru totdeauna.

- Asta e ce vei primi cu adevărat. Sunt stricat și pe dinăuntru, și pe dinafară. Mă mai vrei?

Sawyer își dădu seama că era deopotrivă o provocare și o năgămintă. I se strânse stomacul când se uită la aspectul ciobit al puștiului și îi admiră spiritul încăpățânat.

- Nu ai voie să te atingi de droguri, altfel te dau afară, fără furtisaguri. Astea nu sunt negociabile.

- Nu folosesc droguri. Și nu o să fur de la tine.

Adevărul sclipi în ochii aceia albaștri. Iar Sawyer îi oferă răspunsul:

- Da, tot te vreau. Trebuie să-ți cumpărăm haine noi începi de mâine.

Sawyer se gândise că avea să-l pună pe picioare și puștiul avea să își vadă de drum. Opt luni mai târziu, erau încă împreună, cu o relație defectă pe care amândoi erau prea speriați să o analizeze.

El încercase să îi facă programare la un psiholog, dar puștiul aproape că fugise de lângă el. Așa că Sawyer decise să îl țină aproape și să vadă ce avea să se întâmple. Uitându-se la sala de antrenamente personală, el își dădu seama că ar putea să-i arate lui Wolfe un alt fel în care să-și omoare monștrii care-l bântuiau. Dădu pe gât restul de apă și trânti sticla la loc pe bar.

- Hai cu mine! Am nevoie de un supraveghetor.

Inelul de aur din sprânceana puștiului sclipi când acesta se încruntă.

- Nu, mulțumesc.

- Crezi că nu te descurci să ridici greutate?

- Pot să te dovedesc oricând, bătrâne, comentă băiatul.

Sawyer zâmbi și apoi îi aruncă o pereche de pantaloni scurți și un maiou.

- Dovedește-o! O! Avea tu bijuterii frumoase, dar nu cred că poți să ridici.

Provocarea funcționă. Puștiul dispăru să se schimbe și apoi se îndreptă spre banca de ridicat greutate. Sawyer

observă că nu purta maioul, ci îl înlocuise cu un tricou cu mâneci lungi, care să-i acopere brațele. Wolfe încercă greutatea, se așeză pe bancă și își puse mâinile înmănușate distanțate pe bară.

- Numără.

Făcu un set complet și apoi încă unul.

Se alternară la ridicat greutate în sunetele rockului clasic de la Guns N' Roses, care bubuia în jurul lor și oprea orice tentativă de conversație.

Lucrări circuitul împreună, împingând, trăgând, gemând și nădușind, până când mintea lui Sawyer se limpeză și corpul îi obosi. Îi aruncă lui Wolfe o sticlă de apă, și băură amândoi cu lăcomie.

- Ai lucrat bine, zise Sawyer. Brațele alea subțiri mai surprins.

Absolut uimitor, puștiul zâmbi. Sawyer își dădu seama că văzuse rareori - sau deloc - o asemenea expresie pe chipul lui Wolfe.

Mai ales o urmă de răs sau bucurie.

Inima lui Sawyer se agită bucuroasă, și el aproape că se simți jenat.

- Sunt surprins că un bărbat de vârsta ta încă poate să boxeze.

Sawyer pufni.

- Am studiat boxul ani buni. Înseamnă mai mult decât să tragi pumni într-un sac. E despre echilibru, flexibilitate, putere controlată.

Își aminti cum exersa în vâgăuna aceea mizerabilă de sală de antrenamente. Făcuse cele mai neplăcute sarcini acolo, doar ca să i se permită să stea prin preajmă. Curățase băi, spălase prosoape dezgustătoare și încasase pumni ca partener de antrenamente în speranța de a mai petrece câteva ore într-un loc unde se simțea în siguranță.

Să exerseze ore întregi ca să se asigure că avea să poată supraviețui pe străzi.

- O să te învăț.

Puștiul se întoarse brusc, privindu-l suspicios.
- De ce?

Pentru că avea nevoie de ceva care să-l ajute să scape de durere. Pentru că trebuia să înceapă să trăiască, măcar să existe. Pentru că Sawyer nu știa ce altceva să facă pentru a ajunge la el.

El ridică din umeri.

- Pentru că ajung să mă plictisesc. Sunt aici la cinci dimineța, apoi mă duc să fac duș și mă schimb pentru lucru.

- La cinci dimineța, fir-ar să fie?

- A, îți place somnul de frumusețe? Nu e de mirare că ești cam moale.

Rânjetul sfidător se întoarse, de data asta cu o scârțâie nouă.

- Ai vrea tu. Foarte bine, o să vin, dar doar pentru că ai nevoie de o provocare, bătrâne.

Sawyer rânji și își înăbuși impulsul de a-l bate pe puști pe umăr. Învățase cu luni în urmă că atingerile erau interzise când venea vorba despre acest puști.

Prin încăperea duduia *Welcome to the Jungle*. Sawyer aruncă sticla și nimeri direct în coșul de gunoi.

- Hai să ne întoarcem la treabă!

Plecară împreună din sala de antrenamente.

capitolul 7

Julieta se uita pe fereastră la peisajul cenușiu și ceteș din fața ei. Motocicletele goneau de colo-colo pe drum și se luptau cu mulțimile. Era aproape ora prânzului. Multi oameni țineau în mâini pahare cu cappucino, fiind mândri și plecându-și capetele sub ploaia mărunță. În depărtare, se înălța Domul, și, preț de o clipă, ea își dori să fie una dintre surorile ei mai tinere. Venezia s-ar îndrepta spre galeriile comerciale elaborate și s-ar pierde în Prada, Armani și Dolce & Gabbana. Carina s-ar

plimba pe pavajul inegal și ar ronțâi ceva produse de patiserie cu unt, savurând scena desfășurată dimineața ei, chiar și cu ploaie.

Ea își înăbuși un oftat și se uită la teancul masiv de documente de pe biroul ei. Ea, nu. Ea avea să mănânce din nou în birou, să mai calmeze egourile rânite din echipa de conducere pentru că îi permisesse lui Wolfe să fie omul ei de legătură cu proiectul, și să mai facă niște socoteli.

Planul de marketing trebuia să fie gata curând, pentru marea lansare. Vânzările scăzuseră la Florența din cine știe ce motiv ciudat, și ea trebuia să poarte o convorbire telefonică cu patiserul-sef de acolo.

Își apăsă palma direct pe sticla rece a ferestrei și se gândi din nou la cealaltă ofertă pe care o primise.

O noapte cu Sawyer.

Trecuse aproape o săptămână de la ultima lor întâlnire. Cinci zile pline fără vreo interacțiune apropiată - doar câte o privire aruncată peste masa de ședințe. Cinci zile de când o atinsese și o sărutase și-i propuse cu îndrăzneală o partidă de sex.

Cealaltă parte a ei savura libertatea întunecată.

Ea se întoarse de la fereastră și îndreptă câteva rame de fotografii care tot ajungeau nealiniat. Ce era cu ea în ultima vreme? De regulă, munca îi satisfăcea fiecare aspect al vieții. La ședința din ziua anterioară constatase că privirea îi tot fugea la Sawyer. Mai ales la posteriorul său ferm pus în valoare de costumul Calvin Klein. Și la naiba dacă el nu se întorsese și îi oferise un râmber mic deocheat. De parcă ar fi știut la ce se gândea ea. Ce își imagina. La ce visa.

Și ce refuza el să-i ofere până când nu era de acord cu termenii lui ridicoli.

Ce jenant!

Ea își spuse iar și iar că el juca nemilos un joc al ego-ului. De ce voia așa tare să-i ofere un orgasm? De ce îi păsa? Și cu toate astea... atracția unei nopți petrecute

cu el îi chinoua mîntea. Poate că, dacă îi oferea ocazia, totul avea să revină la normal? Nu ar fi o situație doar de câștig pentru ea?

Se plimbă de colo-colo, analizând detaliile.

Poate că exista un pic de spațiu pentru negocieri. El s-ar strădui să îi ofere plăcere fizică, și dacă ea nu putea... ei bine, să ajungă la orgasm... ea urma să aibă control complet asupra clauzelor legate de patiserie în cadrul Purity.

Avantajul numărul unu.

Sigur, ar fi un pic ciudat, dar ea îl avertizase deja cu privire la inabilitatea ei de a se relaxa, și câteva ore în care să se simtă inconfortabil ar merita răsplata care urma. Mîntea ei întoarse problema pe toate părțile și se transformă în avocatul diavolului.

Și dacă avea orgasm?

Abdomenul îi se strânse la gândul acelei imagini a plăcerii.

Ei bine, asta ar fi grozav, nu-i așa? Poate că așa avea să își poartă îndrepta din nou mîntea asupra afacerilor. La urma urmei, un orgasm putea să o țină multă vreme nu-i așa? Ca un fel de inventar.

Corpul ei ar fi mai relaxat, ea ar avea satisfacția de a ști că era normală și să își vadă de drum. Da, el avea să își păstreze dreptul de veto. Asta dacă nu...

Dacă ea ridică miza un pic? Să facă în așa fel încât el să aibă dificultăți în a-și atinge obiectivul?

La urma urmei, dacă el nu putea să se ridice la înălțimea noilor termeni ai înțelegerii, ar merita ca ea să piardă. Instinctul îi spunea că era o sarcină imposibil de realizat. Chiar dacă reușea să o facă să aibă sentimentul acela de cădere de pe buza prăpastiei, cu siguranță nu avea să reușească de două ori. Corect!

Câștig pe toate planurile.

De parcă gândurile lor fi adus la ea, secretara o sună.

- A venit domnul Wells să vă vadă. Pot să-l trimit înăuntru?

Julietta își înăbuză impulsul de fetișcană de a-și verifica machiajul și părul, deși abia dacă era fardată, și își dăduse glasul.

- Da, te rog!

Ea nu avea o ușă magică, așa că se așeză la loc pe scaunul ei rubinșu din piele și se îndreptă de spate, pretinzând că era adâncită în studiul documentelor. El intră silențios, de parcă ar fi fost tâlhar în timpul liber, și singurul lucru care trădă faptul că el era în fața ei fu atracția căldurii corpului lui și mirosul delicios de condimente pe care el îl purta pe piele. Ea își înălță capul, cu un zâmbet politicos pe față, și îngheță.

El era splendid. Avea să se obișnuiască ea vreodată să vadă așa asta?

Haina lui cenușie din cașmir punea în valoare eșarfa simplă roșie și aura de păr auriu, ondulat.

Corpul lui înalt și lung avea o forță reținută pe care ea o găsea deopotrivă intimidantă și atrăgătoare. De parcă el nu ar fi avut nevoie să se dea mare în fața nimănui, pentru că își știa valoarea. Taietura cicatricii de pe față doar îi punea în evidență liniile elegante ale feței, amintindu-i că sub aparența elegantă, civilizată, păndea ceva sălbatic. Fără să ezite nici o secundă, Sawyer parcursese distanța dintre ei, puse palmele pe biroul mare de mahon și se aplecă spre ea. Ochii auri se ațintiră direct asupra ei fără vreo ezitare sau scuză. De parcă ar fi așteptat cu răbdare răspunsul ei și acum se plictisise.

- Ei bine!

Ea scoase un sunet ciudat din gât. Lăsă dosarul pe care îl ținea și se adună.

- Ei bine ce?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet.

- Ai aprobat layoutul final? Constructorii trebuie să pregătească spațiul potrivit pentru echipamentul din magazin.

Dezamăgirea o cuprinsese când văzu că el era concentrat asupra afacerii.

Era o prostie să creadă că venise aici pentru albastru. Ea își alungă gândurile despre asta și mișcă ochii, gândindu-se.

- Prefer colțul din dreapta. Studiile au arătat că locațiile din holuri generează mai multe cumpărături din impuls.

- Nu în cazul acesta. La Dolce Maggie are același loc la Venerian, și vânzările sunt excepționale.

- Aici nu suntem în America, replică ea. Milano e un oraș greu de cucerit, mai ales cu un hotel cu influențe americane. Poți să li convingi pe turiști, dar cumpărătorii de prăjituri de aici preferă o vitrină pe partea dreaptă.

Dinții lui sclipiră, dezvăluind un rânjet lacom.

- Poate. Dar am deja ceva planificat pentru spațiul acela. Poți să compensezi în alte feluri, nu mai trebuie să te bazezi pe trecători pentru profitul principal.

Ea se simți iritată.

- O părere interesantă, dar complet lipsită de sens.

- Lipsită de sens? făcu el ridicând dintr-o sprânceană auriu.

Ea continuă ideea:

- Cumpărătorul din impuls se întâmplă să aducă un nivel mare de profit, pe care nu vrem să-l pierdem. Cu atât mai mult cu cât, cum ziceți voi, americanii, avem toate ouăle în același coș.

- Dar e un coș dat naibii.

Zâmbetul pervers al seducției îi marcă vorbele. Ea îl ignoră, dar inima îi bătea mai iute.

- Poate. Deși destul de mic.

Râsul lui lătrat o luă prin surprindere. Julietta se strădui să-și ascundă satisfacția dată de priceperea ei de a-l face să râdă. El își retrase mâinile și își desfăcu încetîșor eșarfa. Își dădu haina jos și o puse frumoc pe spătarul scaunului. De ce o afecta așa tare această debarasare de haine? De parcă ar fi fost în dormitorul lui privat așteptând marele final. Privirea ei îl cercetă hainele de parcă s-ar fi întrebat ce fel de corp se găsea

pe sub materialul subțire. Mușchii lui păreau încordați în toate locurile potrivite. Când o lipise de perete, totul se simțise tare ca piatra și minunat.

- Ei, asta pare să fie o idee interesantă, mormură ei.

De data asta, ea se îmbujoră. Își lăsă iute capul în jos și se prefăcu a aranja teancul de hârtii înainte de a-și întoarce scaunul. Biroul masiv îi ascundea o bună parte din corp și îi oferea un nivel de protecție de care avea mare nevoie.

- Deci putem ajusta locația originală?

- Nu.

Ea se încordă.

- De ce nu?

El își aranjă butonii de la manșetă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume.

- Pentru că nu vreau. Planul meu va funcționa mai bine.

Ea se încordă.

- Dar dacă nu sunt de acord cu părerea ta?

Ea rula penultimul cuvânt pe limbă într-o exprimare ironică, pentru a-și dovedi punctul de vedere.

El ridică din umeri.

- Nu-mi pasă. Am ultimul cuvânt, îți amintești?

Julietta trase aer în piept.

- Te folosești de asta ca să îți impui oferta ridicolă?

În ochii lui sclipi o expresie de amuzament.

- Nu am nevoie să impun nimic, Julietta. Te vreau suficient de mult încât să risc.

Ușurința cu care el admitea că voia să o aducă în patul lui îi reamintea că ea se duela cu un expert. Și, preț de un minut de nebunie, vru să joace la un nivel diferit. Vru să sară și să apuce șansa cu privire la ceva ce o speria de moarte.

Poziția ei de apărare, în spatele biroului, i se păru dintr-odată o închisoare. Se ridică și se mișcă, păstrând o distanță sigură între ei. Amuzamentul lui evident o irită din nou, și ea rosti cuvintele ca să-l ia prin surprindere:

- Hai să negociem termenii!

- Tăiam spus. Decizia mea e definitivă.

- Vorbesesc despre noaptea pe care s-o petrecem împreună.

Asta îi captă atenția. Pe față îi apără o expresie surprinsă.

- Vrei să negociezi pe puncte?

Ea îi ignotă întrebarea și se afundă în lumea în care se simțea cel mai bine. Lumea afacerilor.

Tocurile ei bocăneau pe lemnul lustruit, și ea se plimba cu mișcări lente și sigure.

- Desigur. M-am gândit la oferta ta. La prima vedere, pare un compromis solid, datorită inabilității mele de a ajunge la anumite aspecte fizice cu care cele mai multe femei nu au dificultăți.

El scutura din cap și își încrucișă brațele, uitându-se la ea.

- Auz în asta și un „dar...”

- Dar mi se pare că e un țel prea ușor de atins pentru tine. Oeul că, dacă modificăm termenii la două organisme, va fi o competiție mai cinstită, pe care oricare din noi doi o poate câștiga.

Gura lui se deschise, dar nu ieși nici un sunet. Ea se simți încântată de bruscă lui inabilitate de a vorbi. Era vremea să mai fie și ea învingătoare.

El își regăsi vocea în cele din urmă.

- Acum, negociem numărul de orgasme!

Ea se încruntă.

- Desigur. Nu ți-am limitat opțiunile cu privire la metode folosite, așa că poți să mai obții un avantaj. Și, hai să fim cinști, să obții un orgasm ar putea fi dificil, dar realizabil într-un interval de opt ore. Chiar ar fi mult mai dificil și nesigur până mai la egalitate.

- Pitar să fie! Nu glumești.

Ea se simți enervată.

- Mă scuzi, poate că am înțeles greșit. A fost o ofertă validă, negociabilă sau nu!

El începu să râdă, un râs puternic și bubuiitor, umplând noaptea încălperex cu viață.

- Doamne, ești magnifică, murmură el.

Dintr-odată, râsul încetă, fiind înlocuit de o scripă de dorință. Ea simți cum i se chircesc degetele în palmă cu toc bej.

- Ai dreptate, Julietta. Este o ofertă validă, și negocierile fac parte din joc.

Încrederea ei se zdruncină. De ce avea impresia că el era din nou la conducere? Își reaminti să se țină de subiectul afacerii și să nu se lase distrasă de cât de sexy era el. Până la urmă, el probabil folosea toate atuurile în favoarea sa.

- Foarte bine. Cred că ar trebui să ridicăm miza de la unul la două.

- În regulă.

Ea clipi. Mult prea ușor. De ce părea el atât de periculos? El își umezi buza de jos de patcă și-ar fi imaginat totul ei când avea să atace, în cele din urmă.

- OK, zise ea. Bine. Atunci se pare că am încheiat o afacere.

- O, dar n-am terminat. Sawyer se îndreptă spre ea și îi strănă chipul. Presupun întâi de toate că nu va fi un contract scris, ci unul verbal?

Ea se strădui să nu se îmbujoreze și de data asta reuși.

- Da. Am încredere în cuvântul tău și aș prefera să nu scriem pe hârtie așa ceva.

- De acord, zise el și se mai apropiă cu un pas.

Ea făcu un pas în spate într-o manieră relaxată și mai încălperă câțiva centimetri distanță.

- Timpul e important. Ai zis ceva de opt ore. Cred că se trebuie să fie mai exact specificat. De exemplu, de la opt seara la opt dimineața. Douăsprezece ore complete.

- O, nu cred că ar trebui să rămân peste noapte. Hai să dorm în patul tău. Cum ar fi de la opt la două noaptea!

- Nu e negociabil. Voi avea nevoie de un anumit grad de intimitate ca să pot obține două orgasme pentru tine. Vei rămâne peste noapte.

Ea ura ideea și sperase să plece de la el înainte de primele raze ale dimineții.

- Sunt de acord cu ora șase dimineața, dar nu mai târziu.

Oare tări mândrie reflectată pe fața lui sau era doar imaginația ei?

- De acord. Hai să stabilim locația! Unde să aibă loc în apartamentul tău?

- Nu. Julietta se încrunță. Ar trebui să fie pe terasă neutră.

- O să fac rezervare la un hotel.

Ea se mai trase cu un pas în spate.

- Nu vreau bârfe. Discreția e cheia.

- Promit să mă ocup. Ai încredere în mine!

Oare avea? Avea încredere că o să-și păstreze secretul și să-l lase să îi folosească trupul? Da. Cuvântul îi apăru pe buze instinctiv, și ea nu îl chestionă. Julietta învățase cu greu să își asculte instinctele.

- Da.

În ochii lui sclipi satisfacția. Mai făcu trei pași în față.

- Mulțumesc!

Degetele ei se strânsură în pumni.

- Prego. Altceva.

- Da. Metode.

Doamne sfinte!

- Ce fel de metode?

Pe buzele lui se așternu un zâmbet intim.

- Am voie să folosesc jucării sexuale? Sau doar degetele și gura?

Înima ei bubuia atât de tare, că se auzea ecoul în cameră. Bum, bum, bum! Ideea ca el să folosească un vibrator era prea mult pentru ea. Scutură din cap.

- Nu, fără jucării. Asta îți dă un avantaj nedrept.

- Hmm, sunt tentat să mă lupt pentru punctul ăsta. Dar să te satisfac mai bine, să te duc mai sus. Temperatura îi umezi palmele.

- Nu, mulțumesc.

- Foarte bine. Îmi va da ceva de lucru.

Nefiind în stare să suporte apropierea, ea se răsuci pe picior și puse practic înapoi în spatele biroului ei.

- Bine, cred că asta e. Ar trebui să mă întorc la treabă.

Voxul lui se auzi ca o jopă:

- Că!

Ea se trînti pe scaun.

- Sâmbătă seară.

- În regulă. A, încă un lucru, Julietta. E o regulă, și nu o încălci în privința asta.

Ea simți cum i se înroșea stomacul.

- Ce regulă?

El se îndreptă încet spre ea.

Scaunul ei deveni o închisoare în timp ce el veni în șanșele biroului, apucă brațele de piele ale scaunului și o întoarse ca să se uite direct la el.

Gândurile îi fugiră din minte, și ea se transformă într-o idioată cu ochii mari. Parfumul lui îi încălzea tălpile, și el trase scaunul câțiva centimetri mai în față.

Se aplecă spre ea. Se opti la câțiva milimetri de buzele ei.

- Eu sunt jețul. Din momentul în care pășești pe ușa și corpul tău îmi aparține. Eu îți spun să faci ceva, și tu trebuie să fii de acord.

Ea tremură.

- Asta e ridicol. Nu o să fac tot ce spui tu.

- Amănci, nu încheiem nici o înțelegere.

Privirea lui o sfredeli și îi confirmă că nu avea cum să stea înapoi. Totul sau nimic.

- Dar dacă nu mă simt confortabil sau sunt speriată?

Chipul lui se îmblânzi. Își trecu degetul mare peste urechile ei.

- Nu ți-ai face niciodată rău. O să-ți ofer posibilitatea să încetinești sau să te oprești, dar trebuie să ai încredere în mine.

Iarăși acel cuvânt. Încredere. Să aibă încredere într-un bărbat cu o cicatrice sălbatică și fără trecut, dar cu o forță sexuală redutabilă. Din nou, instinctul îi striga răsunător, și cuvintele i se desprinseseră de pe buze:

- Va bene.

Triumful din ochii de culoarea caramelului aproape că o făcu să regrete că fusese de acord. Aproape. El trebuie să fi știut că ea era tentată, căci, cu o ultimă demers mizerabilă a degetelor, se retrase și îi oferi spațiu.

- Atunci, rămâne pe săptămână seară. O să-ți dau de știre unde ne întâlnim. El își puse haina și eșarfa și se îndreptă spre ușă. Anunță-mă dacă ai probleme cu Wolfe. Ținem legătura.

Leși fără să mai spună vreun cuvânt.

Julietta se cutremură și se întrebă dacă nu cumva încheiasse o înțelegere cu însuși Hades.

- Nu vreau să am de-a face cu puștiul ăsta.

Julietta își reținu un oftat și se întoarse spre directorul ei de marketing încapățânat. Nu-l plăcuse niciodată în mod deosebit, chiar dacă era bun la ceea ce făcea. Îi găsea puțin cam snob cu hainele lui de designer, tinută perfectă și tendința de a judeca pe toată lumea. Era probabil cel mai mare bârfitor din firmă, și cele mai multe dintre angajate erau leșinate după el. Ea îi studie costumul albastru impecabil și cămașa stilată de un roz pal. Părul negru îi era tuns teribil de scurt, ca să îi pună în valoare ochii verzi fascinanți și gura frumos sculptată.

Julietta considera că acea gură, așa-zis senzuală, era cam bosumflată și vocea, cam plângăcioasă. Îi plăcea să-și impună punctul de vedere doar ca să se laude.

El își ajustă butonii cu diamante și făcu semn cu capul spre ușa închisă a sălii de ședință.

- Arată ca un infractor. Cu siguranță, nu voi lucra cu un adolescent cu o problemă de atitudine.

Julietta își înăbuși un acces de nerăbdare.

- Nu va trebui să lucrezi cu el pe termen lung, Marcus. Va avea prea puțin de-a face cu marketingul... E aici ca să ne ajute să facem tranziția și să ne familiarizăm cu vizitarea Purity. Vindem Purity, vindem la Dolce Famiglia. Aritmetică simplă.

Faimoasa expresie bosumflată își făcu apariția.

- Îmi conduc echipa și nu am nevoie de interferențe. Campania cu mama ta ca principală atracție a fost un mare succes. Cu transferul către industria hotelieră și către o producție mai mare, atingerea publicului va fi o provocare, așa că vom avea nevoie să inventăm ceva nou, proaspăt. Am deja o idee în lucru.

- Foarte bine. Poți să fii gata cu prezentarea până săptămâna viitoare?

- Absolut.

Ea încuviință din cap.

- Dă-mi de știre dacă apare vreo problemă.

El dădu să iasă, dar se opri brusc în timp ce ușa se deschidea dinaintea lui și Wolfe intră alene. Cerceul său auriu mare sclipi și țepii haotici de păr se înălțară spre cer. Partea rasă a craniului său dădea un efect de ansamblu straniu. Ciudat, ei începea să-i placă să-l aibă prin preajmă. În afară de faptul că mai dădea culoare locului, el părea incredibil de deștept și la obiect și nu avea un ego de care ea să fie nevoită să se ocupe.

Marcus se retrase de parcă i-ar fi fost teamă să nu fie buzunărit. Pe buzele tânărului apăru un zâmbet ironic.

- Hei, Mark.

Marcus se cutremură.

- Mă cheamă Marcus.

- Da, bine.

Wolfe se ciocni de acesta fără vreo scuză și se așeză la masă.

Marcus își scutură hainele și se uită urât.

- Ascultă, Enzo nu vrea să lucreze cu mine. Spune că nu are încredere în mine cu ultimele cifre de vânzări. Probabil are impresia că o să le vând celor de la Princi, ca să-mi finanțez noul tatuaj. Te respect că ai încercat, dar nu am chef de ciocniri de fiecare dată când mă duc într-un birou ca să cer informații. O să mă întorc la se-diu să-i dau de știre lui Sawyer.

Marcus bombăni ceva în barbă, vizibil ușurat.

- Nici nu se pune problema.

Ambii bărbați se întoarseră spre ea. Ea își aranjă casca și apăsa un buton.

- Vreau să convocți toți șefii de departament în sala mea de sedințe acum. Scoate-i din întâlniri dacă e nevoie - să fie aici în cincisprezece minute.

- Desigur, domnișoară Conte, răspunse secretara mediat.

Julietta își îndreptă atenția spre Marcus.

- Crezi că aș implica pe cineva în care n-am încredere în cea mai importantă afacere pe care firma asta a încheiat-o vreodată?

Tonul ei glacial își atinse ținta. El se albi și se uită cu dezgust la Wolfe.

- Crezi că îmi pasă că e cu un deceniu mai tânăr și că are o pasiune pentru bijuterii faciale? A lucrat cu Sawyer și e dispus să ne ajute să mergem înainte. Cunoaște viziunea pe care o urmărim, și am nevoie ca toată lumea să contribuie.

Marcus se încordă.

- Nu-mi plac tonul lui necioplit, lipsa de profesionalism și nici disponibilitatea ta de a aduce un străin în anul familiei.

Julietta aprobă din cap.

- Foarte bine. Te respect, Marcus, și sunt de acord. Trebuie să lucrăm împreună într-un mediu puternic.

Ea își îndreptă privirea spre tânărul tolănit în scaun, îmbrăcat într-un costum clasic, conservator, care îl făcea doar să fie și mai aparte.

- Wolfe, nu trebuie să-ți placă de toată lumea de aici, dar mă aștept să respecti un șef de departament. De acord?

Ea așteptă. Se întrebă dacă puștiul avea să plece bombănind o insultă. În schimb, el păru să analizeze cuvintele ei cu un aer de apreciere care îi spuse că el avea să fie strălucitor în lumea afacerilor odată ce se maturiza și ajungea să își folosească talentele. Avea același fel de sălbăticie reținută ca Sawyer, dar Wolfe era tânăr și nu fusese încă în stare să pătrundă în țesătura societății.

- Îmi cer scuze.

Asta era. Fără alte scuze, văicăreli și explicații.

Marcus tot nu părea fericit, dar încuviință scurt din cap. Ea simți un sentiment brusc de mândrie pentru curajul băiatului.

- Foarte bine. Ne poți acorda câteva minute, Marcus?

Acesta ieși din sala de sedințe. Wolfe se foi în scaunul lui, așteptând acum o dojană. Tăcerea incomodă umplea acru. Julietta îl studie pe băiat. Cât de mult putea să-l forțeze? În relația lor era nevoie de un anumit nivel de încredere dacă era să meargă mai departe.

Straniu, o legătură de lucru era la fel de importantă ca una personală - câteodată, chiar mai importantă. Ore lungi, situații stresante și nesfârșite decizii privind finanțele, dar și timpul erau cheia. Ea își alegea personal angajații și se asigura că aceștia formau legături strânse. Altminteri rezultatul erau eșecul și dezordinea. Avea zece minute să decidă înainte să vină angajații.

Julietta își scoase casca și se așeză pe scaunul din fața lui. Fiecare mușchi din corpul băiatului se încordă, de parcă s-ar fi pregătit pentru o bătaie. Ei i se strânse inima. Se întrebă dacă el avea puterea de a trece dincolo de atitudinea distantă și de a-i oferi ceva prețios. Ceva care ar putea fi dureros.

- Vreau să lucrez cu tine, Wolfe. Sunt pregătită să te susțin, ca să nu mai ai niciodată necazuri aici. Ve fi parte din grup și implicat în toate deciziile legate

de La Dolce Famiglia și Purity. Vei câștiga respectul echipei dacă ești bun. Dar trebuie să știi dacă pot să cred în tine.

El râse amar.

- Da, sigur. De parcă cineva va vrea să aibă încredere în mine. Toată treaba asta a fost o greșală. Nu am o căuța aici.

Emoția sălbatică din ochii aceia albaștri o lovi ca un pumn neașteptat. Dar el nu avea nevoie de mila sau de compasiunea ei.

Trecutul lui era un câmp minat, și el avea să se lupte cel mai bine dacă ea rămânea directă și la obiect.

- Nu îți cunoaște povestea și nici nu vreau. Mă interesează doar cum interacționezi cu mine și cu echipa noastră. Ai grijă să te integrezi dacă asta e ce îți dorești să faci.

Wolfe își ridică privirea și o studie. Ea îi capta toată atenția și nu intenționa să însosească timp.

- Sawyer probabil nu avea nici el ce căuța, dar și-a croit drum. Când m-am izbit de un zid de bărbag mi-au spus că nu pot să conduc o afacere pentru că nu am penis, nici eu nu aveam ce căuța. Dar mi-am făcut propriul loc. Poți să o faci și tu.

- Cum?

Întrebarea lui deschisă îi dădu speranțe.

- Îți voi oferi tot ajutorul și susținerea, cu o singură condiție.

Băatul se încrunță, și tonul lui deveni blăntit.

- Ce condiție?

- Oferă-mi un motiv să am încredere în tine. Suntem doar noi doi, și nimic nu părăsește această încălțare. De ce ai trebuie să te implic într-o afacere de multe milioane de dolari?

El tresări.

- Ce fel de întrebare e asta? Fie ai încredere, fie nu.

Ea scutură din cap.

- Nu. Încrederea se câștigă. Dă-mi ceva - o bucată de adevăr -, o informație pe care nu o știe nimeni

alcuineva. Spune-mi de ce vrei să rămâi, dincolo de faptul că Sawyer te lasă să te joci în afaceri.

Secunde se scurseră. Chipul lui reflecta clar lupta care se ducea în el între a împărtăși ceva și a pleca.

El se furișă pe scaun, se ridică, se opri și blestemă în barbă. Julietta făcu propriul salt ca să îi ofere indemnul de care avea nevoie.

- Eu aveam 22 de ani când am început să lucrez cu fratele meu. Știam că aveam multe de dovedit și am jurat să îl fac mândru de mine. Am muncit mai mult și mai tare decât oricine alcuineva, am studiat industria și am învățat o sumedenie de mizerii de la directorii care erau de părere că nu aveam ce căuța aici. Într-o noapte, lucram până târziu, și un director de la publicitate a venit după mine în birou.

Duamne, încă își amintea colonia puternică a acestuia și tãmbetul lui fals. Ochii lui scilipeau cu o răceală care o încremenise. Chiar în timp ce acesta pretindea că făcea conversație, așezat pe marginea scaunului. O atinsese pe păr. Își concentrase privirea lacomă pe marginea fetei ei. Respirația lui fierbinte pe gura ei și mâinile lacome pe coapsele ei.

- A încercat să mă violeze. Am avut noroc. Un angajat de la curățenie m-a auzit și a dat alarma înainte să se poată întâmpla ceva. Tonul ei calm nu se potrivea cu tremurul care-i cuprinsese corpul. L-am reclamat, dar acuzațiile au fost retrase. Directorul a fost dat afară. Și eu mi-am învățat lecția. Nu conta că eram mai deșteaptă și munceam mai mult sau eram mai merituosă. Conta doar ce vedea el - o femeiușcă, un obiect sexual care nu merita compania aceasta sau respectul lui. Ea ridică din umeri. Acel episod m-a făcut mai puternică. Nu pot să schimb păreri, dar cu siguranță n-o să las pe nimeni să-și bată joc de mine doar pentru că are impresia că poate. Acesta e adevărul meu.

Wolfe nu se clinti. Ea își aținti privirea asupra lui și aștepta.

Degetele acestuia se strânseseră în pumn, și ea privi cum amintirile se luptau să iasă la suprafață – privi lupta care se dădea la interior – și controlul pe care-l folosea băiatul ca să se adune. El strânse din dinți.

- Am fost în iad. Am ieșit de acolo. Nu mă mai întorc niciodată acolo, zise Wolfe, înghițind cu greu. Nu aveam unde să mă duc, așa că am încercat să fur de la Sawyer, și m-a prins. Cei mai mulți dintre bogătași m-ar fi băgat în zdup și m-ar fi dat în judecată. În schimb, el s-a oferit să mă ia cu el. Mi-a dat o slujbă și șansa de a învăța afaceri. Nu știa nimic despre mine, dar totuși mi-a oferit mai mult decât mi-a dat oricine vreodată în viața mea. O șansă. Și poți să ai încredere în mine, pentru că oricare alt drum înseamnă întoarcerea în iad.

- E doar despre job? Sau ceva mai mult.

Din nou, el îi oferi cadoul neprețuit al adevărului.

- A început ca un job, dar acum e mai mult. Suntem împreună de aproape un an. E cel mai deștept om pe care-l cunosc și e cinstit. Băiatul își plecă ușor capul și zise cu voce frântă: Nu vreau să-l dezamăgesc.

Pieptul o durea, așa că respiră cu grijă, își ținu chipul impasibil și încuviință din cap.

- N-o s-o faci. Dai dovadă de pricepere și de înțelepciune mult peste anii tăi și ai văzut cealaltă parte, așa că nu vei mai lua nimic de-a gata. Ești genul de bărbat pe care-l vreau în echipa mea.

El ridică privirea. Încuviință din cap. Ea surprinse zâmbetul mic de pe chipul lui când se așeză la loc pe scaun, luând decizia de a rămâne.

- Grazie.

La naiba, îl plăcea. Țepos, onest, adevărat.

- Prego.

- Julietta?

- Da!

- Cum îl cheamă pe tipul care ți-a făcut rău? Poate că cineva ar trebui să-i facă o vizită?

Surprinsă, ea răsă încântată de brusca lui dovadă de protecție atât de specifică sexului masculin. Alt lucru care-i plăcea la el – odată ce căpăta încredere, avea să fie loial până în pânzele albe.

- N-ai grijă. Michael a permis ca acuzațiile să fie retrase dintr-un motiv întemeiat. Hai să spunem că frațele meu mai mare cunoaște oamenii. Măcar șederea lui în spital a fost scurtă.

- Foarte bine, zise el zâmbind slab. Italienii sunt, în mod clar, cei mai buni când vine vorba despre asemenea răsplată. M-am uitat la *Nașul* și *Băieți buni* de multe ori. Ea încă râdea când începură să intre angajații. Le aruncară priviri ciudate amândurora în timp ce se așezau, așteptând ca ea să vorbească. Julietta se duse în capul mesei și zâmbi.

Asta avea să fie distractiv.

capitolul 8

Sawyer verifică iute încăperile, să se asigure că totul era la locul lui. Hotelul Bulgari din Milano era perfect pentru prima lor întâlnire, oferind lux de modă veche, care era impresionant atât vizual, cât și fizic.

Camera de zi era aranjată în mod intim, cu un șemineu din piatră Brera și mobilă din lemn de tec și stejar de culoarea vaniliei și a untului care confereau liniște. Eleganța rafinată a clădirii de secol optsprezece îi amintea de Julietta. Ansamblul de decorațiuni și de antichități de bun-gust din apartament oferea un plus de eleganță. Arcada deschisă, frumos sculptată dădea spre dormitorul dominat de un pat magnific, cu baldachin. Perne de un albastru glacial se asortau cu așternuturile ridicol de scumpe, și ușile de sticlă duceau spre un balcon privat cu vedere înspre grădină. O sticlă de șampanie se răcea într-o frapieră de argint în fața unei tăvi cu gustări care să alunge foamea.

El spera că avea să reușească să stârnească alt gen de foame.

Anticiparea îl rodea ca o dulce agonie și îi întărea mădularul. Negocierile cu privire la noaptea asta îl excitau. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care să merite atât de mult plăcerea. Ascuțimea minții ei era la fel de atractivă precum corpul ei superb. Un corp care nu știa cum să folosească sau să accepte plăcerea. Dominatorul din el urla să elibereze un astfel de premiu și să îl revendice pentru sine.

Posesivitatea pe care o simți îl surprinse. El mai avusese relații cu femei, fără astfel de gânduri – nu intenționase să le facă rău, doar să se asigure că nu aveau așteptări false. Sawyer își dăduse de mult seama că nu avea să fie suficient de întreg pentru o relație sănătoasă pe termen lung. Cu trecutul său plin de abuzuri, neglijare și jocuri mentale, nu mai era nimic pur sau bun în el de oferit. Se asigura că femeile știau că nu exista viitor alături de el, așa că nu le dădea speranțe false. Dar, de când cu Julieta, omul cavernelor din adâncurile lui evadase mănât de un impuls primitiv de a o face a lui. Trebuia doar să treacă peste asta.

Și totuși, nu-i venea să creadă că o convinsese să petreacă noaptea împreună. Când îl informase că el nu urma să aibă decât câteva ore la dispoziție și că ea intenționa să plece înainte de răsărit, el simțise nevoia să o rețină până dimineață, ceea ce îl șocase până în străfunduri. De regulă, lucrurile se petreceau invers. Pe buze îi apăru un zâmbet nefericit. Probabil tocmai aflase cum era să fii de partea cealaltă. Nu era plăcut.

Se auzi o bătaie în ușă.

Degetele îl furnicău în timp ce o deschidea și se întreba dacă ea îi respectase prima cerere. Biletul din curia de cadou probabil o intimidase. Mersese oare prea departe? Sawyer deschise ușa.

În locul unei amante emoționate, se confruntă cu o regină de gheață furioasă.

Era încruntată.

- Chiar ai impresia că femeilor le place să poarte tămpenia asta? Ai idee cât de umilitor a fost ca oamenii să creadă că nu port nimic pe sub haina ta? Sau uitat ciudat la mine și taximetristul, și portarul.

Ea intră îmbrăcată cu un palton de lână crem.

Pantofi cu toc. Ciorapi negri. Și nimic altceva.

Părul ei de mahon, ondulat, îi cădea pe umeri și continua până în talie, subliniind goliciunea claviculei, tachinând privitorul care încerca să vadă mai mult. Fusta ei era atât de scurtă, că dispărea sub palton și dădea impresia unui joc de de-a v-ați ascunselea erotic. O, da. Ea îl ascultase întocmai. Privirea lui o cercetă cu lăcomie, chiar dacă se strădui să ascundă un rânjel la apariția ei. Ea era atât de diferită de oricare altă femeie – Sawyer era nesfârșit de fascinat de amestecul de încredere și vulnerabilitate de care dădea ea dovadă.

- Nu ți-au plăcut privirile altor bărbați? O provocă el. Nu te-au făcut să te simți dorită? Sexy?

- Murdară, scuipă ea, dând drumul poșetei pe un scaun și uitându-se în jur. În mod evident, nu era pregătită să renunțe la palton. Puttana?

El îi turnă un pahar de șampanie și traversă încăperea. Parfumul bogat de nucă de cocos și mocha se răspândea de pe pielea ei.

- Târfă? A, iarăși judeci după așteptările societății. De ce să nu fii o femeie puternică, așa cum ești tu, târfă în propriul dormitor? O astfel de conotație negativă pentru o femeie care pretinde plăcere și care va face orice ca să o obțină...

Cuvintele lui provocară un tremur ușor în corpul ei. Bine, îi plăceau imaginile sugerate de vorbele lui, și ajungeau la ea la un nivel mai profund.

Ea se avântă și schimbă subiectul.

- Nu știu dacă mă simt confortabil în hotelul ăsta.

- De ce?

Ea își ronțăi buza de jos.

- Camerele sunt prea apropiate. Oamenii ar putea să ne audă.

El îi oferi cupa delicată de șampanie. Doamne, era adorabilă. Într-un minut era leoaică, în celălalt - o murgină timidă.

- Mă bucur că te gândești că o să te simți desigur bine cât să țipi, dar am avut grijă de această problemă.

- Cum?

El zâmbi.

- Am închiriat toate camerele de pe etajul ăsta. Suntem complet singuri.

- O, bine gândit, admise ea.

- Mulțumesc, zise el și își cobori vocea. Și era și necesar. Pentru că o să țipi, Julietta. Mult.

Degetele ei se strânsură pe piciorul paharului, dar se refuză să arate frică. Aplecă paharul și luă o înghițitură lungă. Apoi se uită la el.

- Dacă ai noroc.

- De ce nu-ți dai haina jos?

- Nu încă. Spune-mi, Sawyer, asta e fantezia bărbaților legat de ce ar trebui să poarte femeile? Pentru că țin să spun că este îngrozitor de inconfortabil și nu e foarte distractiv. Chiloții ăștia tanga mă irită teribil, iar sâni sunt atât de strânși, încât abia pot să respir. Nu e cel mai bun mod de a mă aduce în dispoziția necesară.

El se întinse și-i atinse bucele strălucitoare. Dogoarea de la corpul ei îl ardea și-l atrăgea, contrazicând apăsătorul ei calm. O, da, ea era în mod clar excitată.

Doar că nu știa ce să facă cu asta și spera să ascundă senzația într-un sertăraș. El se bucura că avea să îi provoace mult disconfort în următoarele ore. Peninsulii îi zvâcni în pantaloni.

- Nu treci deloc de suprafață, murmură el. În spatele vagului disconfort, se află ocazia de a permite corpului tău să preia conducerea. Corsetul pe care l-am ales îți evidențiază sâni și îți face sfârcurile mai sensibile. Fiecare respirație e controlată, așa că îți dai seama de

cum îți intră aerul în plămâni. El continuă să-și lase mâna să alunece prin părul ei, trăgând ușor. Când ești excitată, sfârcurile ți se întăresc și împung dantela. Zgârietura materialului îți va aminti de cum se va simți barba mea pe sâni tăi. Marginea de la chiloți îți separă fesele și abia dacă îți atinge posteriorul. În timp ce te umezești, vei fi conștientă de fiecare senzație. Disconfortul îți trezește simțurile, Julietta. E parte a erotismului.

Pupilele ei se dilată. Da. El știa că ea se umezea la dezmierdarea vocii lui, corpul ei începând în sfârșit să renunțe la legătura cu mintea. Își imagină încordarea sfârcurilor ei sub limba lui și dulceața arcurii șoldurilor ei în timp ce se deschidea pentru el. Dar mai întâi trebuiau înlăturate sistemele de apărare mentale.

El îi dădu drumul la păr și făcu un pas în spate.

- Acum, înapoi la cererea mea inițială. Dă-ți paltonul jos!

Pe chipul ei sclipi surpriza.

- Mi-e frig.

Buzele lui zvâcni.

- O să te încălzesc eu curând. Deocamdată, lasă-mă să îți amintesc cu blândețe de termenii înțelegerii noastre. Control deplin. Capitulare completă.

Regina lui se conformă. La naiba, era magnifică. Ochii ei sclipeau într-un maroniu fierbinte, și degetele ei desfăcură nasturii.

- Asta e ridicol. Unul. Doi. Nu-mi vine să cred că am fost de acord cu scena asta de sex. Să știi însă că asta nu mă excită, așa că sper că măcar tu savurezi momentul. Trei. Patru. Ea dădă ceva bariere și aruncă haina pe scaunul de catifea, peste poșetă. Mulțumit?

„O, da!”

El studie dantela neagră a corsetului, care îi strângea talia, iar sâni îi ridica de parcă ar fi fost un dar al zeilor. Fusta neagră, minusculă abia dacă îi acoperea fundul. Pielea ei era neprihănită și aurie, implorând atingerea

unui bărbat. Picioarele nesfârșite erau îmbrăcate în deseri transparente, și purta o pereche de pantofi cu toc înalt din care se zăreau unghiile ei de un roșu aprins.

Venise vremea să se transforme în viitorul ei amant încăpățânat. El trecu la vocea lui de dominator, care se bră cu încredere și forță și plesni în cameră ca un bici.

- Întoarce-te!

Ea tresări. Clipi. Dar îl ascultă, întorcându-se pentru ca el să se poată bucura de cele două globuri ale posteriorului și de locul unde bucățica de material atingea cele mai intime părți ale ei. Degetele lui tânjeau să atingă pielea frumoasă și să o facă să devină de un roz palid. În schimb, își încrucișă brațele și studie fiecare centimetru al ei. Pe obrazii ei apărură o roșeață delicată. Bun. Era conștientă de atenția lui și se simțea nesigură.

- Sa mai uitat vreodată un bărbat așa la tine, Julietta?

Ea scutură din cap.

- Răspunde-mi, te rog!

Pe chipul ei licări resentimentul, însoțit de ceva mai profund.

- Nu.

- Când pun o întrebare, vreau un răspuns verbal.

- Bine.

El își ascunse expresia de amuzament și continuă:

- Un bărbat este o creatură vizuală. Când o femeie se dezbracă, ea își îndepărtează barierele și oferă un cadou prețios. Vulnerabilitatea ei. Știi cum mă face să mă simt?

- Cum?

- Onorat, Dornic. Ca gândul de a deschide un cadou, de a da hârtia și funda la o parte și de a descoperi o comoară. Lasă-mă să-ți spun ce văd când mă uit la tine. Vocea lui deveni mai profundă, și el lăsă să i se citească pe față dorința pentru ea. Văd săni care deja se umflă și cer degetelor și limbii mele să li atingă. Văd abdomenul tău cum tremură ușor. Mi-aș trece limba pe abdomenul tău și peste bucățica aceea de dantelă. Să îți simt căldura și umezeala și să îți miros excitația. Picioarele tale

sunt lungi și elegante, și pot să îmi imaginez cum ți le înfășori în jurul meu și mă strângi tare în timp ce eu mă aflu în tine.

Pieptul ei se ridică în timp ce trăgea aer în piept.

- Vreau să descopăr fiecare secret ascuns al corpului tău și o mie de feluri în care să te fac să strigi numele meu. Ochii lui sclipiră, și el se mișcă spre ea. Îți amintesc regulile de bază. Faci tot ce îți spun. Nu vorbești decât dacă pun eu o întrebare. Și nu te gândești la absolut nimic. În seara asta, mă ocup eu de asta pentru amândoi. El făcu o pauză, pentru ca vorbele lui să ajungă la ea. Hai să începem, da?

Julietta ardea. Pielea o furnica de parcă ar fi stat într-un șemineu cu foc dogoritor în timp ce căldura îi atingea fiecare parte expusă a corpului. Se foi simțindu-se incomfortabil și încercă să se concentreze pe senzația ciudată că mintea ei fusese lăsată în urmă și corpul ei se separase de ea. Sfârcurile o dureau sub legăturile corsetului și bucățica de material dintre picioare îi sublinia fiecare pulsație dureroasă dintre coapse. Era straniu, căci mai fusese excitată. Ba chiar se apropiase de orgasm de câteva ori. Dar niciodată nu fusese așa excitată de un bărbat care nici măcar nu o atinsese încă.

El o pândea încet și constant, lăsând-o să înțeleagă că în câteva minute avea să fie sub comanda lui și că nu avea să poată face nimic ca să oprească asta. Simți cum o cuprinde un fior.

Nu era nimeni aici pe etaj, nimeni care să știe unde se afla în seara asta. Era complet la mila lui, și el putea să facă orice cu corpul ei. Să rostească orice comentariu revoltător voia. Ea nu știa care avea să fie următoarea lui mișcare, dacă urma să fie blând sau crud.

Asta o excita teribil.

El era încă îmbrăcat complet într-o cămașă albă ca laptele și pantaloni maro, dar în picioarele goale. Ea tânjea să atingă claia de păr blond, ondulat care îi încadra

fața, un amestec fascinant de alb și blond murdar. Vădă să-i vadă pieptul gol și să-și treacă mâinile peste pielea lui. Era acoperit cu păr deschis la culoare sau era roșu? El mirosea a un amestec de arome bogate care i se amestecau: cafea, condimente și mosc.

Julietta rămase fermă și refuză să cedeze. Dacă asta era începutul primei runde, nu intenționa să-i ușureze muncă. El își puse palmele pe umerii ei goi și o mângâie pe obraz, de parcă ar fi verificat mușchii unui cal de curse de care se gândea să-l cumpere.

Gândul o ajută să se adune.

- Am trecut inspecția? reuși ea să întrebe cu voce tare și calmă.

- O regulă încălcată deja? Nu vorbești decât dacă pun eu o întrebare.

Ea închise gura și se uită urât. Ochiul lui de culoare whisky-ului se aprinseră de amuzament, dar el îi menținu chipul impasibil în timp ce o atingea.

Își împleră degetele cu ale ei și trase de fiecare într-un masaj senzual. Mușchii ei se încordară, așteptând, dar el nu și luă timp. Trecu de la degete la curbura sânilor, care se întinseră spre el să-l întâmpine. Îi dezmierdă pulsul agitat de la baza gâtului. Linia sensibilă a gâtului. Fiecare centimetru expus vederii fu explorat de degetele lui până când în vintrea ei se instală o senzație de lichefiere. Ea începu să se relaxeze.

El ingenunche în fața ei.

Din gâtul ei ieși un sunet straniu.

Ce făcea? Dumnezeu, el îi apucase coapsa și îi masajă mușchii piciorului, explorând în spatele genunchiului alunecând pe gambe în jos până la pantofii ridicoli care îi țipau după sex.

În sus și în jos, până când i se făcu pielea de găină și fiecare mușchi se încordă, așteptând următoarea lui mișcare.

- Dă-ți fusta jos!

Julietta ezită. În urechi auzea un vuiet, și își simți dintr-o dată hainele prea strâmte. El o sfredeli cu privirea și îi porunci să îl asculte. Înainte ca ea să poată analiza cererea, degetele i se strecuraseră deja sub betelie și trăgeau materialul în jos.

Fusta căzu la picioarele ei.

Aprobarca lui caldă se revărsă peste ea. El ridică unul din picioare, apoi pe celălalt și aruncă fusta deoparte.

- Foarte bine. Acum, să nu te miști.

De pe buzele ei se auzi un icnet în timp ce el îi ridică un picior și puse un toc ascuțit pe umărul lui. Își apăsă gura pe coapsa ei interioară, frecându-și obrazul înainte și înapoi peste pielea sensibilă. Centrul ei pulsa și cerea mai mult, dar el părea mulțumit să îi inhaleze mirosul și să ronțăie ușor când o coapsă, când pe cealaltă. Ea se sprijini pentru echilibru, iar degetele ei se afundară automat în părul lui. Senzațiile erau încântătoare: o dezmierdare cu limba, o ronțăială cu dinți urcând spre locul unde avea cel mai mult nevoie. De ce se mișca așa încet? Voia oare ca ea să participe? Ea nu fusese niciodată bună la partea asta și se întreba cum trebuia să răspundă la un sex oral, când ei nu-i plăcea foarte tare.

Dacă trecea peste asta foarte repede, poate că ajungeau curând și la partea cu sexul adevărat.

Gura lui se mișcă mai sus pe marginea dantelei și respirația lui fierbinte se simți peste labiile ei umflate. Menda, trebuiau să se miște mai repede. Julietta își strânse mâinile în părul lui și îl grăbi spre locul unde voia cel mai mult atingerea sa.

El se retrase. Ea tremură și scoase un oftat iritat.

- Ce faci? întrebă ea. De ce te-ai oprit?

El clătină din cap și se ridică din genunchi.

- În mod evident, nu ești făcută să respecti regulile.

Așa că hai să te ajut, da?

Sawyer se duse la un mic birou și scoase o pereche de cătușe.

Scandalizată de scena care o oripila, ea își ridică mâinile.

- O, nu, nu folosești alea cu mine.

- Ai încredere în mine!

- Aici nu e vorba despre asta.

El ridică dintr-o sprânceană aurie.

- Despre asta e vorba toată noaptea asta. Încredere.

Ai încredere să te duc acolo unde ai nevoie, și eu în încredere că mă vei asculta.

- Dar eu...

- Ai, Julietta.

Dacă mintea, putea să se ducă acasă. La mba și contractul. Nu avea nevoie de orgasm sau de mai mult control în afaceri. Mintea ei țipa să își ia baia și să plece. În schimb, hormonii îi lăsară mintea lui să se lăture definitiv.

- Da, am încredere în tine.

- Atunci, folosim câtușele. Măinde, te rog!

Limba ei se târî peste buta de jos, și ea întinse mâinile. Într-un fel nebun, ea se umeri și mai tare, sfârșecul ajungând să o doară, într-o nevoie disperată de a scpa de corset.

El îi puse câtușele, se asigură că se potrivesc, apoi făc un pas în spate să o studieze.

- Mult mai bine.

Blana de pe câtușe îi înconjura pielea luxos. El îi rîd că bărbia și îi luă privirea în stăpânire.

- Nu poți să mă atingi. Nu trebuie să te întreci și mișcări să faci sau ce ai vrea eu să faci ca să fim mulțumiți.

Își deșin corpul și voi face tot ce vreau eu tine. Ai încredere!

O fierbințală sălbatică o cuprinsese. Ea încuviințară din cap, trecută de mult de punctul în care voia să vorbească.

O ușurare stranie îi relaxă mușchii, de parcă ar fi ajuns la un alt nivel: adevărul complet al declarației ei o cutremurată până în străfunduri. Dintr-o dată nu mai existau opțiuni. Nu mai trebuiau luate decizii. Nu existau bine sau rău. El îi furase tot și o lăsară cu nimic.

Nimic în afară de libertate.

Satisfacția și pasiunea pură scipiră în ochii lui.

- Ei, iată, murmură el. Asta e ce îmi doresc.

- El, iată, murmură el. Asta e ce îmi doresc.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

El îi plecă ușor capul și îi cuprinsese gura într-un sărut.

Julietta se arcui în căutare de mai mult.

- Așa?
- O, te rog...
- Spune-mi!
- Suge-le!

Cu un geamăt de aprobare, el își lăsă capul în jos și îi luă un sfârc în gură. Umezeala fierbinte când el trase și dezmierdă cu limba îi smulse un strigăt. Julietta se răsuci și se întinse încă o dată să se prindă de ceva, dar era legată și la mila lui.

Exact așa cum își dorea.

Gândul ajunsese până la ea. Sfârcurile îi pulsau sub gura lui talentată în timp ce el se muta de la unul la altul, dar conștientizarea că îi plăcea să fie încătușată și răvășită ca un soi de femeiușcă slabă și patetică explodă în conștiința ei. Ce făcea oare? Cum putea CEO-ul unuia dintre cele mai puternice lanțuri de partenerii din lume să implore un bărbat să-i facă lucruri deșănțate în timp ce ea era neajutorată. În abdomen i se instală o minge mare de gheață, și ea fu târâtă înapoi la scena familiară. Corpul ei începu să se închidă, excitația i se domoli cu fiecare secundă, până când... un pocnet ușor se auzi în aer când el își înalță capul de pe sânul ei. Sawyer îi studie fața.

- Doamne, ce încâpățanată ești, zise el cu buza de jos tremurând ușor. Iar gândești prea mult, scumpo? Mai bine încerc să ridic miza.

- Sawyer, nu cred că asta e... oh...

Fără tranziție, blândețe sau avertisment, mâna lui alunecă sub dantela chilotului și se avântă în ea.

Șoldurile ei se mișcă la cerere, iar corpul ei plânse. Fricțiunea deliciosă a degetelor lui pompând în interiorul canalului ei îngust contrasta cu dezmierdarea ușoară a degetului lui mare peste clitorisul ei. Ea încercă să închidă ochii ca să își ascundă răspunsul sălbatic, dar el îi susținu privirea cu o expresie poruncitoare, nepermițându-i să se ascundă. Fiecare expresie pură

și fiecare geamăt erau ale lui. Și el îi amintea asta cu fiecare dezmierdare a acelor degete pricepute.

Combinatia o împinse aproape de prăpastie. Julietta se întinse spre orgasmul care se apropia rapid, dorind să se agate de el înainte să dispară. Clitorisul ei se umfla cu fiecare dezmierdare. Cătușele zornăiră. Sawyer își scoase mâna, o arcui și se avântă adânc.

O, da. Chiar acolo.

- Mio Dio!

Ea se cutremură, ajunse pe margine și...

El se retrase.

Climaxul se îndepărtă de ea.

Ea tremură de frustrare și de furie.

- De ce ai făcut asta? Eram atât de aproape?

- Nu vorbi, altfel îți pun căluș!

Ea făcu ochii mari.

- Nu ești nici pe departe pregătită. Oricât de minunat ești acum, am nevoie de mai mult. Hai să te scap de hainele astea!

Temperamentul ei se aprinse, și ea se arcui ca un șarpe supărat. Își ridică mâinile încătușate.

- Nu pot să fac prea multe cu astea la mâini.

Văicârea din glasul ei o umplu de umilință.

Lui nu părea să-i pese. Dimpotrivă, arăta destul de mulțumit de reacția ei.

Corsetul îi atârna pe incheieturile încătușate. Ea așteptă să vadă dacă el avea să o elibereze, dar Sawyer spucă bucata de material și o rupse.

- Era scumpă!

Expresia lui o făcu să închidă gura. Nu voia sub nici o formă căluș.

- Hainele tale îmi aparțin. La fel și tu. Fac ce vreau eu.

El azvârli corsetul la o parte.

Apoi apucă marginile chilotului ei ud și trase în jos. Mirosul greu al excitației ei umplu aerul. El se dădu înapoi și îi studie corpul gol, privirea lui pătrunzând peste

tot în timp ce ea stătea nemișcată și îl lăsa să o inspecteze ca pe o sclavă la licitație.

Abdomenul i se strânse de dorință. Simțea strania doră el. La urma urmei, nu avea de ales. Fiecare pas o conducea mai adânc într-o lume întunecată, ciudată, despre a cărei existență nu avusese habar.

- Fii-ți să fie, ești superbă! Mult mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Adevărul din cuvintele lui pătrunse până la ea. Ereția îi împingea în pantaloni. Pasiunea înflăcărată din ochii lui când se uita la ea... Pentru prima dată în viața ei, știa că acest bărbat o voia la fel de tare cum îl voia și ea. Înainte de asta, experimentase doar pozițiile de sex, ideea de excitație și de a oferi și primi. Acum, nu mai exista decât dorința, învălmășită, vulnerabilă și însuflețită. Pieptul i se strânse de dor și de o tristete stranie.

Sawyer nu îi oferi timp să stea să-și analizeze emoțiile.

Cu o mișcare iute, se aplecă, o luă pe umăr și se duse pe coridor spre dormitor. O puse pe pat. Așternuturile reci de satin se apăsau de pielea ei încinsă. Picioarele îi atârnavă peste margine, cu pantofii cu toc cui încă în locul lor.

- Mai sus, scumpo. Cu capul la tăblia patului. Păstrează pantofii în picioare.

Julietta se împinse în sus, iar el încuviință din cap și îi ridică mâinile, prinzând cârligul cătușelor de un lanț care venea din perete. Se întâmplă atât de repede, că ea nu avu timp să protesteze până când se trezi cu mâinile legate deasupra capului. Avea lanțuri deasupra patului. Asta era un hotel respectabil...

- Nu cred...

- Eu da, zise el pe un ton sever și îi închise gura.

Din nou, valul nebunesc de căldură lichidă îi făcu clitorisul să pulseze. El deschise un sertar și scoase un prezervativ și un elastic. Le puse pe amândouă deoparte

și se sui în pat. Ea se încordă, dar el nu făcu decât să își strângă părul cu elastic. Ea își strânse picioarele, dar el nu se mișcă și o dojeni mișcând dintr-un deget.

- Fata' rea! Nu te închizi pentru mine. Niciodată. Doar dacă nu cumva vrei să te leg și de picioare.

- Ex-simți cum se încinge tot mai tare. Din gât îi ieși un gemăt.

- Hmm. Cred că ți-ar plăcea asta. Poate data viitoare. Data viitoare? Asta era o nebunie. Ea trebuia să plece de aici.

Nu putea fi ce voia el, nu îi putea oferi satisfacția de care avea nevoie cu partenerile sale. Ea juca doar un rol, dar curând, corpul ei avea să sece, așa cum se întâmpla întotdeauna.

Pielea o furnica, ea fiind conștientă de tot din jurul ei. Drumul acesta nu putea duce decât la mai multă frustrare, umilință și durere. Trebuia să plece de aici, trebuia să...

- Ochii la mine, Julietta. Ochii la mine!

Privirea ei panicată se îndreptă spre el, și ea trase adânc aer în piept.

- Nu ai de ce să te temi cu mine. Nu ți-aș face nicio rău.

Teama se estompă, lăsând în urmă doar nesiguranță.

- Eu nu pot fi ce îți dorești tu, șopti ea.

Ochii lui ardeau ca focul. În mod ciudat, chipul lui păru marcat de un sentiment de posesiune pe care nu-l mai văzuse până atunci.

- Nu trebuie să fii nimic, scumpo. Nu ai nici o opțiune - ți le-am luat pe toate. Mă voi juca acum cu timpul tău încântător, și nu poți face absolut nimic în privința asta.

Usurarea îi relaxă mușchii. Brațele ei se lăsară apoi în cătușe.

Nu putea să facă nimic.

Orice simțea sau nu simțea nu mai ținea de ea. În timp ce ea accepta acest fapt, Sawyer își desfăcu încet

cămașa. Ea studie lacomă liniile superbe ale pieptului și ale umerilor săi. Pectoralii îi erau bine definiți, puterea bicepsilor săi supli era vizibilă, fiind clar că el se antrenase pe piept la vederea mușchilor bine conturați de pe abdomenul său. O urmă de păr i se vedea pe piept, în rest pielea fiind frumos bronzată și netedă. Ea observă mai multe semne și cicatrice răspândite prin diferite locuri, dar nu avu timp să se întrebe despre ele. El se lăsa pe coate între picioarele ei desfăcute și se uită la corpul ei gol. Și rămbi.

Încăperea se inclină în ochii ei când ea îi observă rânjetul masculin, lacom. O, el avea de gând să se ospăteze din ea. Din fiecare bucățică. Convingerea aceea sculpea pe fata lui, iar promisiunea îi strălucea în ochi. Vulnerabilitatea poziției în care se afla o îngrozea și o excita. Imaginea labiilor ei interioare deschise pentru el. Clitorisul ei pulsând la vedere pentru orice decida el să-i ofere - degete, limbă, buze. Pielea înrâșă atât de tare peste oase, încât se luptă cu dorința de a trage de lanțurile ei și de a se zvârcoli cu nevoia sălbatică de a-l lăsa să facă ce era mai rău.

- Mi-am petrecut nopți întregi întrebându-mă ce gust ai. Imaginându-mi că îmi împing limba în căldura ta și că te fac să juizezi pe gura mea. Dar nu voi face lucrurile ușoare pentru nici unul din noi. El se opri în tăcerea care pulsa. Va trebui să mă rogi mult și bine înainte să-ți ofer ce vrei, scumpo. Merit asta.

El își aplecă ușor capul.

Julietta mai avuse parte de sex oral. În general, își amintea cât de conștientă fusese de tot ce se petrecea, întrebându-se constant cum mirosea și ce gust avea și dacă amantul ei se simțea bine. Se prefăcuse atât de prost că ajungea la orgasm, încât toți bărbații observau și până la urmă trebuia să rupă relațiile.

Sawyer îi mângâie coapsele pe interior în timp ce îi dezmierea crăpătura cu gura, mișcându-și fața înainte

și înapoi pe porțiunea mică de păr pubian umed. Partea de sus a bărbii lui înțepa suficient cât să producă o arsură delicioasă. Canalul ei se contracta în jurul goliciunii, inhalând mirosul ei, dar el se jucă pentru mult timp, frecându-i clitorisul cu mișcări ușoare.

Julietta trase aer în piept și se strădui să nu-și piardă stăpânirea de sine. Ea voia să se îngrijoreze cu privire la o mie de lucruri mărunte, dar corpul ei plângea după mai mult - ceva care să îndepărteze tensiunea crescândă ce îi răsucea mușchii și îi pulsa pe sub piele. Lumea ei vastă începu să se reducă în bucăți mai mici, până când nu se mai putea concentra decât pe următoarea mișcare a lui Sawyer. Părură să treacă ore până când simți prima dezmierdare a limbii lui umede în sus și în jos - mici dezmierdări care îi provocau și mai multă frustrare.

Julietta gemu și trase de cătușe.

- Nu cedezi chiar atât de ușor, nu-i așa? o tachină el, folosindu-și degetele să o desfacă și mai mult. A, bobocul tău se ițește, dornic de mai mult. Ai vrea mai mult?

Ea își strânse degetele și se apucă disperată de ultima firimă de rațiune.

- Știam că ești un adversar demn, zise el cu ochii sclipind de dorință nebună. Am avut dreptate. Ai gust de Almond Joy¹.

El îi desfăcu buzele și o devoră.

Un țipăt prelung se desprinsese din gâtul ei. Toate asteptările cu privire la ce ar trebui să fie sexul oral și ce era dispărută pentru totdeauna sub dezmierdarea poncivă a limbii lui. El folosea dezmierdări alternante în direcții diferite, care făceau să i se strângă degetele în pantești cu toc cui. Îi linse toată păsărica, testă marginele clitorisului, dar nu-și trecu niciodată limba peste locul unde avea ea cel mai mult nevoie să îl simtă. Dinții năvălau foarte ușor, provocându-i doar o vagă durere

¹ Bombone cu migdale, nucă de cocos și ciocolată (n.red.)

care o ducea spre climax, dar niciodată suficient cât să ajungă acolo.

- Te rog. Vocea ei se frânse, dar ei nu-i mai păsa. O te rog, îmi trebuie mai mult.

- Nu încă.

Ea slobozi un șir de înjurături vulgare pentru care mama ei ar fi bătut-o zdravăn. Chicotul lui răucăia ajunse până la ea.

- Tocmai am învățat câteva cuvinte noi. L-ai făcut cumva idiot pe bărbatul care îți controlează orgasmul?

Capul ei se legănă într-o parte și în alta pe pernă.

- Mi displace. Te rog, Sawyer! Am nevoie... Doamne, am nevoie...

- Știi de ce ai nevoie.

El își băgă două degete în canalul ei ud. Ea se strânse în jurul lui și încercă să-l tragă înăuntru, dar el se mișcă prea încet, folosind umezeala, întinzând-o peste clitoris și masând-o cu blândețe. Ea era pe cale să înnebunească. Avea nevoie de orgasm mai mult decât avea nevoie de aer. Mai mult decât avea nevoie de un contract de afaceri. Mai mult decât avea nevoie de orice. Sfârcurile ei se înălțau în aer într-o implorare de ușurare.

- Roagă-mă, Julietta!

Ea clipi și își răsuci șoldurile în timp ce alt val de nevoie și excitație se revărsa peste ea. Pantofii ei se înfipseră în cearșafuri.

- Ce?

Sawyer își înălță capul și o țintui cu privirea, trecând dincolo de bariera pe care o înălțase ea și lovind partea cea mai întunecată a sufletului ei.

- Roagă-mă, șopti el.

De pe buzele ei se desprinsese un suspin.

- Te rog, Sawyer, te rog, lasă-mă să juiez!

Pe chipul lui se văzu un amestec de posesie sălbatică și satisfacție pură, emanând în valuri dinspre corpul lui.

- Cuminte fată!

El își adânci trei degete în ea, răsucind și atingând locul pe care-l găsisese mai înainte, cu mișcările lungi și ferme.

În același timp, buzele lui se lipiră de clitorisul ei, și ei o dezmiendă chiar deasupra o dată, de două ori.

Ea explodează.

Julietta țipă în timp ce val după val de plăcere se revărsa asupra ei. Corpul ei se cutremura neajutorat sub atacul sălbatic, eliberarea ajungând adânc în străfundul ei și explodând spre exterior în straturi. Ea simțea strânsoarea lui fermă pe coapse, în timp ce o ținca deschisă și o lungea în continuare, aruncând-o într-un val de mici convulsii care se întinseră vreme de minute nesfârșite.

Ea se afundă în saltea, moale și îndestulată. Mușchii îi tremurau și peste ochii ei se lăsase o ceață în timp ce ea se lupta să rămână conștientă. Nu mai trăise niciodată ceva atât de intens și de fizic în viața ei.

Aflase în sfârșit ce pierduse până atunci. Cum putea să-și închipuie că acest gen de sex era măcar posibil? O plăcere așa amețitoare, care să-i cuprindă tot corpul și să-i fure sănătatea mintală și să o facă să se înalțe mai sus decât fusese vreodată?

Cu mintea goală, Julietta se chinui să deschidă ochii.

Sawyer se uita de sus la ea.

Cicatricea supărată de pe chipul lui nu făcea decât să-i pună în valoare trăsăturile elegante, clasice. Sprâncenele înalte și pomeții bine definiți. Curbura frumoasă a gurilor și bărbia puternică. Căldura chihlimbarie a ochilor. Stătea deasupra ei, ea având picioarele ridicate, aproape de umerii lui. Dintr-odată, poziția ei vulnerabilă și ce erau pe cale să facă o treziră la realitate.

Erecția lui masivă pulsa și amenința cu o invazie pe care ea nu o putea gestiona. Doamne, ea încă era leștă. Neajutorată.

Julietta trase de cătușe și se strădui să respire. O lovi panica.

- Încet, scumpo, zise el și o sărută delicat și dulce, splendid în timpul orgasmului. Chipul lui se aprinse cu aceeași lumină interioară care o fascina. Tu dai tot, fără să reții nimic. Ce dar rar întâlnit! Îl voi prețui toată viața.

Cuvintele lui alinară goluri din sufletul ei și vindecară ceva ce nu-și dăduse până acum seama că fusese rănit. Corpul ei se înmuia, și ea încetă să se mai lupte. El nu avea să-i facă rău. Conștientizarea aceasta pulsă în vintrea ei și se vedea pe fața lui, care acum avea o expresie ușor încordată de la cât de nemulțumită stătea el. Ea înghiți în sec.

- Încă n-ai câștigat.

Un râs încântat se auzi de pe buzele lui. El o sărută mai adânc, răsucindu-și limba în jurul limbii ei și jucând un joc de atac și apărare. Penisul lui se apropie și mai tare.

Umezala i se prelinse în jos pe picioare, și în interiorul ei începu o pulsație agitată care îi spusese că era pregătită pentru runda următoare.

Era oare posibil? Din nou?

- Voi câștiga. Vocea lui căpătă un ton arogant, poruncitor, care îi făcu stomacul să tresalte. Hai să urcăm puțin miza!

El își legănă soldurile înainte și înapoi, de parcă ar fi avut tot timpul din lume. Trăsăturile lui erau încordate, dar el era în mod clar în control. Acest control teribil pe care el îl avea asupra corpului său și neajutorarea propriei poziții o făcuseră să se încingă. Durerea dulce spori la imaginea acelei lungimi groase afundate complet în ea. Cât timp trecuse? Luni? Probabil ani. Dar dacă nu putea să aibă din nou orgasm? Dacă înghetea cum făcea în mod normal și îi dezamăgea pe amândoi? Gândul o lovi din plin.

- Te plictisesc deja?

Julietta își îndreptă iute din nou atenția asupra lui. Înainte ca ea să își poată aduna gândurile, el se aplecă

și îi luă un sfârc în gură. Supse tare bobocul dureros, iar Julietta gemu la senzațiile delicioase. Mădularul ei se afla la intrarea ei, corpul lui încins lipit de al ei, și în câteva secunde îi simlise un strigăt și, în mod incredibil, ea se aruncă și mai tare.

- Înainte să îți zboare iar gândurile, hai să îți spun condițiile. Îți voi oferi încă două orgasme, pentru că sunt într-o dispoziție generoasă.

Ea rețuși să pufnească ușor în râs, chiar când se arcură sub corăura lui delicioasă. Mâna lui se opri pe sânul ei, prinzându-l.

- Imposibil. Ai avut noroc cu primul.

- Încă două. Și tu îți vei cere scuze pentru toate lucrurile urâte pe care mi le-ai spus în seara asta.

- Niciodată.

- O vei face. Și primesc și o favoare.

Ea se luptă pentru aer, în timp ce el se împingea încă un pic în ea. Coapsele ei se încordară.

- Ce fel de favoare?

- O favoare pe care să o folosesc mai târziu. Când te vei putea pedepsi cum trebuie pentru impertinență.

Euforia sexuală îi topea materia cenușie.

- Să mă pedepsești? Vrei încă o noapte?

Dinții lui se strânseseră în jurul unui sfârc excitat și traseră. Ea scoase un icnet de surpriză.

- Da, vreau încă o noapte.

El pătrunse mai adânc în ea. Încă o mișcare puternică și ea să o umple.

Dintr-o dată, ea își dori senzația de a aparține unui bărbat, de invazie și de posesie, o dorea mai mult decât aerul. Mai mult decât să piardă.

- Acum, spune da.

Ochii și vocea lui porunceau și refuzau să accepte altceva decât pe ea toată.

- Da, scrișni ea.

Sawyer intră cu totul în ea.

În timp ce își îngropa lungimea pulsândă între picioarele ei, corpul ei îl primi de parcă acolo i-ar fi fost locul. Umedă și alunecoasă, strâmtoarea ei abia dacă îi provoca o căutare, și ea își dădu din nou seama de neajutorarea ei completă.

El umplea fiecare centimetru din ea, luptându-se pentru spațiu, fără să-i permită să se ascundă undeva. Cu mâinile legate deasupra capului, picioarele destăcute pentru el, gura lui pe sânul ei, Julietta se rătăcise de prea multe emoții și sentimente care trebuiau procesate, provocându-i temporar o supraîncălzire a simțurilor.

- Nu, nu, nu, scandă ea, scuturând din cap.

Ea se strădui să îl împiedice să o posede toată, dar era prea târziu. Lacrimile i se adunaseră în ochi.

- Julietta, uită-te la mine!

- Te rog, nu, nu pot.

- Ba poți, scumpo. Respiră. Așa, încă o dată. Poți să mă primești cu tonul, permite-ți doar să simți. Mai respiră încet o dată. Ai încredere în mine.

Ea se agăță de cuvintele lui - calme, puternice și sigure. Aerul îi intra în plămâni și teama se scurse încet.

Dintr-o dată, ca un film alb-negru care devenea decolor, corpul ei se trezi la viață. Reținerea slăbi și se transformă într-o fricțiune delicioasă. El se mișca încet, înainte, înapoi, stimulând umezeala și stărnind excitația.

- Asta e, relaxează-te și lasă-mă să te port unde vrem amândoi să ajungem.

Faptul că avea mâinile legate și că nu putea controla nici ritmul, nici unghiul spori teribil nerăbdarea ei. Mușchii i se relaxară și el alunecă și mai adânc.

Sawyer genu.

- Doamne, ce strâmtă ești! E atât de bine.

El o apucă de glezne și îi ridică picioarele pe umeri. Tocurile ei ascuțite se înfipseră în mușchii lui tari, și ea simți cum o cuprinde un fior.

El se mișcă și ieși complet. Așteptă. Apoi alunecă la loc și tot așa, iar și iar, în ritmul și în stilul lui. Julietta se pregătise pentru graba familiară către final. Experiențele anterioare presupuseseră parteneri care pompau furioși și pe ea încercând să se forțeze să țină pasul și să nu dezamăgească. Orgasmele erau un stres pe care decisese să-l lase în urmă. Dar acum, nu.

Lui Sawyer nu-i păsa de timp. El se juca cu sânii ei la fiecare mișcare a soldurilor, uneori blând, alteori de-a dreptul infometat. Ritmul frenetic nu-i permitea Juliettei să anticipeze sau să calculeze un răspuns. Dintr-o dată, ea tânji după mai mult, mult mai mult. Clitorisul ei pulsa ca răspuns la mișcările mădularului lui, și ea își înfipse tocurile în umerii lui în timp ce încerca să obțină mai mult. Mușcătura de pedeapsă a dinților lui și râsul ironic îi spusera că el știa exact ce voia și refuza să îi ofere.

- Mai mult, gemu ea.

- Nu.

Ea trase de cătușe. Mădularul se afundă mai adânc în ea până când păru o parte permanentă a ei. El schimbă unghiul. Se opri. Și îi mușcă ușor un sfârc.

Fulgerul de durere coincise cu momentul în care el atinse acel loc special care făcea să-i explodeze artificii în spatele ochilor închiși. Ea găfâi. Așa aproape. Avea nevoie...

- A, îți place asta? Chiar aici? El se împinse din nou, și un sunet animalic explodă în aer.

- Era de la ea? El chicoti. Da, aici e locul. Și dacă faci asta?

El se întinse între corpurile lor și apăsă pe clitorisul umflat. Julietta se întrebă dacă putea muri de la tensiune sexuală, fiind atât de aproape de eliberare și totuși ținută pe marginea prăpastiei minute nesfârșite. El freca ușor, înainte și înapoi, cu mișcări scurte și ferme,

atingând locul unde se aduna fierbințeală teribilă, pregătită să explodeze.

- Ești pregătită pentru al doilea orgasm, Julietta?

Mândria și rațiunea dispărură, acoperite de dorința sălbatică a corpului ei.

- Da, te rog, Sawyer, te rog!

- Și mi te vei dărui pentru încă o noapte?

Degetele lui se mișcară. Ea strigă.

- Da! Da, orice vrei tu, doar te rog.

- Deschide ochii, vreau să-ți văd fața când ajungi la orgasm.

Cuvintele o aruncară în prăpastie cu un salt sălbatic. Degetele și mădularul lui accelerară ritmul, potrivindu-se perfect cu ce dorea ea, și ea explodă pentru a doua oară în seara aceea.

Orgasmul începu de la degetele de la picioare și îi explodă în fiecare parte a corpului. Julietta își dădu drumul și se arcui sub spasmеle violente, renunțând. Începu să suspine în timp ce plăcerea chinuitoare continua. Sawyer nu-și desprinsе privirea, înregistrând fiecare expresie și strigăt, de parcă i-ar fi aparținut. Când ea ajunse din nou la suprafață, își dădu seama că el încă era îngropat în ea, complet erect.

Amerșit de avalanșa de hormoni, Julietta se trase în sus suficient cât să-și ridice capul de pe pernă.

- Ce faci? rosti ea cu greu.

El se retrase și-i stărnî încă un fior.

Prea sensibilă de la orgasme repetate, ea simțea tot mai neclară granița dintre durere și plăcere.

- Nu am terminat încă. Îmi mai datorezi unul.

Pulsul ei se acceleră. Încercă să scuture din cap într-o manieră increzătoare, dar își simțea gâtul ca de jelu.

- Nu, nu pot; nu vreau.

El scoase un râset jos, zgâriindu-i urechile. Reîncepu într-un ritm ușor, oferindu-i doar atât fricțiune cât să o atragă. Umezeala i se scurse pe coapse în jos, și ea se arcui simțind plăcerea mușcatoare.

- Mia Dio, nu din nou.

- O înțelegere o o înțelegere, dulceața mea. El îi desfăcu picioarele și mai tare și trecu la mișcări scurte, ferme care-l îngropară până la boașe. Prea obosită ca să gândească sau să se miște, ea nu putu decât să răspundă la ce poruncea el, și el o duse înapoi în timp și o ținu acolo. Mărind ritmul la unul brutal, el începu să se miște cu o energie primitivă care o excită - pocneteale ale corpurilor lor, mirosul ascuțit al excitației sexuale, pielea alunecoasă. Abdomenul ei se contracta și se ardea.

El îi strânse ușor clitorisul.

- Haide, scumpo, dă-ți drumul! Acum!

Forța ajunse la urechile ei în momentul în care corpul îi explodă. Cu un urler, Sawyer pompă și o strânse bine, vârsându-și sămânța. Satisfacția sălbatică de pe chipul lui se imblânzi, de parcă s-ar fi predat la fel de profund ca ea acelei partide. Orgasmul continuă, cucerind și năucind fiecare centimetru din corpul ei, până când el se prăbuși deasupra ei.

Complet lipsită de putere și neajutorată, Julietta se lăsa moale în legăturile de la mâinile ei. Partea goală dinăuntrul ei ce fusese complet plină cu câteva clipe înainte se lărgi brusc într-o prăpastie de emoții și haos. Lăcrimile care se adunaseră mai devreme se revărsară, și ea își întoarse capul de rușine.

Încheierurile ei fură eliberate. Sawyer înlătură cămășele și îi masă mușchii dureroși, îi eliberă tensiunea din brațe, degete și mâini, apoi o trase lângă el.

O cuibări la pieptul lui și trase plapuma peste ei, trăind-o în brațe.

- Dă-mi drumul!

Ea încercă să plece de lângă el, dar se simțea ca un mînz nou-născut - picioare nesigure și fără echilibru. Julietta se luptă pentru putere interioară și împotriva îmbrățișării lui.

- Taci, fată dulce, nu pleci nicăieri. Strânsoarea lui era de oțel, dar vocea și atingerea erau blânde în timp ce o mângâia pe păr și îi șoptea cuvinte liniștitoare în ureche. Ești epuizată și trebuie să te odihnești. Te țin eu.

Căldura pielii lui și plapuma o învăluiau într-o liniște și o siguranță pe care nu le mai simțise de atâta vreme, încât nu-i venea să creadă că existau. Poate că avea să ota invocată somnul, care îi cuceri mușchii trăgând-o spre întineric. Încă un minut. Aluneca în somn, șoaptele lui trimițând-o spre lumea viselor.

- Ce mi-ai făcut? șopti ea.
Apoi adormi.

capitolul 9

Sawyer o ținu strâns în brațe și îi studie chipul. Părul ud de transpirație i se lipea de frunte și de obraji. Răsuflarea intra și ieșea printre buzele umflate. Pielea îi strălucea ușor, iar genele lungi care sclipeau de lacrimi novărsate îi aminteau de o prințesă adormită care își aștepta prințul. O prințesă regulată ca lumea și satisfăcută.

Mădularul i se trezi la viață.

Ce se întâmplase?

De regulă, el era mereu în control în timpul unei scene. Își încuia nevoile fizice și se concentra pe ce așteptau amantele de la el. Nu avea o problemă să se controleze, indiferent de cât de mult și de dulce implorau ele sau îndemneau și promiteau. Permitea eliberarea pentru amândoi în condițiile lui, păstrându-și emoțiile în plan secund.

Dar nu cu Julietta. Din momentul în care o atinsese, el se chinase să rămână detașat. Plăcerea ei o amplifică pe a lui, și niciodată nu tânjise să sape mai adânc, să îi despoaie pe amândoi fizic și emoțional pentru victoria

Un parteneriat fierbinte

El nu se îndoise nici o clipă că ea putea atinge orgasmul. Bărbați idiota dinaintea lui meritară să fie biciuiți cu oțel și să-și lase corpul să conducă acea minte puternică. Sawyer știuse instinctiv că ea avea sufletul unei supuse în domitor, având nevoie de cineva care să îi domine și să îi controleze corpul.

Felul în care i se dăruise în timpul climaxului. Strigătele dulci de pe buzele ei în timp ce îl implora să o poseze în prima noapte împreună. Felul în care corpul ei se zgîndea sub al lui și cum îi înfășura strâns mădularul, de parcă acolo i-ar fi fost locul, între coapsele ei.

Ea punca în umbră orice femeie de dinaintea ei. Ca un drog, el avea nevoie de următoarea doză, deși își vârșea sămânța cu doar câteva minute în urmă. Tânjea laeros să o poseze din nou, iar și iar, să o lege de patul lui și să o țină acolo până când avea să admită că acolo îi dorea să fie.

El se așteptase la o avalanșă de emoții după o asemenea intensitate. De regulă, avea grijă să ia anumite măsuri ca să contracareze asta - o pătură, o sticlă cu apă, cuvinte consolatoare și o îmbrățișare reconfortantă. Dar, din clipa în care îi văzuse lacrimile și furia ei interioară la o asemenea slăbiciune, el nu mai dorise decât să o țină aproape, să o legene, să îi ștergă lacrimile cu sărutări și să o țină cu el.

În mod clar nu era reacția lui normală.

Parfumul delicios de nucă de cocos, mosc și sex îi răsuse în nări. Sub ademenirea orgasmului, el o făcuse să-i promită încă o noapte. De ce făcuse asta? Vocea îi șoptea adevărul, și o teamă înghețată i se prelinse pe spinare.

Pentru că nu voia să o piardă.

Deja, după câteva ore, era dependent de Julieta Conte. Fascinat de onestitatea, de forța și de vulnerabilitatea ei, nu își dorea decât mai mult, ceea ce, desigur, era imposibil.

Să lucreze împreună, da. Poate și o aventură pentru o perioadă limitată, amândurora fiindu-le clar cum avea să se termine. Ceva pe termen lung?

Niciodată.

Frigul se intensifică.

În timp ce ea crescuse într-un cămin iubitor, el se luptase cu pumnii, cuțitele și mîntea ca să aibă ce mîntea. Fuga lui din două case de copii după ce părinții lui muriseră îl catalogase drept un copil-problemă în sistem. Mai ales din pricina vârstei - nouă ani însemna începutul vârstei la care nu îl mai voia nimeni. Asistenți maternali și părinții adoptivi voiau bebeluși sau copii mici ori măcar vreun puști drăgălaș de șapte ani care să aibă măcar o urmă de normalitate. 11 ani însemnau hormonii, agitație și replici șmecherești. El știuse din prima clipă în care intrase într-o familie de asistenți maternali că totul avea să fie diferit.

În aer se simțea plutind teama, și bărbatul cu pumnii mari, față rumenă și burta umflată avea ceva amenințător. Lucrătorului social care-l dusese acolo nu păsase nici cât negru sub unghie. Și, odată ce fusese pășat într-o familie nouă, regulile erau clar definite, începând de la bătaia cu cureaua pe spînarea goală.

Lovitură. Nu aveai voie să fugi. Ei aveau nevoie de acei bani.

Lovitură. Nu făceai probleme.

Lovitură. Nu intervineai când erau disciplinați ceilalți copii.

Lovitură. O singură masă pe zi. Dacă furai mai mult, suportai consecințele.

Lovitură. Nu spuneai nimănui. Niciodată. Pedepsa?

Lovitură.

Cel mai teribil coșmar pe care și-l putea închipui.

Talozoul îi aruncase un prosop ca să ștergă sângele dintr-ună dintr-o rană care se lipea de tricoul. El își amîntea de pielea lăptosă cu gheață și leșinul. Mai știa și că asta avea să se schimbe în timp pentru viitor. Dacă eșua, Ticăloșul avea să vină după el în fiecare zi. Puterea și controlul erau cheia supraviețuirii.

După prima zi de iad, el îndurase asta ani în șir, până când ajunsesse la 18 ani și scăpase.

Și își dăduse seama că, salvându-se pe sine, omorase pe alții.

Pe fratele lui de plasament.

-Hei!

El clipi, alungând amintirea, și zâmbi. Vocea ei răsunătoare era al naibii de sexy, și pe chip avea o ușoară îmbujorare. Adorabil. Ereția lui se apăsă de coapsa ei, și ea făcu ochii mari.

-Hei. El își trecu un deget peste pielea ei încinsă. Cum te simți?

-Bine. Ea își dădu ochii peste cap la răspunsul banal. E o minciună. Mă simt incredibil. Ca un caramel moale - cald și topită.

Mădularul lui zvăcni. Exact așa o simțise când alunecase în ea - învăluindu-l în căldura ei bogată, strămtă. El se gândi să o rostogolească pentru încă un orgasm, dar știu că ea se resimțea, foarte probabil. Era vremea să aibă grijă de confortul ei.

-În baie sunt amenajate o baie turcească și un duș cu aer cald. O să dau drumul la apă pentru tine.

Depuse un sărut pe tâmpla ei, apoi se dădu jos din pat și se îndreptă spre baie așa gol cum era. Ușile mari de sticlă ale dușului erau încadrate cu auriu și pe pereți era un mozaic elaborat în nuanțele pământului. Aburii se ridicau din pereți și formau un nor gros. El apăsă alt buton și apa caldă stropi din tavan pe gresie și pe bancheta făcută din același material. Întinse niște prosoape

albe ca neaua și niște halate în apropiere și apoi se duse înapoi în dormitor.

De buze i se așternu un zâmbet. Ea stătea așezată pe marginea patului, învelită ca o momie în cearșafuri. Pe față i se putea citi un amestec de timiditate și emersiune. Curând, avea să își aducă aminte cine era șeful și să piardă din inhibițiile innăscute.

El își petrecu o gleznă peste cealaltă și se sprijini de ușă.

- Dușul e gata.

Privirea ei se îndreptă spre mădularul lui complet erect și spre goliciunea lui.

Trase cu dinții de buza de jos, apoi se ridică brusc, cu umerii drepti, ochii întunecați sclipind de încăpăținare. Se îndreptă spre baie precum regina din Saba, cu cearșafurile în urma ei. Ezită când ajunse aproape, dar el refuză să se miște, întrebându-se ce avea să facă.

Cu un pufnet îngâmfat, ea trecu de el, dădu drumul cearșafurilor și pași sub duș. Ușile se închiseră cu un clic, și el își reținu dorința de a râde în hohote.

Regina lui avea să își dea curând seama că nu putea să se ascundă nicăieri de el.

Îi permise câteva minute de intimitate cât se duse să toarne două pahare cu apă. Le puse pe tavă alături de biscuiți, brânză și legume și lăsă tava lângă fotoliu.

Adăugă două cupe de șampanie și se îndreptă spre duș.

Expresia de pe chipul ei când deschise ușile și pași înăuntru merita toți banii. Încercând să pară demnă cu părul ud și goală toată, ea se întoarse ușor, încercând să-și ascundă jena. Sawyer se bucura că avea să treacă peste toate formalitățile sociale pe care le avusese ea în minte despre sex. Inclusiv să facă baie împreună și să-și arate ce putea face cu capul de duș.

Își arcură buzele într-un zâmbet.

- Ai nevoie de ajutor?

- Nu, mulțumesc.

De data asta, el chiar râse. Apucă buretele pe care ea îl ținea în mâini și turnă niște gel în palme.

- Pece!

Răsucită cu mâinile goale, ea își adună destul curaj să punesească și să îi întoarcă spatele, alegând cea mai puțin umbrată poziție. Fundul ei splendid și culoana frumos colorată nu făceau decât să-l determine să mulțumească banului Dumnezeu că era bărbat. Nu exista nimic mai sensibil decât posteriorul unei femei, iar corpul lung și strălucitor al Juliettei și pielea ei moale erau făcute pentru el.

El pși înăuntru și o trase de șolduri ca să se sprijine de el.

Ea inspiră profund.

- Pot să mă spăl și singură, zise ea, cu corpul țepân. De fapt, am cam terminat, așa că te rog să mă scuzi...

- Ai mai făcut vreodată duș cu un bărbat?

El îi trecu buretele cu săpun peste sâni.

- Desigur.

- Mincinoso!

El se aplecă și făcu cercuri mari pe abdomenul, șoldurile și coapsele ei. Mădularul lui zvâcnea la îmbinarea liniei coapsei ei.

- Mă bucur că nu ai făcut-o. Îmi place să-ți arăt lucruri pentru prima dată.

Temperatura coborî cu câteva grade. Fiecare mușchi din corpul ei se încordă.

- Nu sunt o virgină neexperimentată, Sawyer, zise ea rece. Și nici nu sunt vreun act de caritate.

El o răsuci brusc și o apucă de părul lung și ud. Ea trase un icnet de surpriză și își duse mâinile pe pieptul ei, într-o încercare de a-l da la o parte. El îi trase capul înapoi și stătu deasupra ei.

- Să nu-mi mai spui asta niciodată, zise el furios. Ești o femeie frumoasă, pasională, care a avut ghinionul să întâlnească niște ticăloși care nu ar ști nici cum să-și

gâsească propria sulă în întuneric. Comentariul său nu insultă pe amândoi.

Pupilele ei se dilatără, cu o umbră de teamă care se vînd respirația ei sacadată și sfârcurile întărite. Femeii îi plăcea să o domine în intimitatea dormitorului. Sawyer își plecă ușor capul și vorbea lângă buzele ei umflate.

- Poate că trebuie să-ți țin gura la fel de ocupată ca mintea.

Îi strivi buzele, sorbindu-i gustul și esența, căutându-i gura.

Fiecare dezmierdare a limbii lui îi reamintea că îi aparținea din toate punctele de vedere.

Ea răspunse complet. El gemu sub capitularea ei dulce, limba ei cercetătoare împletindu-se cu a lui. Ea se ținu de umerii lui alunecoși și rămase agățată în timp ce Sawyer îi dădu capul ușor pe spate. Când deveni moale și maleabilă, el întrerupse sărutul.

Ochii ei superbi sclipeau de la o tornadă de emoții. El o lăsă o clipă să le proceseze, așteptându-se ca ea să încerce să se retragă și fiind pregătit să împiedice asta.

- Mă simt ca o idioată.

El se retrase surprins.

- De ce, scumpo?

Ea închise ochii strâns și își adună tot curajul.

- Am 32 de ani și n-am făcut chestii din astea până acum. Nu știu cum se face așa ceva.

Onestitatea ei îl cutremură. Ceva ascuns adânc în el se aprinse la viață, dar el nu recunoscuse emoția, așa că o împinse la loc. Ea era o femeie-copil cu mai mult curaj decât întâlnise la cei mai mulți dintre bărbați.

Sawyer o trase spre el și își sprijini fruntea de a ei. Îi ridică mâinile și depuse un sărut în fiecare palmă.

- Nu trebuie să fii în nici un fel. Treaba ta este să simți și să nu îți faci griji pentru nimic. O să am eu griji de tine.

El se cutremură. Un fulger de dorință trecu prin el, ca un gloș rătăcit care tăia prin carnea vulnerabilă. El nu se gândea să proceseze intensitatea, așa că se concentra asupra femeii goală din brațele lui și la ce putea să facă pentru a o satisface. De data asta, când începu dăra de sărut pe pielea ei, ea îi permise acces complet. Un mormon de plăcere se desprinsese din gâtul ei, în timp ce el scula fiecare centimetru din ea folosind o mișcare de mână care calma și excita în același timp.

Sărcurile ei fură tratate cu partea aspră a buretelui și se umflară, atâțate, transformându-se într-un roșu rubin care se potrivea cu buzele ei de Albă-ca-Zăpada.

El se lăsă în genunchi. Corpul ei fusese creat să te poartă în el, de la picioarele nesfârșite la peticul perfect de păr dintre picioarele ei și până la unghiile roșii de păltoare.

El o spălă cu o tandrețe pe care n-o mai simțise niciodată pentru o femeie și o îndemnă să-și desfacă picioarele pentru el.

Cu o respirație șuierată, ea îl ascultă.

Excitația ei îi provocă o senzație primitivă de victorie, labilele ei roz sclipind de la apă și de la propria umezeală. El apăsa buretele pe delușorul ei și frecă, având grijă să îl miște înainte și înapoi într-un ritm ușor. Ea își arcui spațele și gemu, iar sânii ei se avântară înainte ca un cadou îngrășat. Doamne, ar trebui să o lase să se odihnească, dar deja mersese prea departe ca să se mai oprească.

- Întoarce-te!

Pausa ei îi oferi ce avea nevoie. El o pocni peste fund. Ea tresări, cu ochii mari de revoltă. Sawyer se uită dintr-un colț de ea și așteptă.

Da. Sărcurile ei se întăriră și mai mult, și pulsul din gâtul ei bătea iute. Putea să parieze că o bătaie erotică la fund i-ar oferi o plăcere intensă, dar el trebuia să se asigure că nu era ceva care o speria sau o oripila.

Pe fruntea ei apăru o cută, dar el îi întoarse privirea și repetă comanda.

-Întoarce-te! Acum!

Ea o făcu. Curbura frumoasă a posteriorului ei era acum rozalie de la abur și de la mâna lui. Sawyer începu de la călcâie și urcă, zăbovind pe spatele coapselor, pe șolduri, în josul spatelui. Apoi, trecu buretele peste umărul ei, gădilând-o la ceafă, mișcându-l înainte și înapoi când cu partea moale, când cu cea aspră, cu ea să nu mai știe la ce să se aștepte. Tremurul ușor al picioarelor și tensiunea din mușchii ei îi spusera că era pregătită.

El se lăsă în genunchi. O îndemnă să-și desfășoare picioarele și apăsă buretele în zona ei intimă. Ea se cutremură și încercă să rămână nemișcată, dar el continuă totuși, trecând cu partea aspră a buretelui peste clitorisul ei sensibil, mușcând în același timp din curbura delicioasă a fundului ei.

Măinile ei se întinseră să se apuce de ceva și găuă peretele de granit. Aburul și dușul încălzit îi învăluiau pe amândoi și sporeau eroticismul situației. Sawyer mârâi profund din gât, dorindu-și mai mult. Îi desfăcu larg fesele și își trecu limba peste despicătura ei udă în același timp rotind buretele.

Ea țipă când orgasmul o lovi tare și nesfârșit. El nu se opri, prelungind plăcerea, în timp ce țipetele ei se amestecau cu șuieratul aburului și limba lui continua să se miște fără pauză. În cele din urmă, ea se cutremură și se sprijini moale de perete. Sawyer se ridică și o trase spre el. Își lipi buzele de tâmpla ei și o mângâie pe spatele încă zdruncinată de convulsii, ea se cuibări lângă el de parcă și-ar fi găsit culcușul.

-Da, ești un adevărat act de caritate, bombăni el încercând să-și recapete controlul și să-și distragă atenția de la erecția sălbatică.

Râsul ei răgușit răsună în urechile lui ca o dezmielandă.

-Iar tu ești un tiran.

-Niciodată.

-Sei un maniaco sexual.

El ridică dintr-o sprânceană.

-Ai incredere în mine. Dacă îmi fac treaba cum trebuie, vei fi și tu o maniaco sexuală.
Pe chipul ei apărură un nor, și ea își ridică bărbia să se uite la el.

-Eu sunt o misiune pentru tine, Sawyer? Întrebarea ei onestă cerea de la el mai mult decât orice altceva. Trecu de disconfortul pe care îl simțea și răspunse:

-Nu.

Restul cuvintelor se stinseră, și el fu bucurat. Nu era pregătit pentru nimic mai mult. Trădăturile ei se relaxară, și pe buzele ei apărură un zâmbet ușor.

-Asta e bine. Acum, cum rămâne cu tine?

El se uită în jos la mădularul său țepăn și ridică din umeri.

-Am uitat de prezervativ cât ne-am jucat sporturi de apă. Nu e mare lucru.

-Chiar crezi că am gura mare?

El o trase de o șuviță umedă de păr.

-O, da.

-Anunci, poate că ar trebui să fac ceva ca să mă țin ocupată.

El nu se prinse până când ea nu ingenunche în fața lui cu grația unei balerine, făcându-l să își piardă răsuflarea. Sawyer se întinse să o oprească - noaptea asta nu era despre ei -, dar, în momentul în care buzele ei se desfășură și alunecară peste lungimea lui pulsândă, el se pierdu. Își jură că avea să o lase să experimenteze doar cât se simțea confortabil, știind că Julietta era nesigură pe prietenia ei și că trebuia să învețe să-și asculte instinctele. El deveni într-o secundă învățăcelul. Cu mișcări lungi, pricepute, ea supse și linse cu un entuziasm amețitor și o puritate care-l lăsă neajutorat, incapabil să mai poartă proteste. Folosindu-și mâinile ca să îi cuprindă mădularul și să pompeze în sus și în jos, ea continuă până când

el explodă, orgasmul pătrunzând adânc în fiecare fibă a sa.

Când camera nu se mai învârti cu el, mica seducătoare se ridică. Îi aruncă un zâmbet feminin absolut satisfăcut.

Și ieși de la duș, posteriorul ei gol ironizându-l în timp ce ea se îndepărta.

O, la naiba, intrase în belele.

În mari belele.

El scutură din cap, opri apa și o urmă afară.

Cine ar fi crezut că regina gheții avea să se transforme într-o nimfomană?

Julietta își trase halatul în jurul ei. Mușchii ei erau moi, și simțea cum radia din ea o pace interioară. Asta făcea sexul dintr-o femeie? Îi transforma mintea în retro și îi lăsa un zâmbet stupid pe față?

Asta era periculos în viața reală. Nu era de mirare că femeile acționau ca niște proaste sub farmecul unui bărbat. Sawyer trebuia doar să îndoale din deget, și ea cădea în genunchi. Bucuroasă.

În mod straniu, reacția ei nu o mai deranja așa tare ca înainte.

Dar poate că era așa tare sub influența sexului, că nici o grijă nu putea penetra materia ei cenușie. În ziua următoare avea să se trezească probabil cu un atac complet de panică. Poate.

Sau poate nu.

Julietta îl privi cum ieșea de la duș. Avea o expresie relaxată și în sfârșit un mădular neexcitat. Probabil nu pentru multă vreme. Bărbatul era un dinam sexual și pentru o vreme îi aparținea ei.

Gândul acesta o deconcertă pe moment, dar refuză să îl analizeze. Sawyer apucă un prosop și-l înfășură în jurul taliei și se întoarse.

Ea icni.

Spatele și fundul lui erau o mare de cicatrici, unele șterse, altele roșii și furioase. Semnele de pe el nu pareau să aibă nici o logică. Cercuri perfect formate în jurul bicepsii. El rămase incremenit, de parcă și-ar fi văzut planul original de a-și ascunde goliciunea dinaintea ei. Julietta își aminti cum începuse seara. El rămăsese cu cămașa pe el până în ultima clipă. Și niciodată nu-și arăcase spatele, doar fața.

Ea simți cum i se pune un nod în gât. De ce părea asta diferit de cicatricile de pe fața lui? De parcă nu-i plăsa cine vedea acel semn foarte expus. Un tatuaj care călădea aerul de băiat rău. Dar cicatricile ascunse erau mult mai mult de atât. Ea simți că ele erau cele pe care se ascundea de lume, un secret, o durere mai adâncă, pe care nu o hănuia nimeni. O durere pe care el refuza să o împărtășească sau să o explice.

Femeia rațională din ea știa care era răspunsul potrivit.

Să rămână detașată. Să ignore cicatricile, să se prefacă indiferentă de ele și să meargă mai departe. O femeie implicată într-o aventură de o noapte respecta regulile - fără atașament sau emoții și clar fără împărtășirea trecutului dureros.

Doar plăcere, orgasm, alcool și o retragere rapidă în zori.

Ea se strădui să fie acea femeie, dar lacrimi caraghioase amenințau să i se prelingă pe față. Ideea că bărbatul puternic din fața ei fusese neajutorat și rănit de oameni necunoscuți îi frângea inima. Se duse spre Sawyer și își puse ușor mâinile pe spatele lui.

El tresări. Cu dezmierdări ușoare, ea mângâie și trăsă fiecare cicatrice de pe spatele lui lat. El nu se clinti.

Nu vorbi. În cele din urmă, ea fu cea care rupse tăcerea.

- Îmi pare rău că cineva te-a rănit, zise, asigurându-se că nu se simțea nici urmă de milă în glasul ei.

Nimănui nu-i putea fi milă de un bărbat care dădea dovadă de o asemenea forță și caracter și care avea un asemenea succes.

Poate că cicatricile îl făceau să fie mai bun. Ea refuză să se poarte ca o cloșcă și să-i pună o mie de întrebări dar nu avea să pretindă niciodată că nu văzuse ceva ce îi făcuse cineva - sau mai multe persoane.

- Mă bucur că ai câștigat.

El își plecă ușor capul. Trase sacadat aer în piept și vorbi.

- Nu vorbesc niciodată despre trecutul meu, Julietta. Am trăit în el mult prea mult și m-am străduit prea tare să-l las în urmă. A fost rău, și a trebuit să-l suport timp de prea mulți ani. A încercat să scoată totul din mine tu bătaia, dar am refuzat să li ofer acea ultimă satisfacție. Vocea lui se lupta cu demoni din trecut pe care eu nici nu și-i putea închipui. Am făcut... lucruri. Nu o să-mi cer scuze pentru ele. Înțeleg dacă nu poți să accepți asta sau dacă alegi să pleci. Te eliberez din contract.

Ea se uită la spatele bărbatului care îi oferise organele și o făcuse să se simtă ca o femeie pentru prima dată în viața ei. În decursul acelor ore, el nu pretinsese nimic și îi oferise cu generozitate, testându-i limitele. O făcuse să se simtă în siguranță. Cu toate astea, încă o considera atât de fragilă încât să dea bir cu fugiții la vederea câtorva cicatrici și la auzul mărturisirii lui că făcuse niște alegeri greșite!

Julietta își apăsă buzele de spatele lui. El se înclină sub dezmierdarea ei, dar ea sărută fiecare cicatrice cu o smerenie blândă pe care tânjea să o arate.

- *Che idiota!* Cum îndrăznești să mă insulti cu un astfel de comentariu? Orice ai făcut ai făcut ca să poți supraviețui. Chiar ai o părere așa proastă despre mine încât să crezi că voi fugi din calea câtorva cicatrici după cea mai bună partidă de sex din viața mea?

El se întoarse și o privi cu ochi încă prevăzători, studiindu-i expresia. Ea blestemă umezeala de pe obraji care

se scaldase și își dădu seama că nu avea să fie niciodată preceptată la chestiile astea.

Sawyer se întinse și își trecu un deget peste fața ei.

- Plângi?

Tonal lui aluit îi stârni furia.

- Nu plâng pentru bărbatul care ești, spuse ea apăsător, plâng pentru băiatul care nu a avut pe nimeni care să poarte de grijă. Julietta permise supărării să-i usuce lacrimile. Sper că a murit. Sper că oricine ți-a făcut așa ceva a murit de o moarte oribilă, dureroasă.

În ochii de ambră scipi un dor sălbatic. Degetele lui traseră curbura obrazului ei de parcă ea ar fi fost o zână pe cale să dispară în ceață.

El se retrase încet, iar Julietta îi surprinse un ușor tremur al mâinii. Deschise gura, dar, înainte să apuce să pronunțe vreun cuvânt, Sawyer o întrerupse. Buza lui deosebi se curbă într-o jumătate de zâmbet sexy care îi făcu inimă să se poticnească.

- Iar mă faci idiot?

Ea își trase nasul.

- Dacă așa te porți.

El dăcoci.

- Arăta violență ascunsă sub aparentă amabilitate. Amintește-mi să nu-ți stau vreodată în cale, scumpo.

- Nu am nici urmă de amabilitate când cineva face rău alor mei.

Sawyer încrămeni. Cuvintele ieșiseră înainte ca ea să apuce să se cenzureze. Doamne, ce făcuse oare? El nu îi aparținea. Nu avea să fie niciodată al ei. Acesta era un angajament, și, deși îl extinseseră pentru încă o noapte, nu era posibilă o relație între ei.

Sau era?

Pe chipul lui se alternară o sumedenie de emoții. Vocea lui răsună răgușită și seacă.

- Te cred. Bărbatul pe care-l vei considera al tău va fi al naibii de norocos. El își dresă glasul, și tensiunea dintre ei se atenuă. Hai cu mine, cred că mori de foame!

El își împleți degetele cu ale ei și o conduse înapoi la dormitor. Se ospătară cu biscuiți și brânză, apoi el și băură întâi apă și apoi șampanie. Sawyer o trase la rîle înalte. Surprinsă că nu se simțea aiurea după aceeași intimități, Julietta se relaxă, și începură să discute despre serviciu și apoi despre cum crescuse ea alături de un frate mai mare foarte protector.

Ea învârti lichidul auriu în cupa delicată de șampanie și abordă următoarea întrebare cu grijă.

- De când îl știi pe Wolfe?

Degetele lui se opriră.

- De vreun an.

Ea își înăbuși un geamăt în timp ce el îi masa tendonii încordate.

- Nu ți-am mulțumit niciodată că i-ai acordat o șansă. Cei mai mulți se uită la cum arată și au impresia că e inutil.

- Tu n-ai angaja niciodată pe cineva care să nu aibă talente incredibile. Mai ales pentru Purity. Mi-a spus un pic despre trecutul lui.

Sawyer răsă ușor.

- Da, ți-a spus că vine de la un salon de tatuaje, nu așa? Spune tuturor povestea asta. Wolfe nu vorbește despre trecutul său adevărat.

- A zis că ai avut grijă să nu ajungă la închisoare și el l-ai luat la tine. L-ai dat ocazia să se afirme.

El ridică privirea, surprins.

- Nu-mi vine să cred. El nu povestește niciodată nimic.

Julietta zâmbi.

- Te admiră. Ascunde asta în spatele atitudinii de șmecheraș. Are un incredibil talent la afaceri pentru cineva așa tânăr. Nu e de mirare că l-ai adus cu tine în Italia.

Sawyer scutură din cap de parcă încă încerca să înțeleagă.

- Da, e un băiat deștept. A avut de suferit în sistemul de plasament și s-a străduit să se descurce singur pe străzi. L-am prins când încerca să mă buzunărească și am dat de ales. Închisoare sau practică la compania mea. În ochi îi apăru o scîlpire de durere. În primele luni, mi-a făcut arătea probleme, că am fost tentat să-l dau afară. Dar e ireal de deștept. Are memorie fotografică și știe cum să discute cu oamenii odată ce trece peste prima impresie. De fiecare dată când i-am dat ceva de făcut a terminat treaba înainte angajaților mei plătiți. Sawyer ridică dintr-un umăr. Așa că i-am dat tot mai multe de făcut, i-am plătit un salariu și am așteptat să tragă. Încă nu a făcut-o.

- Ți la el.

El tresări și își trase mîna de pe piciorul ei. Pielea ei se zădărnici la fel de repede ca tonul lui.

- Asta n-are nimic de-a face cu sentimentele. Am decis să-l aduc cu mine ca să îi testez talentele. A ascultat cursul ăla Rosetta Stone de limbi străine și a învățat italiană în timp-record. Dar, dacă dă greș, o să-l pun pe liber. Julietta îl studie pe bărbatul din fața ei.

Straniu, era în stare să ofere atât de multe în dormitor, dar relațiile normale păreau imposibil de acceptat pentru el. Sawyer mințea.

În mod evident, ținea la Wolfe mai mult decât era pregătit să admită. Probabil nu știa cum să se poarte cu un adolescent cu probleme, iar Julietta bănuia că ei aveau un trecut asemănător.

Dar acum nu era momentul să insiste.

- Am înțeles. La urma urmei, afacerile sunt afaceri.

Privirea lui se încălzi, și fantomele se retraseră. Ea trase aer în piept în timp ce căldura deja familiară se înalță. Sawyer îi cuprinse gleznele cu degetele și o trase mai aproape.

- Exact. Cred că a venit vremea să revenim la negocierile noastre.

Julietta ignoră sentimentul de bucurie și îl pune pe seama hormonilor sexuali.

- Credeam că am încheiat deja afacerile. Trei organe câștigă categoric pariul.

El îi oferă un zâmbet lacom.

- Atunci, consideră-mă genul care vrea să obțină nu mai mult.

Își acoperă corpul cu al ei. Julietta nu știuse că putea să fie atât de plăcut să pierzi.

capitolul 10

Sawyer se plimba prin holul neterminat de la Pontu cu echipa lui. Urletul mașinilor de găurit și al altor unelte electrice umplea aerul, iar mirosul de lemn, ulei și vopsea îi invadea nările. Clădirea goală a popularului Le Meridien era abandonată de ani buni; o piesă arhitecturală singularică ce creă un dor în inima orașului. După ani în șir în care se străduise să cumpere clădirea, el reușise în cele din urmă. Făcuse primul pas în a-și lăsa amprenta asupra lumii și a obține o bucată de imortalitate. Era tot ce putea spera.

Structura avea farmecul lumii vechi de care el avea nevoie ca să-și lase amprenta aici. Calul înaripat din marmură din față conferea clădirii elegante cu fațadă sfărâmată albă printre restul clădirilor roșietice un caracter distinctiv. Restaurantul plin și holul aveau să fie înlocuite de un sistem modernizat de entertainment și urma să fie instalată cea mai nouă tehnologie. Camerele trebuiau renovate, iar echipa de designeri stabila ce mobilă și ce structuri să fie păstrate și ce să fie dat la o parte.

Se simți foarte mândru în timp ce își conducea echipa prin camerele care căpătau contur. Discutau în timp ce Wolfe lua notițe și Sawyer le expunea viziunea lui, indicând unde avea să fie locul fiecăruia. Când ajunse

în zona patiseriei La Dolce Famiglia, el se opri să-și îndrepte atenția spre Julietta. Ea plânsese pentru el.

Amintirea lacrimilor ei îi tulbură concentrarea. În afară de câteva vagi amintiri cu îmbrățișări ale stărilor lui, el nu avea amintiri blânde de care să se atingea. Atingerea însemna, de regulă, pedepse sau ceva ce trebuia evitat cu orice preț. Învătasese brutal de devreme că lacrimile erau inutile și considerate o slăbiciune. De câte ori nu fusese bătut la sânge, infometat, umilit sau pedepsit în diferite moduri și nici o persoană nu se uitase de două ori la el! Chiar și copiii care erau în plătiment cu el erau prea ocupați să aibă grijă de ei înșiși, și orice formă de bunătate față de el era pedepsită sever.

Sawyer nu îi invinuia. El ar fi făcut același lucru. Dar, în momentul în care văzuse lacrimile Juliettei, în el se născuse un vid straniu care amenința să îl sugrume. Ei chiar îi păsase. Îi sărutase cicatricile. Strigase la el pentru că sugerase că ea ar vrea să plece. Îi arătase tot ce era blând și bun, și el nu știa ce să facă cu asta.

Știrea nesfârșită de femei de dinaintea ei se estompase într-o înșiruire de chipuri fără nume care nu păreau interesate de cicatricile lui decât ca să se asigure că aveau să aibă parte de orgasme. Nu avusese niciodată o iubită care să-l sărute cu atâta tandrețe, ca să nu mai vorbească despre lacrimile vărsate pentru ceva ce ea nu știa sau înțelegea. Inima i se strânse de atâtea emoții, că el nu reuși să proceseze toată avalanșa. Sawyer refuza să își analizeze slăbiciunea. Era mult mai bine să se concentreze pe furia ei înțepătoare și pe insulte decât pe un asemenea dar intim. Risca să nu-și revină niciodată.

Trecuse o săptămână întreagă, și el fusese copleșit de muncă în fiecare seară. Când ajungea în sfârșit în pat, somnul îl ocolea. Doar imaginea corpului ei gol și imed se ridica în spatele pleoapelor lui închise, până când somnul devenea imposibil. El tânjea după încă o noapte, dar decisese să aștepte. O altă noapte petrecută

În compania ei ar putea să îl tulbure prea tare, iar el avea nevoie să se poată controla ca să îi ofere plăcerea pe care greu de controlat. Când fusese ultima oară când se lăsa se cucerit de o femeie?

Se întrebă cum decurgea ziua ei, ce mânca la prânz sau la ce se uita la televizor înainte de culcare.

Niciodată.

Răspunsul era simplu. Trebuia să se retragă un pic și abia apoi să mai petreacă încă o noapte cu ea, după ce reușea să se controleze. Și când te gândești că se îngrijorase că ea s-ar putea atașa prea tare...

Sawyer își drese glasul.

- Julietta, după cum am discutat, pregătim La Dolce Famiglia să preia spațiul acesta principal pentru pietoni. Va trebui să-ți alegi cu grijă echipa pentru asta, căci noi vom avea echipamentul principal pe etaj.

Ea aprobă din cap și studie magazinul gol. Costumul ei negru sever era favoritul lui. Era cel mai conservator, cu fusta strâmtă și jacheta la două rânduri care îi acoperea cele două cele mai delicioase atuuri. Cu părul strâns în coc și cu cămașa albă, ea îl făcea să vrea să o smulgă din atitudinea asta cuviincioasă.

Întotdeauna fusese atras de fantezia cu biblioteca nebunatică. Poate că avea să o convingă să păstreze costumul pe ea. Să îi tragă fusta sus până la coapse, să o întindă cu spatele pe birou și să-i rupă chiloții. I-ar testa controlul poruncindu-i să nu scoată nici un sunet și apoi ar face cu limba și cu dinții tot posibilul ca să îi smulgă țipete.

Mădularul i se umflă, și el își alungă iute gândurile. Dacă Tanya credea că ea era cea care-l excita, putea paria că s-ar trezi cu o vizită nocturnă de la ea. Talentele ei de designer erau impecabile, dar ea îi amintea de un prădător feminin. Sawyer se înfioră la gândul ăsta.

Julietta se răsuci pe călcăie.

- Pot face treaba asta să funcționeze. Deși ar fi preferat spațiul despre care am discutat.

Buzele lui zvâcniră. La naiba, ea era îndrăzneată. El se gândise că ea avea să pregătească seara lor erotică nu existase vreodată. În schimb, ea trecuse la afaceri fără vreo problemă. Fără priviri înflăcărâte peste masa de conferințe. Îl trata cu detașarea unui partener de afaceri, ceea ce îl înnebuneca și mai tare.

- Da, îmi amintesc discuția. Dar fiind că ți-am demonstrat foarte clar de ce asta nu este o posibilitate, sunt surprins că ai amintit despre ea.

- Hmm, se pare că am uitat, zise ea cu voce neutră. Poate ar fi trebuit să fie o conversație mai memorabilă.

El aproape că se înecă la auzul răspunsului impertinent. Wolfe îi aruncă o privire stranie, apoi se întoarse la notițele lui. Ea avea și un simț al umorului bine dezvoltat. O, avea să plătească pentru remarcă asta. Doar practica lui îndelungată în a-și ascunde emoțiile îi permițea să își controleze erecția în creștere.

- Ai, probabil, dreptate, zise el și o țintui cu privirea. O să mă asigur că sunt mai clar pe viitor.

Zâmbetul ei încântat îl zăpăci complet.

- Bine. Practica duce la perfecțiune, ciripi ea. Acum, hai să verificăm bucătăria! Vreau să mă asigur că aranjamentul e așa cum am stabilit.

Tocurile ei bocăniră în fața lui ca un cântec de sirenă. Posteriorul ei care se legăna elegant îl atrăgea să o urmeze, și Sawyer își dădu seama că Julietta Conte înflorise și ajunsese la puterea ei deplină.

Dumnezeu să-l ajute!

Vizitara șantierul, analizarea planuri și terminarea abia după-amiază târziu. El avu grijă să îi conducă mai întâi pe ceilalți membri din echipă la ușă. Oare ea avea să îi urmeze exemplul și să facă astfel încât să rămână singurii? Într-adevăr, Sawyer o zări cum rămăsese în urmă cu Wolfe. Era oare la fel de disperată să îl atingă?

Ca un adolescent în care tropoteau armonii, el avea să o atingă peste tot; săptămâna întreagă de celibat îl seacă un loc unde să o poată dezbrăca fără să le ofere senzații tari muncitorilor.

Merse în spatele lor și surprinse un zâmbet ușor pe buzele lui Wolfe. Straniu, îl văzuse pe Wolfe interacționând cu femeii și rareori detectase un interes special. Ceva la Julietta îi permitea băiatului să se relaxeze, ceea ce era un miracol.

- Mulțumesc pentru intervenția de astăzi, îi spunea ea pe tonul practic ce o caracteriza. Sper să apuci să te odihnești un pic.

- N-am nevoie de prea multă odihnă, Wolfe ridică din umeri. Îmi place să lucrez.

- Cunoșc sentimentul. Ea ezită, apoi se foi. Măcar plăcea să vii la cină duminică. La casa mamei mele.

Sawyer se retrase surprins. Wolfe avu aceeași reacție.

- Mmm... Mulțumesc, dar sunt ocupat.

- Cu ce?

El făcu o pauză și își plecă ușor capul.

- Lucrez.

Ochii câprui priviră țintă spre Sawyer.

- Sunt sigură că șeful tău îți va da liber duminică după-amiază.

- Nu dacă nu sunt și eu invitat.

Ea își tuguie buzele, enervată.

- Lam invitat doar pe Wolfe.

Sawyer ridică din umeri.

- Noi doi venim la pachet. Nu renunț la paste de casă în timp ce el se îndoapă, zise Sawyer și îl arătă cu degetul. În afară de asta, el nu apreciază o mâncare bine gătită. Mănâncă numai prostii.

Wolfe se uită urât.

- Nu-i adevărat. Dacă ai cumpăra mâncare adevărată în loc să mănânci la birou în fiecare seară, poate că aș găti.

- Du, și faci și curat?

- Dar nu ești de la Serviciul de Curățenie, nu? Data viitoare vezi cum arunci la coș, că hârtiile de la Big Mac arată pe jos.

Julietta ierți. Sawyer se uită urât și încercă să schimbe subiectul.

- Las-o baltă, hai să continuăm!

- Ai fost la McDonalds? șopti Julietta. E dezgustător.

O, frate să fie! Avea să-l strângă de gât pe Wolfe.

- OK, voiam un hamburger. Să-mi amintească de casă.

El se strădui să nu rădă la oroarea ei evidentă.

- Ai fi putut să mănânci un hamburger adevărat la Roberto's. El ar fi fost bucuros să-ți prepare unul.

Cum naiba să descrie el nevoia de a mânca sosul acela îngrozitor și cantitatea uriașă de sare după care sepea uneori?

Sawyer își aminti când gustase prima dată unul - o jumătate dintr-unul lăsat pe un coș de gunoi. Nu mânca-se niciodată ceva mai bun în viața lui și, de fiecare dată când își cumpăra câte unul, își amintea cât de departe ajunsese. Desigur, nu ar împărtăși povestea asta nimănui. Și de ce se făcea dintr-odată mic? Se îndreptă de spate.

- Nu este același lucru. Sunt și eu invitat la mama Conte?

- Bine.

- Hmm. Eu n-o să vin, Julietta. Dar mulțumesc de invitație.

Sawyer privi fascinat cum ea își încrucișă brațele peste piept și îl aruncă o privire tăioasă.

- Ba vii. La prânz. Nu trebuie să aduci nimic.

În ochii băiatului apăru o expresie de panică.

- Am... aăă... planuri. Nu pot să vin.

Ea nu cedă.

- Te invit la masă cu familia mea, Wolfe. Mamei mele îi place să gătească pentru musafiri și asta o să-i faci plăcere.

Sawyer simți o înepătură de compasiune. Wolfe rareori socializa în afara ședințelor de lucru. De fiecare dată sau la oricare altă activitate socială, el refuza.

Wolfe își înalță capul și își împinse hârbița înainte.

- Nu mă înțeleg bine cu mamele. Nu le place de mine.

Ea zâmbi, se întinse și-l apucă de mână. Wolfe nu măcar nu tresări.

- Nu o cunoști pe mama mea. O să te adore. Te rugă să vii - o favoare pentru mine. Mama s-a simțit cam singură fără copiii ei acasă, și tu o vei face fericită.

O, era bună. Cine putea să refuze o invitație venită din inimă? Îl privi pe Wolfe cum se descompunea bucurii cu bucată în fața lui.

- Bine. O să vin.

- Grazie.

Wolfe se retrase.

- Trebuie să plec. Ne vedem acasă.

Își iute fără un alt cuvânt și îi lăsă în sfârșit singuri. Zâmbetul dispăru. Regina lui de gheață reveni, gata de joacă.

- Văd că ești un tiran și în afara dormitorului.

El se uită spre echipa de muncitori și decise că venise momentul să-i arate cine era șeful.

- Ciudat, se pare că tu ai intrat absolut perfect în același rol. Bietul Wolfe nici n-a știut ce l-a lovit. Acum, vino cu mine!

El se întoarse și se îndreptă spre camera din spate. Materiale brute de construcție ocupau mare parte din spațiu, dar el zări o masă rezistentă din lemn într-un colț, care putea să îi servească scopurilor.

Ea veni după el, prinsă de discuția în contradicție.

- Are nevoie să fie inclus în ceva mai de amploare. Îi face rău să fie izolat.

- Wolfe a învățat destul de devreme că nu poate avea încredere decât în el. Va dura până se va da pe brânci. Ai grijă aici.

Ea sări peste un cablu și ocoli un fierăstrău electric. O mâncare bună la masă alături de alți oameni în care are încredere contează. Să te duci la McDonald's nu servește nici unui scop.

El scânci, o apucă de mână și o conduse prin ușa deschisă.

- Am făcut o greșală, OK? Asta e un motiv suficient să mă ții departe de mâncarea mamei Conte?

- Am crezut că am fost de acord că nu vei mai veni dintr-o dată la masă.

- M-am răzgândit. Mai ales acum, că Wolfe o să meargă. Vino încoace!

Încăperea era întunecată. El o conduse mai adânc în acel spațiu, până când ea ajunsese lipită cu spatele de o masă plină cu rumeguș și cu bucăți de lemn.

- El se folosește de felul cum arată ca să țină oamenii la distanță. Mama își va da imediat seama de asta, și poate că el o să înțeleagă că nu toată lumea îl judecă. Unde suntem?

- Sau o să faci o criză din cauza amintirilor urâte cu propria familie la cină și va aluneca înapoi. Încerc să nu pun prea mare presiune pe el. Luă o cârpă și șterse masa. Așază-te aici pentru o clipă.

- Să înlocuiești o amintire rea cu una bună e modalitatea cea mai potrivită de a te vindeca. Crede-mă, că știu. De ce stau pe o masă de construcție, Sawyer?

Anticipația îl săgetă.

- Pentru că vreau să te aduc la orgasm.

El privi cum emoțiile îi se reflectau pe chip. Șoc.

Fascinație. Teamă.

Și dorință.

El păși între picioarele ei și îi ridică ușor fusta. Ea nu se opuse, mintea ei încercând în mod evident să pregătească un șir întreg de argumente raționale pentru care asta nu era o idee bună. El profită de pauza ei, îi desfăcu picioarele și o împinse pe spate.

Ea se apucă cu mâinile de umerii lui. La baza gâtului pulsul îi bătea sălbatic, și parfumul ei îi invadea nărilor. Nucă de cocos și vanilie, cafea bogată. El își lasă capul aer în piept și încercă să-l dea la o parte.

- Ai înnebunit? șopti ea. Nu poți să apui așa ceva. Echipa de construcție e aici. Asta e o clădire publică. Dacă nu mă excită.

El mârâi și îi mușcă partea moale din spatele urechii. Corpul ei se cutremură.

- Nu-mi place nici mie expunerea în public. De fapt, ideea ca un alt bărbat să te vadă goală mă face să vreau să-l bat mâr.

Degetele ei se agățară de sacoul lui și picioarele îi tremurară. Doamne, îi plăcea să îi demonstreze că mintea. Ei îi plăceau fiorii de încântare pe care îi simțea când se spunea ce să facă, iar un strop de pericol făcea lucrurile și mai palpitate.

- Ți-am oferit timp să fii drăguță, și nu ai făcut decât să mă torturezi toată săptămâna.

Din gâtul ei se auzi un geamăt profund.

- Nu am făcut așa ceva. Nici măcar nu am amintit despre noaptea noastră împreună.

- Exact. El își trecu mâna peste fusta ei și simți pielea caldă, fără ciorapi care să-i blocheze calea.

Degetele lui traseră marginea chiloților ei de mătase și el își dădu seama că ea era deja udă. Frigidă? Femea asta era mai fierbinte ca Hades.

- Te-ai îmbrăcat așa pentru mine? Ai sperat că îmi vei pierde, în sfârșit răbdarea, și voi face ce am visat toată săptămâna la masa de ședință.

Revolta ei nu făcu decât să-i aducă o erecție completă.

- Sigur că nu. Respirația ei devenise sacadată în timp ce el își trecea degetul mare peste mătasea chiloților.

- Așteptam ca tu să pomenesci despre asta. Refuz să fiu una dintre acele femei. Să mă agăț neajutorată de un bărbat.

Informația că ea era la fel de tulburată ca el îl mai calma. Se gândise că avea să ajute să îi ofere timp și în brațele lui și să o sărute până amețea chiar de a doua zi. Era vina lui. Intenționa să remedieze asta acum.

- Scumpo, nu ai fi niciodată neajutorată. Abia dacă mai rezistam să nu te iau în brațe, dar voiam să-ți ofer timp.

Ea se arctui spre el pentru mai mult.

- A fost foarte politicos din partea ta.

- Timpul s-a terminat.

El îi captură gura, așa cum visase să o facă. Îi re-ventilă buzele, dezmierdând lung și adânc cu limba, inhalându-i aroma ca un alcoolic decăzut în patima băuturii. Își apăsă palma peste centrul ei și frecă, și ea își mișcă picioarele în jurul șoldurilor lui și se ținu bine de el. Ea linse foc, dorință și pasiune, și corpul lui se tremuri cu o grabă care îi încetșă mintea și îl îndemnă să ia, să ia și să ia...

- Hei, șefu'!

Degetele lui se opriră la câțiva milimetri de canalul ei umed.

Își smulse gura de pe a ei și se strădui să își adune răsuflarea. Julietta se încordă, cu ochii mari și îngrijorați și buzele umflate de la sărut.

- Da?

- Am terminat treaba pe azi. Mai ai nevoie de ceva?

El se rugă ca vocea să îi sune fermă.

- Nu, e totul în regulă. Ne vedem mâine.

Sunetul de echipament târât și mormăiturile bărbatului ajunseră până la ei.

Încet, el își scoase mâna de sub fusta ei și i-o trase ușor în jos. Îi netezi cele câteva șuvițe care i se desprinseseră din coafură și depuse un sărut delicat pe buzele ei rozalii.

- Mai vrei să ne vedem la hotel?

- Da.

El simți un val de ușurare. Nu voia să-i reamintească faptul că îi datora încă o noapte. Faptul că ea își recu-prefios și dulce. Sawyer o ajută să se dea jos de pe masă, o luă de mână și o conduse afară. Înainte să-i dea drumul, el se aplecă și li șopti la ureche:

- Nu ai cum să fii neajutorată sau să te agăți de mine, dar vei implora. Îți promit!

Îi roșii lobul urechii, rânji și plecă. Înjurătura care se auzi în urma lui în aerul înserării era înfocată, dar meritase.

- Julietta? Te simți bine?

Ea se opri din tăiat roșii și se uită la mama ei. Pe frunte avea o cută bănuitoare și privirea ei pătrundea dincolo de suprafață.

Doamne, era oare posibil ca mama să știe că făcea sex? Julietta lăsă cuțitul și își aranjă puloverul, sperând că nu se vedeau vânătăi sau urme de mușcături. A doua ei întâlnire cu Sawyer noaptea trecută continuase să alunge toate imaginile despre normalitate. El îi forțase toate limitele pe care ea le ridicase și se bucurase să îi demonstreze că greșea cu privire la ce credea despre ea. Cătușă. Sex în duș. Și acum, și jucării sexuale. Ea își înfrână un fior când se gândi la toate felurile delicioase în care putea fi folosit un vibrator. Curând, ajungea la orgasme cu două cifre. Cine ar fi crezut?

Ea înghiți și se concentră din nou pe tăiatul roșiiilor.

- Sigur. De ce întrebi?

- Pielea ta arată diferit. Și fredonai.

Ea se simți cuprinsă de groază. Ea nu cânta și nici nu fredona.

Asta începea să devină rău.

- Aăă, nu, am fost la spa zilele trecute. Mi-am făcut tratament cosmetic și masaj. Mă simt mai bine.

- Hmm.

Roșii se rostogoli pe fundul de tocat și ea o prinse. Care sexul chiar făcea o femeie să strălucească? Sigur, ea fusese blocată ani întregi și poate că trupul ei avea nevoie să recupereze înainte să se calmeze din nou. Avea sens. Venise vremea să schimbe subiectul.

- Ai mai vorbit cu Michael sau cu Carina în ultima vreme?

Mama ei se întoarse spre plită. Mirosul de usturoi, arăpi și arădive umplea aerul.

- Da, vor să vină în vizită.

- Toți?

- Si. Vor veni cu copiii. Sar putea ca Alexa și Nick să vină și ei.

Julietta râmă cu fericire pură. Mama ei părea bucurată și nerăbdătoare - spera că vizita avea să se concretizeze. Își imagină cum ar fi să fie toți laolaltă, cu nepoții și frați alături.

Ca în vremurile de odinioară, dar mai bine.

- O, mamă, asta ar fi minunat!

Se auzi o bătăie la ușă. Mama ei se șterse pe mâini cu arșul și o trimise să deschidă.

- Nu-i lăsa să aștepte, Julietta. Deschide ușa!

Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul în spatele unui buchet vesel de flori.

Ochii lui Sawyer se întunecară de amintiri erotice, iar ea avu nevoie de tot controlul ca să nu se îmbujoreze. Wellie părea agitat, o siluetă subțirică sub cămașa lui albastră și jacheta de piele. Se încordă în pantofii de piele cu un pic de toc, iar inima ei se frânse când își dădu seama că el se îmbrăcuse chiar un pic prea conservator pentru ocazie. Îi invită înăuntru și spre bucătăria caldă.

- Mamă, el este Wolfe, asistentul lui Sawyer. A fost de mare ajutor la încheierea afacerii.

Mama Conte îi dădu lui Wolfe un sărut zgomet, se bucură de flori și se apropie de Wolfe. El stătea îngrozit dinaintea ei, așteptând comentariile. Ceteții se legănau, iar tatuajul lui se vedea de sub gulerul conștient al cămășii, vărsându-și cerneala neagră peste gâtul lui. Mama ei se uită la el cu o privire cercetătoare, și un zâmbet de bun venit i se așternu pe față.

- Bine ai venit în casa mea, Wolfe! E o onoare că ai găsit timp în programul tău aglomerat să îi și de ună unei femei în vârstă.

Ea ignoră aura lui de „nu mă atinge” și se întinse, deponând încă un sărut pe obrazul lui. Apoi se întoarse și se duse înapoi la plită.

- Sper că ați venit amândoi cu poftă de mâncare.

Wolfe clipi și se uită la Julietta. După o clipă, expresia lui se relaxă și pe buze îi apărură un zâmbet. Felul lui sarcastic de a fi era doar un scut care ascundea un suflet blând, pe care el se temea să îl analizeze. Avea nevoie doar de un indemn ca să ajungă acolo. Ea îi zâmbi la rîndul ei și îl conduse în bucătăria confortabilă.

Apărură castroane mari cu ravioli, cu sos și cu pâine proaspătă, sticle de vin roșu și alb. Julietta îi îndemnă să ia loc la masa de pin frumos sculptată, și ei intrară într-un ritm confortabil de mâncat și povestit.

- Mai spuneți-mi despre afacere, le ceru mama Conte și se așeză, savurându-și încet, cu precizia și încântarea obișnuite, mâncarea din farfurie. Înțeleg că La Dolce Famiglia va fi exclusivă în hotelurile Purity. Când are loc deschiderea?

- În sex luni, zise Julietta.

Se lăsă tăcerea. Toți trei se uitau la ea de parcă i-ar fi trecut coarne, și dintr-odată ea își dădu seama de ceea ce spusese. Doamne, ce scăpare freudiană de porții epice.

- Scusi!

Mama Conte miși ochii spre ea de parcă n-ar fi auzit bine.

Sawyer strânse din buze, dar ochii lui de ambră sclipeau de încântare.

- Am zis șase luni, mamă.

- O, foarte ambițios.

- Da, e o afacere ambițioasă. Sawyer sorbi din vin și trecu degetul mare peste marginea paharului. Dar trecută efortul.

Ea simți cum i se strânge stomacul. Avea aceeași expresie pe față ca atunci când intenționa să o tachineze ca să ajungă la orgasm. Acel deget mare talentat făcuse lucruri desfrânate cu clitorisul, cu sfârcurile și cu gura ei, lucruri care ar fi trebuit să fie ilegale. Slavă Domnului că nu erau. Simți cum pielea i se încinge și începe să o mănânce. Își încrucișă picioarele ca să mai ușureze durerea.

- Sawyer are un fel de a obține ce dorește, zise ea. Nu acceptă refuzurile când are o anumită viziune în minte.

- Tatăl tău era așa, zise mama Conte cu un zâmbet ușor pe buze. El era convins că vom avea succes cu patiseria, deși am început de jos. Când se concentra asupra unui țel, putea să dărâme toate obstacolele din calea lui. Julietta oftă.

- Încă îmi aduc aminte cât eram de fascinată de bucătăria asta. Ședeam pe scaunul ăla și mă uitam la mama cum amesteca și frământa aluat cu orele, sperând că aveam să pot gusta din toate.

Era mereu acoperită de pudră albă. Când tata mergea la vreo întâlnire în costum, se plângea mereu că toată lumea știa că venea după norul de praf alb pe care-l aducea cu el.

Sawyer rânji.

- Făcea și el prăjituri?

Mama Conte încuviință din cap.

- Noi toți ajutam în bucătărie. Copiii mei au învățat din vreme, dar nici unul nu a avut pasiunea pentru un copt necesară pentru a deveni maestru patiser.

Pentru Venezia era un chin, ea fiind mai interesată de haine, pantofi cu toc și machiaj. Michael o făcea din responsabilitate. Carina era prea tânără la momentul masă la ea cu mândrie. Julietta avea mare talent, dar ea era mai degrabă ca tatăl ei. Erau foarte apropiați, dar ea părea să-i placă latura de business a La Dolce Famiglia și ei mai mult decât crearea de prăjituri și foitaje.

Julietta mănâcă ultimul ravioli și se șterse la gură.

- Tata a început să mă ia să lucrez cu el când a cumpărat sediul principal al companiei. Întotdeauna s-a luptat cu Michael. Obişnuia să-mi spună că eu eram ultima lui speranță și că trebuia să fiu cea rațională din familie.

- Ai început să lucrezi după colegiu? Întrebă Sawyer. Ea scutură din cap.

- O, nu a fost timp de colegiu. Am terminat liceul și m-am dus direct la muncă. Tata mi-a arătat tot ce trebuia să știu ca să conduc o afacere de succes. La vremea aceea, ne extindeam și avea nevoie de cineva în care să aibă încredere.

- Ai vrut vreodată să faci altceva?

Julietta își întoarse capul la auzul vocii lui Wolfe.

Băiatul își terminase ravioli și îi pusese întrebarea cu o curiozitate care o nedumerea. Ea clipi, gândindu-se la întrebare. Oare chiar voise? Nu, nu avusese niciodată opțiunea de a face altceva. Câți oameni cunoștea care se vâlcăreau și gemeau că părinții lor le alegeau viitorul? Sigur, ea uneori își dorea să fi avut o adolescență mai lipsită de griji - cu petreceri de colegiu și băute seara târziu.

Când își amintea de anii adolescenței, cei mai mulți dintre ei fuseseră ocupați cu învățatul despre cum să se descurce în lumea businessului. Să se asigure că se prezenta încrezătoare și îmbrăcată corespunzător și că onora numele familiei.

În loc să meargă la întâlniri, ea studia tabele cu cifre, pentru că tatăl ei conta pe ea. Nu exista loc de creație sau posibilitatea de a-l dezamăgi pe tatăl ei. Michael

și Venezia deja îi frânseseră inima pentru că refuzasese să lucreze la La Dolce Famiglia. Ea știuse dintotdeauna că ei avea să îi revină sarcina de a prelua totul și de a face mândru. O alegere?

Nu, nu fusese o alegere. Dar ea refuza să nu respecte memoria tatălui ei vâlcărindu-se despre ceva ce nu avusese niciodată. Șansele și educația ei fuseseră un dar de la Sawyer și Wolfe nu avuseseră niciodată parte.

La masă se lăsă tăcerea, și ea își dădu seama că mama ei și Sawyer așteptau răspunsul ei. Zărise oare o urmă de regret în ochii mamei ei sau era doar un truc al luminii? Julietta își ridică bărbia cu mândrie și vorbi:

- Niciodată n-am fost mai fericită de decizia mea. Și nu am regrete.

Mama ei își dresse glasul și se ridică.

- O să servească acum *secondo corso*.

Wolfe își întoarse capul.

- Poftim? Mai e și altceva?

Mama Conte chicoti încântată.

- Americani prostuți. Pastele sunt întotdeauna doar primul fel. Mai sunt trei feluri.

Julietta îi făcu lui Sawyer cu ochiul și ajută la debarasare. Pe când fiecare farfurie era pusă pe masă, tensiunea ușură slăbi și băiatul se relaxă, iar Sawyer lăsă și mai mult garda jos.

Miel la cuptor, fraged și cu urmă de mentă, castroane cu andive înecate în ulei și usturoi și polenta cremoasă trecută din mână în mână. Mama Conte povesti din tinerețea ei și despre isprăvile copiilor ei.

- Sawyer, s-ar putea să ai ocazia să-l vezi curând pe Maximus. Are de gând să ne viziteze. Ah, cât de îndrăgostite erau Carina și Julietta de el!

Julietta pufni.

- Doar un pic. Carina a fost înnebunită ani buni după el. Erau meniți să fie împreună.

Sawyer își întoarse atenția spre ea.

- Chiar așa? rosti el târânat. Se pare că bătrânul Max era ditamai cuceritorul.

Ea primi provocarea.

- O, nici tu nu pari prea departe. Am auzit că Sawyer ia făcut curte Carinei în Las Vegas, mamă. Poate a câștigat și un duel de modă veche pentru biata ta fiică.

Mama Conte își ridică interesată privirea din farfurie.

- Da, cred că Max a amintit de asta înainte de nuntă. Ceva despre o ceartă.

- Ai pierdut? îl întrebă ea pe Sawyer.

Acesta ridică din umeri, și Julietta afișă o expresie ironică de compasiune.

Gândul că Sawyer tânjise odinioară după sora ei și se luptase pentru ea cu Max o durea mai mult decât se așteptase. Acum, că cele două nopți ale lor trecuseră, ei nu mai discutaseră despre o altă întâlnire.

Poate că lucrurile se terminaseră între ei. Nu era ca și cum ar fi avut o relație adevărată. Cel puțin, nu genul pe care el probabil ar fi vrut-o cu Carina.

- Păcat! Desi sunt sigură că ai găsit un premiu decent de consolare.

Furculița lui zornăi pe farfurie. Ea își ridică privirea. Ochii lui sclipeau și dogoreau de iritație masculină. Inima ei se strânse în timp ce ea se străduia să rămână neafectată de tensiunea sexuală care o atrăgea spre el ca un magnet. Partea desfrânată a ei își imagină cum se târâște peste masă, se așază în poala lui și îl călărește zdravăn.

Mama Conte o muștră:

- Julietta, ce te-a apucat? A fost foarte urât ce i-ai spus oaspetelui nostru.

Ea se foi la auzul dojenii. Bărbatul acesta o făcea să-și iasă din fire într-un fel care era cu totul nou pentru ea.

- Îmi pare rău, bombăni ea.

- Accept scuzele, zise el și o țintui cu privirea lui nemiloasă, adăugând cu voce blândă: Dar lasă-mă să spun

un lucru. Eu nu mă mulțumesc cu premii de consolare, Julietta. E clar?

Înteleșul ascuns din cuvintele lui o consolă și o excită în același timp. Căldura o invadează, și o simți în obraji, poate că își lăsă capul în jos și se concentrează la mâncare. Poate că fusese o idee proastă. Ea voise doar să-l invite pe Wolfe la o masă în familie, dar acum sentimentele ei complicate legate de Sawyer provocau o tensiune pe care chiar și mama ei părea să o observe, privirea ei ascuțită trecând de la unul la celălalt de parcă ar fi vrut să priceagă ce se întâmpla.

Julietta se ridică și debarasă masa, făcându-și de lucru cu farfuriile și punând resturile de mâncare în cutii. Mama ei sporovăia cu Sawyer și cu Wolfe, în timp ce ea făcea espresso și scotea o varietate de fructe, brânză, smochine și tarte cu mere.

Ce naiba se întâmpla cu ea? Oare chiar voia o relație cu Sawyer Wells? Ideea i se părea imposibilă, dar corpul ei târâea după el în mod regulat. Ea nu se gândise niciodată că ar putea fi genul de femeie care să se simtă bine într-o relație strict sexuală, dar, pe de altă parte, nu ar fi vrut niciodată un bărbat care să o aducă la orgasm. Și, chiar dacă ar fi fost interesată, Sawyer îi comunicase în mod clar dorința lui de a evita relațiile pe termen lung. Julietta refuză să-și permită să devină una dintre acele femei slabe de înger care cerșeau afecțiune. Avea prea multă mândrie pentru asta.

Să devină dependentă de el putea să fie dezastruos. Dar ea era sigură că avea să reziste ani în șir doar cu acele orgasme.

Julietta turnă espresso și puse ceștile pe masă, apoi întinse o smochină.

- Ar trebui să plecăm curând, mamă. Avem o săptămână lungă înaintea noastră.

- Desigur. Pot să vorbesc cu tine o clipă, Wolfe?

Băiatul păru surprins.

- Da, desigur.

- Singur, te rog. Julietta, Sawyer, vrei să aşteptaj în camera de zi?

Julietta făcu o pauză. Dar ea avea încredere în mama ei, și, dacă ea avea ceva să-i spună lui Wolfe, atunci era important. Încuviință din cap.

- Desigur.

- Grazie.

Ea îl conduse pe Sawyer în camera de zi. Covorul zălorat, țesut de mână, de pe podeaua din lemn de pin se potrivea foarte bine cu culorile confortabile, în nuanțele pământului, ale canapelei, fotoliilor și taburetelor. Ferestrele erau acoperite cu perdele delicate din dantelă și pe masa de cafea se înghesuiau gheme de lână de țesătură, un proiect de tricotaaj al mamei ei. Focul trosnea și încălzea încăperea. Ea își strânse brațele în jurul corpului și se plimbă, prea neliniștită ca să stea jos.

- Nu te îngrijora, mama nu l-ar face niciodată să se simtă nelalocul lui, îți promit!

- Nu sunt îngrijorat pentru Wolfe.

Căldura corpului său o învăluia din spate și o trase spre el. Mirosul delicios de mosc și condimente o înconjură. Julietta merse mai repede ca să obțină mai mult spațiu.

- Sunt îngrijorat de ce se petrece în mintea ta.

Ea se concentră să aranjeze diferite mărunțișuri și fotografii pe un cufăr vechi astfel încât să se alinieze perfect.

- Nimic despre care ar trebui să discutăm în clipa asta.

- Nu sunt de acord. Având în vedere că mădularul meu s-a aflat în tine cu mai puțin de douăsprezece ore în urmă, cred că merit să știu la ce te gândești.

Ea se opri și se răsuci brusc spre el. El se mișcă asemenea unui prădător silențios, și corpul ei se înmuie brusc.

Ar fi plătit să poată pretinde acum că era frigidă.

Statutul ei de regină de gheață era în mod oficial răsturnat de șuvoiul constant de hormoni care o excitau.

Asta o enerva ca naiba. Ea se agăță de enervarea asta și încercă să și ignore hormonii.

- Nu mai spune lucruri din astea, șuieră Julietta. Suntem în casa mamei mele.

- Care nu are cum să ne audă în clipa asta. Încerci să analizezi ce se întâmplă între noi, am dreptate?

Ea ura cât de intuitiv era el. De ce trebuia să arate tot vreme atururile, iar cămașa bej îi accentua sclipirea aurie a ochilor. Părul lui era perfect ciufulit pentru aspectul acela de proaspăt trezit și mirosea a săpun și a duș. Degetele ei se curbară, în semn de împotrivire. Ea râdea să îl tragă spre ea și să îi simtă gura aceea delicioasă mișcându-se peste a ei. Să îi simtă gustul până când se îmbăta de el. În schimb, ea avea nevoie să poarte o conversație logică despre cum nu avea să se mai culce cu el.

- Nu cred că ar trebui să ne mai vedem.

- Nu sunt de acord.

Ea rămase cu gura căscată.

- Tocmai ți-am spus - chestia asta dintre noi trebuie să se încheie.

El strânse din buze.

- Iar eu spun că nu.

Frustrarea îi întinse nervii.

De ce nu putea el să plece, la fel ca majoritatea bărbaților care erau respinși?

- Ei bine, asta e. Contractul nostru verbal s-a încheiat. Tu ai câștigat. Trebuie să ne concentrăm asupra lui Parity și să ne pregătim. Hai să ne punem de acord că a fost o experiență minunată, să ne strângem mâinile și să ne vedem de drum!

El își înclină capul și răsă. Julietta se uită urât la el.

- O, ești bună. O experiență minunată? Să ne strângem mâinile?

El se mișcă atât de repede, că ea nu avu timp să riposteze. O trase spre el și îi devoră gura într-un sărut atât

de carnal și de scandalos, că degetele i se încornogău în crime și sfârcurile i se întăriră ca niște săgeți, iar ea genu neajutorată sub dezmierdările profunde ale limbii lui.

Sawyer își smulse gura de pe a ei și respiră cu grea.
- Cine crezi că sunt eu... unul dintre lacheii tăi? Chiar rînd că s-a terminat?

Pasiunea, lăcomia și dorința îi marcau trăsăturile fetei.

Julietta se uită la el fascinată de aceste emoții sălbatice.
- Eu tic că nu. Nu am de gând să pretind că îți strâng mîna cînd mai degrabă mi-aș împinge degetele între ciocarele tale ca să te fac să juiseri. Nu zămbesc politicos cînd mai degrabă te-aș săruta pînă leșini și te-aș obliga să te confrunți cu femeia care ești.

Ea îl împinse cu mîinile în piept, dar el nu se mișcă.
- Știu exact cine sunt, șopti ea furioasă. O femeie în toată firea, care ia propriile decizii bazate pe logică. Cîteva orgasme între noi nu sunt de ajuns să pun în pericol afacerea asta sau sănătatea mea mintală.

- Ghinion, reacționează el. Pentru că eu nu plec nicîieri și nu-mi place să joc după reguli. Vrei să dormi singură și castă în patul tău, foarte bine. Dar eu voi fi în fiecare zi lângă tine, amintindu-ți ce pot să îți ofer. Nu renunț la ceva doar pentru că e complicat și real, scumpo.

- O, da? Atunci, ce mai ești dispus să oferi, Sawyer? Ea se ridică pe vîrfuri și ajunse față în față cu el. Cînd vibratoarele, cătușele și legăturile de pe ochi se termină, ce mai ai de oferit? Ai spus deja că o relație pe termen lung iese din discuție. Așa că nu-mi veni cu porcăriile astea despre complicat și real. Scumpule.

El îi dădu drumul și făcu un pas în spate, șocat.
Julietta își duse mîinile la gură. Oare tocmai îl provoacă să facă din asta o relație adevărată? Asta era întotdeauna vîr ce își dorea?

Nu avu timp să analizeze chestiunea. Un sunet le întrerupse tăcerea zdrobitoare. Mama Conte stătea cu Wolfe în pragul ușii.

- Suntem gata acum.
Julietta se adună și afișă un zămbet larg.
- Foarte bine. O să-mi iau hainele și geanta, și putem merge.

Sawyer nu vorbi, dar îi urmă exemplul în timp ce se așchupau și își luau rămas-bun.

Ea o îmbrățișă strâns pe mama ei, luând putere de la brațele care o țineau, inspirând parfumul căminului părintesc.

- Ai grijă, fată dulce, zise mama Conte și o mîngăie pe obraz, cercerînd-o atent cu privirea, de parcă încerca să arle ce o tulbura.

- Te iubesc, mamă!
Wolfe se opri în fața mamei ei cu o expresie stranie pe chip. Cu mișcări încete, ezitante, el se întinse și o îmbrățișă stîngaci, înainte să se retragă jenat. Vorbi cu o demnitate mult peste anii lui.

- Vă mulțumesc din suflet că m-ați invitat în casa dumneavoastră, mama Conte. Vă mulțumesc... pentru tot.

Julietta își mușcă buzele, în timp ce un val de emoție amenința să o copleșească.

Mama ei zămbi și îl mîngăie pe băiat pe obraz.

- Cu drag. De acum, vii în fiecare duminică împreună cu Sawyer.

Wolfe încuviință din cap.

Julietta ieși poticnindu-se și le făcu scurt cu mîna lui Sawyer și lui Wolfe, înainte să își pornească mașina.

De parcă ar fi avut demoni pe urma ei, ea strînse volanul, imaginîndu-și motocicletă ei, și apăsă pe accelerație.

Refuză să analizeze haosul în care se transformase seara asta. A doua zi avea să se trezească mai puternică și mai pregătită să înfrunte ce o aștepta. Julietta porni

radioul pe un post local, dădu volumul mai tare și se îndreptă spre casă.

Sawyer ședea în întuneric și încerca să priceapă ce era în neregulă cu el.

Tot drumul spre casă nu scosese nici un cuvânt. Wolk părea să fie pe aceeași lungime de undă și se mulțumise să se uite tot drumul pe fereastră. Ceva se schimbaseră în seara asta, iar el nu știa sigur ce trebuia să facă.

În momentul în care Julietta încercase să-l îndepărteze, el o luase razna. Felul ei rece de a fi îl provocase și îi demonstrase că între ei exista o legătură și provocase astfel o panică profundă, pe care nu o mai trăise până atunci. Știa doar că nu era pregărit să renunțe la ea. Nu încă.

Sawyer se gândi că ea se speriasse. Din nefericire, el nu ajutase lucrurile comportându-se ca un primitiv, iar ea jucase cartea relației. Oare chiar voia ceva mai serios cu el? Sexul se amesteca deodată cu sentimentele?

Nu avea un reper. Nu își dorise niciodată o femeie mai mult de câteva nopți. Niciodată nu tânjise să pătrundă mai adânc, dincolo de nevoile fizice. Îi plăcea să fie în control și să ofere plăcere. Dar cu Julietta ceva era diferit, iar el nu știa ce să facă.

Se uită la tabloul de pe perete. Un cuplu îmbrățișat în pat. Picioarul bărbatului era băgat între picioarele ei desfăcute, spatele lui gol blocând o parte din priveliște. Umbrele întunecau camera și subliniau părți din anatomia ei.

Curbura șoldurilor. Vârful ascuțit al sfârcurilor. Revărsarea părului negru peste umeri. Fața femeii era dominată de o expresie de dorință pură în timp ce se uita la iubitul ei. Emoțiile dezbrăcate complet de alte semnificații în afară de poftă carnală și nevoie îl linișțeau pe Sawyer. Lui îi plăcuse întotdeauna arta erotică. Preț de o clipă, când se uită la tablou, fu transportat într-un

loc unde putea chiar să-și imagineze că atingea ceva real. Ceva ce rareori simțise așa cum trebuia.

Să o vadă pe Julietta cu mama ei îi consolase sufletele. Mesele lui constaseră din mâncare de restaurant, ceterenii sau mese luate la birou. Să împartă masa cu cineva însemna să formeze o relație de intimitate cu acele persoane, ceea ce îl fascinase întotdeauna.

Dar, desigur, nu avea să funcționeze niciodată. Să își aminti de seara în care o cunoscuse pe mama Conte.

Doamne, era așa tânăr și neexperimentat și plin de o curiozitate sălbatică și de ambiție, încât aproape că nu fusese în stare să se controleze. Se luptase sălbatic pentru a avea ocazia să facă practică la hotelul Plaza din New York, și șeful lui era cel mai mare ticălos de pe planetă. Îi amintea de bărbatul care îl luase în plasament – răutate pură deghizată în costume elegante și având la dispoziție bani care să-i asigure protecția.

Robin îl urăse pe Sawyer din prima clipă și îi făcuse zilele un iad, dând vina pe el când lucrurile nu funcționau și aragându-și meritele când totul mergea bine. Cu toate acestea, când avasese ocazia să-l însoțească la Milano pentru o afacere, el se simțise de parcă îi pusese Dumnezeu inima în cap. Se urcaseră într-un avion, învățase italiană și avea și un pașaport adevărat, ceea ce-l făcea să se simtă viu. Nu o fantomă a societății, ci un bărbat care avea anumite posibilități. Până în seara aceea.

Sawyer îi făcuse unui client impresie bună. Marea lui preșală fusese că îi oferise cartea de vizită, în speranța că ar putea lucra cu respectivul pe viitor. Robin nu păruse încântat de gândul că ucenicul lui ar putea să fie în față. Când ajunseseră amândoi la bar pentru a sărbători, Robin începuse să-l abuzeze verbal. În timp ce vocea acestuia devenea tot mai puternică, laolaltă cu furia, Sawyer își pierduse calmul și îi răspunsese. Și fusese dat afară.

Sawyer închise ochii în timp ce amintirea răsa adesea în sufletul lui.

Teroarea de a fi abandonat în Italia, fără nimic de vedea că toată lumea de la bar se uita la el și scutura din cap cu milă. Sawyer fu târât înapoi în trecut.

Robin rămase la bar, bând la greu. Planul se formă în timp ce Sawyer îl observa cum încerca să se dea la femeia deosebit de elegantă de lângă el. Sawyer știa că era o prostituată, iar când fostul lui șef deveni mai vocal și mai agresiv, el luă o decizie.

Plecă de la bar. Era ușor să cumpere o cameră video, dar chiar și mai ușor să încheie o înțelegere cu prostituata pentru imaginile cu care să-și șantajeze și să-și distragă șeful. Sawyer privi întreaga scenă cum se desfășura în fața lui, văzând cum Robin se clătina și femeia lua cheia de la cameră, conduci dusă de acolo. Îi făcu semn din cap lui Sawyer și ridică o mână.

Cinci minute.

El se ridică și se duse să păzească o halbă de bere la bar în timp ce aștepta.

Și auzi vocea.

„Probabil o merită, să știi.”

El își răsuci iute capul. Femeia de lângă el era îmbrăcată în pantaloni largi cenușii și cu un cardigan negru și avea un per-căniot superb, strâns într-un coc. Linile feței ei erau pline de amuzament și grație, și ochii ei negri se uitau fix la el.

- Scusi?

Femeia zâmbi și îi cenu barmanului un pahar de Chardonnay.

- Luam masa cu prietena mea și am observat scena. E șeful tău, nu?

Sawyer bătu cu degetele în barul din lemn și se uită la ceia.

Patru minute.

- Era șeful meu. M-a dat afară.

Ea oftă.

- Mulți oameni folosesc puterea pentru lucrurile greșite. În ce domeniu lucrezi?

- Hotelier. Ne-am întâlnit cu un client aici, și eu am avut puțin succes.

Una și amărăciunea se răsuceau în el și îi făceau greață.

Sawyer împuse berea la o parte.

- Nu sunt sigur de ce am crezut că va fi diferit, murmură el și pentru sine. Am fost prost că am jucat după reguli.

- Nu. Ai fost curajos. A crede în ceva bun e singurul lucru care ne ține laolaltă.

El se opri și o studie. Ea mirosea a zahăr, a prăjituri și a dulceață. Cum o chema? Degetele lui alunecară pe mica farfurie în care se afla camera. O strânse și mai ferm și luă o înghițitură de bere. Trei minute.

- Crodeș-mă. Nu trăiesc într-o lume fantastică. Dar trebuie să te protejezi prin orice mijloace. Doar cei puternici prosperă.

Dintr-o dată, mâna ei îi strânse încheietura. Prima lui reacție fu să se tragă - nu suportă să fie atins fără avertisment - dar poala ei era caldă și privirea fermă în timp ce se uita la el.

Nu doar la suprafață, ci și în profunzime, folosindu-și acei ochi albi, iar Sawyer simți că ea vedea tot, fiecare dintre demonii lui care se răsuceau și se zădăreleau.

- Viața înseamnă mai mult decât să supraviețuiești, nu? Viața înseamnă alegeți. Alegeți grele. Există ceva mai mare decât noi acolo sus - se cheamă karma. Fiecare faptă bună se întoarce în univers și fiecare faptă rea aduce cu sine răsplată.

Dați nu aici pe Pământ, dar mai târziu.

El se scutură de la avalanșa bruscă de emoții. Sawyer rânji ironic la ușoara încercare de a-l înmula.

- Pe naiba, doamnă! Nu există viață de apoi, și fericirea înseamnă putere, bani și a lua ce vrei.

Zâmbetul ei era blând și plin de înțelepciune - și îi tăie respirația.

- Te înșeli. Știu ce vrei să faci și nu te învinovățesc. Nimeni nu ar putea. Dinte pentru dinte pare să fie mișcarea potrivită.

Dar te vei trezi și te vei simți mai gol și vei avea nevoie de ură ca să te umple. Degetele ei se strânsură în jurul încheieturii,

unde pulsul se accelerase brusc. Te rog să alegi altfel costul. Alege să lași asta în urmă, și totul s-ar putea schimba.

Teama îl cutremură că pe un căpelandru cu un os nou.

– Cine ești? Nu ne cunoști – nici pe mine, nici pe el. Nu știu nimic.

– Știu că văd ceva în tine care înseamnă mult mai mult decât asta.

Strânsoarea ei slăbi, și ea scoase câțiva euro din buzunăr, împingându-i spre bar. Apoi puse o carte de vizită lângă el.

– Mi-ar plăcea să te ajut. Cunoasc pe cineva care conduce un hotel foarte bun, și cred că te-ai potrivi acolo. Dar trebuie să decizi ce îți dorești mai mult.

Sawyer se uită încruntat la cartea de vizită pe care scria numele de La Dolce Famiglia cu o prăjitură delicată schițată deasupra. O afurisită de patiserie? Simți cum i se strânge în gât un râset straniu. El era gata să filmeze o partidă cu o prostituată și să își șantajeze șeful. Locuia în mizerie pentru că asta recunoștea el ca fiind adevărat.

Orice încercare de a avea ceva curat și real nu ar face decât să îl dezamăgească. Iar Sawyer își învățase bine lecția.

Speranța era mortală.

– Sigur, doamnă. Chiar așa. Băgă cartea de vizită în buzunar, ca să scape de ea. Mulțumesc pentru ofertă.

Ea închise ochii scurt, de parcă el ar fi fost fiul ei și o dezamăgise. Când îi deschise, ochii aceia căprui erau clari, luminași și ascuțiți ca marginea unei sticle sparte.

– Știu că nu mă crezi. Probabil nici eu nu aș face-o. Dar

Domnul ne oferă alegeri în fiecare zi, și fiecare dintre ele formează cadrul vieții noastre. Asta nu garantează că lucrurile rele nu se pot întâmpla unor oameni buni. Unor oameni

nevinovați. În jurul ei se simțea o tristețe care se agăța de ea ca un nor de parfum. Viitorul poate fi schimbat cu o singură

decizie. Un lucru bun poate alunga un munte de lucruri rele. Dar trebuie să alegi. Ea își luă vinul și încuviință din cap cu

o grație care-l făcu să tânjească după ceva frumos în viața lui. Mulțumesc că m-ai ascultat.

Panica dispărură din bar de parcă ar fi fost conștientă de cine era și se strădui să atingă din afară din minte strania întâlnire.

Versele timpului să acționeze.

Deși își dădea seama că era liniste peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Și să se asigure că era liniște peste tot. Fără

serviciu de acces pentru camera 117 ardea în strănsarea lui.

Cealaltă pândea mai înainte, ascunsă în ceață, gata să doboare pentru că se folosise de o șansă.

- O, da, scumpo, chiar așa, e grozav!

Sawyer se clătina și se îndepărta de ușă, străduindu-se să respire. Ca îmbătat, porni pe coridor și goni în jos pe scări alergând mai repede, tot mai repede, departe de demoni.

Se năpusti în hol, apoi afară pe trotuar, trăgând aer în piept, pierzându-se în mulțimea de oameni care mergeau, fiecare la treburile lui - serviciu, plăcere, familie, mâncare, viață.

Nu știa cât umblase și cât de departe. Minute.

Ore.

În cele din urmă, scoase cartea de vizită și studie adresa.

Luă un taxi, apoi funicularul spre Bergamo și ajunse în oraș din urmă la casă.

Ridică mâna tremurătoare ca să bată.

Ușa se deschise brusc, și în fața lui apăru femeia de la bar.

- Nam făcut-o. Respirația îi țesi și uierătoare din piept, cu un suspin straniu care îi urcă spre buze. Nam făcut-o.

Vocea femeii era învăluită într-o putere iubitoare, un adevărat post sigur și primitiv.

Ea îi promitea lui Sawyer ceva ce el nu credea că exista.

- Sunt așa mândră de tine. Cum te cheamă?

- Sawyer Wells.

- Haide în casă, Sawyer Wells! Vom sta de vorbă. Tău ta fi bine.

El păși înduntru, și viața i se schimbă.

Amintirea tremură și dispăru ca un rotocol de fum.

El trăda o femeie pe care o iubea. Dacă Julietta avea sentimente pentru el, el avea să o distrugă și să o rănească pe mama Conte. Julietta era o femeie cu caracter, forță, scop. Era loială familiei. Adânc în sinea lui, nu avea să fie niciodată de ajuns pentru ea, și, cu cât pe treceau mai mult timp împreună, cu atât mai periculosă avea să fie rezultatul. Era mai bine să-i permită Julietta distanța pe care și-o dorea cu atâta disperare. Ea merita

un bărbat care era întreg și care putea să-i ofere viața pe care o merita.

Căsnicie. Copii. O inimă completă. Nu cineva care era avea de oferit altceva decât intenții bune și nesfârșite nopți de sex.

Na, trebuia să încheie lucrurile acum. Să revină la viața standard de lucru și să fie fericit cu amintirile.

Măruntăiele îl ardeau ca acidul.

- Ce faci aici?

Sawyer întoarse capul.

Wolfe stătea în ușă într-un tricou Nike cu mâneci largi și boxeri. Părul lui ciudat era zbârlit în unghiuri ciudate.

- Nimic. Vocea lui Sawyer era goală, la fel de goală de emoția și de sentimente ca propriul suflet jalnic. Du-te înapoi în pat!

El era pe cale să se întoarcă cu spatele când văzu expresia din ochii băiatului.

Bântuită.

A, da. Monștrii veneau întotdeauna noaptea, când vezi nevoie disperată de pace și de somn. Când erai cel mai vulnerabil. Sawyer făcu semn spre un fotoliu de lângă el.

- De fapt, fă-mi o favoare! Strai jos un minut! Sunt într-o dispoziție proastă și n-am chef să fiu singur.

Băiatul intră în camera de zi, se așeză pe pernele argintii și împinse la o parte o pernă elegantă cu dungi albastre.

Sawyer văzu scipirea de transpirație de pe fruntea băiatului, tricoul șifonat de la zvârcolitul în pat, obraji scobiți.

Băiatul vorbi în cele din urmă:

- Ce sa întâmplat? Credeam că ai avut o seară bună.

- Așa am crezut și eu. Se lăsă tăcerea. De regulă, îi plăcea să aibă pe cineva în spațiul personal, dar prezența lui Wolfe era reconfortantă.

- Am avut un coșmar. Ai și tu?

Wolfe se foi pe pernă.

- Da, zise el și se opri. Despre ce era coșmarul?

Sawyer îl studie pe băiatul de pe canapeaua lui și îi dădu seama de cât de mult semăna cu Danny. Târziu. Puternic. Obraznic. Al naibii de deștept. Dar cu picioarele lui goale și părul ciufulit părea atât de vulnerabil. Atât de ușor de... dezamăgit. Din nou. Iși dresе glasul.

- Chestii rele. Bătăile pe care le luam, lupta pentru supraviețuire. Al tău?

Ochii albaștri ai lui Wolfe priviră în gol.

- La fel.

Sawyer își dori o conversație normală, nevrând să chinuiască pe băiat cu un câmp minat de sentimente pe care încă încerca să le proceseze.

- Trebuie să fiu la șantier dis-de-dimineață. Poți să te uiți pe registrele cu stocuri, ca să fie totul pregătit pentru livrări?

- Da.

- Cina a fost bună, nu-i așa?

- Mi-au plăcut pastele. Mai bune decât orice mâncare de la restaurantele alea simandicoase la care te duci tu.

- Da. Mama Conte nu se încurcă niciodată când vine vorba despre mâncare. Cum a fost conversația cu ea?

Băiatul își lăsă capul în jos.

- A fost drăguță cu mine.

- M-a salvat când eram doar un pic mai mare ca tine.

- Da.

- Întreaga familie e uimitoare. Și ai gustat din deserturile lor? Absolut minunate.

- Dar mai dispare vreodată?

Întrebarea pocni în încăperea ca o lovitură de tun. Sawyer își ascunse iute surpriza și se uită la băiat. Bunele strânse, bărbia ridicată, ceva tremurător în ochii lui și o scîlpire disperată după normalitate, nevoia de a auzi cuvintele care să-i spună că totul avea să treacă și că el urma să fie fericit tot restul vieții.

Între ei se sudă o legătură. Pieptul i se strânse, și simți în adâncul sufletului nevoia arzătoare de a-i lua băiatul în chireze. Doamne, cât își dorea să mintă. Dar el știa adevărul, și asta era mult mai important.

- Nu.

Dezamăgirea de pe fața lui Wolfe aproape că îl sufocă. - Dar va fi mult mai bine. Îți jur că vor fi nopți fără coșmaruri și fără amintiri. Vei putea să te ocupi de lucruri normale. Munca ajută. La fel și terapia.

Wolfe cănji.

- Am făcut asta. Nu, mulțumesc.

- Depinde de psiholog. Unii sunt foarte buni. Și eu m-am fugit. Dar putem să mai încercăm.

- OK, aprobă Wolfe. Măcar ai fost cinstit.

O imagine cu fratele lui mort pe o alee ca o groapă de gunoi îi apărură dinaintea ochilor și îl chinui. Sawyer tresăcând aer în piept.

- Întredeauna îți voi spune adevărul. Și te voi ajuta oricât pot. În fiecare zi. Știu că nu sunt genul sentimental, dar poți să vorbești cu mine. Despre orice.

Wolfe aprobă scurt din cap. Unii dintre mușchi i se relaxară.

- Mulțumesc, Sawyer!

Sawyer luă o decizie rapidă. La naiba cu toate! În noaptea asta, nu aveau să mai doarmă. Se ridică și-i făcu semn lui Wolfe.

- Hai să mergem!

- Unde?

- Genul meu de terapie. Sportul. Ne vedem aici în cinci minute. OK?

- OK.

Sawyer se duse în camera lui să se schimbe și se pregăti pentru câteva runde cu sacul de box, exerciții pe talia și o competiție sălbatică la ridicat greutăți. Starea de spirit i se îmbunătăți când se gândi la cele câteva ore de transpirație, un binecuvântat vid în minte și suflet și compania unui băiat la care începuse să țină

foarte mult. Își apucă sacul de sport și se îndreptă spre ieșire.

capitolul 11

Julietta studie înclinația tabloului și se întreabă cum ar fi să se strâmbă iarăși. Pielea o furnică în momentul în care tulburarea ei obsesiv-compulsivă preluă controlul. Carina îl trimisese în dar, și imagina o imagine de fiecare dată când se uita la ea. Decise să îl atârne în biroul ei, nu acasă, pentru că oricum aici petrecea cea mai mare parte din timp.

Tatăl ei ședea în capul mesei din pin sculptat, în bucătăria lor. Pe această se aflau farfuriile cu mâncare, ceșcuțe cu pâine și sticle de vin. Toți cei așezați în jurul lui erau ca învăluiți în ceață, chipurile nu li se vedeau, dar era clar că înspre ei se uita tatăl lor. Avea mâinile împreunate în față și ochii negri plin de iubire pură pentru familia lui. Părul cărunt pieptănat cu grijă de pe frunte, chipul lui plin de riduri de oboseală și de veselie, nasul lui italian lung dominându-i trăsăturile.

Relația lor fusese diferită. Ea era în mod evident fata lui tata, dar relația era mai profundă, împărtășeau aceeași viziune despre La Dolce Famiglia, pe care o considerau coloana vertebrală a lacrimilor, a sângelui și a sudorii familiei. Respectul pe care îl avea pentru el și felul în care muncise ca să transforme visul mamei ei în realitate o îndemneau continuu să se autodepășească. Pentru el. Pentru ea. Pentru toată lumea.

Juliettei îi plăcea să se uite la tablou când avea de luat o decizie de afaceri sau când angajații terminau ziua de lucru și plecau, iar ea rămânea singură. De parcă sora ei Carina, ar fi știut că Julietta avea nevoie de cineva care să aibă grijă de ea.

Se întreabă dacă Sawyer avusese vreodată această experiență în viața lui.

Un parteneriat fierbinte

Julietta rămăsese trează toată noaptea, analizând ultimul fel în care el îi ceruse să se gândească la el și la sentimentele ei. Felul în care el nu ceda niciodată și nu se lasa intimidat de cuvintele ei reci, alegând în schimb să se concentreze dincolo de ele și să găsească adevărul. Mîntea își dăduse seama că se țină deoparte, dar corpul și inima strigau după mai mult. În timp ce se foia și se răsucea în pat așteptând zorile, adevărul strănuț se dezvăluia în detaliu. Ea riscase de multe ori în munca ei, dar niciodată nu riscase în viața personală. Iar și iar, se îndepărta de complicațiile sau de amenințarea agitației sau a relațiilor, retrăgându-se în bula ei mică și sigură. Acum, copiii ei erau căsătoriti și fericiți, își întemeiau familiile pe când ea era în continuare singură.

Julietta bănuia cu unghiile în birou și se concentra asupra regretului ei. Ar fi el mândru de ea? Sau ar scuțura dintr-o clipă din pricina inabilității ei de a risca? Deși el știa că trebuia să fie consecventă, să vadă unde duceau toate acestea.

Sawyer nu oferea nici o garanție, dar măcar era onest. Deocamdată, ea voia să renunțe la precauție și să se implice într-o aventură pasională, amețitoare, care ar putea duce la mai mult. Venise vremea să riște cu un bărbat care o făcuse să trăiască emoții pe care nu le credea posibile. Data viitoare când avea să îl vadă, ea urma să fie sigură și se poate de clară în privința intențiilor ei.

Cu un rânjet satisfăcut, se ridică de la birou și se deșcăță. Înnebunea dacă trebuia să se mai uite încă un minut la unghiul ăla strâmb. Julietta trase până acolo unde se afla bej și se urcă pe el. Își întinse degetele, dar arînse doar marginea.

Într-un moment, mobila era destul de grea încât, dacă se ridică pe marginea arcului de lemn al scaunului, putea să atingă la tablou. Își săltă fusta câțiva centimetri ca să se ridice mai ușor. Se sprijini cu o mână de perete pentru

echilibru și pași, se clătină, apoi atinse rama grea, asta. Un centimetru. Doi. Încă unul spre dreapta și...

- Ce faci?

Vocea familiară bubui în încăpere.

Speriată, ea se agită să se țină de ceva, alunecă și căde în gol.

Strigătul ei reflex de spaimă i se stinse pe buze când brațe puternice îi opriră căderea. Răsufletă i se tăie când se lovi de pieptul puternic și musculos.

El se poticni un pas în spate, apoi se reechilibră. Ea se uită în sus și se luptă cu dorința imediată de a nădărdi gura aceea senzuală cu a ei. Dumnezeu, el era perfecțiunea fizică întruchipată. Un chip venit din cer cu buze binecuvântate de demoni.

- Ce naiba e în neregulă cu tine? făcu el și se încruntă, ochii lui la fel de aurii ca o comoară ascunsă sclipind de furie. Nu ești în stare să ceri ajutorul cuiva pentru nimic? Ești așa obsedată de control că mai degrabă ți-ai rupe un picior decât să lași un bărbat să aranjeze un tablou?

Recunoștința ei i se blocă în gât. Julietta își găsi echilibrul și se desprinse din îmbrățișarea lui. Își îndreptă umerii, se încălță la loc și îi aruncă o privire urâtă.

- De ce? E mai ușor pentru un bărbat să mute un afurisit de tablou deși e la fel de înalt ca mine? Pentru că sunt mai înaltă decât cei mai mulți dintre angajații mei. Nu am penis, așa că asta trebuie să facă diferența.

- O, pentru Dumnezeu, mă refeream să rog pe cine! De exemplu, să o rog pe secretara ta să te țină de picioare ca măcar să ai pe cineva care să te sprijine. Sau asta intră în conflict cu tămpenia că „sunt femeie, ascultă-mă cum rag!”?

Ea se uită la el cu o neclintire de gheață.

- Voiam doar să îndrept un tablou, Sawyer. Nu încercam să demonstrez egalitatea dintre sexe. Poate că ai trebui să te întrebi de ce ești așa supărat că nu îți poți controla acțiunile.

El izbucni într-un răs sec, fără umor, și își trecu degetele prin păr. Desigur, asta nu făcu decât să îi confere acel aspect ciufălit de după somn care o făcea să ardă de dorință.

- Ai întordeauna un răspuns atotștiutor pregătit? Ai întordeauna un răspuns, punct. De ce ești atât de sugănat?

El bombăni ceva în barbă.

- Nam dormit prea bine azi-noapte.

Ea îi studie liniile subțiri de sub ochi și încordarea inimilor din jurul gurii. Furia ei se topi, și ea făcu un pas în față aproape.

- Mi displicee, pot să te ajut cu ceva?

Se întinse să-l atingă pe braț, dar el făcu un pas grăbit în spate. Ea se holbă la el. Simți cum i se lasă în stomac un ghem rece de teamă stărnit de inabilitatea lui de a-i rașine privirea și de panica de pe chipul lui. În mod evident, el nu voia ca ea să îl atingă. Ceea ce însemna...

- Mam gândit la ce ai spus seara trecută. Cuvintele ținură să iasă forțat de pe buzele lui, dar ea se obligă să stea calmă și să asculte. Cred că ai avut dreptate.

Ea refuză să îi dea satisfacția de a-l face să creadă că el însemna ceva pentru ea. Se forță să zâmbescă.

- Mă bucur. Mă temeam că lucrurile ar deveni neplăcute între noi, iar afacerea asta este mult mai importantă decât - cum spuneți voi americanii - o hărjoneală în fan, nu?

El ridică ochii și o țintui cu privirea. Se uită adânc, vizu minciuna, dar o acceptă oricum. Sawyer încuviință din cap.

- Da. Mulțumesc. Rămâne să ne vedem azi la trei?

- Da.

- Excelent! Mulțumesc că ai venit să îmi spui asta personal!

- Cu plăcere!

Politețea excesivă durea mai mult decât cuțitele care tăiau până la sânge. Disperată să-l facă să plece din

biroul ei înainte să apară o fisură în fațada ei, ea se întoarse și apucă un dosar de pe birou.

-Cred că ar trebui să mă întorc la treabă. Ne vedem mai târziu.

Ea răsfoi paginile, deși cuvintele îi apăreau toate în ceață, și auzi ușa deschizându-se.

-Nu voi uita niciodată acele două nopți petrecute împreună, Julietta. Darul tău pentru mine a fost... neprețuit.

El plecă. Julietta se uită la tabloul acum perfect drept și știu dintr-odată de ce nu risca niciodată în viața personală.

Când Sawyer primi telefonul, vru inițial să se scuze și să spună că nu putea să ajungă. La urma urmei, nu mințea. Programul lui era mai încărcat decât bagajul unei femei. Ultimul lucru de care avea nevoie în starea emoțională în care se afla era să o vadă pe ea în mijlocul furtunii. O, nu. Din nefericire, ea era la fel de încăpățanată ca atunci când o cunoscuse și îi forțase mâna în singurul mod în care el nu ar putea-o refuza vreodată.

Ea îi spuse pur și simplu că avea să îl aștepte.

Sawyer se înarmă cu răbdare în timp ce ea îl servea cu o ceașcă de espresso tare, la mai puțin de 24 de ore după ce el ieșise din casa ei. După multe minute de conversație politicoasă, mama Conte se așeză în stăruie în fața lui și luă o înghițitură de cafea, privindul țintă.

-Vreau să te căsătorești cu fiica mea.

Sawyer se uită în jur după camera ascunsă. Fără să fie!

El văzuse emisiunea *Punk'd* la MTV, dar oare nu fusese anulată? Sau poate că asta era o versiune modernă a *Scare Tactics*?

Pe buze îi apăru un zâmbet.

-Scuze, dar știu de genul ăsta de emisiuni. Nu mă păcălești.

Ea se încruntă.

-Ce fel de emisiuni?

Râznetul lui dispăru. Dacă strătea să se gândească, cine ar vrea să înregistreze asta?

-Scuze, cred că am înțeles greșit. Ai spus că vrei să o culc pe fiica ta? Unde anume?

-Sawyer Wells nu face pe *stupido* cu mine. Vreau să mă căsătorești cu fiica mea Julietta. Cea cu care te culci.

De pe buzele lui se desprinsese un chițait ciudat. El mai zise de inger care își dădeau seama că fuseseră păcăliți pentru bani, mâncare, adăpost. Straniu, el nu simțise nimic până acum să scoată un astfel de sunet. Destul de amical din film se rostogolea și se vâlcărea ca o fetiță în timp ce era bătut mâr.

Ce spusese ea?

-Nu mă culc cu ea. Privirea ei dezamăgită la auzul minciunii îl făcu să-și întindă brațele în față. Chiar nu.

-Dar noaptea trecută te-ai culcat cu ea.

Doamne, asta nu se întâmpla. Venise timpul să fie fierbat și să preia controlul ridicolei conversații.

-OK, da, așa e. Am făcut sex cu ea. Dar acum nu mai facem.

-De ce v-ați oprit?

-Asta nu e treaba dumitale, mama Conte, zise el pe un ton ferm, de parcă ar fi vorbit cu un copil neascultător. Am fost împreună, apoi am decis că e mai bine să continuăm doar ca parteneri de afaceri.

Ea scuipă în aer.

-Alurea, parteneri de afaceri. Fiica mea a fost obsedată de cariera ei de când era tânără. Țasta a fost un lucru bun la început. A învățat să aibă țeluri, responsabilitate. A devenit femeia decisă și independentă pe care o admirăm toți. Dar își pierde sufletul de dragul profitului.

În limba engleză, în original, joc de cuvinte între marry („a se căsători”) și carry („a căra, a conduce pe cineva”) (n.red.)

Sawyer se ridică. Oh, asta nu era momentul sau locul să disece viața Juliettei. Nu cu mama ei. Nu cu scriitorii de nișă și neavând unde să dispară. La naiba cu lipsa de respect, el se căra de aici.

- Hmm, asta nu e treaba mea. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Nu sunt sigur la ce vă gândiți, dar...

- Stai jos, Sawyer!

Sawyer se așează. Fir-ar să fie, asta făceau mamele! Foloseau cine știe ce ton magic dominator ca să îi facă pe copii să fie ascultători!

Ea închise ochii, de parcă ar fi încercat să aducă putere.

Când îi deschise, el simți un fior de teamă pură alungându-l pe șira spinării. Capii mafiei nu îi ajungeau la mână asta nici la călcâi.

- Vreau să mă ascuți. Sunt bătrână. Inima mea e slăbită, artrita devine tot mai gravă și sunt în perioadă aceea a vieții când trebuie să mai renunț la griji. Multe lucruri s-au lămurit și îmi aduc mare bucurie. Dar sunt două care mă bântuie noaptea și nu îmi dau pace, îmi macină somnul, oricât m-aș strădui să nu mă gândesc la asta. Fiica mea cea mare și La Dolce Famiglia.

Ea rosti cuvintele încet. Sawyer se așează mai bine pe scaun și o ascultă cu atenție.

- Am construit afacerea asta cu sudoare, sânge, familie și dragoste. Trebuie să știu că va exista multă vreme, solidă și fără să o facă pe Julietta să sacrifice totul ca să o țină în viață. Ea nu va delega. E prea mândră, seamănă prea tare cu tatăl ei ca să creadă că altcineva ar putea avea grijă de afacere. Trebuie să mă asigur că fuziunea asta dintre La Dolce Famiglia și Purity are să fie cheia pentru libertatea ei. Semnând acest contract, ea va avea un partener pe termen lung care să o ajute.

Sawyer scutură din cap, nedumerit.

- Stai așa un pic! Deja ți-am spus că am semnat contractul. Nu e nevoie de o relație personală permanentă

cu mine. Amândoi ne ținem de cuvânt și am semnat un acord de afaceri. Companiile noastre vor colabora, vor crește și se vor extinde împreună. Nu trebuie să-ți faci griji din pricina asta. Îți dau cuvântul meu că voi avea mereu grijă de Julietta și de patiserie ca și cum ar fi ale mele.

Ora ei se îmblâni într-un zâmbet.

- Ești un om așa bun, deși tu încă nu crezi asta, rise ea ușor profund. Sper că va veni vremea când o vei face. Îți crezi, Sawyer. Dar contractele pot fi rupte oricând, iar când carneala sa uscat și timpul a trecut, distanța contractului mai presus de orice altceva. Există doar o singură cale în care mă pot gândi care garantează că Julietta și La Dolce Famiglia vor avea un partener și un susținător în viața mea. Căsătoria. Jurămintele din clemintele garantează o legătură care nu va fi ruptă niciodată. De asta am nevoie de la tine.

El trebuia să o repună pe mama Conte pe direcția potrivită. Asta era o nebunie. Sawyer decisă că cea mai bună modalitate de a strica planurile astea era să facă pe secolul diavolului.

- Mama Conte, cred că nu ții cont de niște elemente importante. În primul rând, căsătoriile sunt mai dure decât niște contracte de afaceri. Oamenii divorțează, se părăsesc unii pe alții, au aventuri. Căsătoria nu mai e ce a fost odinioară. Nu mai e sfântă, nu pe vremuri.

Ea își înclină capul, gânditoare.

- Căsătoria e ca orice altceva. Ea înseamnă ce aduce persoana în căsătorie - fie că e vorba despre un bărbat sau o femeie, despre susținere sau profit. Nu poți învinovăți de castitate, despre susținere sau profit. Nu poți învinovăți de castitate, ci oamenii. Odată ce tu și Julietta luați această decizie, nu veți mai da înapoi din fața responsabilităților. Asta știu sigur.

Atacul complet de panică bătea la porțile minții lui. El se strădui să-l alunge.

- Bine, hai să vorbim despre Julietta! Am făcut sex, dar nu ne iubim. Ea nu are nici un interes să-și declare dragostea eternă pentru mine, cu atât mai puțin dacă va fi obligată. Presupun că știi cât de încăpățânată e fiica ta.

- Am văzut-o cu tine. Cum se uita la tine. Cum o fiiceai să se simtă.

Amintirile îi apărură în minte, și, preț de o clipă, Sawyer văzu femeia care fusese mama Conte în tinerețe.

- Sunt sentimente adevărate acolo, dar sunt încurcate în logică, contracte și un pic de teamă. Ea are nevoie de un bărbat care să-i poată fi companion, care înțelege ce simte și îi alimentează sufletul, un bărbat care nu vrea să o schimbe, ci o acceptă cu fiecare por din ființa ei.

- Eu nu sunt acel bărbat.

Adevărul îl lovi brusc. Preț de o clipă scurtă, se întrebă cum ar fi să știe că el era acel bărbat care îi putea oferi toate astea. Să o țină, să aibă grijă de ea, să lase în sfârșit în lumea lui pe cineva în care avea încredere. Dar era doar un miraj, care nu era menit pentru oameni ca el. Mai ales nu cu cineva precum Julietta.

- Ba ești. Tu ești perechea ei, și am știut asta din clipa când v-am văzut împreună. Două fețe ale aceleiași monede care nu au idee cum ar trebui să fuzioneze. Odată te vei accepta asta, voi doi veți forma un întreg.

El simți cum se enervează. Ajungea cu viziunile bizare despre fuziuni și căsătorii aranjate.

- Îmi pare rău, mama Conte, dar te înșeli. Eu nu sunt bărbatul care crezi tu că sunt. Nu am destule de oferit unui partener permanent. Iar dacă o iubești cu adevărat pe fiica ta, nu o vei obliga niciodată să facă așa ceva. Ai condamna-o la o viață întreagă de nefericire. Lasă-mă să te întreb: Le-ai face asta și celorlalți copii ai tăi? Să îi obligi în căsnicii ca pe niște marionete, fără să le dai de ales? Să ameninți și să îi șantajezi să facă ce dorești? Sau Julietta e un caz special, doar pentru că a ales altceva? Răspunde-mi cinstit!

Victoria lui fu de scurtă durată. El se așteptase la o aplecare rușinată a capului. O furie defensivă la înțelepciunea lui. În schimb, ea își dădu capul pe spate și chicoti cât se poate de încântată. Sawyer o privi uluit.

- Înțeleg ce zici. Dar pot să îți spun cinstit că nu o tratez pe Julietta diferit de ceilalți copii ai mei, zise ea cu ochii scipind de veselie. Crede-mă când îți spun.

El scutură din cap.

- Nu mai contează, oricum. Ea nu va fi nicicând de acord cu un asemenea plan.

- Va fi. Dacă o întrebi.

El izbucni într-un hohot de râs.

- Sigur. Și vrei să rămân fără cap în timp ce o fac? Nu, mulțumesc. El își mai indulci tonul. Îți promit că la Dolce Famiglia nu va avea niciodată probleme, iar eu voi fi mereu în viața fiicei tale. Va bene?

Se ridică să plece, satisfăcut că făcuse tot ce se putea.

- Îți amintești ce mi-ai promis?

Camera se clătină. El se legănă, încercând să își recăpete echilibrul în timp ce cuvintele lui îl prinseră într-o apcană nemiloasă care semăna cu strânsoarea unui boa constrictor în jurul gâtului său. Își plecă ușor capul în fața sortii care făcuse un pas în față și-l pocnise direct în față.

Scrâșni din dinți.

- Da. Îmi amintesc.

„La devo un grande debito. Se lei mai ha bisogno di me, tro che lei chiede.” „Vă datorez enorm. Dacă veți avea niciodată nevoie de mine, voi face ce imi cereți.”

- Am nevoie de tine. Asta e ce îți cer. Vreau să te căsătorești cu fiica mea.

El nu-și mai aminti mare lucru după asta. Urlatul puternic din urechile lui, bubuitul inimii, sudoarea care-i umezea palmele. Refuză să îi întâlnească privirea, știind că nu avea încredere să-și controleze emoțiile în clipa aceea. Putea oare să refuze?

Ea nu avea habar ce îi cerea să facă. Dacă ar fi să spună ceva, punea în mișcare un șir de evenimente care speria ca naiba.

Sawyer se legăna pe buza prăpastiei, apoi își dădu seama că nu avusese niciodată de ales cu adevărat.

Datoria lui fusese colectată în mod oficial.

Trase sacadat aer în piept și își acceptă soarta.

Trebuia să își plătească datoria, dar nu trebuia să fie și bucuros sau dornic în privința asta. Încercând să nu se poticnească, el se îndreptă spre ușă și apucă mânerul într-o strânsoare teribilă.

- Așa să fie. Dar va trebui să vorbești cu ea mai întâi. Și Dumnezeu să ne ajute dacă va accepta.

Sawyer ieși nesigur pe ușă fără să se mai uite în urmă.

Julietta se afla în Piazza del Duomo. Liniile înalte și elegante ale catedralei erau învăluite într-o ceață rece care mușca din pielea vulnerabilă în încercarea de a ajunge până la os. Vântul șuiera în furia de final de martie târziu, și pietonii se grăbeau care încotro în haine lungi de lână și cu pălării pe cap. Ea se uită la superba structură care fusese un simbol încă din copilăria ei; amestecul de stiluri și grația fiecărei sculpturi din bronz de pe poarta masivă; vârfurile ascuțite de marmură care se înălțau spre cer. Statuia din cupru aurit cu La Madonna domina cerul. Ei îi plăcea să stea în catedrală, uitându-se la razele de lumină colorată care pătrundeau prin ferestrele gotice. Sentimentul de pace și liniște printre numeroasele opere de artă și muzică clătate a perfecțiunii spirituale. După aceea, tatăl ei o ducea în piață pentru prânz, unde se ospătau cu panini proaspete și beau cappuccino, la sfârșit desfătându-se cu pancetta și struguri copți din piață. Ea se uită la femeile îmbrăcate la modă în costume de designer și cu pantalonii cu toc care veneau și plecau și își dorea să devină și ea așa într-o bună zi.

El bine, o făcuse. Cel puțin, la exterior. Haina ei din mătase de lână cu căciuli asortată din blană spunea povestea unei directoare de succes care își lăsa pașii de masă, cizmele ei verde de la Prada și pantofii Manolo indicau bogăția rafinată. Deși nu plecase niciodată din Italia ca să călătorească asemenea Carinei sau fratelui ei, ea se simțise mereu în siguranță acasă. Nu se simțise niciodată strănută de ceva pentru că nu văzuse alte locuri.

Niciodată îngrădită.

Până acum.

Avea să se mărite cu Sawyer Wells.

Uimilinta îi ardea în sânge. Mama ei dorea ca ea să se căsătorească pentru a nu ajunge o fată bătrână care își numără banii de aur. Discuția lor devenise din amuzantă îngrăjorătoare și apoi enervantă. Ea strigase lucruri urâte, în timp ce mama ei rămăsese calmă. Ca o stăruie implacabilă, ea repetase același lucru iar și iar: „Merți încercare, fata mea dulce. Iar dacă nu o obții cu metodele tale, le voi folosi pe ale mele. Sawyer Wells îți va oferi ce ai nevoie, chiar dacă acum nu crezi asta”.

Nu. Nu credea asta. Nu avea să creadă vreodată.

Cumva, Sawyer îi datora ceva mamei ei, iar el avea să se însoare cu ea ca să plătească acea datorie. Mama ei avea nevoie de o conștiință curată și să își știe copiii căsătoriți tradițional și așezați la casele lor. În mod evident, nu avea încredere în Julietta să conducă singură afacerea cu succes, așa că decisese să adauge un strat de protecție sub forma unui bărbat mare și puternic. O, cât îi ura pe amândoi în momentul acesta. Pe mama ei pentru trădare. Pe Sawyer pentru că fusese de acord.

O umbră căzu peste ea. Sawyer se așeză lângă ea pe bancă, păstrând o distanță politicoasă între ei. Privirea ei alunecă peste sclipirea ceasului Rolex, strălucirea părului blond și la nuanțele de cărbune rece din haina lui de cașmir. Eșarfa roșie înfășurată atent în jurul gâtului îi dădea un aer îndrăzneț și abilitatea de a nu ține cont de păterile altora.

Rămaseră multă vreme în tăcere, așezați împreună grăbezi pe lângă ei, inclinându-și capetele spre cer în încercarea de a vedea marea Domului cu arhitecturii lui complicată și grația zveltă. Un stol mare de porumbri cobori din cer și aglomeră piața, cu aripile albe și cu capetele agitându-se furioase în căutarea firmamentului.

Julietta privi în tăcere cum doi tineri se strânsură în brațe ca să-și țină de cald și răsă la invazia păsărilor. Femeia era frumoasă, cu păr roșu, strălucitor. Ingenunche și își întinse mâna, și o parte dintre creațiile înaripate se grăbiră spre ea și îi săriră pe braț. Râsul ei luminos răzbi ca un clopoțel prin vântul puternic. Bărbatul răsă și el, ingenunche alături de ea și o sărută.

Imaginea îi ardea pleoapele și îi amintea de toate lucrurile pe care ea nu urma să le aibă niciodată.

Julietta vorbi într-un târziu.

- Îi datorezi chiar așa mult? De ajuns cât să renunți la viața ta pentru o căsnicie de formă?

- Da.

Julietta încuviință din cap, știind deja răspunsul la ea se înalță un hău uriaș de tristețe, alergându-i prăvele, căutând o ieșire pe undeva. Ea îl strivi ca pe o țară nică sub tocul ascuțit al pantofului. Niciodată nu avea să se mai întâmple. Nu avea să își mai permită să se întoarcă la acel loc al sentimentelor, al capitulării. Nu cu el.

- Am refuzat, evident. Am plecat și am jurat că nu mă voi mai întoarce. I-am spus lucruri urâte. Am fost furioasă pe ea. Ea doar a acceptat totul și a zis că ea credea că așa e mai bine. Un răs nebun îi scăpă de pe buze. Și care e partea cea mai rea a acestei șarade? Ea chiar crede că are dreptate. Nu o face ca să ne rănească sau ca să ne facă să suferim. Ce se spune despre bunele intenții?

- Drumul spre iad e pavat cu intenții bune.

- Asta era. Meriți un premiu. O, și o soție! Ea îți stăpâni accesul de isterie și se străduie să se controleze. Nu exista nici un motiv să o ia razna din pricina unei

promisiune matrimonială. Pentru că asta avea să fie. Nu urma să îi ofere mamei ei ce își dorea, dar în felul în care Suzanne, dar încă încercă să mă împac cu ideea. Chiar dacă suntem în Italia, nu am știut că încă există căsătorii aranjate.

- Iarșez.

Vocea lui era blândă, și ea avu impulsul nebunesc de a-l implora de mână și de a-l implora să facă în așa fel încât totul să fie OK. Să o ia în brațe și să-i spună că veni să rezolve lucrurile și că strânsoarea teribilă din pieptul ei urma să dispară. Dar ea făcu ce era firesc pentru ea. Rămase așezată și rigidă în hula ei rece și nu făcu nimic.

- Mă luat trei zile să îmi dau seama că a câștigat. Că tot ce am fost așa mândră că am devenit nu însemna nimic pentru că tot o ascult ca un copil.

- De ce te-ai răzgândit?

Partea asta era cea mai rea. Juliettei nu-i plăcea să-și dezamăgească mama, dar nu avea cum să accepte o decizie fără iubire. Până când rostise cuvintele care îi treseră urechile și care îi topiseră rezistența.

- Înainte să se prăpădească, tatăl tău m-a făcut să-i promit două lucruri: să mă asigur că tu consolidezi La Dolce Famiglia ca moștenire de familie și că te căsătorești. El îți iubea toți copiii în mod egal, dar tu ai fost specială pentru el. În privința ta era cel mai îngrijorat. Nu cred că sufletul lui se va odihni liniștit până nu îi oferi asta, tată dulce."

O promisiune pe patul de moarte cu ea pe post de victimă. Julietta încerca să ignore cuvintele, dar o bântuiau zi și noapte.

Portretul din birou se uita la ea, cerându-i supunere. Până când, în cele din urmă, își dăduse seama că nu avea de ales. La fel ca Sawyer.

Ea vorbi fără urmă de emoție în glas:

- A zis că tata și-ar fi dorit asta. Pentru mine. Pentru La Dolce Famiglia. Și mă tem că are dreptate.

Sawyer făcu o mișcare de parcă ar fi vrut să o convingă, dar ea se încordă și el se retrase. Ea nu putea să poarte această conversație îngrozitoare cu nici măcar o urmă de căldură, căci risca să nu își mai revină niciodată.

- Cum vrei să procedăm? întrebă el încet.

Cu asta se putea descurca.

- As prefera să spunem că am fugit împreună. La fel ca Max și Carina. De îndată ce ies hârtiile, părintele Richard ne poate căsători doar cu mama de față.

Voi transmite familiei mele că a fost o decizie intenționată și că nu voiam agitație și ceremonii. Putem să folosim fuziunea și munca multă ca pretext ca să scăpăm de luna de miere. Vom transmite un scurt comunicat de presă, vom anunța la lucru într-o ședință și să sperăm că agitația și bârfa se vor stinge repede. E acceptabil pentru tine?

Sawyer încuviință din cap.

Cei doi tineri din fața lor se ridicară, se luară de braț și plecară din piață. Ea se uită la ei cum se depărtau și se întrebă dacă aveau să fie mereu așa fericiți. Alungă lung gândul și reveni la discuție.

- Bine. Acum, în privința reședinței. Propun să luăm imediat o casă mare. O să închiriez apartamentul meu deocamdată. Prefer în Milano, pentru a fi mai aproape de birou, dacă e în regulă, și vom împărți costurile în mod egal. Vom avea nevoie de suficient spațiu ca să ne putem duce viața separat fără să ne deranjăm reciproc. Îl voi pune pe agentul meu imobiliar să caute. De acord?

O altă încuviințare scurtă din cap.

- Vom avea nevoie de un contract prenuptial. Ai vrea să apelăm la avocatul meu sau la al tău?

- Nu are importanță.

O familie luă locul cuplului, și membrii ei se înghețară în dreptul băncii. Doi băieței alergau prin iarbă și râdeau încântați gonind porumbeii, în timp ce părinții scuturau din cap și încercau să-i domolească. Julieta se uită cum bărbatul zămbi cu seninătate, arătând spre

Oam și trăgându-și soția aproape. Ea se sprijini de el cu o naturalețe care trăda ani întregi petrecuți împreună.

- Va trebui să stabilim condițiile, desigur, continuă Julieta. Mama nu trebuie să știe despre intenția noastră de a încheia căsătoria după un anumit timp. Dacă ești de acord, mi-ar plăcea să stabilim o perioadă de doi ani. Mă tem că un an nu va satisface dorința mamei mele, dar doi ani cred că ar fi de ajuns ca să putem spune că am încercat. Doar dacă tu cumva nu ești de acord? El nu se uită la ea. Privi țintă la tânăra familie, de parcă ea îl putea ajuta să găsească răspunsurile de care avea nevoie.

- Doi ani sună în regulă.

- Bine. Refuz să las trecă asta să ne dea peste cap programul și să ne întârzie deschiderea. Ai cuvântul meu că voi angaja ajutoare și voi face tranziția cât mai în cu putință.

El își înalță capul de parcă s-ar fi trezit dintr-un somn de poveste.

- Cum rămâne cu noi?

Ea clipi.

- Cu noi?

- Da, cu noi. Care sunt regulile pentru asta? Același dormitor? Dormitoare separate? Suntem împreună la mică și seara ne distanțăm? Suntem companioni care împart masa și fac conversație? Asta ai planificat deja?

Spatele ei deveni brusc drept ca un baston. Privirea lui o cercetă pe a ei, de parcă ar fi fost în căutarea unei emoții pe care ea refuza să i-o arate. Ce voia de la ea? Ea romi cuvintele sec, cu precizie deliberată:

- De ce nu ne ocupăm de toate chestiunile urgente înainte să discutăm despre detalii mai intime? După ce ne căsătorim, putem să trecem în revistă cu ce se simte confortabil fiecare din noi. Sunt sigură că vom ajunge la un compromis care să ne convină amândurora.

El răsă fără urmă de umor.

- Ai vorbit ca o femeie aflată complet în control. Trebuie să fie frumos.

Sistemele ei de apărare se rupseră și săngerară.

- Ce vrei de la mine? Să-mi cer scuze? Vocea ei se frân-

se, dar ea continuă: Îmi pare rău. Îmi pare rău că al o datorie așa mare față de mama, încât te-ai trezit pe cap cu un caz de caritate pentru doi ani. Îmi pare rău că nu am fost de ajuns pentru familia mea, pentru mine, pentru oricine. Mai ales pentru tine. Ochii ei ardeau de lacrimi nevărsate. Fac tot ce pot ca toată situația să fie cât mai ușoară pentru amândoi.

Carcasa de politețe a bărbatului distant de lângă ea se sparse. El se întinse și o apucă de brațe, trăgând-o la pieptul lui.

- Îmi oferi scuze? reuși el să rostească, ochii lui alinați aruncând săgeți inflăcărâte de furie în timp ce o scutura ușor. La naiba, fir-ar să fie, crezi că sunt supărat pentru că rămân blocat lângă tine? Cum îndrăznești să crezi că ai fi un caz de caritate pentru un bărbat care te-a sărutat, te-a dezbrăcat și te-a regulat atâtea ore, încât ai căzut apoi amândoi epuizați? Tu meriți un bărbat care e întreg - un bărbat care să îți poată oferi o viață decentă și să nu te frângă. Nu voi fi niciodată în stare să-ți ofer lucrurile de care ai nevoie. Nu înțelegi că sunt înghețat pe dinăuntru? Că nu mai am nimic de oferit în afară de plăcere fizică? Buzele lui senzuale se strâmbară, și degetele lui strânseseră prin materialul gros al hainei ei. Dar cred că nu sunt așa politicoși și caritabil cum ești tu. Nu intenționez să fiu un martir și să-ți ofer un spațiu sigur cu dormitoare separate, și un zâmbet ocazional în timp ce ne intersectăm pe coridor. Îngerul se transformă în diavol. Pasiunea, furia și ceva complet nestăpânit scipă în adâncurile ochilor săi. Chiar nu. O să dărați ușă când mă voi sătura și o să te iau cu mine în iad. Și nu voi avea nici măcar o urmă de regret.

Ea își desfăcu buzele, fascinată de aura lui puternică ce se radia dinspre el în valuri. Căldura corpului său

se lipsea cu vântul și o făcea să ardă și să-i permită să o piseze de câte ori voia în oricâte feluri își imagina. Privirea lui se opri pe gura ei. Inima ei bubuia.

Ea așteptă ca el să-și lase capul în jos și să revendice ce era deja al lui. În schimb, Sawyer slăbi strânsoarea și se retrase.

Pe liniile frumoase ale chipului său se citea o dezolare întrucată.

- Dar nu vreau să te rănesc. Așa că o să-ți permit bănișerele, și propriul dormitor, și orice altceva vei dori de la mine. Am o singură cerință. Nu vei mai vorbi despre tine ca fiind un caz de caritate sau ca de cineva care nu merită tot ce e mai bun. Nu în prezența mea.

O buclă rebelă se desprinsese din părul lui și îi atârna pe frunte. Fără să ezite, ea se întinse și i-o dădu în spatele urechii. Apoi își trecu mâinile peste obrajii lui. Aprimea bărbii lui o gădilă pe degete. Ea prinse parfului lui de mosc cu condimente și lămâie.

- OK, șopti ea.

Ca un păcătos care se căia, Sawyer își lăsă capul în jos și depuse un sărut pe palma ei desfăcută. Julietta simți ceva mai profund în acțiunile lui și tânji să urmeze călca care ducea la un desiș cu spini, iedată otrăvitoare și nenumărați prădători pregătiți să smulgă carnea de pe tine. Când privirea lui o străpunse în sfârșit pe a ei, Julietta știu că acest bărbat avea fie să o întregească, fie să o distrugă.

Tremură de groază pură. El trasă linia sensibilă a bărbii și a maxilarului ei și încet în jos, pe gât. Atingerea lui ușoară îi provocă fiori și îi întări sfârșurile. Julietta tânjea să facă saltul și să lase naibii toate consecințele.

El însă îi anulă opțiunile, pentru că se ridică.

- O să încep imediat pregătirea documentelor. Dă-mi de știre când agentul imobiliar va găsi ceva potrivit. Wolfe nu va fi în după-amiaza asta. Sună dacă ai nevoie de ceva.

El plecă.

Ea îl privea cum traversează piața și dispare în spatele unei clădiri. Apoi se așază pe bancă și rămase acolo multă vreme, în frig, întrebându-se ce avea să facă.

capitolul 12

Julietta intră în foaiet. Tavanul boltit avea o eleganță plină de grație care pulsa prin fiecare cărămidă din noua lor casă. Situată în Via della Spiga, agentul ei imobiliar descoperise această comoară ascunsă. De afară, privitorul își putea imagina apartamente drăguțe ascunse în spatele unei fațade ușor ponosite. Înăuntru însă te aștepta o desfătare a simțurilor. Era întinsă pe trei etaje, cu podeaua de la parter sclipind, în vreme ce Julietta se duse spre scara circulară și aruncă o privire în jur. Bucătăria deschisă oferea impresia de spațiu masiv, iar frumusețea rustică a lemnului vechi, pereții groși și vegetația luxuriantă învăluiau casa în eleganță.

În clipa în care pășise înăuntru, ea știuse instinctiv că ajunsese acasă. Ciudat că nu i se părea dureros să se despartă de apartamentul pe care-l iubea așa multă vreme. După ce își împachetase toate lucrurile, adevărul jalnic o ajunsese din urmă. Avea doar câteva obiecte personale pe care le iubea și pe care voia să le ia cu ea. Apartamentul conținea doar câteva mărunișuri, dar cele mai multe erau obiecte de la lucru sau gadgeturi rafinate. Casa asta era diferită. Avea personalitate și istorie. Julietta se imagină scriind propria poveste și punându-și amprenta în acest loc. Pentru prima dată în viață, ea înțelegea caracteristicile unice ale unui loc în care să trăiască și să înflorească.

Cu Sawyer.

Căsătoria era stabilită. Casa era cumpărată. Informații legate de povestea lor de dragoste și decizia de a se căsători rapid fuseseră lansate și deja nu mai aveau puterea de a stârni bârfe. Ultimele trei săptămâni fuseseră

pentru ea învăluite în ceață și într-o avalanșă de sarcini, muncă și ridicarea de ziduri de apărare. Era ca și cum ar fi planificat viitorul și nunta altcuiva, fiecare conversație fiind exact cum prefera ea să fie. Strict de afaceri. Fără agitație emoțională, ci doar cu un plan de atac calm, concentrat.

Ea ura toate astea.

Se auziră pași în spatele ei, și ea alungă gândul. Julietta se întoarse și îl observă. Lumina soarelui se revărsa peste el, accentuând tăietura cicatricii lui și scaldându-i trăsăturile în căldură aurie. Cu o precizie plină de grație, așa cum îi stătea în fire, Sawyer merse prin fiecare cameră și studie aranjamentul final.

Ea își mușcă buza.

-Ce părere ai? Orice poate fi schimbat. Vom avea un pic mai mult de mers până la serviciu, dar zona asta mă fermecat.

El se opri în fața ușilor de sticlă ce dădeau spre terasă. Podelele de piatră duceau spre o grădină mare cu o piscină micuță tip lagună în spate. Julietta își imagină cum luca la laptop și sorbea un espresso în liniștea acestui spațiu în timp ce sunetul apei curgătoare o calma.

-E foarte frumos.

Vocea lui răgușită ajunsese la urechile ei ca o dezmierdare.

Ea se simți ușurată, și pe buze îi apăru un zâmbet fin.

-Mă bucur că îți place. Mai e o aripă separată, pe care mă gândeam că ar putea să o folosească Wolfe. Un soi de apartament doar al lui, dar nu atât de separat, încât el să dispară zile întregi fără ca noi să observăm.

El tresări ca și cum l-ar fi durut.

-Ce s-a întâmplat?

-Nu am vorbit cu Wolfe despre aranjamentele de locuit.

Ea se încrunță.

-Știe că ne căsătorim. Unde în altă parte să se ducă?

Sawyer se foi pe picioare.

- În apartamentul meu vechi. Nu cred că vrei să locuiești cu noi. Deși nu știe despre situația noastră, simți prost.

- Despre ce ai discutat cu el?

- Chestii generale. I-am zis că am decis să ne căutăm un apartament nou și că ne potrivim foarte bine. I-am spus că poziția lui în firmă rămâne neschimbată și că vom continua la fel ca până acum. El nu a întrebat unde va locui și eu nu am deschis discuția.

Julietta analiză disconfortul lui brusc și posibilitățile.

- Ți-e teamă să vorbești cu el, nu-i așa?

- Ce vrei să spui? Împărțim un apartament de ceva vreme. Vorbim în fiecare zi.

Ea scutură din cap.

- Nu, nu vorbești cu adevărat. Vorbești despre serviciu. Împărțim un apartament, așa ai zis.

Cred că te temi să discuți chestii mai profunde ca să nu-l superi. Câtă vreme rămâneți la discuții ușoare și mai puțin complicate, el nu fuge.

Ea simți un junghi de durere pentru el și pentru băiatul pe care-l luase sub aripa lui.

- Sawyer, trebuie să știe că îl vrei. Văd cum se uită la tine. Wolfe nu va întreba niciodată, dar are nevoie de aprobarea ta. Dacă va crede că ne stă în cale, va face tot posibilul să fugă. Va refuza să fie o povară pentru oricine.

Sawyer se întoarse și o privi încruntat.

- Sigur că nu e o povară. Nu știi cum stau lucrurile pentru băieții ca el. Au fost loviți în față și torturați emoțional. Nu vreau să creadă că e prins în capcană și să rămână doar din datorie. Dacă discuțiile sunt relaxate, el nu va simți nici o presiune. Vreau doar să fie în siguranță. Încerc să-l protejez.

Un alt strat se desprinsese de pe el în fața ochilor ei. Julietta se uită la bărbatul care urma să li devină soț și se întreabă dacă ea avea să fie vreodată în siguranță

în fața lui. Farmecul lui era magnetic, dar ceva cu care se putea lupta. Determinarea lui de a-l proteja pe Wolfe înăuntrul trecu de toate sistemele ei de apărare. El îl iubea pe Wolfe, dar nu știa cum să comunice cu el sau să se descurce cu asta.

Julietta își dădu seama că Sawyer nu știa cum să țină la o altă persoană într-un mod statornic. Trecutul său îi spunea că toate legăturile afective se terminau cu durere. Dumnezeu știe prin ce trecuse, dar ea trebuia să-i arate o altă cale. Să-i demonstreze cumva că putea avea mult mai mult decât se deschidea față de alții.

Sawyer merita asta. Wolfe merita asta.

Ea se împotrivi nevoii de a-l îmbrățișa și rămase neriscată.

- Nu o să pretind că vin din același mediu sau că am experimentat același tip de durere prin care ați trecut voi doi. Dar știu că e un băiat de 19 ani care are nevoie de ceva de care să se agațe. Ceva solid. Are nevoie de tine, Sawyer.

El tresări de parcă l-ar fi pălmuit.

- Fac tot ce pot, mărâi el. Doamne, de ce insiști pe asta acum? Dacă are nevoie de spațiu, nu pot să-l condamn. Nu poate fi tras cu forța într-o situație inconfortabilă.

Simțind că se apropia de o zonă periculoasă, Julietta își ascultă instinctul și insistă. Tocurile ei pocniră, și ea porcurse distanța dintre ei ca să se posteze în fața lui.

Cu bărbia ridicată, se uită la el și îl provocă.

- Are nevoie de exact opusul în momentul ăsta. Dacă îi dai spațiu, îi transmiți că nu-ți pasă de el. Dacă îl lași să se descurce cu lucrurile în ritmul lui, îi spui că nu vei să te ostenești. Ești chiar așa laș? Vrei doar să faci o schimbare din treabă și să fugi când lucrurile se complică? Lui luat de pe stradă și i-ai dat de lucru. Dar, în momentul în care apar sentimentele în joc, tu îngheți și negi că ar exista. Sau de asta vrei să mă acuzi doar pe mine?

O recunoaștere uluită îi umplu ochii auri. Ceva rău să se frângă în el, o amintire care-l făcuse să-și

piardă controlul și să se transforme în persoana sălbatică că ce pândea mereu de dincolo de suprafață. El scrișea din dinți.

- Crezi că o îmbrățișare și o discuție deschisă pot să repare ce e stricat la noi? Am trecut de mult de asta, scumpo. E un adevărat miracol că nu mai tresare când cineva îl atinge, ca să nu mai vorbim că a început să împărtășească unele amintiri vesele. Cum rămâne cu nopțile petrecute pe stradă la temperaturi sub limita înghețului, sub ziare vechi și mirosind ca naiba? Cum rămâne cu lupta pentru un hotdog pe jumătate mâncat din gunoi? Să vezi un copil bătut ca naiba în fața ta și să nu ridici un deget ca să-l ajuți?

Întinericul se ridică și îl înghiți. Corpul lui se cutremură, și ea știu că acum nu mai era vorba despre Wolfe, ci despre propriul trecut mizerabil care ieșea la suprafață.

- De fiecare dată când am încercat să protejez pe cineva, n-am făcut decât să înrăutățesc lucrurile. Am învățat să fac un pas în spate și să nu mă implic, pentru că așa era mai sigur pentru toată lumea.

- Dar nu acum, zise ea ferm și îl apucă de mâini, strângându-l tare.

El se uită la ea, fără a se putea concentra pe deplin.

- Asta a fost înainte, pentru că trebuia să supraviețuiești. Acum, trebuie să trăiești, Sawyer, și la fel trebuie să faci și Wolfe. Trebuie să-i dai mai mult din tine, chiar dacă ți-e frică. Wolfe are o șansă pentru că tu ai ajuns la el la timp. Înțelegi asta?

- Dar dacă înrăutățesc lucrurile? Nu vreau ca el să... plece.

Inima ei se frânse, și ea se strecură în brațele lui.

Își puse capul pe pieptul lui, se învălui în căldura lui și plânse pentru băiatul care nu avusese pe nimeni să-l ajute. El răspunse la îmbrățișare și o strânse la rândul lui și se agăță de ea.

- El nu vrea să te părăsească, șopti ea. Are doar nevoie să știe că te vei lupta pentru el. Că îți pasă suficient de mult și că nu e doar un act de caritate la care te-ai înhamat și cu care te joci.

Între ei se lăsă tăcerea. Julietta rămase în brațele lui pentru multă vreme și lăsă cuvintele ei să pătrundă până la ei. Când inima încetă să-i mai bubue, și strânsoarea lui se mai relaxă, ea se desprinse din îmbrățișarea lui.

Sawyer îi cercetă fața, căutând ceva de care ea era îngreunată.

- De ce îți pasă așa mult?

Ea trase încet aer în piept.

- Pentru că în el te văd pe tine.

Julietta se întoarse și făcu câțiva pași în spate. Așteptă ca el să o prindă și să-i conteste vorbele. Să o provoace și să analizeze sentimentele așa cum făcuse în toate acele nopți în dormitor, smulgându-i răspunsuri oneste pe care nu le dădea în timpul și inima ei le ascunsese de el. Dar Sawyer nu spusese nimic. Pe ea o cuprinsese dezamăgirea, dar își spusese că era un lucru bun. Mai bine să țină relația pe un teren neutru, altfel riscau să se distrugă reciproc.

- Ar trebui să plecăm. Am o întâlnire la prânz.

El o urmă afară în tăcere.

Sawyer bătui la ușă și încercă să-și ignore palmele transpirate. Incredibil. Ajunsese să fie târât într-un iad parental fără să aibă vreun strop de experiență. Dar Julietta era dreptate. Venise vremea să arate că avea sânge în circulație și să preia controlul situației.

Băiatul deschise ușa.

- O să iau un sandwich cu chiftele.

Sawyer putni.

- Nam venit să iau comanda pentru cină, deșteptule.

Am resturi de ieri pe care le putem încălzi.

- Super! Ce s-a întâmplat?

Wolfe purta unul dintre obișnuitele lui tricouri cu rânecă lungă, o pereche de blugi și șosete albe sport.

Căștile îi atârnavă în jurul gâtului și ecoul unui gen de rock destul de zgomotos răsuna în aer. Tepii din pământ erau umezi și moi și cădeau în bucle groase ce îi apăreau lui Sawyer că băiatul avusese un păr frumos înainte să decidă să-l tortureze.

- Voiam să vorbim un pic.

Între ei se înalță brusc un zid. Relaxarea dispărură, și o sclipire îndărătnică se zări în ochii turcoaz.

- Sigur, ascultă, voiam să-ți spun asta mai devreme, dar m-am gândit că ai destule pe cap cu nunta. Eu o să plec.

Sawyer intră în cameră și-l făcu pe Wolfe să se desinapoi. Groaza îi strănse stomacul, dar își păstră tonul relaxat.

- Unde să pleci?

Wolfe se foi.

- Tu te căsătorești, iar pe mine mă mănâncă tâlpile. Mă gândeam că te ajut să închei afacerea asta și pe urmă îmi văd de drum. Poate mă întorc la New York.

- Nu-ți place să mai lucrezi cu mine?

- Nu, îmi place. Hai să fim serioși, omule! Nu am vorbit despre aranjamente pe termen lung. Pun bani deoparte de ceva vreme și cred că pot să mă întretin singur de acum. La urma urmei, mi-ai plătit un salariu extrem de bun. M-ai ajutat foarte mult, și a venit vremea să îmi văd de viață. Crezi că ai putea să îmi dai o recomandare? Dacă vrei, desigur.

Sawyer trase adânc aer în piept. Coșmarul lui se adăvăra. Poate că Julietta avea dreptate. În spatele expresiei neutre a lui Wolfe se vedea o sclipire de tristețe și de neliniște. În mod normal, s-ar declara de acord cu Wolfe, pentru că se străduia să-l facă fericit, și-l lăsa să-și croiască propriul drum în viață. Dar Sawyer își dădea seama că băiatul nu avea nici o direcție. Nimănui nu-i

Fu transportat înapoi în noaptea aceea.

- Te rog să nu pleci, Sawyer. Chipul lui Danny era plin de furie, implorare, revolid. Era întuneric, și doar o rază argintie de la lună străpungea jaluzelele rupte și se juca pe saltele. Vreau să vin cu tine.

El își îndesă câteva haine și lucruri într-o geantă și își feri privirea. Îi era teamă să-l lase pe Danny singur cu Ticălosul, dar, cu cât mai repede scăpa de acolo, își găsea o slujbă și o locuință, cu atât mai repede putea să vină să-l ia. Dacă rămănera aici, bărbatul îl putea folosi pe Danny ca să îl șantajeze. Dacă pleca, poate că puștiul avea să dispară de pe ruinarul Ticălosului și urma să aibă un pic de liniste.

Planul era simplu. Pleca, avea succes și îl salva pe Danny. Apoi se ducea la autorități și îl dădea în gât pe Ticălos.

Venise, în sfârșit, vremea lui.

Se întinse și-l strănse pe băiat de umăr. Oasele ascuțite îl împunseră în palmă.

Sawyer ignoră buza tremurătoare a băiatului și se forță să simbească.

- Ascultă, puștiule, o să fie în regulă. O să îmi găsec o slujbă, și o să vin să te iau, și vom lăsa mizeria asta în urmă. Între timp, ai grijă să stai ferit. Nu-l enerva, iar când bea, incuete în baie; acolo sunt arme, în caz că ai nevoie de ele.

- OK.

Acceptarea plată din vocea lui Danny îi spunea că băiatul nu-l credea.

Când plecă, jură că avea să îndrepte lucrurile, dar, câteva luni mai târziu, șansa lui dispăruse pentru totdeauna.

Sawyer se uită la băiatul din fața lui, trecutul și prezentul amestecându-se într-o ceață stranie, psihedelică.

El nu reușise cu Danny. Dacă îl lăsa pe Wolfe să plece întră să se lupte pentru el, nu avea să și-o ierte niciodată. Ceva adânc în el se sparse și supură o mizerie cu care de regulă refuza să se confrunte. Instinctele lui strigau ca el să fugă și să nu se uite în urmă. În schimb, își încrucișă brațele peste piept și se uită dur la băiat.

- Nu vreau să pleci.

Wolfe tresări și își trecu o mână prin buclele umede.
 - Ți-am spus că rămân până pornești afacerea.
 - Nu vorbesc despre afacere, vorbesc despre tine.

Trase cu greu aer în piept și încercă să spună cuvintele. Contribuția ta la proiect este incredibilă. Când te-am luat sub aripa mea, voiam doar să-ți arăt că există și o altă cale. Eram de vârsta ta și abia supraviețuiam când un tip m-a făcut o favoare și m-a ajutat. Mi-a schimbat complet viitorul. Asta am vrut la început pentru tine, dar nu m-am gândit la cât de mult vei rămâne sau la ce se va întâmpla. Nu spun, de regulă, lucrurile astea pentru că nu sunt bun la sentimentalisme. Dar m-am atașat de tine. Îmi place să te am prin preajmă. Îmi place bărbatul care devii. Și nu vreau să pleci.

Vulnerabilitatea de a se deschide așa îl făcu să vrea să fugă, dar se forță să rămână. Șocul de pe fața lui Wolfe aproape că merita. Rămăsese cu gura deschisă într-o expresie aproape comică înainte să-și dea seama de asta și să o închidă.

- Dar... te căsătorești.

Sawyer ridică din umeri.

- Și ce dacă? Julietta vrea și ea să vii să locuiești cu noi. Avem o vilă mare, și poți avea destul spațiu și intimitate. Plus că Julietta gătește. Și putem să mergem duminică la mama Conte dacă vrem. Fără servitoare, deși am impresia că femeile se enervează pe chestii din astea, așa că va trebui să fii mai ordonat.

Băiatul își mușcă cuticulele într-un gest nervos pe care Sawyer îl știa, semn că se gândea profund.

- Nu vreau să vă încurc. Nu vreau să faceți asta din milă.

Vocea lui plesni ca un bici.

- Să nu mai spui asta. Nu asta însemni pentru mine, la naiba! Te consider un băiat extraordinar și vreau să rămâi, zise el, apoi făcu o pauză. Te rog!

Sawyer văzu sclipirea de încântare din ochii albaștri ai băiatului la auzul mărturisirii lui. În sfârșit, făcuse ceva bine.

- OK.

Sawyer zâmbi larg. Câștigase.

- Să-ți impachetezi lucrurile, pentru că trebuie să terminăm totul până duminică. Și vii la nunță. O să cinăm după aceea, apoi mergem la casa nouă.

- Fără lună de miere?

- Fără. Avem prea mult de lucru. Suntem în regulă?

El simți cum înflorește bucuria în el când Wolfe făcuse o înclinare din cap. Pe față i se citi ușurarea. Preț de un moment nebun, tânji să-l îmbrățișeze pe băiat, dar își refuză reacția, simțind că ar fi prea multă emoție pentru amândoi și că le-ar fi imposibil să o gestioneze.

- OK. Suntem în regulă.

- Super!

Sawyer ieși din încăpere, închise ușa și se sprijini de ea, ușurat. Încă o dată, regina lui de gheață avusese dreptate. El nu voise să petreacă mult timp cu Wolfe în prăpastia groazei, dar meritase. Îl voia în viața lui pe termen lung, și, dacă Julietta nu l-ar fi provocat, băiatul ar fi plecat, și amândoi ar fi fost nefericiți.

El se întrebă ce alte surprize mai pregătea viitoarea lui soție.

Partea dominantă din el urla să dea la o parte toate barierele și să o ducă în pat. După ce ar pune mâinile pe ea, ea s-ar topi și i-ar permite să preia controlul. Dar, după doar două nopți, el tânjea după mai mult.

Să intre într-o căsnicie cu o femeie care-i punea în pericol sănătatea mintală nu era înțelept. Cum avea să se descurce cu intimitatea de a o vedea în fiecare zi? De a împărți mâncarea? Serile? El avea nevoie de timp să-și găsească echilibrul, și asta însemna că sexul ieșea din calcul. Deocamdată. Companioni. Muncă. Reguli simple. Emoții simple.

Câtă vreme ea nu voia nimic mai mult de la el.

Doi ani. Trebuia să reziste măcar doi ani înainte să poată să se desprindă și să plece, știind că își respectase rat, să își construiască o viață cu copii și satisfacții din plin. Dar spațiul gol din interiorul său era prea rece, un peisaj arctic nesfârșit.

Da. Era prea târziu pentru el.

El acceptă acest lucru și se duse în dormitor.

capitolul 13

Julietta se uită la diamantul de pe degetul ei. Trei carate, tăietură princess, claritate impecabilă. Montura era în platină cu aur, fără alte diamante în jur care să-i facă concurență. Soțul ei îi cunoștea bine gusturile - simplitate și eleganță.

Păcat doar că nu era real.

Ceremonia fusese exact ce își dorise. Slavă Domnului că Venezia și Dominick erau la Londra cu afaceri. Ea nu voia nici un membru al familiei ei de față la înslăciunea care se petrecea în fața unui preot catolic. Visase mereu să se căsătorească în capela Colleoni, cu rozeta ei frumoasă punând în valoare medalionul sculptat al lui Cezar și al lui Traian. Detaliile elaborate și intimitatea micii biserici din Bergamo ofereau cadrul perfect. Rochia ei de mireasă Rivini era superbă, cu detalii frumoase, de la corsajul strâmt și fără bretele la fusta largă din șifon, care cădea frumos, într-o nuanță de alb cremos. Piepteni cu diamante îi susțineau coafura clasică și scilicet puternic în părul ei negru.

Pantofii erau făcuți la comandă, încrustați pe tocurile de rece centimetri și în față cu diamante care se arătau când și când în timp ce ea pășea spre altar.

Când ajunse în fața acestuia, picturile murale bogate și frescele de pe perete explodară în imagini pline de culoare și de sfîntenie. Mama ei și Wolfe stăteau de o parte și de alta

în timp ce lumina pătrundea prin vitralii, și Julietta aștepta să vadă dacă Dumnezeu nu avea să trimită un fulger ca un semn că această căsătorie era blestemată.

În schimb, ziua era blândă și caldă, și cântăreașă avea o voce splendidă ce se împletea cu sunetele orgii, îndreptându-se spre tavanul boltit al cupolei și stărnind sentimente pe care Julietta refuza să le recunoască. Mama ei radia de o tandrie și o satisfacție care îi frângeau Juliettei inima. Când îi asculta jurămintele, ea se întrebă dacă sufletul tatălui ei era în sfârșit mulțumit.

Spre deosebire de surorile ei, ea visase rareori la nunți și nu și imaginase niciodată că avea să pășească spre altar alături de cineva.

Când se uită în ochii aceia aurii coplesitori, inima ei tremurase într-o frumoasă agonie a dorinței. Adevărul șoptea adânc în ea în tonuri ironice.

Ea voia ca totul să fie real.

Cum s-ar simți să fie femeia pe care Sawyer o iubea?

Cei care îi deschidea toate cotloanele întunecate și prăfuite ale sufletului ca să lase să pătrundă înăuntru aer proaspăt? El chiar posedea partenera cu o sălbăticie și un aer primitiv pe care nici un alt bărbat nu le putea egala. Dar el avea și o călcată în suflet care o ademenea. Își aminti cum o spălase cu tandrețe, atingerea lui blândă cu degetul pe obraz, felul personal în care îi poruncise să nu se mai umilească singură.

- Julietta? Ești bine?

Ea se scutură și alungă gândurile, ridicând privirea.

Obiectul gândurilor ei stătea în ușa încăperii pe care și-o alesese ca birou. După cină, se îndreptaseră spre noua lor casă și amândoi se apucaseră imediat de treabă, retrăgându-se în spații separate. Wolfe se dusesse de mult la culcare. Mediul tăcut și impersonal nu se potrivea cu faptul că o nuntă avusese loc cu doar câteva ore în urmă. Reveniseră la treabă, cu iPaduri, laptopuri

și mesaje rapide către partenerii de afaceri. Casa tipică după contacte mai apropiate între locuitorii ei.

- Sigur, doar rezolv niște lucruri.

Sawyer se întinse și își masă ceafa. Se schimbase într-o pereche de pantaloni kaki lejeri și un tricou alb curat și era în picioarele goale. Intimitatea de a împărți o casă deveni dintr-odată amenințătoare. Să îl vadă în toate stadiile de dezbrăcare, dar să nu simtă că avea dreptul să-l atingă...

O cuprinse panica. Dacă nu putea să joace această șaradă? Era noaptea nunții lor, și ea nu știa cum să se poarte. Rece și sofisticată? Caldă și prietenoasă? Tânjea să se bage sub plapumă și să se ascundă, dar asta nu ar fi prea jalnic?

El vorbi fără să-și dea seama de atacul ei de panică incipient.

- Da, și eu. Trebuie să mă scol devreme, să mă duc pe șantier. Ai terminat?

- Da.

- Vrei să bem ceva înainte de culcare?

Nervii ei se încordară, iar corpul îi tresări, dornic de joacă. Ea își strânse coapsele ca o formă de rebeliune.

- Sigur. Nu m-ar deranja o gură de coniac înainte de culcare. Și eu trebuie să mă scol devreme.

Îl urmă în sus pe scara spiralată, degetele ei trasând mazonul neted în timp ce se îndreptau spre bibliotecă. Julietta inspiră un aer reconfortant de lămâie, hârtie și piele. Umpluseră rafturile cu romane, biografii, cărți de afaceri și de gătit. Ea fusese fascinată de gustul lui eclectic pentru cărți și descoperise că el știa să poarte conversații pe orice temă. Julietta se așeză aproape de semineu și își trase picioarele sub ea. Era important să stabilească un precedent. Decise să fie prietenoasă, dar distantă.

El îi întinse un pahar cu un lichid chihlimbariu și se așeză lângă ea. Căldura focului îi învălui întregul pătura confortabilă, și ea se relaxă puțin.

- Ai arătat superb azi, zise el.

Julietta zâmbi.

- Grazie. Și tu ai arătat bine. Iar Wolfe a fost tare săpător. Ba chiar și-a scos numeroasele sale piercinguri.

- Da, arată bine când vrea. N-am apucat să-ți mulțumesc. Pentru sfaturile pe care mi le-ai dat în privința lui Wolfe. El își ridică privirea și o țintui. Ar fi plecat dacă nu s-ar fi rugat să rămână, și am fi fost amândoi singuri.

- Unde ai știut?

- Ea înghiți ca să scape de nodul din gât.

- Am văzut cum vă uitați unul la celălalt. Cu respect.

Alina pe. Grija. Erați străini la început, dar acum el e aproape din tine. Așa e cu cei din familie. Te înnebunesc, aproape.

- Eu am avut mereu parte de opusul acestor lucruri.

- Știu, dar familie nu înseamnă numai legături de sânge. Înseamnă unitate, loialitate și sacrificii. Nu vorbim ca tu să-l lași pe Wolfe să plece din cauza mândriei.

- Și de asta ai fost de acord să te căsătorești cu mine. Așa?

Julietta se încordă, temându-se că el avea să ghicească prea mult din adevăr. Da. Ea o făcuse pentru familie.

Pentru tatăl ei. Pentru afacere.

Dar adânc în interiorul ei o voce îi șoptea că ea s-ar căsători doar cu cineva la care ținea, cu care se simțea sigură.

Sawyer hifa ambele lucruri.

- Da, așa e.

- Te-ai gândit vreodată la căsătorie?

Întrebările lui cercetătoare o surprinseră, dar ea decise să răspundă.

- Nu. A existat cândva un bărbat de care m-am îndrăgostit. Am lucrat împreună. Pentru o vreme, m-am îndrăgostit cum ar fi să mă întorc seara acasă la el. Să îmi petrec mese, patul, o viață cu el. Dar am început să-mi dau seama că lucrurile erau cam plate între noi. Aveam

o legătură bună în teorie, dar el niciodată nu căzura să petreacă timp cu mine. Eram asemenea conferințelor lui... planificată.

Ea își aminti de senzația de inadecvare în timp ce tânjea să formeze o legătură mai strânsă. Înainte să-și dea seama că bărbatul nu era interesat. Fusese calm și rațional în privința a ceea ce voia – o soție pentru afaceri și o însoțitoare pentru companie. Frigiditatea ei îl enerva, dar nu se străduise niciodată să obțină mai mult de la ea, ceea ce provocase și mai multă fricțiune și amorțeală când o lua în brațe. La un moment dat relația se ofilise și murise fără urmă de scânteie sau de fum.

- Pare un idiot.

Pe buze îi trecu un zâmbet ușor, dar stațiile fuseseră trezite. Cuvintele îi alunecară de pe buze:

- Nu, doar că nu m-a dorit suficient. Nici un bărbat nu a făcut-o vreodată.

Atenția lui se mută dintr-odată. Ochii aceia fierbinti alunecară peste corpul ei, amintindu-i de toate locurile pe care le atinsese, linsese și mușcase și de sutele de feluri în care o făcuse să explodeze sub el.

- Repet. A fost un idiot. Și un cretin.

Umilită de mărturisirea ei, ea râse și se îndreptă în fotoliu.

- Sunt de acord. Nu prea mă mai gândesc la el, deci a fost mai bine așa.

Minciuna ei rămase plutind între ei.

- Dar tu? Ai vrut vreodată să pășești spre altar?

- Nu.

Mărturisirea lui plăta o făcu să-și incline capul.

- Știu că ai fost cu multe femei. Pare să-ți placă să ai companie. Ce îți scapă?

Pe chipul lui dansă întunericul. O umbră i se așternu pe obraz și-i scoase cicatricea în evidență.

- Nimic. Totul. Pot să mă distrez și să am o aventură sexuală, dar femeile întotdeauna au vrut mai mult.

...cături pe care nu le puteam oferi. Așa că mergeam mereu mai departe.

- Iar acum? Ce vei face acum?

- Nu cred că am mai întâlnit o femeie la fel de directă ca tine.

- Nu sunt sigură dacă e un compliment.

El râse scurt.

- Este. Ești mereu în stare să mă iei prin surprindere și mă provocă. A venit vremea să vorbim deschis?

Temperamentul ei se manifestă din nou, și ea miji

...cru.

- Nu-mi place să fiu ironizată. De ce nu facem ce e mai bine pentru noi? Să lucrăm împreună. Să împărțim un spațiu. Respect. Vom scoate din ecuație sentimentele de haz pentru ca nici unul să nu-și piardă concentrarea. De acord?

El o studie fără milă, dar ea refuză să cedeze.

Julietta rămase liniștită sub privirea lui cercetătoare. Vreamei ei țipa ca el să accepte compromisul. Instinctul ei țipa ca el să ignore cererea politicoasă și să o târască la por.

El încuviință din cap în cele din urmă.

- Cum dorești.

Aerul deveni deodată stătut. Energia ei se scurse ca într-o țevă spartă, și ea își termină iute coniacul.

- Mă bucur că suntem de acord. E cel mai bine așa.

- Dacă nu te deranjează, aș vrea să mă duc la culcare.

- Am luat camera de alături, în caz că Wolfe ar deveni răzvrătit.

- Desigur, zise ea, apoi puse paharul pe masă și se lăsa să zâmbescă. Noapte bună, Sawyer!

- Noapte bună, Julietta! Somn ușor!

Ea își din încăperea și se duse la culcare pe jumătate trează, pe jumătate tristă...

Sawyer își umplu din nou paharul în timp ce ușa se deschidea în spatele lui. El încă îi simțea parfumul unic

de mocha și nucă de cocos ce îl făcea să saliveze după amintirea coapselor ei desfăcute larg și a mării ei care se piardă cu firea.

Mădularul lui se opinti într-un efort de a se elibera din pantaloni. Oare ea încerca să-l înnebunească? Voia doar un companion. Un partener de lucru. Un prieten. Cum putea să se concentreze asupra acelor aspecte când el tânjea să-i dea masca la o parte și să ajungă la femeia sălbatică și senzuală pe care o descoperise în patul său. Și cât timp avea să poată rezista?

El își imagină cum avea să explodeze în timpul unei cine calme și să îi smulgă hainele de pe ea într-un acces de nebunie. Dar oare ei i-ar plăcea asta?

Cuvintele ei îl bântuiau. Nici un bărbat nu o dorise suficient de mult. Femeia lui rezistentă și capabilă avea propriii demoni. Putea paria că puținii bărbați cu care ea încercase să aibă o relație îi distruseseră încrederea de sine. Cum putea o femeie sexy, deșteaptă, independentă să creadă că nu era suficient de bună pentru căsătorie?

Poate că ar trebui să-i demonstreze.

Posibilitatea dansă la periferia minții lui. El putea să accepte condițiile ei și să meargă mai departe fără haos. Probabil era cea mai bună soluție. Dar expresia ei când el fusese de acord îi spunea un adevăr diferit.

Nici un bărbat nu fusese suficient de puternic încât să o provoace.

Să o forțeze. Să o seducă. Corpul ei topindu-se sub instrucțiunile lui; mintea ei deschizându-se ca să-i permită să intre, făcându-l să se simtă și smerit, și inspirat. El o dorea ca pe un drog injectat în vene și, deși era ceva impredictibil, haotic și neplanificat, el avea nevoie de ea.

Să îi permită să doarmă într-un pat rece în seara asta ar însemna doar să o lase să-și ridice la loc sistemele de apărare. Cel mai corect era să o lase în pace. El nu se pricepea la dragoste. Ea era o femeie care merita iubire.

Dar ce era mai rău? Să o țină în siguranță, lăsând-o în același timp să creadă că ea nu era de ajuns ca un bărbat să lupte pentru ea?

Sau să o târască în patul lui și să riște o inimă frântă? Creierul îi spunea care era singura decizie pe care o putea lua. Drumul pe care îl urmărise de când aflase că îl omorâse pe fratele lui de plasament apărui la fel de clar de parcă ar fi apăsat pe un buton.

Dar în seara asta toată abilitatea de a gândi se scurse în mădularul lui și nu putea să mai ia decât o singură decizie.

Sawyer își puse jos băutura și se duse să-și revendice viața.

Julietta se zvârcoli în așternuturile albastrii, scoțând arțocilor afară în încercarea de a se răcori. Pentru o casă atât de veche, caloriferele trimiteau căldură în valuri nerăfoase, și transpirația îi udase gâtul și partea de sus a șaptei. Cu un geamăt, ea dădu cearșafurile la o parte și se holbă la tavan. Corpul îi pulsa de o dorință care nu avea să fie stinsă în seara asta. Păcat că nu avea un vibrator. Sigur că întotdeauna fusese prea jenată ca să încerce, temându-se că nici măcar un gadget nu ar reuși să o aducă la orgasm.

Ultimele cum Sawyer părea să remarce fiecare ocazie când mintea încerca să îi controleze corpul. El reușea să o aducă înapoi în starea aceea și refuza să îi permită ca mintea să preia controlul.

Încetează să te gândești la Sawyer."

Somn. Să se concentreze asupra somnului. Julietta închise ochii și începu să numere. Unu. Doi. Trei. Oare aprobase raportul financiar trimestrial? Da, îl trimisese. Patru. Cinci. Șase. Nu era ziua secretarei ei săptămâna viitoare? Trebuia să cumpere mâine un cadou. Șapte. Opt. Nouă... Ușa se deschise.

Ea se ridică. Se holbă la silueta din fața ei. El își dădu cămașa jos, și lumina lunii se juca pe pielea lui goală

de pe piept. Mușchii bine conturați de pe abdomen și bicepsii sclipeau printre cicatricile sălbatice, luptându-se pentru dominație. El stătea acolo, desculț, cu picioarele desfăcute, mâinile în șolduri, privirea plină de o forță tăcută. În acel moment, sângele alergă prin venele ei ca adrenalina pură. Ea se clătina ușor, încercând să respire prin bubuitul nebunesc al inimii.

- Ce cauți aici?

- Cred că știu.

Vocă lui se prelingea asemenea caramelului sărat. Netedă, aspră și al naibii de sexy. Ea încercă să răspundă, dar reuși doar să scoată un sunet slab și patetic. El se mișcă încet, fiecare mișcare elegantă sporind deliberat tensiunea senzuală din încăpere. Ea rămase încremenită între ceafșafuri ca o căprioară îngrozită că avea să fie înghițită cu totul.

Julietta murmură singurul cuvânt care putea opri caruselul emoțiilor de care se temea.

- Nu.

El păși lângă patul ei. Dinspre el se simțea un parfum masculin, pur, care o făcu să scoată un geamăt gutural. Sawyer se întinse și o prinse de încheietură. O trase de pe saltea în picioare. Cămașa ei de noapte roz îi dezvălulă clar sfărcurile întărite, corpul ei fiind vizibil sub materialul transparent. În picioarele goale, el era mai înalt decât ea și avea o atitudine dominatoare, care îi transmitea că el era la comandă. În toate privințele.

- Ești soția mea. E noaptea nunții noastre. Am ascultat discursul tău corect despre cum să scoatem sexul din ecuație pentru că ar fi cel mai înțelept lucru pentru amândoi. El se opri și își ridică o mână ca să li dezmiere de obrazul și să dea la o parte părul ciufulit de pe umăr. Dar nu pot. Tu îmi aparții.

- Eu nu aparțin nimănui.

El chicoti la cuvintele ei rostite tremurat și continuă să îi dezmiere de față, părul, gâtul, umerii, de parcă

batolea o pisică furioasă pe care o voia drept animal de companie.

- Doamne, ești magnifică! Nu cedezi niciodată, nu te temi de nimic în afară de asta. De ce simți de îndată ce te ating și îți cer să-mi oferi fiecare parte din corpul tău încântător.

Pielea ei se încălzi sub atingerea lui, sfărcurile ei fiind dureros de întărite sub bariera moale de hmbac.

- Nu mai petrec încă o noapte cu o erecție care nu se domolește și cu nevoia de a te avea. Îmi aparții, Julietta. Corpul tău e al meu să-l posez, și asta o să facă în această noapte.

Gura lui o revendică pe a ei. Ea așteaptă să simtă brutalitate și invazie pură. Avu, în schimb, parte de melicione, căldură și un bărbat hotărât să câștige. Ea își ridică brațele, pregătită să-l împingă la o parte și să se lupte. Limba lui se afundă adânc între buzele ei, invinșând la joacă, tentând-o să lase în urmă siguranța și să se arunce în lumea deliciilor încântătoare pe care el avea să i le ofere.

Ea îl apucă de umeri și se predă.

Geamătul lui satisfăcut spori dogoarea în jurul lor. Limbile lor se impletiră, iar gustul lui o invadă, arsura delicioasă a alcoolului și a urmei de mentă de la pasta de dinți. El o ținu de cap și se avântă, iar și iar, luându-i gura la fel cum intenționa să se avânte între picioarele ei, cu toată acea putere minunată care nu lăsa loc pentru gânduri, decizii sau aprobare.

Încă ținând-o strâns, el o conduse la peretele opus și o lipsi de el, fără să întrerupă contactul.

Mâinile ei alunecară lacom peste liniile pieptului său, mușchii încordați de pe umeri și brațe, linia de păr blond ce cobora spre centrul abdomenului lui și dispărea sub elasticul de la pantaloni. El își desprinse gura de pe a ei și făcu o jumătate de pas în spate, oferindu-i un almbet lacom.

Sawyer apucă gulerul delicat al cămășii de noapte și rupse materialul. Ea simți cum se umezește la violența pură a mișcării. El se uită lacom la corpul ei gol, și clitorisul ei pulsă de dorință. Sawyer îi atinse un sfârc întărit, își trecu degetul mare peste curbura sânilor și continuă apoi spre abdomenul ei tremurător.

- Nu porți chiloți în pat. De ce?

Întrebarea lui cerea adevărul. Vocea ei răsună găjăit.

- Pentru că mă incomodau. Mă gândeam la tine și eram prea...

- Excitată?

Ea scutură din cap. Dorința sclipea în ochii lui ca de tigru, și el o sărută din nou, strângând-o tare la piept, devorând-o bucată cu bucată. Își desfăcu pantalonii și se dezbracă tute, apoi o întoarse încet. Ea se strădui să păstreze contactul piele pe piele, dar el o mușcă de gât drept pedeapsă și îi făcu șoldurile să se rotească.

- Măinile pe perete. Și să nu le desprinzi, Julietta.

Ea fu cutremurată de un fior. Își puse palmele pe perete. El îi desfăcu picioarele pentru ca aerul răcoros să pătrundă și să aline carnea umflată.

- Mi-ai dori să te pot picta așa, zise el admirativ și îi trăsă curbura spinării, apoi pe a posteriorului. Ești tot ce înseamnă frumusețe, perfecțiune și feminitate într-o femeie. Grațioasă, musculoasă, cu rotunjimi blânde și cu o piele aurie care-mi amintește de o zeiță. Depuse sărutări pe spatele ei și o ronțai pe la ceafă, dându-i părul la o parte de pe umăr. Vreau să te însemnez, pentru ca fiecare centimetru din corpul tău să reacționeze la mine. Gustul tău mă tachinează. Te văd cum conduci o conversație de afaceri și visez să-ți ridic fusta și să-mi îngrop gura în căldura ta.

- Sawyer...

Ea se întoarse disperată spre el, dar o palmă scurtă pe fund îi tăie răsuflarea.

- Măinile pe perete. Nu ai voie să ai orgasm până nu sunt în tine. Dacă o faci, vor exista consecințe. El îi ronțai

anărul. Și voi face tot ce-mi stă în putință ca să nu mă scuți, scumpo. Ca să te pot pedepsi apoi.

Cuvintele lui scandaloase îi furară și ultimul strop de rațiune, și ea se transformă într-o creatură cu nevoi animale.

Julietta se foi și își sprijini capul pe tencuiala rece, disperată după mai mult. Chicotul lui profund îi spuse că știa fiecare gând întunecat care-i trecea prin minte și intenționa să le îndeplinească pe toate. Măinile lui îi cuprinseseră sânii, și el se jucă cu sfârcurile ei, trăgând, răscind, până când ele se umflară și deveniră atât de sensibile, că plăcerea se scurgea spre durere. Limba lui îi trasa coloana în sus și în jos și se opri deasupra curburii posteriorului ei, apoi coborî, desfăcându-i fețele și strecurându-se în despicătura ei umedă ca să îi provoace plăcere.

Alunecarea limbii lui peste clitorisul ei umed și umflat, puterea mâinilor în timp ce o ținea deschisă pentru orice avea de gând să facă el cu ea - totul se pogorî într-un climax violent care îi cuprinse corpul și o aruncă nemenea unui grăunte de nisip într-un val de tsunami. Ea tipă, și mâinile i se strânseseră laolaltă în timp ce se măcolea sălbatic, cu trupul scuturat de convulsii de plăcere. El o ajută să treacă peste, și în cele din urmă mușchii ei tremurară și se relaxară. El îi susținu greutatea și o ținu lipită de perete, erecția lui pulsând între picioarele ei cerându-și drepturile.

- Doamne, cât ești de sexy - ești... absolut tot.

Cuvintele îi provocară un alt fior. El o ridică și o duse spre pat.

- Dar tot mi-ai nesocotit ordinele.

- Am ținut mâinile pe perete.

- Adevărat, admise el râzând. O să te pedepsesc doar cincizeci la sută, pentru că ai juisat înainte să îți dau voie. În genunchi!

Ea bombăni o injură în barbă, dar se puse în patru labe pe pat.

- De ce numai tu ai voie să faci regulile?

- Pentru că așa am hotărât eu. Și e mult mai plăcut pentru tine când ascuți. Te-a bătut vreodată cineva la fund?

Ea întoarse capul, cu o privire furioasă.

- Tu ce crezi?

Buzele lui se curbară într-o expresie amuzată.

- Cred că nu. O să primești zece lovituri cu palma.

- Nu sunt un copil. Asta e umilitor. Și, dacă vei continua, o să mă asigur că îți pierzi mâna aia.

- O, îmi plac jocurile, scumpo, și eu sunt stăpânul. Cum ar fi să te torturez cu orele fără să te las să ajungi la orgasm?

Ea deschise gura să spună ceva deștept, dar o închise cu un pocnet. Ideea o încânta, dar îi era foarte teamă că el spunea adevărul.

- Hmm. Deștept răspuns. Deși aș putea încerca asta pe viitor; pareai mult prea intrigată și curioasă dacă aș putea să fac așa ceva. Deocamdată, o bătăiță.

- La ce ar putea ajuta asta? N-am mai auzit de așa ceva.

- Cred că va trebui să-mi spui. Unu.

Palma lui îi atinse iute fesa dreaptă. O înțepătură scurtă o făcu să tragă aer în piept. Fundul ei era probabil la fel de roșu ca fața, căci ea se simțea acum complet jenată de poziția vulnerabilă în care se afla.

Alte trei lovituri rapide pe fesa dreaptă, apoi el trecu la cea stângă. Julietta se îmbărbătă la fiecare lovitură, blestemându-l, întrebându-se de ce naiba îl excita jocul asta ridicol.

Până când își dădu seama că era udă toată. Sensibilitatea.

De parcă ar fi știut, Sawyer se opri ca să îi frece pielea încinsă. Masajul nu făcu decât să o ațâțe și mai mult, își strânse ochii, dându-și seama că toată povestea o excita îngrozitor. El continuă cu alte trei lovituri pe fesa stângă. De fiecare dată, în loc să suporte, ea se arcuia spre el fără să-și dea seama, tânjind parcă după mai mult din

călătoria tasterătoare delicioasă care curgea prin sângele ei și îi sensibiliza fiecare terminație nervoasă. Ea își ținu respirația pentru ultimele două.

- Desfă picioarele!

Ea își depărtă coapsele câțiva centimetri. Așteptă două secunde, într-o anticipație oribilă. Degetele lui se opriră pe unele ei, trecară și apoi alunecară între coapsele ei.

- Mio Dio!

Clitorisul ei pulsa de dorința de a se elibera și sfârcurile ei înțepau aerul în nevoia teribilă de a-i simți gura și sărăci pe ele. Exact când ea era pe cale să explodeze, el se scoase degetele și o pocni de două ori tare peste fund. Bratele îi tremurară, neputând să îi susțină greutatea.

Grădăria ei îi ajunse în nări, și un geamăt animalic îi scăpă de pe buze și răsună în aer.

Controlul lui trebuie să se fi frânt. Cu un geamăt tare răspuns, ea auzi cum ambalajul de la prezervativ se rupt, și el o pătrunse dintr-odată. O apucă de șolduri și alunecă în ea dintr-o mișcare lungă, fermă, umplând fiecare centimetru din corpul ei și revendicând-o complet.

Julietta se predă. Cu corpul, cu mintea, cu sufletele. Cu mișcări lungi, el o aduse din nou direct pe margine și o ținu acolo fără milă, stabilind ritmul și permițându-i să facă nimic altceva decât să aștepte să îi ofere ce dorea.

Canalul ei îl mulgea, iar el o tortură, i se păru ei, la un moment dat, până când îl imploră:

- Te rog! O, te rog!

El se opri. Se ținu adânc înăuntrul ei, fără să se miște, în timp ce corpul ei se convulsiona în jurul pe-rișului său.

- Îmi aparții. Spune-o!

- Îți aparțin, Sawyer. Ia-mă!

El se întinse, îi strânse clitorisul și se avântă.

Orgasmul o lovi tare. Strigătul lui îndepărtat îi spuse că el o urmase. Ea suspină de ușurare și se descătușă, lăsată să se miște tot ce ceruse și mai mult.

-Cred că am murit.

Sawyer o sărută pe obraz și o trase mai aproape. Ea se îngropă sub ceafșafuri, și căldura ei mătăsoasă se lipi de el. Mirosul de sex umplea aerul. Lumina lunii pătrundea pe fereastră și arunca umbre pe pat.

-Atunci, cred că mi-am făcut treaba bine în seara asta. El îi dermierdă brațul gol, savurând cum se simțea pielea ei.

Nu credea că avea să se sature vreodată de ea.

-O să mă omori în fiecare seară?

-Da. Sper că asta e în regulă, altfel va trebui să mă port în fiecare zi ca un primitiv.

Sawyer își ținu răsufllarea și așteptă răspunsul ei. Cumva, această femeie i se vârăse pe sub piele și rămăsese acolo.

Avea nevoie de asta de la ea, de legătura asta prin sex, fiind convins că tensiunea avea să slăbească într-un final între ei. La urma urmei, erau căsătoriți.

-Nu. Nu vreau să mă mai lupt cu tine. Să mă opun.

-Bine.

Rămaseră întinși într-o tăcere relaxată preț de minute bune. El era pe cale să adoarmă, când ea îi rosti numele.

-Ce e, draga mea?

Tonul ei era prevăzător. Nesigur.

-Știu că ai spus că nu vorbești niciodată despre trecut. Înțeleg asta. Dar mi se pare că tu știi atât de multe despre mine. Mi se pare dezechilibrat. Și mă simt...

-Cum?

-Vulnerabilă, șopti ea. Am nevoie de ceva. La alegerea ta. Făcu o pauză. Te rog!

Amintirile îl năpădiră, dar mărturisirea ei îi atinse o parte tandră a sufletului. Ea era așa deschisă cu dorințele ei, chiar dacă se expunea ridicolului. Iar Julietta avea dreptate.

El nu îi oferise nimic în afară de corpul său. Căuta în adâncul lui și se gândi ce ar putea să sacrifice

Convulsiile ieșiră fără ezitare, de parcă ar fi așteptat mereu aproape de suprafață persoana și timpul potrivite ca să scurdeze.

-Părinții mei au murit când aveam nouă ani. Nu am avut rude sau prieteni care să mă ia în grijă. Am intrat în sistemul de îngrijire în plasament și n-am fost pregătit de ce am găsit acolo. Nimeni nu voia un băiat pe cale să devină adolescent. Am fost plasat de câteva ori înainte să găsesc o reședință permanentă. Dar lucrurile erau mai rele decât pentru cineva care nu avusese experiența unor părinți buni, cred. A fost ca un șoc, a trebuit să schimb gândirea despre viață ca să pot supraviețui. Când am scăpat, la 18 ani, am bătuit pe străzi, mi-am găsit un loc, dar n-a fost ușor. Am găsit un hotel vechi în Manhattan și am dormit în pivniță. Mă spălam, furam mâncare și stăteam ascuns. Până când m-a găsit Jerry. El era îngrijitorul - lucrase acolo ani mulți. M-am așteptat să mă dea afară și să cheme conducerea și poliția, dar el nu a făcut nici una, nici alta. M-a lăsat să rămân.

Ea nu spuse nimic când el se opri. El refuza să o păteze cu acțiunile lui de infractor, cu violențele din anii petrecuți în plasament. Nu ar putea înțelege. După o vreme, vorbi din nou:

-Nam discutat despre ce s-a întâmplat. A reușit să lucrez pentru mine o uniformă și a început să mă învețe. A spus conducerei că eram nepotul lui și mi-a găsit de lucru. Am început să învăț chestii elementare, și asta e cea mai bună abordare. Cunoști angajații, știi bărbații, codurile și tot ce se întâmplă în culisele unui hotel. Mă tot îndemnat să fiu mai mult, și în cele din urmă am avut șansa la hotelul Waldorf. Am venit în Milano pentru o perioadă de practică și am rămas o vreme la un alt hotel până când m-am întors în sfârșit la New York. El a făcut infarct într-o marți după-amiază la 14.45. Deja mă descurcam binișor, dar abia atunci am vădit adevărul. Jerry fusese în armată și primise Purple

Heart în Irak. Provenea dintr-o familie bogată, dar, după război, se ascunsese și renunțase la tot. Am primit vizita a doi avocați care mi-au spus că Jerry îmi lăsase mie totul. Devenisem multimilionar la 25 de ani.

Concentrarea ei era aproape fizică, de parcă i-ar fi sorbit fiecare cuvânt. În locul unei curiozități averse, el simți doar o pace adâncă și înțelegere dinspre ea, ceea ce făcu să îi fie mai ușor să continue.

- Mi-a lăsat un bilet pe care-l scrisese când am implinit 20 de ani. Scria: „Lasă-ți amprenta în lume!” Am plecat o vreme, ca să mă adun. Am cheltuit o groază de bani. Apoi am decis să mă concentrez pe exact ce îmi doream - să am succes. Când se va deschide Purity, va fi pentru el, pentru că el a fost singurul în afară de părinții mei cărui i-a păsat.

El râsuflă adânc și așteaptă. Întrebările iscoditoare. Nu putea să o invinovățească, și știa că femeile simțeau nevoia să forțeze până când devenea dureros și nu mai avea altceva de oferit. Așteaptă îngrozit, și în cele din urmă ea se mișcă.

Julietta își înalță capul. Ochii ei de ciocolată sclipeau luminoși, dar nu se vedeau lacrimi. Ea se aplecă și îl sărută apăsat. Bland. De parcă ar fi fost o sticlă prețioasă care merita toată grija și iubirea din lume.

- Mulțumesc, sopti ea.

Julietta își puse apoi capul pe pieptul lui, își împleti un picior cu al lui și oftă prelung.

Apoi adormi.

El așteaptă ca durerea să îi inunde conștiința, să simtă senzația că era murdar, că nu avea să fie niciodată destul de bun pentru mentorul care îl salvase. Și totuși, nu simți nimic din toate astea. Un vid acolo unde fusese cândva toată acea durere. Simți în schimb un val de ușurare care îi scaldă corpul și dintr-odată se imagină mai ușor și mai împăcat.

capitolul 14

- Ciudat! Sunt mai multe mașini în fața casei mamei mele astăzi. Presupun că a invitat niște oaspeți la cină. Sawyer o luă de mână și îi făcu cu ochiul lui Wolfe.

- Bine, poate că o să fie și mai multă mâncare.

Ea răsă și scutură din cap.

- Voi doi sunteți extraordinari. Nam văzut bărbați în toată firea să mănânce de parcă nu ar mai fi văzut mâncare adevărată niciodată.

- Măcar eu ajut după aceea la strâns, precită Wolfe.

Sawyer îi aruncă o privire urâtă.

- Trădătorule! Așteaptă numai să te prind la antrenamente. O să-ți tăbăcesc fundul.

- Ce vrei să tăbăcești, bătrâne? Ciudat, nu te-am prea văzut ca Rocky Balboa în ring cu mine. Când ai căzut, ai rămas căzut.

- Cine e Rocky Balboa? întrebă Julietta.

Cei doi bărbați schimbă priviri șocate.

- Sfinte Sisoe, nu ai văzut Rocky unu, doi, trei, patru, cinci sau șase? întrebă Sawyer.

- Dacă sunt șase părți, clar nu-mi place deloc, mie ei chiar când ajunse la ușă.

- Maraton, scumpo. În seara asta.

- Purtați-vă frumos, băieți! Aud voci.

- Surpriză!

Un strigăt umplu încăperea când se deschise ușa. Julietta se uită șocată înăuntru. Nu reuși să vorbească în timp ce încerca să proceseze ce vedea. Familia ei înghesuită într-o încăpere. Toți laolaltă.

Ochii ei se umplură de lacrimi, și își duse degetele la gură.

- Mio Dio, de ce nu mi-ai spus că veniți!

Julietta se năpusti înăuntru și fu pe dată învăluită de un cocon de căldură și siguranță.

Printre răsete, lacrimi și strigăte, ea se întinse și o apucă pe Carina, strângând-o într-o îmbrățișare în care încercă să-i prindă și pe cumnatul ei și pe Michael.

Carina răsă încântată și o strânse și ea.

- Am vrut să te surprindem. I-am spus mamei că venim, dar nu ne-am gândit că o să ne iasă așa o surpriză.

Michael o ridică în brațe și o învârti ca atunci când avea cinci ani.

- Toți ne-am luat câteva zile de pauză de la La Dolce Maggie și a trebuit să ne asigurăm că gemenii sunt în sfârșit pregătiți să-și viziteze mătușa.

Doi băieți identici se ascundeau în spatele picioarelor lui Maggie, uitându-se curioși la haosul plin de iubire din încăperea. Unul avea ochii verzi precum cumnata ei, celălalt - negri, ceea ce însemna că el era meditativul Luke, cu patruzeci de secunde mai mare decât fratele său Ethan.

Ea se lăsă pe vine și își desfăcu brațele, folosind un ton calm, liniștitor.

- Bună, Luke! Bună, Ethan! Eu sunt mătușa Julietta. Pot să prînesc o îmbrățișare?

Un îndemn ușor de la Maggie, și cei doi copii îndrăzniră să se apropie. Erau amândoi îmbrăcați în blugi de designer și cu jachete de piele la fel. Aveau pantaloni zdaveni în picioare, care-i ajutau să își mențină echilibrul când se ascuseră în brațele ei. Julietta sărută bucelele moii de copilăși și le inspiră mirosul ca pe un drog.

- O, sunt îndrăgostită nebunește. Își ridică fața spre cei doi băieți, radiind de fericire. Și îmi place cum sunt îmbrăcați.

- Ar trebui să vezi ce cumpără cumnata ta pentru ei doi. Jur că Nick face infarct de fiecare dată când deschide câte un cadou de la ea.

Julietta se ridică în genunchi și răsă de încântare când îi zări pe Alexa și pe Nick.

Ea nu îi cunoscuse până atunci, dar simțea că erau deja parte din familie, după toate poveștile și fotografiile.

Alexa era prietena cea mai bună a lui Maggie din copilărie, iar Nick era fratele lui Maggie. Cu un chiot, ea îi îmbrățișă pe cei doi.

Alexa avea păr creț ce îi atârna sălbatic în jurul feței, iar formele ei superbe îi aminteau Juliettei de Carina: pământească și senzuală, așa cum își doreau cei mai mulți bărbați. Nick avea păr blond în diferite nuanțe și ochi câprui amuzați.

- Da, ne-am gândit că fratele tău o va ține sub control, dar ea e la fel de scandalosă ca de obicei. Mamă întorsă acasă într-o seară și am dat peste Lily demonstrând cum se dansează pe Gangnam Style în timp ce Maria purta mândră un tricou cu „Prea cool ca să bălesc”.

Maggie îl lovi pe fratele ei peste braț și își dădu ochii peste cap.

- Dacă m-aș baza pe voi doi, copiii ar studia doar Mozart și ar fi prea tocolari pentru liceu.

- Da, nu mai bine te ocupi să-ți distrugi copiii, Maggie? Alexa ofră.

- Copii, vă rog. Abia am ajuns, și deja vă certaji. Julietta strânse din buze amuzată.

- Nu pot să cred că ați găsit cine să vă țină locul la bibliotecă. Mă bucur să vă văd în sfârșit aici!

- Nick face o pauză între proiecte, și, cum Carina a venit să lucreze pentru mine, acum la BookCrazy totul e foarte bine organizat. Am reușit să ne luăm o săptămână întreagă de vacanță. Desigur, nu trebuia să ne temem de călătorie, pentru că am venit cu avionul lui Michael și a fost extrem de relaxant. Sper doar că nu o vom obosi pe mama Conte săptămâna asta.

Mama Conte o ținea pe bebelușa Maria în brațe, și ochii îi erau plini de bucurie în timp ce se uita prin încăperea. Vorbi cu voce poruncitoare:

- Nici să nu vă gândiți la așa ceva. Casa asta a stat goală mult prea mult. Are nevoie de veselie și de copii. Puteti sta cât doriți.

Julietta mai îmbrățișă membri ai familiei și mai sporește cu lumea până când în încăpere se lasă o tăcere stranie. Ea își întoarce capul și prinde privirea soțului ei.

În ochii lui văzu disconfort pur și dorința de a fugi. Wolfe se foia și arăta inconfortabil; stătea cât mai departe de mulțime, cu spatele lipit de ușă. Inima ei tresăltă, și ea se duse înapoi spre hol și îi luă pe amândoi de mână.

- Acesta e Sawyer, dragii mei. Noul meu soț. Și el este Wolfe, un prieten foarte apropiat, care e mai degrabă parte din familie.

Max făcu un pas în față, și aspectul său de brunet chipeș contrastă cu frumusețea blondă a lui Sawyer. Testosteronul se resimți în cameră.

- Ești un ticălos alunecos, nu, Sawyer? îl provocă Max, stând în fața lui. Nici măcar un amărât de telefon sau un e-mail, ca să îmi spui că te-ai însurat. Se pare că acum suntem înrudiți într-un mod tare ciudat.

Julietta își ținu răsuflarea, pregătită să-i spună lui Max să o lase mai moale, dar pe chipul soțului ei apăru un zâmbet.

- Cam nasol. Cine naiba ar vrea să fie rudă cu tine? Nu ești bun la pocher și mai ești și urât ca noaptea.

Max se aplecă spre el.

- Dar sunt mai înalt și pot să te snopesc.

- Doar când îți dau eu voie. Privirea îi alunecă spre Carina. Slavă Domnului că ți-am dat voie.

Se lasă o tăcere scurtă. Bărbații izbucniră în hohote de râs și se bătură pe umăr.

Neînțelegând codul lor, Julietta scutură din cap și îl trase pe Wolfe spre ea.

- Îmi place tatuajul tău, anuntă Maggie, preluând controlul și pășind în fața lui Wolfe. Șarpe. Coboară pe piept!

- Da.

- Foarte tare! Și îmi place și tunsoarea. Ești manechin? El miși ochii de parcă s-ar fi pregătit să fie ironizat.

- Sigur că nu.

Ea pufni gânditoare.

- Ai fi uluitor pe o copertă. Văd că te antrenezi. Super bicepsi. Nu te-ai gândit să te faci model?

Michael o apucă pe soția lui și o trase de acolo.

- La mia piccola tigre, te rog lasă-l pe băiat în pace. Nu vrea să se dezbrace în chiloți în fața camerei tale.

- De ce nu? Ar face o droaie de bani. Fotografiele pe care le-aș face eu ar fi extraordinare.

- Chiar vorbești serios? Ar fi ceva ce aș putea să fac!

- Și uite-o că se pornește, gemu Michael.

Maggie practic începu să țopăie, ignorându-l pe soțul ei.

- Lucrez cu un designer italian nou, și tu ești exact genul pe care îl caută. Are nevoie de ceva tăios. O să-l sun dimineată să aranjez un interviu cât sunt aici.

Wolfe se îndreptă de spate.

- Super, mă bag. Mulțumesc.

- Doar nu vrei să-mi luați asistentul? interveni Sawyer. Maggie zâmbi dulce.

- Hai să vedem mai întâi cu cât ar fi dispus Vittorio să-l plătească. Apoi, mai vorbim.

- Mi displace, Sawyer. Soția mea nu se poate controla când vede pe cineva bun de fotografiat.

Maggie strâmbă din nas.

- Nu o să-ți gătesc mâine.

- Slavă Domnului!

Julietta râse la tachinarea lor și la scânteile erotice care încă săreau ca dintr-un foc sălbatic în jurul lor. De parcă sub toate astea se afla o rezervă de combustibil, pregătit să explodeze în intimitate. Carina, cu sufletul ei generos, îl implică pe Wolfe într-o conversație lejeră, iar Julietta își permise un moment în care să se afunde în haosul nebun al familiei.

Îi era dor de Venezia și de Dominick, care ar fi completat cercul, dar ea trebuia să se ocupe de ținuta unei celebrități la o premieră de film, iar Dominick decisesse

să o însoțească la Londra și să rămână acolo o săptămână. Julietta își puse în minte să o sune ca să poată măcar să o vadă pe Skype.

Orele trecură în timp ce ei beau sticle de Chianti, se jucau cu copiii și se grăbeau spre și dinspre bucătărie cu farfuri cu aperitive. Mozzarella de bivoliță cu roși gras, ulei de măsline fructat și busuioc proaspăt pe pâine italiană. Ciuperci dolofane cu bucăți de crab, *prosciutto* sărat învelit în jurul felilor de pepene galben. Ea se uita cu atenție la Wolfe, care la început nu mănca, fiind prea agitat pentru că era acostat de numeroși membri ai familiei. Dar păru să se relaxeze pe măsură ce seara înainta, și, cum apetitul lui sporea, ea observă că mama Conte se asigura că avea tot timpul castroane cu mâncare lângă el. Sawyer păru și el să se relaxeze, savurând conversația cu Max și Carina și în cele din urmă făcând cunoștință cu mama lui Max, care părea tare mândră de realizările fiului ei și de noua noră, pe care o iubise mereu ca pe copilul ei.

Maggie îi făcu semn Juliettei, și ea traversă camera.

- Ce s-a întâmplat?

Părul lui Maggie de culoarea scorțișoarei sclipi sub lumina candelabrelor. Ochii verzi trădau îngrijorare.

- Nu mai fac iar paste de mână, Julietta. Durează o veșnicie, și îmi ies mereu prost. Am îndeplinit tradiția. Acum, e rândul tău.

Julietta își mușcă buzele.

- Eu fac paste tot timpul, Maggie. Oricum, văd că Alexa e acolo. Se descurcă ea.

Maggie coborî vocea și suieră:

- Mama ta are impresia că nu gătesc destul și vrea să exerseze. Deja mi-am luat angajamentul pentru prăjitura cu mere. Pe asta o fac mult mai bine decât pastele. Alexa e nebună - ei îi plac chestiile astea. Uită-te numai la ea!

Alexa radia și asculta indicațiile mamei Conte, cu mâinile până la coate în aluat în timp ce frământa fără milă.

- În afară de asta, mama zice că poți să îmi dai locul, pentru că nu ți-ai servit încă soțul.

Julietta simți cum o cuprinde panica și i se instală în stomac. Tradiția Conte de a găti de mână pentru fiecare soț nou din familie era nescrișă și nerostită, dar o trecere cunoscută spre intimitate. Să îți hrănești soțul cu mâna ta era un mod de a vă conecta la un nivel mai profund și de a întreține această conexiune dincolo de cea fizică. Nu că Sawyer știa asta, desigur. El nu ar observa dacă ea iar pune o farfurie în față, dar Julietta nu credea că ea ar putea face față. Trecuseră două săptămâni de la căsătorie, și legătura fragilă care se formase între ei părea să devină mai luminoasă în fiecare zi. Nu își analizaseră niciodată relația. În fiecare seară, Sawyer o lua în patul lui, făcea dragoste cu ea în toate felurile imaginabile și o ținea în brațe în timp ce dormea. Purity căpăta formă cu viteza luminii, construcția fiind gata și toate detaliile stabilite pentru inaugurarea de peste trei luni.

Da, ea gătea pentru el și pentru Wolfe când nu lucrau peste program, dar nici unul nu analiza asta mai în profunzime.

- Hmm, nu cred că e un moment bun. Sunt îngrijorată pentru Wolfe și trebuie să am grijă de Lily...

- Fac eu asta, tu du-te acolo!

Maggie își smulse șortul și o împinse în bucătărie, apoi dispăru.

„Porca vacca.”

- Unde e Margherita?

Julietta oftă și își legă șortul în talie.

- A fugit. Știi că e ca o vulpe șmecheră când vine vorba despre gătit.

Mama ei chicoti încântată.

- O s-o pun să facă prăjitură cu mere și biscuiți. O să regret. Am nevoie de tine. Aici e treaba ta.

Alexa zâmbi larg.

- Asta e cea mai faină chestie pe care am făcut-o vreodată. De acum, fac paste proaspete acasă. Dar cred

că o să-mi iau un aparat, mama Conte. Nu sunt așa pricepută ca tine. Mă dor degetele.

- Trebuie să rezisti. Mașinăriile ajută, dar puterea și eleganța corpului e cea care se prelunge în mâncare și îți oferă energie pozitivă.

Alexa se puse pe treabă cu entuziasm și Julietta se bucură de energia pozitivă care curgea în jurul lor și se mai relaxă un pic.

Ea folosi mișcările pe care le știa din copilărie: bătutul oului, presărutul făinii, frământatul și turnatul în formă a aluatului, care depindea de un amestec proaspăt de ingrediente și de talentul celui care făcea paste. Mișcările o consolau, și în ea se trezi o stranie dorință de a fi pricepută la a-i face mâncare sorului ei, un instinct ancestral ce se trezea la viață în ea din cenușa tradiției. Orice distragere dispăru, și Julietta se concentră asupra sarcinii ei, trăgând și întinzând de aluat, obținând un strat subțire, dar rezistent. Auzi frustrarea bombănită a Alexei în timp ce paste de ei se rupeau una după alta, dar Julietta rămase concentrată. Bucată după bucată de paste perfecte ieșeau din mâinile ei și erau întinse la uscat.

Ea scoase o pâine proaspătă din cuptor și o tăie felii. Carina veni și ea și la un moment dat se întoarse și Maggie.

Pregătiră totul, puseră masa, răseră și băură vin în timpul numeroaselor sarcini, în vreme ce oale pline cu sos bolboroseau, iar mirosul de usturoi și lămâi impregnă aerul. Castroane de lemn fură așezate în dreptul fiecăruia, și bărbații se apropiară cu mormăieli satisfăcute, aprobatoare. Hârșăitul scaunelor pe podea umplu încăperea. Aburul se ridică, și Julietta se asigură că paste de ei erau gătit perfect *al dente*, fără să zăbovească să se întrebe de ce era așa important.

Scaunele înalte erau și ele adunate în jurul mesei cu castroane mici cu paste și cănuțe de copii în fața lor. Gemenii păreau fascinați de întreaga scenă, și Lily sporovăia cu Maggie non-stop, chicotind când tatăl

ei o trăgea de buclele sălbatice, care semănau așa tare cu ale mamei ei.

Alexa puse un castron în fața lui Nick.

- Gustă!

El ridică privirea.

- Tu ai făcut asta?

- Da, spune-mi ce crezi.

El înșfăcă furculița și luă o înghitură. Ea se uită la chipul lui cu nerăbdare.

Nick afișă un zâmbet larg și scutură din cap.

- Uimitor! Sunt cele mai bune paste pe care le-am mâncat în viața mea.

Ea radie de fericire și se aplecă să-l sărute pe gură.

- O să primești o recompensă mai târziu.

El ridică dintr-o sprânceană.

- Maggie face pe dădaca?

Sora lui puși.

- Visează în continuare! Voi faceți pe dădaca pentru noi.

Carina oftă.

- Vreți să încetați? Eu și Max vă luăm copii dacă vă doriți niște timp singuri.

Max se înecă.

- Ba nu, nici vorbă. N-am fost de acord cu asta.

Mărâi când simți șutul pe sub masă.

Julietta rămăsese cu castronul în mână. Măinile îi alunecau pe margini și se certă în sine ei pentru că era așa ridicolă. El nu avea de unde să știe. Nimeni nu știa. Era o tradiție ridicolă care nu însemna nimic. Ea puse castronul în fața lui.

- Poftim. *Buon appetito!*

Sporovăiala bruscă se întrerupse. Toate privirile se îndreptară spre Sawyer, care se uită la propria furtună, absolut confuz. La naiba cu toți! De ce voiau să facă momentul așa însemnat?

- S-a întâmplat ceva! întrebă Sawyer.

Mama ei se uită insinuant la ea. Cu privirea aceea cu care o îndemna să vorbească și cu care o obligase să facă multe lucruri pe care ea nu voia să le facă în decursul anilor. Julietta strânse din buze. Mama Conte pufni văzând încăpățănarea fiicei ei și preluă hățurile.

- Fiica mea ți-a pregătit mâncarea cu mâinile ei. A făcut asta cu onoarea de a te servi pe tine, soțul ei, pentru plăcerea ta.

Ea simți cum i se încing obrazii. Asta era o tradiție așa arhaică. Sawyer era probabil deranjat de toate privirile ațintite asupra lui și n-avea idee cum să reacționeze. Simți cum se enervează.

- Nu e mare luctu, zise ea și se forță să râdă. Tu doar mănâncă.

Ea se așază pe scaunul de lângă el și își puse șervetul în poală. Când el nu spuse nimic, ea își ridică privirea să se uite pe furis.

El privea uluit la farfuria de paste. De parcă s-ar fi uitat la aur pur, privi încolo și înapoi, cu o stranie vulnerabilitate care o mișcă profund.

- Ai făcut asta pentru mine? întrebă el.

Julietta încuviință repede din cap.

În tăcere, el luă furculița și răsuci pastele în jurul tăcămului. Le gustă cu o admirație care îi tăie Juliettei răsufierea și îi cuceri inima. Ea se uită la fiecare mișcare a lui, la chipul de o grație angelică, chiar și cu cicatricea. Sawyer înghiți, apoi puse ușor furculița jos. În fața tuturor, el se întinse și-i luă mâna în-ăa lui. Puterea caldă a strânsorii lui îi calmă nervii și îi provocă o bucurie pură care îi invadă fiecare cotlon din corp.

- Mulțumesc pentru acest dar. E cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o în viața mea.

Julietta zâmbi și îi strânse mâna.

- Prego, șopti ea.

De parcă ar fi știut că tensiunea se disipase, Lily izbucni.

- Mai vreau paste, vă rog!

Nick o bătu ușor pe nas și-i umplu iar castronul. Sporovăiala fu reluată și începură schimburile de povești, iar Julietta mănca. Dar știa că ceva se schimbase între ei. Ceva ce nu mai putea fi desfăcut. Ceva ce spăgea toate regulile.

Ea alungă gândul și se concentrează asupra familiei ei.

Julietta gătise pentru el.

Sawyer mănca acum cu o precizie metodică, în timp ce imaginea cu toți ceilalți din jurul mesei se estompa. Straniu, când ea pusese castronul diminitura lui, el simțise că era ceva diferit. De parcă ar fi fost dus înăoi într-un timp și într-un spațiu alternative, unde anumite acțiuni mascau sentimente profunde ce erau doar trăite, nu și rostite. Soția lui pregătise o mâncare cu el în gând. Îl servise cu o umilință pe care el nu o merita. Și se uitase la el cu un foc reținut care îl atrăgea spre ea cum e atras un porumbel călător într-o mișune.

Mâncarea însemna supraviețuire. Când devenise destul de bogat ca mâncarea să însemne plăcere, mersese la restaurante gourmet. Bucătării cei mai buni îi pregătiseră mâncăruri pe iahturi sau în nesfârșite camere de hotel. Comandase la room service pentru femeile cu care se culcase.

Din noaptea nunții, Julietta gătise mâncăruri simple pentru el și Wolfe, pe care el le apreciasse. Pulpă de miel, paste, rizoto, pește la grătar. Cu ea nu măncașe niciodată legume congelate și începuse să se obișnuiască să vadă ghivecele cu ierburi la fereastră, coșurile cu roșii, prune, struguri și lămâi peste tot în bucătărie.

Dar astăzi fusese diferit. Ea îi oferise ceva din ea, la fel de frumos cum îi oferea și corpul ei în fiecare seară. Și, așa cum învățase de la viață, el lua și lua, îi dăruia orgasme și plăcere, dar se ținea bine închis în spatele unui zid, care se sfărâma centimetru cu centimetru pe măsură ce treceau zilele.

Mama ei se uită insinuant la ea. Cu privirea aceea cu care o îndemna să vorbească și cu care o obligase să facă multe lucruri pe care ea nu voia să le facă în decursul anilor. Julietta strânse din buze. Mama Conte pufni văzând încăpățănarea fiicei ei și preluă hățurile.

- Fiica mea ți-a pregătit mâncarea cu mâinile ei. A făcut asta cu onoarea de a te servi pe tine, soțul ei, pentru plăcerea ta.

Ea simți cum i se încăng obrazii. Asta era o tradiție așa arhaică. Sawyer era probabil deranjat de toate privilegiile așintite asupra lui și n-avea idee cum să reacționeze. Simți cum se enervează.

- Nu e mare lucru, zise ea și se forță să râdă. Tu doar mănâncă.

Ea se așază pe scaunul de lângă el și își puse șervetul în poală. Când el nu spuse nimic, ea își ridică privirea să se uite pe furis.

El privea uluit la farfuria de paste. De parcă s-ar fi uitat la aur pur, privi încolo și încoace, cu o stranie vulnerabilitate care o mișcă profund.

- Ai făcut asta pentru mine? întrebă el.

Julietta incuviință repede din cap.

În tăcere, el luă furculița și răsuci pastele în jurul tăcămului. Le gustă cu o admirație care îi tăie Juliettei răsufarea și îi cuceri inima. Ea se uită la fiecare mișcare a lui, la chipul de o grație angelică, chiar și cu cicatricea. Sawyer înghiți, apoi puse ușor furculița jos. În fața tuturor, el se întinse și-i luă mâna într-a lui. Puterea caldă a strânsorii lui îi calmă nervii și îi provocă o bucurie pură care îi invadă fiecare colțon din corp.

- Mulțumesc pentru acest dar. E cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o în viața mea.

Julietta zâmbi și îi strânse mâna.

- Prego, șopti ea.

De parcă ar fi știut că tensiunea se disipase, Lily izbucni.

- Mai vreau paste, vă rog!

Nick o bătu ușor pe nas și-i umplu iar castronul. Sporovăiala fu reluată și începură schimburile de povești, iar Julietta mănca. Dar știa că ceva se schimbase între ei. Ceva ce nu mai putea fi desfăcut. Ceva ce spărgea toate regulile.

Ea alungă gândul și se concentrează asupra familiei ei.

Julietta gătise pentru el.

Sawyer mânca acum cu o precizie metodică, în timp ce imaginea cu toți ceilalți din jurul mesei se estompa. Straniu, când ea pusese castronul dinaintea lui, el simțise că era ceva diferit. De parcă ar fi fost des înapoi într-un timp și într-un spațiu alternativ, unde anumite acțiuni mascau sentimente profunde ce erau doar trime, nu și rostite. Soția lui pregătise o mâncare cu el în gând. Îl servise cu o umilintă pe care el nu o merita. Și se uitase la el cu un foc reținut care îl atrăgea spre ea cum e atras un porumbel călător într-o mistună.

Mâncarea însemna supraviețuire. Când devenise destul de bogat ca mâncarea să însemne plăcere, mersese la restaurante gourmet. Bucătarii cei mai buni îi pregăteau mâncăruri pe iahturi sau în desfășurate camere de hotel. Comandase la room service pentru femeile cu care se culcase.

Din noaptea nunții, Julietta gătise mâncăruri simple pentru el și Wolfe, pe care el le apreciasse. Pulpă de miel, paste, rizoto, pește la grătar. Cu ea nu mâncase niciodată legume congelate și începuse să se obișnuiască să vadă ghivecele cu ierburi la fereastră, coșurile cu roși, prune, struguri și lămâi peste tot în bucătărie.

Dar astăzi fusese diferit. Ea îi oferise ceva din ea, la fel de frumos cum îi oferea și corpul ei în fiecare seară. Și, așa cum învățase de la viață, el lua și lua, îi dăruia orgasme și plăcere, dar se ținea bine închis în spatele unui zid, care se sfârâma centimetru cu centimetru pe măsură ce treceau zilele.

Confuzia și dorința se amestecau în el într-o combinație mortală.

Amintirea îl prinse din urmă, se schimbă și-l trase în adâncuri.

Ziua Recunoștinței. El ședea în dulap cu fratele și cu sora lui de plasament. O felie de curcan se afla dinaintea lor. Pâine. O jumătate de cană de lapte.

- O să dăm de necazuri, șopti Danny, cu ochii lacomi ațintii spre carne. Ai furat-o?

- Da, dar nu-mi pasă. E Ziua Recunoștinței, și ar trebui să sărbătorim.

- La școală am învățat despre asta. Despre pelerini și chestii, dar ceilalți copii vorbeau despre curcani, și despre umplutura, și despre merisoare. Cum e umplutura? Sora lui atinse curcanul de parcă s-ar fi temut că ar putea dispărea.

- Ar trebui să o dăm înapoi. Pe chipul ei se citea îngrijorarea. O să iei bătaie.

- Nu-mi pasă. No să afle. Am fost foarte atent. Uite, o să tai pentru fiecare dintre noi.

El avu grijă să le dea lor cea mai mare parte și păstră doar o bucată pentru el. Mâncară în tăcere, savurând fiecare înghițitură din ceva ce avea textură și gust bun. Mâncarea era altă metodă de a-i controla - pe ei și comportamentul lui -, laolaltă cu bătaia, izolarea.

- Ar trebui să spunem pentru ce suntem recunoscători.

Sawyer își reținu răspunsul amar și încercă disperat să gândească pozitiv, pentru frații lui.

- Sigur. Spune tu mai întâi, Danny.

Fratele lui luă lucrurile în serios, unindu-și sprâncenele gânditor.

- Sunt recunoscător că ne-ai oferit mâncarea asta.

- Și eu, recunosc Sawyer. Dar tu, Molly?

Fata era solemnă, cu ochii verzi parcă băntuți pe liniile pământii ale feței.

- Eu sunt recunoscătoare că avem brusc și picurare. Am văzut un bărbat pe stradă care nu avea. Mă încur foarte mult că noi avem.

- Și eu.

- Dar tu, Sawyer? Pentru ce ești recunoscătoare?

El simți cum i se piane un nod în gât. Căleți rămănten lui era nesfârșită, presărată cu durere, singurătate și buget de a trece de fiecare zi. Propria libertate i se afla în fața sa Săptămâni Graal. 18 ani. Dacă reușea. Dacă îl putea ajuta pe ceilalți. Se forță să zâmbească.

- Sunt recunoscător pentru voi. M-am plietat teribil fără compania voastră.

- Și ce avem noi aici?

Ușa se deschise brusc. Sawyer îi împinse pe cei doi în spatele lui în timp ce tatăl său adoptiv stătea deasupra lor ca Satana, blocând singura ieșire spre noi. Privirea lui căzu pe farfuria goală cu resturile de curcan, și bărbatul întinse un deget bucănos spre Sawyer.

- Chiar crezi că mă poți păcăli, băiete? Ai furt combinat de la lacătul de la frigider, așa-i? Te crezi tare destule, nu?

El tăcu furios, știind că vorbind nu ar face decât să întârziească lucrurile.

- N-ai nimic de spus, ha! E în regulă. Sunt sigur că vei spune destule mai târziu. Începând cu rugămenți de scuză.

- Du-te dracului!

El știu că făcuse o mare greșeală din clipa în care săra scâlpirea de satisfacție din ochii Tatălui.

- Frumos vorbești. Dar, cum nu pare să ai poses de ce se întâmplă cu tine, poate că o să te gândești de dinu ori data viitoare când mai vei să faci așa ceva.

Sawyer se luptă cu el, dar bărbatul mai mare îl poartă cu pumnii și cu cureaua și-l lega între de stalpul parbul.

Frății lui fură târați ahera din dulap și plasati în fața lui. Sawyer îi văzu privirea, cu vidul negru de răutate și de învinge de a face rău, și știu că făcuse o greșeală tactică pentru care aveau să plătească toți.

- Ai vrut să le oferi o Zi a Recunoștinței frumoasă? Foarte rău că acum trebuie să plătească pentru greșelile tale. O să privești cum îi pedepsesc, băiete, și o să implori iertare până o să răgușești.

Teroarea de pe fața fraților lui îl înfurie - încă o lecție pe care o învăța. El nu putea să-l salveze pe nici unul, iar prezența lui aducea durere pentru cei pe care îi iubea cel mai mult.

Nu își petrecuse Ziua Recunoștinței așezat la masă, cu cun-cam umplut. Și o petrecuse privind cum frații lui erau bătuți în vreme ce el se lăsa după îndurare.

- Sawyer, te simți bine?

Vocea tăie prin amintire, dar era prea târziu.

Simți cum i se face greață, și transpirația îi scaldă pielea. Se uită la Julietta cu ochi tulburi și știi că trebuia să iasă un pic de acolo.

- Trebuie doar să mă duc până la baie. Mă întorc imediat.

El se ridică poticnindu-se și se grăbi pe coridor. Încuie ușa de la baie în urma lui cu degete tremurătoare și se aplecă peste toaletă, în timp ce încerca să alunge starea de greață. Doamne, după toți acești ani, durerea încă îl copleșea. Acum, se afla într-un loc sigur, înconjurat de oameni la care ținea. Dădu drumul la robinet și se stropi cu apă pe față.

Respiră sacadat, adânc. Se amăgea singur. Se juca de-a viața normală pe care nu urma să o aibă nicio dată. Fiecare persoană de care se apropia sfârșea prin a fi distrusă, și el avea să îi facă același lucru și Juliettei. Tânjea să îi ofere lucrurile de care avea nevoie, dar fusese amortit atâția ani, că nu știa cum era să simtă sentimente mai tandre. Mai ales dragoste.

Trebuia să plece de aici, să aibă un pic de spațiu. Avea să se scuze că nu se simțea bine și să se ducă acasă, să se gândească la ce urma să facă, să fugă, să plece de acolo, să se piandă.

Sawyer iese din baie.

În fața lui stătea Wolfe.

Băiatul se foi și își roase cuticulele.

- Ești bine, omule?

Sawyer își înăbuși un frison.

- Da, sigur. Am mâncat prea repede, știi. Nu mă simt bine. Trebuie să plec.

Ochii albaștri, ageri trecută dincolo de minciuna lui și văzură prea mult.

- Te înțeleg. E destul de greu acolo înăuntru, zise băiatul și arătă spre bucătărie. Aproape că am plecat și eu. Vreau să zic, haide, zău, parcă suntem în varianta italiană a filmului *The Cosby Show*. Chestia asta nu se întâmplă. Nu e ceva real. Cină de duminică cu mâncare gătită în casă. Oamenii care sunt drăguți unii cu alții. Care sunt veseli și se simt bine.

Sawyer se străduia să nu fugă spre ușă și să lase totul în urmă.

- Da, știi.

Băiatul strânse din dinți, și pe chip i se așternu o umbră.

- Am petrecut o vreme cu o gașcă ai cărei membri aveau un mod bun de a se distra duminică după-amiază. Ne jucam un joc de genul „alege un pământău”. Ficeam cu rândul. Alegeam un tip de pe stradă. Il urmăream. Unul care arăta frumos, cu bani. Treabă bună. Așeam o tactică grozavă de diversiune, exact cum folosesc hărțuitorii. Ceream ajutor cu un câțel rănit pe o zec. Tipii cădeau de fiecare dată în capcană.

Sawyer îi privi mușchii gâtului cum se mișeau, de parcă ar fi încercat disperat să își înghină nodul din gât.

- Il băteam de-l lăsam lat. Îi luam banii, îi scuipam în față și îi amanetam obiectele de valoare. Rădeam de nu mai puteam și ne cumpăram ceva bun de mâncare. Straniu, mă trezeam apoi cu toată mâncarea aia în fața mea, dar doar rareori mâncam. Nu puteam vedea dinaintea ochilor decât fața pământăului, plină de sânge.

în vreme ce el se întreba ce naiba făcuse ca să merite așa ceva. Da, de genul ăla de mese de duminică aveam noi parte.

Puștii se lupta în fiecare secundă pentru propria sănătate mintală. Asta era ce voia Sawyer să îl învețe? Că trebuia să fugă când vedea ceva bun venind spre el? Să fugă și să nu se încreadă în oamenii care erau buni și voiau doar să ajute?

Wolfe avea nevoie să știe că exista și altceva pe lumea asta. Ceva bun, întreg și pur. Ceva pentru care merita să lupti. Să trăiești.

Conștientizarea acestui lucru îl lovi din plin. Avea de ales.

Dar, mai important, el ținea în mână alegerile amănunțuror, și al naibii să fie dacă avea să mai dezamăgească pe cineva. El nu mai era băiatul de odinioară. El nu mai era neajutorat și înspăimântat și nu avea de gând să abandoneze pe Wolfe din pricina unor coșmaruri.

În suflet i se instală un calm profund. Sawyer aprobă din cap și îl apucă pe băiat de umăr, Wolfe tresări speriat.

- Aș zice că e mai bine să ne petrecem duminicile așa, nu crezi? Nu ți dădu drumul, simțind că atingerea era necesară ca să îi liniștească pe amândoi. Și cred că o să pot mânca mai mult decât tine azi. Așa cum pot ridica greutateți mai mari ca tine.

Pe buzele lui Wolfe apăru un zâmbet slab.

- Aiurea! Deja am mâncat două castroane cât ai mâncat tu unul singur.

- Atunci, e cazul să mă întorc și să mă pun pe treabă.

Se întoarse cu Wolfe la masă și se așeză.

Julietta îi aruncă o privire îngrijorată, care pe el îl încântă. Cât de straniu să aibă o femeie căreia să îi pese de el și de cum se simțea.

- Ești în regulă, șopti ea.

- Da, acum sunt.

Își rămbieă unul altuia, și camera se coloră brusc în culori strălucitoare.

El își ridică ușor castronul - și vocea.

- Mai vreau paste, vă rog!

Lily chicoti.

Majoritatea celor prezenți se instală în camera de zi pentru cafea și desert. Maggie rămase în bucatărie, bombănind că trebuia să ajute la prepararea deserturilor. Alexa ședea cu Lily pe blatul din bucatărie și privea întregul proces, oferind când și când ajutor. Julietta observă o sclipire în ochii mamei ei. Acestea îi plăceau femeile aprige, și o iubise pe Maggie din momentul în care o cunoscuse, deși părea exact opusul a ceea ce căuta fratele ei în o soție.

Alexa se integrase perfect în familie, râsul și bunătaea ei potrivindu-se foarte bine cu ale familiei Conte.

Gemenii erau deja în pat, iar Julietta o legăna pe Maria în brațe. Fetita de șase luni se potrivea foarte bine în brațele ei. Îi plăcea greutatea zdrăvănică a poponețului de bebeluș, degețele mici de la picioare care se strângeau de plăcere în timp ce dormea. Julietta se sprijini de o pernă și se așeză lângă focul aprins.

- Deci, care e planul pentru săptămâna asta? Plimbări? Relaxare? Știi că va trebui să îi invităm pe toți verii.

Carina se cuibări lângă Max. Julietta observase că sora ei mai mică nu se îndepărta prea mult de el și încă se comportau ca doi tineri căsătoriți, fără să-și poată lua mâinile unul de pe altul. Simți cum îi dau lacrimile. Doamne, nu-i plăcea să se poarte ca o fetiță. Dar Carina ajunsese o femeie atât de puternică și de independentă, cu un foc pe care Julietta nu-l observase niciodată în ea. Arta ei erotică avea mare succes în Manhattan, iar acum organiza expozițiile în timp ce o ajuta pe Alexa cu librăria. Max încă ardea de energie sexuală reținută, dar se concentra în mod delicios asupra soției lui. Ochii lui

albaștri se aprindeau de dragoste și amuzament cândul se uita la ea. Familia ei își găsisse, în sfârșit, fericirea.

Ea ridică privirea. Sawyer o urmărea cu o intensitate care o făcu să tragă brusc aer în piept și să-și schimbe poziția. Felul în care el îi atrăsese privirea și îi porunca din ochi sau printr-o înclinare a capului încă o uluia. Cum putea să se transforme dintr-o frigidă într-o ninfomană? Degetele o mâncau să-i smulgă hainele de pe el și își dorea să-i lipească trupul de pielea lui dezgolită. Să își treacă mâinile peste mușchii bine făcuți, să îi ia bărbăția în mână și să-l conducă spre centrul ei fierbinte.

Simți cum se înroșește. Sawyer îi făcu ușor cu ochiul, conștientizând fantezia ei. Promițându-i să i-o îndeplinească mai târziu. Și să-i dea chiar mai mult.

Michael sorbi din sambuca și își întinse picioarele pe masa de cafea a mamei.

- Maggie are o sesiune foto la Milano săptămâna asta. Poate că putem veni să vedem progresele făcute de Purity? Mi-ar plăcea să văd totuși, Sawyer. Felicitări pentru așa o manevră importantă! Să combini un lanț de lux cu La Dolce Famiglia a fost genial. Știam că sora mea va pune numele nostru pe hartă.

Julietta zâmbi auzind mândria din glasul fratelui ei. Fusese un drum lung pentru a-l convinge în cele din urmă să se retragă și să o lase să conducă imperiul mamei lor. Maggie îl indemnase în direcția bună, și în cele din urmă Julietta simțise că el o lăsase cu adevărat să se descurce singură și să conducă afacerea cum credea de cuviință.

- Grazie, Michael. Asta înseamnă mult pentru mine. Purity e pur și simplu uimitor. Viziunea, planurile, marketingul. Totul se potrivește perfect. Suntem norocoși că a vrut să ne alăturăm planurilor sale.

Sawyer râse slab, părând ușor jenat de laudele ei.

- Hai să spunem că suntem într-un club al admirației reciproce!

Privirea fratelui ei se ascuți.

- Da, lucrurile s-au mișcat foarte repede între voi doi. Mi-ai fi dorit să fi așteptat, ca să putem participa la muna ta voastră.

Ea își drese glasul.

- Cred că i-am uemat pe Max și pe Carina pe drumul ăsta. Am fugit și ne-am căsătorit. Voiam să fim repede împreună, dar am decis că nu vrem să sacrificăm munca la stadiul în care se află afacerea.

Michael încuviință din cap, uitându-se când la unul, când la altul.

- Desigur. Cred că, uneori, afacerile și plăcerea pot fi combinate.

- O să vă așteptăm la noi, se oferi ea. O să-ți placă. Carina pufni.

- Cum se face că femeile gâtesc mereu și bărbaii mănâncă mereu? Vreau să ies în oraș la cină.

Vocea lui Maggie se auzi de pe hol.

- Da, și eu. De ce nu scoateți femeile în oraș? Sau sunteți niște milionari zgârciți!

- Sunt de acord! strigă și Alexa.

Max râse.

- Avem copii. Cine o să aibă grijă de bambino? Mama!

El se uita la mama lui, care îl certă.

- Maximus, chiar trebuie să întreb! Sunt încântată să am grijă de nepoți.

Carina scoase o exclamație fericită.

- Atunci, mâine-seară! Ne vedem aici devreme. La cinci? Putem să mergem la Botinero, îmi place mâncarea de acolo.

Julietta se uita la Sawyer, care încuviință din cap.

- Da, e stabilit.

Chiuitul lui Maggie ajunse până la ei.

- Cum ar fi să ne vedem mâine la Purity înainte de asta? întrebă Max. Facem un tur și mai vorbim și noi.

- Sună bine, rise Sawyer. Michael, poți să vii?

- Si.

Julietta zâmbi auzind mărâitul adormit al Mariei.

- Cred că ar trebui să renunțăm la desert și să mergem. Avem o tonă de treabă mâine. Cred că... ce e asta? Mio Dio, e Dante cumva?

Forma masivă imblănită a unei pisici apăru în cameră. Corpul lui îi amintea de un câine mai mic, pregătit să înghită următoarea gustare. Ochișii verzi, miștii studiată mulțimea, privirea lui cântărind fiecare membru al familiei și apoi considerându-i pe toți neinteresanti, Motanul odinioară vagabond, care fusese imblănzit și acum locuia cu Michael și cu Maggie, nu renunțase la firea lui ursuză. Julietta își reținu un hohot de râs când Carina sări de pe scaun și se lăsă în genunchi pe covor.

- Uite, Dante, vino la mătușa Carina! Îți dau eu o gustărică.

Ea își făcu mantra de iubitor de animale, vorbind pe un ton șoptit care de regulă prindea la feline și la câini, care se lăteau în fața ei, în extaz.

Dante făcu un pas spre ea, și chipul Carinei se lumina. Dar motanul își arătă dinții și scuipă amenințător.

Carina se dezumflă.

- Îl văd tot timpul, și el pur și simplu nu mă place, se vâlcări ea. Nu cred că voi fi mulțumită până nu îl cuceresc.

- Asta și vrea, iubito, îi spuse Max. Hai să fim serioși! Toți îl urâm pe motanul ăsta, cu excepția lui Maggie. E rău, morocănos și al naibii de lacom. Trăiește ca să fie servit.

- Lasă-l în pace pe Dante, strigă Maggie. E perfect fix așa cum e.

Michael pufni.

- Voiam să-l las acasă, dar ea pur și simplu a refuzat. Îl cârăm cu noi peste tot. Jur că uneori mă sui în pat și mi-e frică să-mi ating soția. Stă și o păzește amenințător. Îl închidem afară, și trebuie să-mi verific pantofii mereu ca să văd dacă nu m-a pedepsit.

Julietta răs.

- Mă bucur că a găsit, în sfârșit, pe cine să iubescă. Nick se ridică de pe scaun.

- Mă întorc imediat. Trebuie să dau un telefon.

Alexa apăru cu o Lily plină de făină. Se încrunță.

- Nick, ai sunat-o pe mama acum câteva ore. Sunt bine.

Dinspre el indignarea radie în valori.

- Nu o sun pe mama ta. Trebuie să verific ceva la serviciu. Doar o secundă.

El dispăru, și Alexa oftă prelung.

- De ce o sună pe mama ta? întrebă Julietta. Se simte bine?

Alexa își dădu ochii peste cap.

- Mama e foarte bine. Are grijă de ceva foarte prețios, și el a fost stresat tot timpul.

Carina chicoti.

- N-am mai văzut bărbat atât de atașat de animalele sale. E adorabil. Nici măcar eu și Max nu am verificat ce face Rocky.

Alexa se întoarse spre ea.

- Soțul meu e îngrijorat pentru doi câini - bătrânul urlător și Simba. I-am lăsat la mama, pentru că el a refuzat să îi ia cu avionul, și acum sună tot la câteva ore să vadă ce fac. Jur că a trecut de la cineva care nu suportă animalele la un îngrijitor de animale exagerat.

Ideea că un bărbat își iubea familia, chiar și câinii, era tare o lăsă pe Julietta cu un gol în stomac.

Dintr-odată, totul păru prea mult. Și adevărul devenea tot mai greu de combătut cu fiecare zi care trecea.

Ea voia același lucru cu Sawyer.

Julietta se ridică și i-o dădu pe Maria Alexei, nu trairte de a depune un sărut pe fruntea copilei.

- Chiar trebuie să mergem, șopti ea.

Alexa îi cercetă chipul, îngrijorată.

- Sigur. Mulțumesc că ai avut grijă de ea!

- Wolfe, ești gata? Trebuie să...

Ea se opri și studie scena care se petrecea în fața ei.

Dante se oprise în fața lui Wolfe și îl studia cu capul pe jumătate înclinat, de parcă ar fi simțit ceva mai profund, care nu putea fi mirosit la suprafață. Wolfe își pusese o gleză pe genunchi și era trântit pe perne în maniera unui adolescent. Ea deschise gura să îl alunge pe Dante, temându-se că iar putea mușca pe bietul Wolfe, când se petrecu înimaginabilul.

Cu un salt elegant, Dante zbură și ateriză în poala lui Wolfe.

Motanul își fof fundul. Se sprijini cu capul îmblănit de maxilarul băiatului și amușină. Se învârti o dată. Apoi își trânti toată greutatea pe coapsele tânărului.

- Doamne sfinte!

Alexa se holbă, cu gura deschisă. Maggie trebuie să fi simțit că se întâmplă ceva, pentru că i se auziră pașii, și ea apărui în ușă, oprindu-se. Privirea ei observă motanul rău torcând ca un fierăstrău electric, absolut mulțumit în poala lui Wolfe, de parcă ar fi fost frați de suflet de secole.

Wolfe păru ezitant la început, dar în cele din urmă ridică mâna și îl mângie pe Dante pe spate. Motanul toarse și mai tare și scoase sunete orgasmice de plăcere.

Julietta se uită la cumnata ei. Pe buzele lui Maggie se așternu un zâmbet satisfăcut.

- V-am spus eu că Dante e mai deștept decât orice animal de pe planetă. Îi place doar de oamenii cool. Bine ai venit în club, Wolfe!

Wolfe zâmbi.

Julietta se uita pe fereastră. Întunericul scâldea fiecare centimetru de cer. Feliuța subțire de lună emitea o lumină slabă. Ramuri strâmbe de copaci se legănau în umbre fantomatice, iar chiciura scilipea pe iarbă. Își apăsă obrazul de sticla rece și se întrebă ce avea să facă.

Era îndrăgostită de soțul ei.

Informația apăruse și lua în răs tot ce crezuse ea că era. Tot ce crezuse că voia. Drumul dificil și plin

de piedici până în acest moment o uluia. Mai întâi, alcoolul. Apoi, sexul. Ea fusese atât de îngâmfiată, crezând că și-ar putea organiza sentimentele ca pe o afacere. Cumva, sentimentele se amestecaseră cu lanara furtivă și îi furaseră și ultimele gânduri raționale.

Sawyer era bărbatul perfect de care să nu te îndrăgostești. El oferea plăceri sexuale socante, dar îi spusese în mod clar că nu avea să fie niciodată al ei. Că nu credea în dragoste. Nu era în stare să îi dăruiască asta, de normă. Era cinstit în privința limitărilor sale. În nici două săptămâni de căsătorie, ea să-l schimbe? Julietta se uită la bărbatul care se ascundea în spatele zidurilor - al zidurilor trecutului său pe care refuza să îl împărătească. Julietta se gândi la noaptea în care el îi destăinase ceva despre trecutul său. Ea știa cât de greu fusese pentru el să retrăiască acele coșmaruri. El îi recunoscuse vulnerabilitatea frântă și încercase să îi ofere ceva care să o consoleze. Sawyer avea o capacitate uimitoare de a dărui, dar era atât de chinuit de multe lucruri rele, că învățase doar să fugă.

Faptul că îi pusese castronul cu paste dinainte o schimbase. Prin acel simplu act de servitudine, ea îi dăduse seama de cât de mult mai mult își dorea de la el. De cât de multe tânjea ea să îi ofere. Voia să fie femeia pe care el se sprijinea, cu care râdea, în care avea încredere. În mijlocul familiei, inconjura de relații autentice, ea fusese tentată să încerce să obțină mai mult. Oare el își dorea mai mult? Și, dacă avea să fie suficient de curajoasă încât să îi ofere adevărul, oare el urma să o respingă?

Câtă vreme nu era rostit nimic cu voce tare, ei purtau să continue. Ea putea să aibă compania și atenția lui în fiecare zi. De ce să strice asta cu două cuvinte amărite? Ea nu era așa curajoasă ca frații ei.

Experiențele nefericite cu relațiile nu făceau decât să îi confirme inabilitatea de a se conecta cu bărbați. Poate că de asta o obligase mama ei să se căsătorească alături

pretextul că era preocupată de afacere – pentru că simțea că Julietta era lașă când venea vorba despre dragoste.

Jenant.

Ea nu îi mușcă pașii. Măinile lui i se apăsă pe umeri și o traseră la pieptul lui. Julietta îi inspiră parfumul, bratele ei înfășurându-se în jurul alor lui în timp ce ea se agăța de ce îi putea el oferi. Corpul lui. Noapte după noapte. O parte din el avea să îi aparțină mereu, la fel de mult cum ea îi aparținea lui. El o făcuse să spună asta înainte să alunece în ea, cuvinte oferite liber, fără tortură senzuală.

Ea i-ar fi dat lui Sawyer Wells și sufletul dacă i-l ar fi cerut.

Chimia sexuală dlocotea între ei.

Corpul ei se înmuie, coapsele ei desfăcându-se, permițându-i imediat să intre. Ea simți că el era gol. Ereția lui o împungea din spate, cerând mai mult. Ea așteptă ca jocurile să înceapă – lumea întunecată, ciudată pe care o dorea, a dominației și a supunerii, a nervilor întinși și a pasiunii pure.

El o întoarse încet. Îi cuprinse sânii. Îi acapară gura.

Limba lui o revendică apoi cu mișcări lente – și așa începu dansul. Ea îi permise să îi dea jos halatul. Materialul alunecă într-o grămăjoară de mătase. Măinile lui cuprinseră și dezmierdară, dar ea nu avea nevoie de preludiu – întreaga seară petrecută în compania lui își țesuse propria vrajă. Degetul lui se afundă în umezeala ei umflată.

Sawyer o ridică fără să întrerupă sărutul. Picioarele ei se înfășurară strâns în jurul șoldurilor lui, și el se îngropă în ea dintr-o singură mișcare.

„Acasă.”

Ea îl primi, strângându-se în jurul mădularului său. De data asta nu existau nici un joc, nici o mușcătură de tachinare, nici o mărturisire care să-i iasă de pe buze. Existau doar respirația lui, mișcarea șoldurilor sale, puterea mâinilor lui, dezmierdarea limbii lui.

Ea se cutremură în jurul lui, fără a slăbi strânsorea legăturii lor, și el își vărsă sămânța în ea fără bariera prezervativului, dinții lui rănindu-i ușor buzele într-un act primitiv de posesiune masculină.

Încă în ea, el se duse spre pat și se întinse cu ea, neîntrerupând contactul. Adevărul îi plutea pe buze, dar ea era prea speriată să-l rostească. Șoapta numelui ei fu ultimul lucru pe care și-l aminti.

capitolul 15

Sawyer își ridică berea și o ciocni de a lui Max. Băutura rece alunecă răcoroasă pe gâtul lui în jos.

- Salute. A trecut prea mult timp, omule.

- Da, nu ne-am mai văzut din Vegas. Când ai încercat să îmi seduci soția.

- Dacă nu te-ai fi împins să te hotărăști, nu te-ai fi căsătorit niciodată. Zi că nu sunt Cupidon.

- Da, încă nu mă simt chiar împăcat cu asta.

Prietenul său împinse alte două beri spre Michael și Nick, care erau prinși într-o dezbatere însuflețită despre Gucci și Prada. Făcu semn cu degetul mare spre ei.

- O să distrugă reputația noastră de bărbați adevărați. Ce naiba s-a întâmplat cu fotbal versus baseball?

Sawyer chicotii răutăcios.

- Hai să zicem doar că sunt metrosexuali! O să vrea să ne snopească fundurile.

- Ce ziceți?

- Chiar nu vrei să știi, omule.

Districtul Brera era un amestec eclectic de cluburi la modă, baruri și restaurante. Adevărații petrecători de noapte începeau să apară pe la zece, dar cameii care veneau aici după muncă începeau să apară pe la cinci, pentru un aperitiv și pentru a sărbători sfârșitul zilei de lucru. Sawyer arareori avea timp de socializare, cu atât mai puțin în localurile la modă, dar, după ce fusese

pe șantierul Purity și petrecuse câteva ore schițând planuri, se simțea bine să se relaxeze și să petreacă timp cu vechiul lui prieten. Max era una dintre cele mai apropiate cunoștințe, și Sawyer îi recunoștea onestitatea, care îi plăcea la fel de mult ca umorul sec al acestuia. După o ceartă pe un iaht grecesc pentru o femeie, formaseră o legătură care chiar se întărise de când Max o întâlnise și se căsătorise cu Carina.

- Cum e viața de bărbat căsătorit? întrebă Max.

Întrebarea complicată îl făcu să ia o pauză.

- Bună.

Prietenul său ridică dintr-o sprânceană.

- De ce am impresia că treaba e mai complicată decât pare? Nu ești genul care să se grăbească să se însoare, mai ales că simplul cuvânt „angajament” obișnuia să-ți provoace o urticarie urâtă. Dragoste la prima vedere?

El ar fi vrut să poată mărturisi adevărul. Se afla într-un haos fierbinte. Partida de amor cu soția lui din urmă cu o noapte trecuse de jocurile lor obișnuite de budoar. Lucrurile se schimbau chiar foarte repede, iar panta alunecoasă continua să se incline cu el. Sawyer luă încă o înghițitură de bere.

- Ceva de genul asta.

Prietenul lui se uită la el scrutător.

- Știi că poți să vorbești cu mine, da? Știu că Julietta e sora Carinei, dar, dacă aș fi crezut că ești un ticălos, m-aș fi urcat pe dată în avion ca să pun capăt legăturii. V-am văzut împreună. Ea e aleasa.

Sawyer ridică privirea, uluit.

- Ce te face să crezi asta după doar câteva ore?

- Există o legătură, zise Max și ridică din umeri. Felul în care vă uitați unul la altul. Și tu pari diferit. Mai puțin...

- Cum?

- Bântuit.

Sawyer tresări. Deschise gura să răspundă, dar Michael și Nick se așezară lângă ei, cu berile lor.

- Despre ce vorbim? interveni Michael.

- Cum despre ce? făcu Max și-și dădu ochii peste cap. Despre femei.

- Pff, ce adunătură de fătălai, bombăni Nick. Hiei, că veni vorba despre femei, nu suntem cuiva în întârziere! Ar fi trebuit să ne întâlnim la cinci, nu-i așa? Cine are un ceas?

Ceilalți doi bărbați se uitară la ceasurile lor Zanetti.

- Da, ne terminăm berile și ne întorcem.

- Nu mai apuc să ies, zise Michael. Voi?

Max și Nick scuturară din cap.

- Nu prea. Nu că aș fi petrecut cine știe ce pe vremuri, dar, după ce au apărut copiii, totul a fost prea nebunesc. Sunt norocos dacă am un pic de timp de petrecut cu Alexa.

- La fel și eu. Băieții ăia înseamnă multă muncă. Înă merită totul. Care e treaba la tine, Max? Pariez că încă mergeți la petreceri și trăiți bine.

Max pufni.

- De unde!? Nu intenționăm să avem copii decât de la anul, dar suntem deja epuizați, programele noastre de lucru sunt o nebunie și la zece cădem lași. Jenant.

Sawyer mârâi.

- Ia uitați-vă la voi! În sfârșit ați ieșit ca băieții și vă văicăriți. Hai să savurăm! Să trăim un pic. La naiba, că distracție, eu aștept maratonul Rocky cu Julietta și Wolfe.

- Îmi place Balboa. Armăsarul italian. Nu se învechește niciodată, zise Nick.

- Nah, a văzut cineva Road House? Țsta film de calitate, se aventură Max.

Sawyer încuviință din cap și își termină berea. Ridică degetul după încă una.

- Femeile nu înțeleg semnificația reală a aceluia film. Păcat!

- Eu sunt fan Tarantino, zise Michael. E un geniu. Profesioniștii crimei, Django.

- Alexa îmi pune bețe în roate. Zice că e prea violent.

Bărbații gemură în cor. Și mai comandară niște beri. Când ajunseră în sfârșit la vila mamei Conta, Sawyer simți necazuri. Știa că erau în întârziere, dar se gândea că femeile aveau să se arate înțelegătoare. La urma urmei, cât de des aveau bărbații lor ocazia să petreacă timp doar între ei?

Michael se opri înainte să sune la ușă. Clipi și se clătină ușor pe picioare.

- Cât de mult am întârziat de fapt?

Nick râse. Se părea că Nick râdea mult în ultima vreme - și nu era neapărat genul foarte vesel.

- Doar o oră. Sau două. Am pierdut șirul după al treilea rând. Al naibii funicular, ar trebui să aibă un semn al de avertisment. Era să mor.

Sawyer se studie tute. Era puțin abțiguit, dar nu era beat. Nici unul nu era beat cu adevărat. De ce naiba stătea Michael acolo?

- Omule, nu deschizi ușa?

Nick își lipi urechea de lemnul gros.

- Nu aud nimic. Cum se face că nu urlă copiii?

Max se frecă pe frunte.

- Am un presentiment. Asta miroase a capcană. Crezi că vor fi nerezonabile pentru că am întârziat puțin?

Michael gemu.

- Maggie probabil le apătă.

Sawyer suieră.

- Oameni buni, controlați-vă! Haideți să intrăm, le spunem că am pierdut noțiunea timpului și apoi le scoatem la cină. Vă e teamă de propriile soții?

Expresiile de pe chipurile lor spuneau clar că da, însă mândria masculină îi obligă să mârâie. Michael deschise ușa.

Scena nu era încurajatoare.

Maggie, Carina, Alexa și Julietta ședeau în camera de zi cu fața spre holul deschis, îmbrăcate în rochii negre și purtând tocuri ucigătoare. În aer plutea parfumul

ușor de moacă și de condimente, la care se adăuga unul mai slab.

Furia feminină.

Expresiile lor erau la fel. Acurățile îi atacează pe bărbați asemenea bilelor dintr-o pușcă de pușcălii, înțepând și reamintindu-le că iadul era mai blând decât o femeie supărată.

Sau decât o femeie care aștepta să fie hrănită. Sawyer se uită la însoțitorii lui. Amploarea greșelii comise părea să îi lovească pe toți în același timp. Făcu un pas înainte încercând să aplaneze conflictul.

Julietta îi ieși în întâmpinare. Picioarele ei lungi și goale îl ametră. Părul ei se legăna ca un nor gros de bucle întunecate pe umerii goi. Bucătica de material care-i învelea șoldurile și se oprea la jumătatea coapsei era un amestec interesant de dantelă neagră care juca un joc pervers de de-a vâți ascunselea pe care el dorea cu disperare să-l câștige. Era dată cu un ruj de un roșu profund, care îi rotunjea gura frumousă și scîpăa umed în lumina din casă.

- Nu! zise ea și ridică o mână. Așteptăm de trei ore. Mama lui Max a plecat până la urmă. Mama sa dispe copii la culcare, dar gemenii se tot trezesc, pentru că sunt într-un loc necunoscut, Lily a făcut în pat și noi a trebuit să ne refacem părul și machiajul de cel puțin trei ori.

Alexa miși ochii și-l țintui pe Nick de perete.

- Ești beat.

- Nu, ba nu.

Sawyer închise ochii. Bănula el că Nick nu era obișnuit să bea opt beri în trei ore.

- Știi cât de mult am așteptat seara asta! Să ieșim cu toții, să petrecem o seară între adulți! De ce ai întârziat atât?

- Ba nu, nu, făcu Nick.

Michael preluă controlul și i se adresă soției sale:

- Îmi pare tare rău, *ama*. Ne-am dus să bem ceva, și ceasurile noastre s-au oprit, așa că am pierdut noțiunea timpului.

Maggie arată spre bijuteria scumpă de la încheietura lui.

- Ceasul ăla? Cărui nu i se termină bateria, care funcționează sub apă în timp ce faci scufundări și care e la fel de tare ca al lui James Bond? Cel pe care ți l-am cumpărat de ziua ta, după ce l-ai văzut la Max și ai tânjit după el? Chestia aia care a costat o avere și seamănă cu arsenalul unui spion? S-a oprit?

Afară la prima bază.

Max ridică mâinile, și privirea plină de dorință i se îndreaptă spre bluza cu decolteu adânc a Carinei.

- Arăți minunat, scumpo. Îmi pare rău. Haideti să mergem, și o să ne revanșăm! Uitați, suntem gata. Copiii sunt în pat. E încă devreme.

Carina își țuguie buzele.

- Am mâncat deja, Max. Eram leșinate de foame, și n-ama ne-a făcut de mâncare. Nu mai putem să o lăsăm îngură cu copii. Se odihnește în camera ei după o zi lungă în care a servit toată familia și a avut grijă de eptoi. Așa că nu, nu o să-i fac asta mamei acum.

Afară la a doua bază.

Nick râse voios.

- Suntem toți aici acum. Deschidem o sticlă de vin, facem focul și petrecem o seară relaxantă. N-am mai făcut asta de mult.

Alexa se uită urât.

- Facem asta în fiecare vineri seara. După ce gătim, rângem și avem grijă de copii.

Afară și la a treia bază.

- Ce vreți să facem, atunci? Întrebă Sawyer.

Cele patru femei schimbă priviri între ele. Pe buze apăruă zâmbete, și el aprobă din cap ușurat. Bine, băseră seara, și el avea să o ia pe Julietta devreme

de acolo ca să îi arate foarte multe feluri în care țesuta ei putea fi folosită.

Se ridicară toate, își luară poșetele cu mîngele și își puseră hainele.

- Maria trebuie hrănită peste o oră, anunță Alexa. Sticla e în frigider. Vezi ce face Lily, s-a trezit de câteva ori. Pa!

Maggie rânji.

- Gemenii ar trebui să se scoale și ei cât de curând. Noroc!

Carina și Julietta nu vorbiră. Le aruncară soților o privire și trecură pe lângă ei spre ușa din față.

Sawyer se uită în jur fără să înțeleagă.

- Stați așa! Unde plecați?

- În oraș. Să nu ne așteptați, zise Julietta și îi făcu cu ochiul.

Într-un nor de senzualitate, mister și hormoni separați, ele închiseră ușa în urma lor.

Afară și la ultima bază.

- Lăsați baltă de propriii soți, zise Maggie și își trecu degetul peste marginea paharului, lingând sarea de pe deget. Ce jenant!

Alexa oftă și se uită motocânoasă într-un pahar de martini cu ciocolată.

- M-am epilat. Și în zona intimă!

Carina chicoti înțelegătoare.

- Știi cum sunt bărbații când sunt împreună. Probabil au vorbit despre filme stupide cu violență și despre sporturi. Și-au amintit de vremurile bune, când erau tineri, liberi și beți.

Julietta se uită la femeile deprimare din fața ei.

Luă conducerea și vorbi pe un ton sec.

- Ajunge! Da, am ratat niște cine romantice, dar când am ieșit ultima oară doar noi, fetele!

- Nici nu mai știu, oftă Maggie.

- Exact. Așa că haideți să nu ne mai vâlcărim despre bărbați și să ne simțim bine.

Alexa se înveseli.

- Julietta are dreptate. E prea bine. Cumpărături la Marc Jacobs și mâncare la o cafenea înseamnă un vis. Promit să nu mă mai plâng. Ia uități-vă în jur!

Julietta se uită în jur prin cafeneaua familiară. Se opri-se adesea aici să bea ceva sau să facă niște cumpărături, dar să vadă locul prin ochii Alexei o făcu să aprecieze designul simplu al sticlei, barul întins și tavanul casetat. Barul era plin, muzica dudua și amplasarea mesei lor le permise să vadă tot.

- De acord, zise Maggie. Dar trebuie să fim consecvente într-o anumită privință. Trebuie să le dăm o lecție.

- Absolut. Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Carina.

Cumnara ei rânji.

- Ce nu ar trebui să facem. Fără sex în seara asta.

Tăcere.

Julietta știa cum se simțeau. Sigur, era supărată pe Sawyer, dar încă aștepta cu nerăbdare să i se alăture în pat după iesirea cu fetele.

Alexa se posomori din nou.

- La revedere epilare dureroasă în zona inghinală!

Carina își țuguie buzele.

- Nu am putea doar să-i torturăm mult în pat?

Maggie scutură ferm din cap.

- Nu. Așa o să se învețe minte. Doar în seara asta. La naiba, până ajungem acasă, vom fi epuizate, și ei vor dormi oricum. Nu o să suferim defel. Dar trebuie să cădem toate de acord.

Julietta se mobiliză. La urma urmei, pentru ea urma să fie cel mai ușor. Iar o noapte singură în pat ar putea fi cel mai bun lucru pentru ei.

- De acord.

Carina și Alexa acceptară și ele.

Maggie își frecă palmele, cu ochii verzi sclipind.

- Grozav! Aici o să înceapă muzica în curând, așa că putem dansa. Acum, că n-o să facem sex, haideți să vorbim despre sex.

Privirea ei se mută în jur ca un radar.

- Începem cu Julietta. Povestește!

- Eu? Ea își plecă ușor capul ca să nu se vadă roșeața din obraji și luă o înghițitură din paharul cu lichior.

- O, e bun. Suntem în regulă.

Carina chicoti.

- Te-ai îmbujorat. Asta spune tot.

Curiozitatea o făcu să-și înfrunte sora.

- Hmm, cum tu ai fi putut fi în locul meu, poate că ar trebui să te întreb pe tine. Nu ai petrecut ceva timp cu Sawyer înainte de Max?

Carina se strămbă.

- Nu m-am tăvălit cu noul meu cumnat, Julietta! Ne-am sărutat scurt o dată, dar asta a fost tot și nu a însemnat nimic. A fost o distracție drăguță în timp ce încercam să-l fac pe Max gelos. Dar el avea acea posomoreală și acea energie sexuală care păreau foarte atractive pentru femeia potrivită. Nu a fost deloc așa între noi. Ochii ei întunecați sclipiră. Dar cu tine e diferit. E mai calm. Mai fericit.

Julietta înălță deodată capul.

- Serios? Cum îți dai seama?

Femeile schimbă priviri îngrijorate.

- De ce pari surprinsă? întrebă Carina blând. Doar te-ai căsătorit. În mod evident, ești îndrăgostită până peste cap. Ce se petrece?

Era straniu, căci ea fusese întotdeauna apropiată de surorile ei, dar niciodată nu vorbise de secrete personale.

Venezia era prea diferită ca să înțeleagă, iar Carina fusese mereu prea tânără. Prietenele cu care mai petreceau timp erau mereu de la muncă și arareori treceau dincolo de suprafață când vorbeau despre visuri și teme. Singurătatea ei înăscută devenise o parte din fațada ei, că nu se gândise niciodată să o pună sub semnul

întrebării. De când cu Sawyer, care intrase ca o furtună în viața ei, ea dorea mai mult.

Inclusiv prietenie.

Înima îi bubuia, și își trecu palmele transpirate peste lungimea fusteii.

- N-am fugit, așa cum am spus tuturor. A trebuit să ne căsătorim.

Carina scoase un icnet șocat.

- Ești însărcinată?

- Nu. Mama ne-a obligat.

La masă se așternu o tăcere scurtă. Sunetul trupei care începea să cânte, clinchetul paharelor și râsetele răsunară în jurul lor.

Maggie își drese glasul.

- Hmm, Julietta, nu cred că ne spui chiar tot.

Julietta o făcu. Când termină de povestit, simți cum tot corpul îi devenise mai ușor. Pentru prima dată, nu se mai simți așa izolată. Cât de caraghios din partea ei să se teamă să vorbească! Expresiile lor serioase îi spuneau cât de mult țineau la ea și că lupta ei era a lor.

Carina îi luă o mână și o strânse.

- Îmi pare așa rău, Julietta. Nu am avut habar că treceai prin toate astea. Și eu care le spuneam fetelor că vraja de dragoste a funcționat.

Amintirea despre acea vrajă de dragoste și despre lista arși scilipi în fața ochilor ei. Ce coincidență stranie!

- Nu, cred că de data asta nu a avut putere. Cel puțin, nu în comparație cu mama.

Carina trase adânc aer în piept.

- Am și eu ceva de împărtășit. Mama m-a făcut să mă căsătoresc cu Max.

- Despre ce vorbești? replică Julietta șocată. Te-ai căsătorit în Las Vegas.

Sora ei încuviință din cap.

- M-am culcat cu el. Mama a venit în vizită și ne-a găsit. Ne-a amenințat, și am sfârșit căsătorindu-ne.

Maggie își goli paharul dintr-o înghițitură lungă.

- Incepeți să mă speriați. O faceți să pară ca un mafiot nebun.

- Motivele ei erau foarte solide, iar mama e foarte strictă când vine vorba despre motive tradiționale și despre a face ce trebuie. Mi-a mai spus și că sunt îndrăgostită de Max și că nu m-ar obliga niciodată să mă mărit cu cineva pe care nu-l iubesc.

- Straniu, două căsătorii forțate într-o singură familie. Maggie se încruntă, de parcă tocmai iar fi venit o idee. Știi, de fapt nu sunt sigură dacă știi, dar, când eu și fratele vostru încă nu eram căsătorii, am venit să vă vizităm. Trebuia să fie o înșelătorie, ca să o lădăm pe Venezia să se căsătorească.

Julietta căscă gura, uluită.

- Nu. Nu e posibil.

- Da, nu aveam de gând să spun nimic, dar pare să fie vremea confesiunilor, rise Maggie. Desigur, o căsătorie falsă a sfârșit prin a deveni reală când mama noastră ne-a făcut o surpriză. A apărut părintele Richard, și dintr-odată eu rosteam jurăminte și... Se opri brusc. O Doamne! Crezi că mama Conte a știut că ne prefăcăm? Ea era bolnavă, și Michael s-a temut să refuze.

Carina strânse din buze.

- Vă amintiți cât de surprinși am fost toți când ea simțit dintr-odată foarte bine doar câteva ore mai târziu? De parcă nu se întâmplase nimic. Maggie, pot să pariez că știa și că te-a obligat să te căsătorești cu Michael.

Toate tăcure, analizând acțiunile femeii care îi crescuse.

- La naiba, șopti Maggie, chiar e un mafiot. Un mafiot al iubirii. Nu știu dacă să țin la ea sau să o pup.

Alexa vorbi și ea:

- Mmm, dacă tot facem mărturisiri despre cum ne-am îndrăgostit de soții noștri, cred că e rândul meu. Dar mama Conte nu a fost implicată. Am sfârșit căsătorindu-mă cu Nick pentru bani, ca să salvez casa mamei mele. Am făcut o înțelegere să ne căsătorim pentru

un an. Fără sex, fără iubire, nimic. Ea rânji. Desigur, asta nu a funcționat așa cum am crezut, slavă Domnului! Ne-am îndrăgostit, și până la urmă a funcționat. Dar nu e ciudat cum toate aici de față am fost obligate să ne căsătorim cu soții noștri?

Maggie își luă portofelul și alunecă de pe scaun.

- Așteptați aici! Mă duc să mai aduc un rând pentru toată lumea. Avem nevoie de alcool la greu.

Carina se aplecă peste masă.

- Trebuie să îi spui adevărul, Julietta. El te iubește - văd asta în ochii lui când se uită la tine. Și felul în care îl tratează pe Wolfe! L-a vegheat tot timpul cât am fost la mama. Se asigură că se simțea bine, încerca să-l implice în conversație. Când Dante i-a sărit în poală, iar Wolfe a zâmbit, Sawyer arăta atât de fericit, de parcă era tatăl puștiului.

Alexa aprobă din cap.

- Uneori, trebuie doar să încerci. O fi început cu intervenția mamei Conte, care v-a obligat, și pe hârtie părea un aranjament bun, dar el chiar simte ceva pentru tine. E probabil îngrozit, și tu va trebui să faci saltul. Ce ai de pierdut?

„Totul.”

- Ar putea să ne schimbe, șopti ea. Câtă vreme nu forțăm, lucrurile rămân la fel. Suntem mulțumiți. Încă ne avem unul pe altul. Poate, dacă îi mai ofer timp, să se dea pe brazdă. Sawyer a spus foarte clar că nu crede în dragoste.

Alexa zâmbi blând.

- Nick a fost la fel. Ceva era rupt în sufletul lui, dar a un moment dat s-a vindecat. Încă are coșmaruri cu răinții lui îngrozitori, dar trecem împreună peste asta. Știe că nu plec nicăieri. Sawyer trebuie să știe că te vei ocupa pentru el. Meriți să fii fericită, Julietta. O căsătorie devărată. Poate și copii, într-o bună zi.

Carina încuvîntă din cap.

- Iar dacă Sawyer nu îți poate oferi asta, poate va trebui să faci o alegere. Când eu și Max am avut probleme, mi-am dat seama că totul ținea de mine. Nu credeam că eram demnă de el. A durat o vreme până să mă lăsmuresc, și atunci l-am recucerit. Ceva îmi spune că el a evitat mereu relațiile dintr-un motiv foarte serios. De îndată ce îți dai seama de asta, nu trebuie să te mai temi.

Cuvintele surorii ei o izbiră ca un adevăr profund. Câți ani mai avea ea de gând să aștepte ca să simtă că merita să fie iubită? Avea să își petreacă tot restul timpului lucrând la nesfârșit, fiind satisfăcută pe bărbie, dar cu sufletul gol?

Maggie puse băuturile jos și zâmbi larg.

- Un tip a încercat să mă agițe la bar. Ce cool! Acum, haideți să terminăm cu terapia de grup și să dansăm. Salute!

Și apoi răsună clinchetul paharelor.

Sawyer se răsuci și se uită la tavan. Era destul diminețea. Nu se aștepta ca ea să vină la ei în seara asta, dar el se întorsese acasă în siguranță.

Își ridică genunchiul, să stea mai confortabil. Sigur că era bine. Era într-un grup bine sudat, iar Maggie punea deja de câteva ore. Dacă băuse prea mult și i se făcuse rău? Carina oare l-ar suna?

Se foi pentru a suta mla oară și se uită la telefonul mobil. Poate că avea să sune totuși. Doar o dată. Poate... Sunetul tocurilor răsună în aer.

Simți cum îl cuprinde ușurarea. Ea era în siguranță. Foarte bine. Tânjea să deschidă ușa și să o vadă cu ochii lui, dar se forță să rămână în pat. Venise timpul să adoarmă. Nu mai avea de ce să se îngrijoreze.

Trecură minute lungi. Auzi ușa de la baie comuna deschizându-se. Apa curgând. Își imagină că se spăla pe dinți, își punca cămășă de noaptea și se băga

în pat. Probabil avea să doarmă adânc după o noapte de distracție cu fetele, în timp ce el fusese chinuit ore întregi făcând pe dădaca și cu copiii, și cu bărbatii, apoi așteptând-o să se întoarcă acasă.

Lovi perna cu pumnul și se foi din nou.

Ușa se deschise.

Lumina de pe hol răzbi până acolo și îi ilumină corpul gol. Ea stătea absolut nemișcată, dându-i voie să privească pe săturate. Săni fermi și obraznici, cu sfărcuri întărite, de culoarea căpșunelor. Corpul ei ca de dansatoare era superb în simetria și grația lui, curbura șoldurilor, lungimea coapselor, până la triunghiul perfect aranjat de păr întunecat care îi acoperea sexul.

El se ridică în pat și așteptă.

Ea traversă camera cu șoldurile legănându-se, pieptănându-și cascada de păr negru, mătășos. Ochii ei erau concentrați și îi făcură inima să tresalte. El deschise gura să o oprească, pe jumătate temându-se de intențiile ei, dar mădularul lui se umflase deja la maximum, și Sawyer știa că și-ar vinde și sufletul ca să o revindică în seara asta.

Ea se târi în patru labe peste pat. Își trecu un picior peste el și îl încălecă. El slobozi un geamăt. Se întinse după ea.

- Nu. Vocea ei întunecată și catifelată de zeiță puternică îl făcu să se oprească. Nu ai voie să mă atingi. În seara asta, jucăm după regulile mele. Ea își desfăcu părul și își trecu degetele peste mădularul lui. Măinile deasupra capului. Ține-te de tăblie!

El simți cum îl cuprinde o panică ciudată. Nu se lăsase niciodată dominat și nu era foarte confortabil cu faptul că nu se afla la comandă. Nu, nici vorbă.

- Scumpo, știi că îți place când poruncesc eu. Lasă-mă să-ți arăt cât de mult mi-ai lipsit!

El dădu să o ridice, dar acele mâini blânde se așezară brusc în jurul mădularului lui și strânsură. Tare.

El răsufli lung, și excitația îl înșfăcă între-o strânsoare mortală. Boșele i se strânsură la vederea puterii ei calme.

- Greșit. Ne jucăm după regulile mele sau plec. Nu glumesc, Sawyer. Gândește-te bine înainte să destul. Sfinte Sisoe, cererea ei îi atinse pielea cu o flăcărie pură.

Îi studie chipul, se uită în ochii ei și își dădu seama că se mai petrecea și altceva, ceva despre care nu voia neapărat să afle. Deschise gura să renunțe, dar mâna ei făcu o mișcare fermecată, și el se cutremură, neajutat.

Sawyer își duse brațele în sus și apucă botele de la pat.

Ea toarse ca o pisică, și toată pielea ei mătășoasă se întinse pe el ca o miere caldă, lipicioasă. El zăcea și juca jocul ei pentru câteva minute, apoi avea să preia controlul când ea urma să devină prea excitată.

Încercător în planul lui, el savură mișcarea corpului ei și strânsoarea coapselor ei când Julietta se porni deasupra lui.

El așteptă ca ea să înceapă preludivul, alunecarea pe ei peste a lui, atingerea mâinilor ei pe corpul său.

În schimb, ea se aplecă și îi luă mădularul adânc în gură.

El se cabră la mișcarea bruscă și strânse din dinți.

Doamne, limba ei se rotea și lingea cu o precizie care îl făcea ochii să i se rostogolească în cap. Părul ei se revărsa peste abdomenul și coapsele lui și juvelele se mișcau și îl gădilau, învăluindu-l într-un cocoon senzual.

Complet sub vraja ei, degetele i se înconștră pe lăncile de lemn.

Ea îl demolase. Dinții ei zgâriară pe partea de jos a mădularului în vreme ce degetele îi masau resteculele. Gemetele profunde din gura ei vibrău spre erectia lui și se rostogoleau peste tot corpul lui. El se întinse la proporții monstruoase, până când pielea îi era așa tensionată, că nu credea că avea să mai poată rezista prea mult.

Fiecare atingere cu limba, buzele și dinții vorbea despre o dăruire completă a ei. Era mai mult decât sex, mai mult decât o femeie care voia să primească plăcere. Ea continuă să-l îndrume spre orgasm într-un ritm infernal pe care el nu putea să-l controleze.

El își luă mâinile de pe bare.

- Scumpo, așteaptă, lasă-mă...

Ea își înalță capul.

- Nu. Ochii ei de culoarea ciocolatei erau plini de pasiune, dorință și o nevoie care îl lăsă fără nici un drept. Nu mă face să te pedepsesc. Ea se întinse și își cuprinse sânii în mâini, trecându-și degetele peste sfârcurile întărite, tachinându-l. Altfel, nu vei mai avea voie să mă atingi deloc.

Monstrul pe care îl crease preluase controlul. Corpul îi opri mintea, și, cu injură bombănită, el se întoarse la poziția inițială. Se bucură de curbură frumoasă a posteriorului ei, de felul în care lumina se juca pe corpul ei, de mișcarea delicioasă în sus și în jos a gurii ei.

El se agăță de stăpânirea de sine cu respirația sacadată, dar nu se oprea, nu se oprea niciodată. Ea sărută fiecare parte din el, picioare, șolduri, abdomen. Se trase în sus ca să se joace cu sfârcurile lui, în timp ce mâinile îi masau și îi frecau mădularul, menținându-l tare ca piatra. Când în sfârșit ajunse la gura lui, el era infometat după gustul ei. Ea îi ronțăi buza de jos, trecându-și limba peste îmbinarea buzelor, până când el gemu și o lăsă să intre.

Ea se avântă și îl revendică, așa cum și el o revendicase în numeroase nopți, știind că el era complet la mila ei. Ea avea gust de ciocolată, mentă și un pic de lichior. Excitația ei cu parfum de mosc îi asalta nările și îl făcea și mai înnebunit după ea. Degetele lui strângeau barele cu toată forța, până când se temu că avea să le rupă.

- Ai așa un gust bun, te simți atât de bine, șopti ea lângă el, avântându-se adânc cu limba. N-o să mă satur niciodată de tine.

Venise vremea să încheie. El slăbi strânsoarea și se pregăti să ia ce era al lui.

Dar ea simți intenția și alunecă în jos pe corpul lui, într-o singură mișcare elegantă. Își desfăcu picioarele. Și îl îngropă adânc în ea.

El scoase un strigă. Canalul ei mătășos și ud se strânse tare în jurul lui. Ea își ajustă poziția, mișcându-și șoldurile, și preluă din nou controlul, începând să se miște în sus și în jos deasupra lui. În mijlocul plăcerii, o scipire de teamă se instală în vintrea lui. Se luptă pentru un gând rațional și dădu să o răstoarne.

- Nu. Ochii ei erau sălbatici, buzele moi și umflante. Lasă-mă să fac asta! Lasă-mă să te iubesc!

Cuvintele întepau ca niște viespi. El își pietrua respirația. Ea se arcui, și prin mădularul lui trecu valuri de plăcere.

- Nu, Julietta, te rog!

Ea nu așteptă răspunsul lui. Îl călări tare, sălbatic și adânc. Nevoia lui de a se elibera, de a îi ceda se revărsă peste el și îl alungă ultimele fărâme de control. El o privi cum se apropia de margine, cum se ținea acolo, degetele ei înfigându-se în șoldurile lui, părul revărsându-se pe spate.

- Spune-mi că îmi aparții.

Cererea ei îi arse nervii. Sawyer scrâșni din dinți și orgasmul scipi înaintea lui în toată frumusețea sa chinuitoare.

- Îți aparțin.

- Dă-ți drumul pentru mine, Sawyer!

Cu un strigăt, el se conformă. Sămânța lui pătrunse în ea, dar ea nu se opri din ritmul frenetic. Îl învârtă cu propriul climax, iar valurile de plăcere îl ajunseră și îl făcură corpul să se convulsioneze. Orgasmul continuă cu o asemenea intensitate, că deveni aproape dureros. Sawyer savură tot, uluit de frumusețea ei, în timp ce valuri de emoție se spargeau deasupra lui într-o splendoare sălbatică.

Corpul ei se îndoi în față. Sâni ei se apăsară de pieptul lui, și el îi dădu la o parte părul umed. Ea îi oferi cuvintele în întuneric, fără nici o ezitare:

- Te iubesc, Sawyer. Asta e mai mult decât sex. Mai mult decât afaceri, mai mult decât nevoia de un companion și mai mult decât ceva pe o hârtie. Este despre cum mă simt când mă uit la tine. Este despre felul în care îl protejezi pe Wolfe, despre cum mă respecti pe mine și cum mă faci să fiu un om mai bun. Un om întreg. Este despre bărbatul pe care-l văd în fiecare zi. Cred că are totul de dăruit; se teme doar să ia pentru el. Nu o să mă mai tem. Voi fi suficient de curajoasă pentru noi amândoi.

Aceste cuvinte uluitoare trecură dincolo de bariere și îi străpunseră inima. Gândurile i se învârtiră într-un haos plin de confuzie, nevoie și teamă pe care nu-l mai simțise până atunci.

Incapabil să vorbească sau măcar să poată respira, rămase înghețat. Sawyer nu făcu nimic.

Ceva mai târziu, ea adormi, fără să îi ceară un răspuns.

capitolul 16

Două zile mai târziu, Sawyer apăsă butonul interfonului.

- S-a întors Wolfe?

Vocea secretarei sale se auzi clar:

- Tocmai a sosit, domnule Sawyer. Vreți să-l trimiți înăuntru?

- Da, vă rog.

El se ridică de pe scaun și se plimbă prin biroul lui, oprindu-se la câteva piese erotice pe care le expusese pe perete. Începuse să observe că noua lui soție avea o ușoară tulburare obsesiv-compulsivă și simțea mereu nevoia să îndrepte tablouri, fotografii sau alte mărunțisuri, mai ales când era stresată.

Sawyer studie tablourile. Erau îndeajuns de subtile pentru birou, dar păstrau o aură de senzualitate pe care plăcea să o privească. O femeie stătea cu capul pe pieptul unui bărbat, cu ochii închiși, chipul ei reflectând pacea și satisfacția de după un orgasm recent. Bărbatul îi ținea într-un gest posesiv care îl fascina pe Sawyer. Când dusese femeia la el în pat, nu experimentase niciodată nevoia de a le ține aproape după aceea sau nevoia premară de a le revendica și altfel, nu doar pe plan fizic. El alina, consolă, susținea. Oferea plăcere. Niciodată însă nu simțise ceva cu adevărat.

Până la Julietta.

În ziua anterioară, ieșiseră din nou cu motocicletă. Profitând de atracția primăverii, chiar chiuliseră la prânz și umblaseră aiurea. Îi plăcea libertatea sălbatică de a o privi cum pornește cu motocicletă ei sexy, râsul ei și provocarea care atârna în aer în timp ce goneau prin oraș.

El încă nu răspunsese la declarația ei. Se pregătise pentru teribila conversație în care să-i spună din nou despre limitările lui emoționale, dar ea nu deschisese discuția. Se purtase de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Sawyer nici nu știa dacă să fie încântat sau enervat.

Ușa se deschise în spatele lui, dar el nu se întoarse.

- Era și timpul să te întorci. Nu-mi spune că mai avem probleme pe șantier.

- Nu. Îți amintești că ți-am spus că am nevoie de câteva ore pentru întâlnirea cu Maggie?

- O, da, chestia cu fotomodelul. Sawyer scutură din cap amuzat. Tu refuzi chiar și să porți hainele de designer pe care ți le-am cumpărat, ca să nu mai vorbim despre faptul că ar trebui să stai în fața camerei. Dar mi s-a părut drăguț că ai lăsat-o pe Maggie să te trască până acolo. Se întoarse spre Wolfe cu un zâmbet. Cum ai... Sfinte Sisoel!

Clipi, fără să-l recunoască pe băiatul din fața lui.

Arăta mai mult a bărbat decât a băiat. Părul lui auriu cu țepi fusese ras complet, așa că avea acum

un aspect popular între tinerii de vârsta lui. Fără păr, nimic nu mai deturna atenția de la liniile puternice ale feței, de la albastrul pătrunzător al ochilor și de la bărbia fermă, cu o gropiță pe care n-o observase până atunci de numeroasele inele de pe față. Pe bărbie se vedea un început de barbă. Cămașa și cravata lui clasice fuseseră înlocuite cu un costum Armani care părea să fi fost croit special pentru el. Liniile strâmte îi puneau în valoare înălțimea, și sacoul la două rânduri cu cravată roșie îi conferia aura fermecătoare care putea să facă orice femeie să leșine. Se părea că antrenamentele îi oferiseră scenicului său un alt avantaj.

Bunăciune, cum ar spune femeile.

Privirea lui alunecă peste silueta băiatului, dar gura nu reușea să rostească nici un cuvânt.

Wolfe se încruntă și își împinse bărbia înainte în deja familiară atitudine rebelă.

- Ce s-a întâmplat? Nu-ți place părul?

Sawyer se strădui să-și găsească cuvintele.

- Arăți atât de diferit!

- Cum diferit? Arăt ca un tocilar, omule?

El scutură din cap, uluit.

- La naiba, nu! Arăți splendid. Cum a reușit Maggie să te convingă? Ce s-a întâmplat?

Wolfe se foi ușor.

- Am avut o consultație cu un designer bestial. Ia lăcut lookul meu, dar a zis că trebuie să mai îmblânez câteva ceva. Maggie a sugerat stilul ăsta cu părul ras, m-am gândit că ar fi bine și pentru afaceri. Vreau să câștig, nu pot să mă întâlnesc cu clienți mari arătând cum mă văd. Nu e drept față de tine.

Sawyer rămase mut, simțind că fusese transportat într-un univers paralel. Acesta să fie puștiul care ironiza și provoca pe toată lumea și refuza să fie maleabil?

- Deci am făcut-o, și tipul m-a angajat pentru o ședință foto de săptămâna viitoare. Dar să știi că nu vreau

să crezi că asta mă va lua de la Purity. E sâmbătă, și vreau să recuperez orele. E în regulă?

El simți cum se înecă de o emoție pură.

- E mai mult decât în regulă. Doamne, Wolfe, arăți extraordinar... Atât de matur. Și o să fii și model de copertă? Femeile o să-ți cadă la picioare.

Wolfe rânji din nou, și Sawyer conștientiză cât de tare se schimbase băiatul.

- Da, să sperăm. Ascultă, trebuie să vorbesc cu Julietta pentru niște chestii. Ai nevoie de mine?

- Nu acum. Avem o întâlnire la ora patru la care vreau să particip.

- Nici o problemă. Mulțumesc, Sawyer!

Sawyer se uită cum se închidea ușa în urma lui Wolfe. Mândria îi curgea prin fiecare venă. Cumva, Wolfe avea să fie în regulă.

Mai târziu în seara aceea, Sawyer privi genericul de final al unui film rulând pe un televizor urlă și trase picioarele soției la el în poală.

Ea gemu în timp ce el îi masa gleznele.

- Nu pot să mai suport, gemu ea delicios. Fără Boco. Sunt epuizată. Cum reușește mereu să recupereze zădărnice și mult mai scund decât adversarii săi?

Wolfe pufni.

- Așteaptă până vezi ultima parte. A cincea parte e atât de proastă, că sărim peste ea, dar intra jasea îi iese iar.

- Dar câți ani are? Am crezut că l-au prăjit creierii în partea a treia...

Sawyer oftă răbdător.

- A reușit să treacă peste. Wolfe are dreptate. Partea a cincea e o tragedie, dar ultimul film din serie schimbă treaba. Bietul de el!

- Da, e trist cum pare așa pierdut încă Adrian. Julietta își întoarse deodată capul.

- Ce? Adrian moare? E îngrozitor! Chiar nu vreau să văd asta.

Wolfe își indesă încă un pumn de popcorn în gură și își aranjă părul. Îmbrăcat în pantaloni de flanelă și o bluză cu mânecă lungă, el își sprijini picioarele goale pe marginea scaunului, cu castronul în poală.

- Haide, Julietta! De regulă, nu ești așa sensibilă. O să rezisti.

Ea scoase un râset ce se transformă într-unul dintre gemetele alea delicioase de plăcere când Sawyer îi masă degetele de la picioare. Avea picioare drăgălașe, cu oase delicate și unghii roșii ca focul.

- Bine. Dar asta e ultimul. E deja două dimineața, și o să visez numai knockouturi.

Sawyer o sărută pe creștet și se ridică de pe canapea ca să pună ultimul DVD.

Când Wolfe ajungea acasă de la lucru, Julietta îl întâmpina mereu cu un sărut și o îmbrățișare. Sigur, Wolfe părea fâstăcit și îi inclina capul, dar sclipirea de plăcere din ochii aceia albaștri îi spunea adevărul. El se atașase foarte tare de Julietta și îi permitea libertăți la care alții nu aveau acces. Atingeri, zâmbete și chiar câte un râset ocazional.

După cină, Wolfe anunțase că ar trebui să organizeze maratonul cu filmele clasice. Cum colecția lui includea toate filmele Rocky, o convinseseră pe Julietta să urmărească filmul original. Desigur, asta le luase toată seara, așa că acum arătau toți ca niște legume, asemenea bietului Rocky.

- Pauză de toaletă, anunță Wolfe. Să nu începeți fără mine.

Julietta scutură din cap amuzată. Adorația evidentă de pe fața ei îi făcu lui Sawyer inima să tresalte.

Ce straniu, se purtau precum o familie! Ce era cel mai înspăimântător?

Lui îi plăcea fiecare clipă.

Se uită la soția lui, care era cuibărită sub o pătură crem. Conflictul din interiorul său deveni și mai violent. Sawyer știa că el o rănea nefiind destul de bărbat să admită că îi auzise mărturisirea. Din nou, conștientă că el nu făcea bine față emoțiilor adevărate îl dădă la fund.

Julietta îl iubea. Adevărul se vedea limpede în ochii ei, de fiecare dată când se uita la el. Regina lui de ghertă era o femeie plină de pasiune și bunătațe, care îi descindea brațele pentru un bărbat care odinioară trăise prin gunoaie și băntuise în întuneric. Tot ce trebuia să facă era să-l ia mâna și să își dea o șansă.

Poate că putea. Poate că, măcar o dată, ar putea funcționa.

- Am uitat să-ți spun, a venit o scrisoare pentru tine azi. E pe blatul din bucătărie, rise Julietta.

- Probabil doar niște facturi. Merg să verific, mă întorc imediat.

Se duse în bucătărie și se uită la plăcici. Apoi îngheț. La expeditor apărea Fishkill Correctional Facility.

Degetele îi amorțiră și groaza i se prelinse prin vene. Trecutul se ridică spre el din iadul lui Dante și ajunse pe pământ.

El se îndreptă spre birou, închuse ușa și deschise ghișeu. Despături hârtia și citi cuvintele scrise de odiosul lui părinte de plasament.

Dragă Sawyer, ai crezut că, dacă îți schimbi numele și fugi în Italia, vei putea să mă eviți pentru totdeauna? Știu totul despre tine de când m-ai închis în gura asta de iad. Întotdeauna ai avut impresia că ești mai bun decât alții. Te-am primit la mine în casă, ți-am oferit adăpost și mâncare, iar tu m-ai anunțat asta în față. Ar trebui să fii în închisoare pentru că l-ai amorțit pe Danny. Ai fost așa un laș, că nu ai putut să râzi pentru fratele tău mai mic. El a avut încredere în tine că vei avea grijă de el, și tu ai plecat. L-ai trădat.

știind ce avea să se întâmple. Și tu ești de vină. Nu te macină asta noaptea sau ai uitat de el și ți-ai văzut de viața ta perfectă?

Sunt pe cale să fiu eliberat pe cauziune. M-ai trimis tu aici, dar tot tu mă vei ajuta să ies. Am nevoie să recomanzi eliberarea mea – asta mă va ajuta la tribunal.

Te auz răzând deja și întrebându-mă de ce să faci asta. O să-ți spun de ce. Dacă nu o faci, voi găsi o cale să îți distrug reputația.

O să am destul timp să pun la cale un plan aici. O să distrug tot ce ai construit. O să trimit povestea ta presei. Voi spune drăguței tale familii ce mizerii ai făcut, cum l-ai ucis pe fratele tău pentru că nu ai avut grijă de el. Sau l-ai înlocuit deja cu puștiul ăla de la tine din casă și ți-ai văzut de drum?

O să-mi folosesc ultima suflare să-ți târăsc trecutul în public. Nu am nimic de pierdut. Dar tu?

Trimite scrisoarea pentru comisia de eliberări condiționate la adresa de mai jos.

Sawyer îndesă scrisoarea la loc în plic și o aruncă într-un sertar. Disprețuia teama automată, teama băiatului care fusese, și își aminti că era bărbat în toată firea.

Că totul trecuse. Că nu avea să îi ofere ticălosului o modalitate de a ieși din închisoare, de a găsi încă o cale să rănească și alți copii. Cea mai bună amintire din viața lui era aceea cu părintele lui de plasament trimis la închisoare. După ce îl pierduse pe Danny, Sawyer se duse direct la asistenții sociali și le dezvăluise ce se petrecea acolo de ani în șir. În câteva luni, Ticălosul ajunsese în spatele gratiilor pentru multă, multă vreme. Era singura dreptate care îl ajuta să doarmă noaptea.

Acum, se întorsese.

O altă amintire își croi drum în mintea lui și-l spinetecă în bucați mănjite de sânge despre care știa că nu aveau să mai formeze vreodată un întreg.

Un băiat inocent umblând pe străzi. Danny îl căutase pe Sawyer, încercase să-l găsească, crezând că era destul de mare ca să se descurce singur. În schimb, intrase în viața de acțiune a unei benzi locale și fusese prins furând mâncare. Pe străzi trebuia plătit un preț, iar fratele lui plăti prețul suprem.

Din vina lui Sawyer.

El se uită spre podea fără să vadă nimic. Inima îi bătea și aerul îi umplea plămâni. Sângele îi pompa prin vene. Dar în interior era gol, o ființă lipsită de suflet, cu un trecut care nu avea să dispară niciodată și care urma să continue să-i aducă aminte că era un nimic.

Își ridică o mână și trăsă cicatricea de pe obraz. O amintire a ceea ce aproape uitase. Era mai bine să fie singur.

Julietta și Wolfe fuseseră târați în mizeria asta, iar bietul Wolfe nu avea nevoie de o astfel de expunere. Nu când abia începea să se vindece. Se gândi la ce opțiuni avea vreme îndelungată, înainte să se întoarcă în sufragerie.

Wolfe stătea pe fotoliu, cu telecomanda în mână.

- Gata, omule?

- Scuze, trebuie să mă duc la culcare, zise el pe un ton rigid. Continuați voi doi. Începe să mă doară capul, și am nevoie de un pic de somn.

Julietta îi studie chipul, căutând răspunsuri. El forță să zâmbească și îi lăsă singuri.

Când ea veni în sfârșit în pat și se strecură lângă Sawyer se prefăcu adormit. Rămase nemișcat ore întregi în noaptea, întrebându-se ce avea să facă.

Julietta ședea la biroul ei și se uita la sora ei.

- Ceva e în neregulă. Ceva grav.

Carina puse cana de cafea jos și ridică privirea îndreptată spre ea.

- Ce s-a întâmplat?

Nelinıştea o făcu pe Julietta să se plimbe agitată prin birou. Sentimentul de îngrijorare înflorise și ataca acum din plin. Trecuseră câteva nopți de la maratonul de filme, iar soțul ei nu mai era același.

O fantomă fără chip și fără nume bântuia fiecare moment, evidentă în expresia lui preocupată, în distanța care i se citea pe trăsături când vorbea. El pretindea că avea de lucru și refuza să ia cina acasă. Ocolise cererea ei de a vorbi singură cu el, pregătit cu o listă de scuze, și rămânea închis în birou sau vorbind nesfârșit la telefon.

Anulase participarea lui la ieșirea cu familia ei și se ținea departe de casa mamei ei. Când nu lucra, Julietta îl surprindea privind la pereți, de parcă s-ar fi gândit la un cu totul alt loc. Încercase să fie răbdătoare și înțelegătoare. Încercase să discute cu el, ba chiar să ademenească cu sex, dar el se băgase mereu târziu în pat, când ea era deja cufundată într-un somn epuizat.

- Cred că s-a speriat. I-am spus că îl iubesc în noaptea în care am ieșit. În timp ce făceam sex.

Carina își întoarse capul brusc.

- Hei, nu trebuia să faceți sex în noaptea aia. Așa am stabilit, îți amintești?

- Tu ai sărit pe Max când ai ajuns acasă?

Sora ei oftă.

- Da. Știi că am făcut-o. Și Alexa și-a recunoscut eșecul. Iar Maggie era destul de tăcută și de blândă a doua zi, așa că sunt convinsă că Michael și-a cerut scuze cum trebuie. Și ei au făcut-o, în mod sigur.

- Vezi? Femeile alcoolizate devin pasionale. Așa că, în fine, i-am spus ce simt după ce l-am sedus, iar el, chiar dacă nu a răspuns, s-a schimbat. Era mai deschis înaintea, mai fericit. Începuserăm să ne încheșăm ca familie. Julietta se plimba în sus și-n jos, bocănind cu tocurile. Dar, dintr-odată, în timpul maratonului nostru cu Rocky, s-a întors în cameră și... se purta ciudat. S-a retras complet. Sunt foarte îngrijorată din pricina lui, Carina.

- Îmi plac mult filmele astea.

- Concentrează-te!

- Scuze! Ai încercat să vorbești cu el?

- De mai multe ori, dar s-a închis complet în sine. Și Wolfe e îngrijorat. Obișnuiau să se antreneze împreună în fiecare zi, dar el n-a apărut la nici una dintre sesiunile lor.

- Ai încercat cu sex?

- Da, dar mă evită.

- Asta e grav. Carina își roase buza. Poate că Max ar putea discuta cu el. Sunt apropiați. Poate o fi o chestie de bărbați.

Julietta aranjă fotografiile cu nepoatele și nepoții ei cu să fie aliniate perfect. De ce nu putea femeia de serviciu să le pună la loc cum trebuia după ce termina?

Își reținu un oftat nerăbdător și se concentra din nou asupra subiectului.

- Voi când plecați?

- Peste două zile. O să vorbesc cu Max în seara asta. Încearcă să-l faci pe Sawyer să vină la mama. Ea vrea să organizeze o cină mare de adio, și noi vă vrem pe amândoi acolo.

Julietta se opri. Îndoielile o asaltară; intensitatea sentimentelor ei striga că ceva nu era bine, dar ea nu știa cum să rezolve problema.

- Dar dacă e vorba despre mine? Dacă el nu mă iubește așa cum am nevoie?

Sora ei se ridică și o strânse tare în brațe.

- Ba te iubește. Acordă-i un pic de timp! Nu cred că a avut până acum pe cineva care să creadă în el cum o faci tu. Aș zice că e exact invers. Chiar cred că el consideră că nu e demn de tine.

Julietta o îmbrășișă la rândul ei.

- Mulțumesc! Am o întâlnire imediat. Ne vedem la mama diseară?

- Da. Carina își luă haina. Ai încredere în instinctele tale și fă ce crezi tu că e bine.

După ce plecă sora ei, Julietta se adună și se îndreptă spre sala de ședințe. Trebuia să fie calmă. Străpână pe ea. Să îi permită să rezolve singur problema și să fie răbdătoare. Ea își scoase casca din ureche, își luă dosarele și se așeză la locul ei la masă. Șefii de departamente intrară pe rând, răsând și glumind. Ea își intră fără ezitare în rol, concentrându-se automat asupra afacerilor, impulsivă și eficientă, producția mai bună, vânzări mai mari, întotdeauna mai mult.

Degetele ei strângeau pixul în vreme ce ea privea ecranul fără să îi acorde atenție. Slide-urile PowerPoint scilipeau furios într-un ritm nesfârșit.

Trebuia să discute cu soțul ei.

Asta îi șoptea vocea slabă din capul ei, ce devenea mai puternică în timp ce ședința avansa. Julietta se ridică în fața echipei ei și știu în clipa aceea că nimic altceva nu mai conta în afară de a păstra prețiosul dar pe care îl găsisse într-o simplă fuziune de afaceri.

Dragostea.

Pixul îi căzu din mână. Ea își dădu casca jos și o aruncă pe masă. Angajații ei se uitară la ea, uluiți de mișcările ei bruște.

- Trebuie să plec.

Asistenta ei, Elena, ridică vocea:

- O să așteptăm dacă trebuie să vorbești la telefon. Marcus poate împărtăși noile statistici de marketing.

Ea scutură vehement din cap.

- Nu. Trebuie să plec. Ședința se încheie.

Fugi din clădire fără să se uite înapoi.

Ușa se deschise fără sunet și ea intră în birou.

El stătea cu spatele la ea. Purta un costum negru, croială pantalonilor și a sacoului punând în valoare liniile dure ale corpului său. Părul îi era desfăcut, și bucle blonde i se revărsau pe umeri. Cum stătea așa nemșcat, el îi amintea de cineva aflat departe de civilizație, de parcă s-ar fi hrănit cu energia lumii și ar fi închis-o în el.

Înima ei tresăltă de durere și de un dor care nu avea să dispară niciodată.

- Trebuie să vorbești cu mine. Spune-mi Merit asta.

El se întoarse, iar ochii aceia de tigru îi întâlniră privirea și străpunseră suprafața, până la suflul ei. Încet, își înclină capul.

- Desigur. Ai dreptate. Îmi cer scuze că te-am căutat. Doar că nu cred că asta va funcționa. El vorbea de parcă nici măcar nu era cu ea în încăperea. Un zid îl înconjură, amintindu-i de un robot care vorbea ca un om, se purta ca un om, dar nu avea suflet. Ți-am spus de la început că nu sunt bun la asta. Cred că să petrecem așa mult timp împreună, să fim căsătoriți a cam încetșat lucrurile. Nu cred că ești îndrăgostită de mine, Julietta. Dacă facem un pas în spate și ne concentrăm puțin asupra motivului pentru care am făcut asta de la început, putem să revenim la cum erau lucrurile înainte. Nu pot să risc Purity din pricina unor sentimente care nici măcar nu sunt reale.

Furia ei ieși la suprafață. Ea parcurse distanța, trecu de „zidurile” din jurul lui și se lipi de el. El tresări când ea îl apucă de biceps și își infipse unghiile în sacoul lui.

- Să nu îndrăznești să-mi dai lecții despre sentimentele mele! șuieră ea. Chiar crezi că arunc cu vorbe așa ușor? Te iubesc. Asta nu dispăre și nici nu e ceva ordonat și curat. Acum, termină cu prostiile și spune-mi ce s-a întâmplat! A apărut ceva din trecut? Ea făcu o pauză. Sau cineva? Selipirea de surprindere din ochii lui îi confirmă bănuielile. Exact ce am presupus. A fost ticălosul ăla care te-a însemnat cu cicatricile alea. Cu mâna mea îl omor. Ce s-a întâmplat? A scos trecutul la suprafață? Ți-a amintit de motivele pentru care n-ai voie să fii fericit?

Ea atinsese un nerv.

Furia și tristețea se luptau pentru dominație, iar el o apucă de brațe, scuturând-o ușor.

- De ce faci asta? Eu nu sunt bun pentru tine, niciodată nu am fost. Nu strica lucrurile dintre noi. Hai

să facem un pas în spate, să ne găsim echilibrul și să ne concentrăm asupra motivului pentru care am făcut asta în primul rând. Ca să plătesc o datorie. Ca să o facem pe mama ta fericită. Ca să consolidăm La Dolce Famiglia.

- La naiba cu asta! mârâi ea.

El era în fața ei, dar în același timp se afla pe marginea prăpastiei. Julietta se temea că, dacă îl lăsa să alunece, nu avea să îl mai poată aduce înapoi.

- Nu-mi pasă de serviciu, sau de La Dolce Famiglia, sau de orice altceva în care credeam pe vremuri. În momentul ăsta, nu te vreau decât pe tine. Acum, spune-mi adevărul!

- Tatăl meu adoptiv m-a contactat din închisoare.

Cuvintele îi ieșiră din gură ca un mârâit. Îi dădu drumul și făcu un pas în spate, de parcă nu ar fi putut suporta să o atingă. Scutură din cap și își frecă fruntea.

- Spune-mi, zise ea încet. Am dreptul să știu, nu crezi?

- Ticălosul are dreptul la eliberare condiționată și vrea să îi scriu o recomandare pentru comisie. Dacă nu o fac, a zis că trimite la presă ce s-a întâmplat, cine am fost pe vremuri.

Aerul era extrem de încărcat, de parcă se apropia o tornadă, gata să lovească. În tăcerea din mijlocul furtunii, ea trase adânc aer în piept.

- Și cine ai fost?

- Mi-am pierdut părinții când aveam nouă ani. Am intrat în sistem. Am fost luat de el și de soția lui alcoolică. Le plăcea să-i ia pe cei mai mari, pe care nu-i voia nimeni. Întotdeauna erau câțiva copii care veneau sau plecau, dar eu eram favoritul lui. Îi plăcea să scoată mândria din mine cu bătaia, așa obișnuia să spună. Am învățat destul de repede să nu spun, altfel ceilalți aveau de suferit. Dar e ciudat când auzi povești din asta - prima reacție a oamenilor e întotdeauna aceeași: spune-i asistentului social. Dar mulți dintre aceștia nu erau ca în filme, unde vor mereu să ajute. Mulți dintre ei voiau doar să plaseze copiii și se făceau că nu văd câte

o vânătaie din când în când. Mai era și un băiețel pe nume Danny. Care mă admira. Pe măsură ce creșteam. Ticălosul obișnuia să-i folosească pe cei mici ca tanc. Adică, dacă nu făceam ce spunea, îi bătea pe ăia mici în locul meu. Eu puteam să rezist la o bătaie, dar cei mici, nu. Am numărat zilele până am implinit 18 ani, ca să fiu liber din punct de vedere legal. Îi promiseseam lui Danny să îl iau de acolo. Dar trebuia să îmi găsesc de lucru și o locuință. I-am zis să mă aștepte.

Ea simți cum se umple de o tristete teribilă, dar își păstră tonul calm.

- Atunci l-ai cunoscut pe Jerry?

- Nu. Nu există joburi pentru un băiat de 18 ani fără diplomă și fără bani. Adăposturile aproape că erau un rău mai mare decât casele de plasament. Aproape. Am început să învăț regulile traiului pe stradă. Găseam locuri de dormit, oameni de la care să fur, restaurante pe care să le vânez. Am învățat bandele care conduceau și cum să supraviețuiesc. Dar Danny devenise neînștit și nu voia să mă aștepte. Nu l-am mai verificat la fel de des și cred că a crezut că l-am abandonat.

În încăpere se lăsă o tăcere adrobitoare.

- Ce s-a întâmplat?

- A plecat să mă caute. Și-a strâns lucrurile și s-a furișat afară în toată noaptea. Dar nu știa unde să mă găsească. Pe străzi se vorbea despre un băiat care încercase să fure mâncare de la o bandă rivală. L-au bătut până a murit. Am aflat că era Danny.

Julietta închise ochii și se luptă cu greață.

- Tatăl tău de plasament a fost învinuit?

- Nu. Le-a spus asistenților sociali că Danny a fugit și că am stărnit banda asupra lui. M-au găsit și m-au dus la interogatoriu. Am văzut-o pe chipurile lor. Epruvetă că eu l-am ucis pentru că nu m-am ținut de cuvânt. Îmi promiseseam că aveam să îl iau de acolo și să îl tin în siguranță. În schimb, l-am omorât.

Femeia care-l iubea voia să țipe de furie și să-l consoleze. Dar el trecuse de asta și se avântase într-o spirală a vinovăției pe care o întreținea de când tatăl lui de plasmament îi plantase ideea în cap. Ea vorbi, cuvintele ei plesnind ca biciul:

- Și de ce e asta vina ta, Sawyer? Tu l-ai bătut?

- Nu. Dar, dacă i-aș fi trimis un mesaj înainte, el ar fi așteptat.

- Aiurea! Tatăl lui îl bătea în fiecare zi. Ar fi încercat să fugă chiar și înainte, și nu cred că un mesaj de la tine l-ar fi oprit. Se săturase și a fugit spre persoanele greșite, de asta a murit. Dar nu tu l-ai ucis.

El se uită de parcă era surprins că ea rămăsese cu el.

- De unde ai cicatricea?

El se frecă pe obraz. Pe buze îi apărură un zâmbet.

- Mam dus după ata din bandă. Eu împotriva a șase hândrălai, dar am reușit să bag trei în spital. M-au tăiat. Nu s-a vindecat niciodată ca lumea.

Energia se scurse din el, și ea nu mai văzu decât bărbatul care își pierduse speranța.

- Următorii doi ani sunt într-o ceață, până când în sfârșit mi-am găsit drumul spre Jerry. A mai fost o fetiță, Molly, pe care am încercat să o ajut. Ea a sfârșit prostituându-se pe stradă decât să mai locuiască acolo. A murit de o supradoză înainte să pot ajunge la ea. Restul îl știu.

- Și bărbatul acela? Cum a ajuns până la urmă la închisoare?

- Mam dus după el. În toți acei ani, mi-a otrăvit mintea spunând că nimeni nu va crede că spun adevărul. Eram îngrijorat din pricina celorlalți. După Danny și Molly, n-a mai contat nimic. Am știut că nu pot să-l las să mai facă rău și altor copii. M-a ascultat un asistent social. Am spus adevărul și am depus mărturie la tribunal. Sigur, a fost prea târziu pentru cei pe care îi distrusese, dar măcar l-au trimis după gratii pentru multă vreme.

Julietta își adună puterile și se duse la el. Își ridică privirea ca să se uite la el. Chipul lui frumos era plin

de o expresie de uimire în timp ce se uita la ea, neînțelegând de ce ea nu pleca de lângă el dezgustată. Ea nu știa dacă sufletul lui rănit putea să se vindece vreodată, dar refuza să plece până nu afla dacă acest bărbat chiar nu putea să îi ofere iubirea pe care o ținea bine ascunsă, convins în mod greșit că avea să târâască pe cineva la care ținea.

- Cicatricea asta îmi amintește de curățul tău. Că ești un bărbat care protejează oamenii care îi aparțin. Un bărbat care luptă pentru lucrurile în care crede și pentru ce e drept, chiar și cu șanse minime. Este un bărbat care merită totul. Fericire. Cămin. Pe mine. Pe Wolfe. O familie. Asta e ce îmi doresc alături de tine, Sawyer Wells. Trecutul tău nu înseamnă nimic pentru mine. Îmi amintește doar de ceea ce ai devenit în ciuda tuturor piedicilor. Nu scapi de mine. Până când nu o să te uiți în ochii mei și nu o să-mi spui că nu înseamnă nimic pentru tine, voi lupta pentru amândoi. Ea se ridică pe vârfuri și îl sărută pe buze. Vreau să vii la mama în seara asta. Familia mea va pleca curând, și e cina de rămas-bun. Toți te vor acolo, pentru că acum ești unul de-al nostru. Te iubesc. Acceptă asta.

Îl lăsă acolo, ecoul cuvintelor ei răsunând în aer.

El nu venea.

Julietta se uită la ușă cu inima plină de tristețe. Wolfe era întins lângă ea și îl mângâia pe Dante în timp ce acesta torcea nebunește. Copiii ședeau în cerc și se jucau cu un puzzle, gemenii se rostogoleau și chicotau. În vreme ce Lily se juca de-a mămică și îi ținea cuminți. Acela era în bucătărie cu mama Conte, ajutându-o să scrie. Iar Maggie și Michael ieșiseră la o plimbare. Casa fusese plină de veri, unchi și alte rude. Acum, alții dintr-o oaspeți plecau, lăsând în urmă o echipă de curățenie epuizată și o vibrație tăcută prin toată vila.

Julietta refuza să accepte înfrângerea. Își petrecuse toată viața ascunzându-se de orice era real sau haotic.

Venise vremea să se lupte pentru viitorul ei, dar era posibil ca Sawyer să nu fie încă pregătit. La primul test, eșuase. Drumul pe care se afla putea să însemne deja o bătălie pierdută, dar ea nu avea de gând să se dea la o parte și să îl lase pe bărbatul pe care-l iubea să se izoleze doar pentru că se temea că nu mai avea sentimente de oferit.

La naiba cu asta!

Wolfe se uita la fața ei cu o îngrijorare profundă, pe care ea tânjea să o consoleze. La fiecare pas pe care Sawyer îl făcea mai departe de ei, băiatul suferea. Între ei se formase o legătură strânsă, și ea simțea constanta temere a lui Wolfe că tot ce e bun are să fie distrus la un moment dat. Julietta jură că, dacă Sawyer avea să îi părăsească, ea nu urma să îi dea niciodată drumul lui Wolfe.

Avea să se agățe de el ca o ursoaică feroce și să își petreacă restul zilelor dovedindu-și devotamentul.

Max se așează lângă ea.

- Nu l-am mai văzut pe Sawyer de când am ieșit în seara aceea. Lucrează întruna?

Julietta îi aruncă o privire lui Wolfe și afișă un zâmbet luminos.

- Da, lansarea Purity se apropie. Toți muncim mai mult ca să ne asigurăm că nu ratăm vreun termen-limită.

Wolfe se opri brusc din mângâiat. Îi cercetă atent fața, de parcă ar fi știut că exista o problemă mai profundă. Dante simți că ceva nu era în regulă și își împinse capul în palma băiatului, cerându-i din nou atenția.

Wolfe se uită din nou la pisica pretențioasă și zâmbi ușor.

- Ce pacoste, bombăni el în barbă. Vrei niște lapte?

Dante sări jos, înțelegând perfect, și porni spre bucatărie, fără să se ostenească să se uite dacă Wolfe îl urma. Ea îl privi pe băiat dispărând și se întoarse spre cumnatul ei.

- Ceva nu este în regulă, Max. Știi ceva despre trenul lui?

Max scutură din cap.

- Nu, e un subiect închis. Nu am insistat niciodată. Julietta se luptă cu nevoia de a primi ajutor și dorința de a-și respecta soțul și intimitatea acestuia.

- A apărut din nou cineva din copilăria lui. A stîmpanit un haos de amintiri, și el se distanțează de noi.

- Crezi că are nevoie doar de timp ca să proceseze totul?

Ea strânse din pumni.

- Poate. Dar instinctul îmi spune că, cu cât îi acordăm mai mult spațiu, cu atât mai mult se va îndepărta de noi. Persoana aceasta încearcă să-l șantajeze.

- Chestii nasoale?

- Da. El nu a făcut nimic greșit. Doar că nu crede asta.

- Sawyer nu acceptă mizerii de la nimeni. Nu se va lăsa intimidat de o amenințare. O să-mă duc mâine să discut cu el.

- Mulțumesc!

Julietta nu știa dacă nu făcea o mare greșală implicându-l pe Max. Soțul ei putea să se enerveze și să se îndepărteze și mai tare de ea, dar avea încredere în instinctul ei.

Niciodată nu o înșelase în afaceri. Venise timpul să îl testeze și în viața personală.

Max o strânse ușor de umăr.

- Sawyer e un tip deosebit de rezistent. O să fie în regulă. Probabil e tulburat de sentimentele pentru tine. E în mod clar îndrăgostit, iar el nu s-a atașat până acum de nimeni, ca să nu mai vorbim despre căsnicie.

Ea se strădui să zâmbească.

- Sper că ai dreptate.

„Te rog să nu ne părăsești, Sawyer. Avem nevoie de tine.”

capitolul 17

Sawyer se îndreaptă spre pivniță și se luă după mormăielile ce se auzeau. Era trei dimineața. Vremea cosmarurilor, a fantomelor care porneau în zbor. El deschise ușa și îl găsi pe Wolfe în mijlocul saltelei, izbind sacul de box asemenea lui Rocky în ultima rundă cu Apollo Creed.

Pe pielea băiatului lucea sudoarea. Concentrarea lui spunea o poveste mai profundă, și Sawyer simți o înepătură, gândindu-se la cât de distant fusese în ultima vreme cu băiatul. Ratase antrenamente, nefiind pregătit să-l înfrunte cât încă se întreba în legătură cu statutul căsniciei lui.

Wolfe nu merita să se afle în mijlocul unui conflict emoțional sau să fie nevoit să aibă de-a face cu vâlcăreala lui. Merita mai mult.

Sawyer lăsă sticla cu apă și prosopul jos și așteptă ca el să termine.

Wolfe își smulse mânușile și găfâi în căutare de aer.

- Frumoase lovituri. Dar directe tot nu merg bine.

Sawyer așteptă să vină un răspuns deștept, dar băiatul îl ignoră. Se întoarse cu spatele și își luă propria sticlă cu apă și bău cu sete. Noapte grea?

Wolfe se șterse la gură și se uită urât la el.

- Ce-ți pasă ție?

Sawyer tresări.

- Ascultă, îmi pare rău că am ratat ultimele noastre ședințe de antrenament, știi că am avut enorm de lucru. Purity trebuie să fie pe primul loc.

- N-am o problemă cu asta. Doar că nu îmi plac deloc minciunile.

El se încrunță.

- Dar nu mint. Nu pot să o las mai moale până la deschidere, și chiar și după aia... primul an va fi foarte greu și va fi nevoie să dau tot ce pot. Credeam că ești de acord cu asta.

Ochii albaștri ai băiatului sclipiră de furie reținută:

- Crezi că sunt prost, omule? Crezi că nu văd că te gândești să o tai? Băiatul scoase un râset ca un literat. Eu sunt regele manevrei asteia, așa că nu încerca să mă duci cu vorba. E despre Julietta. Despre mine. Despre noi, împreună. Toată treaba asta nu funcționează pentru tine, și acum te mănâncă tâlpile. Foarte bine, nu-ți pasă. Dar fii bărbat și spune-ne în față, în loc să dai vina pe muncă.

Pământul se cutremură și amenință să-l înghită cu totul.

Simți că i se face greață. Doamne sfinte, Wolfe credea că voia să îl lase baltă, așa cum făcuseră toți în viața lui.

- Ascultă, Wolfe, te înșeli. Foarte tare. Nu te pirăsesc și nu o voi face niciodată. Doar că trec prin niște probleme cu Julietta, dar o să le dau eu de cap.

Wolfe scoase un mârâit profund și se retrase.

- Asta e o minciună. Văd cum te uita la mine, la ea. De parcă abia aștepti să pleci de lângă noi. Noi îți amintim de ceva ce nu vei putea repara niciodată. E doar o chestiune de timp până o să dai bir cu fugiții. Dar eu nu stau să aștept să se întâmple. Mie îmi place de Julietta; ea mi-a oferit mai mult respect decât am primit vreodată de la altcineva în afară de tine. Ea mă face să vreau să fiu mai bun. Nu o să stau să văd cum o vei distruge și apoi să treci la mine. Am mai fost în situația asta, omule. Am terminat.

Simți cum îl cuprinde panica. Sawyer se strădui să-și păstreze echilibrul.

- Tu ești foarte important pentru mine, la naiba! Nu vreau să pleci și nici eu nu am de gând să dau bir cu fugiții. Chiar dacă treaba asta cu Julietta nu o să funcționeze, nu te voi abandona niciodată. Nu pot să mai abandonez niciodată pe cineva.

Băiatul îl studie în lumina slabă. Pe fundal se auzea o melodie a celor de la Foo Fighters. În acele adâncimi abastre, Sawyer văzu un adevăr profund, care îl cutremură.

O înțelegere și o dezamăgire atât de adânc înrădăcinate, că nimic din ce ar putea spune nu ar șterge îndoielile.

Pentru că Sawyer știa că băiatul avea dreptate.

Era un mincinos. Nu putea să mai trăiască împăcat cu el însuși, mai ales când avea în fața lui tot ce își dorise și visase. O soție pe care o iubea. Un fiu de care să aibă grijă. Un cămin și o familie. Toate lucrurile în care nu crezuse. Așa că voia să fugă, înainte ca totul să-i explodeze în față.

Wolfe își schimonosi buzele și își atărnă prosopul de gât.

- Înțeleg, omule. Nu ne abandonezi. Faci doar ce am face toți. Încerci să te descurci. A fost greșeala mea că am crezut că era ceva mai mult de atât. Nu e vina ta. Trecu pe lângă el și se îndreptă spre ușă. Voi sta până se deschide Purity, apoi mă întorc la New York. Nu-ți mai bate joc de Julietta. Nu când deja ești hotărât să pleci.

Wolfe dispăru.

Sawyer se așeză pe bancă și se sprijini de perete. Instinctele urlau în el să se ducă după Wolfe și să-i demonstreze băiatului că se înșela. Să o smulgă pe Julietta din pat și să-i mărturisească lașitatea, să-i spună că el avea să lupte pentru ea, pentru Wolfe, pentru toți. Dar nu auzea decât cuvintele batjocoritoare ale tatălui său de plasament care îi aminteau iar și iar că el nu avea să fie niciodată de ajuns. Bărba avea să fie în floare, mai ales având în vedere atenția care se acorda acum noului lanț hotelier. Presa încercase să-l cupleze de ani buni, și orice poveste negativă avea să se răstrângă și asupra Juliettei și asupra afacerii La Dolce Famiglia. Și cum rămânea cu Wolfe? Dacă se afla că băiatul locuia cu ei și începeau să sape prin trecutul lui? Nu putea risca asta.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru ei era să plece.

Ei meritau totul.

Sawyer se ridică de pe bancă și se îndreptă spre grădini. Nu avea să iasă de aici până când corpul lui nu venise să fie complet epuizat și tremurând de oboseală.

Poate atunci avea să simtă o urmă de liniște și pace.

Se plimbă pe șantier și observă progresul cu o sculpiră de mândric. Viziunea i se arăta dinaintea ochilor, aproape completă. Detaliile se îmbinau în sfârșit creionând un lux exotic într-un mediu primitiv, cu tot confortul modern oferit de tehnologie, o sală de conferințe pentru directori executivi care aveau nevoie să țină întâlniri online, un spa minunat, piscine, jacuzzi, saună. Texturile bogate ale marmurei lustruite, cristalele scilpitoare, catifeaua bogată și mahonul frumos unca lumea veche și cea nouă. El își folosisese colecția privată de artă ca să se asigure că încăperile principale ofereau inspirație, asemenea unei galerii de artă de înaltă clasă.

Sawyer închise ochii pentru un moment și își imagină hotelul plin, visul lui devenit, în sfârșit, realitate. Și se întrebă de ce punctul culminant al țelului se simțea ca un vid în inima sa.

Gol. Vid.

- Hei, arată bine, omule!

Sawyer se întoarse spre Max. O sculpiră de vinovețe se prelinse prin el. Să nu participe la cină de familie fusese o palmă peste față pentru Julietta și pentru toți ceilalți. Dorindu-și să fi știut un alt mod de a gestiona situația, Sawyer îi scutură mâna lui Max cu un zâmbet forțat.

- Mulțumesc! Ascultă, îmi pare rău că nu am putut veni la cină aseară. Am fost prias la birou. Sper că înțelegi.

- Sigur. Am trecut toți prin asta, în special înainte de o mare lansare. Pot să-ți vorbesc o secundă?

- Avertismentul îi ascuți nervii.

- Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Poate mai târziu.

- Doar un minut. Te rog?

Răceala i se strecură în vene.

- OK.

Îl conduse pe Max la etaj, spre ceea ce urma să fie biroul lui privat. Camera pustie sugera că nu putea fi o discuție lungă.

- Ce s-a întâmplat?

- Julietta mi-a vorbit despre ce se întâmplă cu tine, Șantaj. Nu cu detalii, ci doar chestiile esențiale cu un ticălos care te amenință. Voiam să văd dacă ai nevoie de ajutor.

- Mulțumesc, apreciez. Dar am totul sub control.

Dădu să plece, dar Max nu se mișcă. Inima lui Sawyer se poticni.

- N-am terminat încă, zise Max, iar Sawyer se încordă, pregătindu-se. Vezi tu, nu cred că ai totul sub control. Cred că ai impresia că ești singur în toată povestea asta și că trebuie să rezolvi ceva ce s-a întâmplat cu mulți ani în urmă și care nu era sub controlul tău. Problema e că acum ești căsătorit cu Julietta. Te-ai ales cu o familie, și noi nu-i lăsăm pe ai noștri să se descurce singuri cu așa ceva. Probabil cunoști la fel de mulți oameni ca mine, dar nu același gen de oameni. Știu eu un tip. Așa că iată cum vom face. Tu îmi dai un nume. Și nu vei mai fi contactat niciodată. *Capisce?*

În zona crepusculară a conversației, Sawyer își curbă buzele într-un zâmbet.

- Chiar ai rostit cuvintele „Știu eu un tip”? Am fost recrutat cumva pentru un episod prost din *Mafiozii!*

Max nu zâmbi.

- Eu nu vorbesc aiurea, Sawyer.

El își dădu seama că prietenul lui era foarte serios.

- Mulțumesc pentru ofertă, dar mă descurc.

- Rentrăgându-te de lângă soție? De lângă Wolfe?

Torturându-te cu ce ar fi putut fi într-o situație pe care nu o poți schimba?

- Cât de mult ți-a povestit?

Max ridică din umeri.

- Nu mare lucru. Dar te cunosc de mult timp. Suntem prieteni de ceva vreme, și, deși nu vorbim despre trecut, nu sunt idiot. Știu că s-au întâmplat lucruri nasoale. Știu cine ești astăzi și ce fel de bărbat ai devenit. Asta contează.

Adevărul îl lovi ca un pumn în abdomen.

- Doamne, nu mă așteptam la așa o discuție terifiantă.

Se încordă la vederea expresiei de pe chipul lui Max. Simți brusc nevoia să mărturisească tot și să se încredă în cineva.

- Te-ai înșelat, Max, zise el încet. Nu sunt suficient de bun. Julietta are nevoie de cineva care să o poată face fericită. Să o iubească așa cum merită. Să o țină în siguranță. Nu sunt eu acela.

- Ba da, ești. Dar trebuie să crezi înainte să se poată întâmpla.

Max se sprijini de peretele gol. Când eu și Carina ne-am găsit în sfârșit, am avut mult de lucru. Am jucat jocul acesta ridicol iar și iar. N-am crezut că voi fi vreodată destul de bun pentru ea. E despre a le ubi suficient cât să vrei să fii destul de bun. Cu totți merităm o șansă - mai ales tu. Până m-am adunat și m-am pus pe picior. Carina a trecut prin același lucru. Nu credea în ea și în cine era. A durat o vreme, dar a ajuns acolo unde trebuia și a așteptat. Vezi, nu există nici o persoană perfectă pentru Julietta, omule. Ești deja prins. Ea te iubeste, și când una dintre surorile Conte se îndrăgostește, nu ai cum să scapi. Poți să fugi oricât de departe și oricât de repede, dar pariez că te va aștepta când vei ajunge acolo. Max scutură din cap. Sunt niște femei destul de înspăimântătoare când vor pe cineva.

Cuvintele lui Max pătrunseră adânc și i se cubăntă în suflet. O scânteie nebună de speranță se aprinse.

- Nu știu, zău.

- Mă gândeam eu. Ascultă, noi plecăm diseară spre aeroport. Ar fi drăgut dacă ne-ai conduce. Știu că Michael și Nick voiau să-și ia rămas-bun. Zborul

e la șase. Vino repede după ce stai puțin să te gândești. Vezi tu, noi avem grijă unii de alții, fără obligații. Fie că vrei ajutorul, fie că nu, Sawyer, îl vei primi. Nu doar că știu eu un tip, dar mai am și niște avocați excelenți. Sper să ne vedem mai târziu.

Max se duse spre el și îl îmbrățișă scurt. Sawyer se uită la el cum pleacă, cuvintele fiindu-i înghețate în gât. Teama și dorul se amestecau într-un șuvoi care amenința să-l inee.

Max îi aruncase un colac de salvare.

Acum, trebuia doar să decidă dacă avea să îl folosească sau nu.

Julietta așteptă în timp ce sora ei se agăța de mama lor cu încrâncenarea pe care mezina familiei o arăta mamei. Carina clipi ca să alunge lacrimile când se desprinsese în sfârșit.

- Nu vreau să-ți dau drumul încă, șopti ea, agățându-se de mâna mamei.

Mama Conte o mai îmbrățișă o dată strâns.

- Știu, fată dulce. Dar viața ta e la New York, și a venit vremea să te întorci. Îmi vei trimite una dintre ultimele tale picturi? Una fără goliciune în ea?

Carina își trase nasul.

- Da, îți promit. Michael face pregătiri ca să te aducă pentru o nouă vizită în State, curând.

- Mi se pare minunat.

Julietta privi cum Maggie și Alexa fură și ele îmbrățișate și se îndreptară spre mașină.

- Vii cu noi la aeroport? întrebă Maggie.

- Da. Încă nu sunt pregătită să-mi iau rămas-bun. Vă urmez și plec de acolo.

- O să merg cu tine.

Ea se întoarse spre Wolfe și zâmbi.

- Mulțumesc! Știu că Dante va vrea să-ți ofere un ultim tors înainte să plece.

Ea se uită cum băiatul mângâie pisica. Carina se agăța de brațul Juliettei și o trase deoparte.

- Spune-i lui Sawyer la revedere. Îmi pare rău că nu putut veni.

Ea simți cum se întristează dintr-odată.

- Știu că Max a încercat să discute cu el. Noi să renunț. Mi-am petrecut toată viața așteptând un băiețel cu el. O să mă lupt cât de tare pot, ca atunci când oii de la Luigi's Bakery au încercat să ne fure rețetele și să ne ducă la faliment.

Carina izbucni în râs.

- N-au avut nici o șansă în fața ta. Și nici Sawyer nu are. Nu uita să mă ții la curent, bine?

- Câtă vreme nu mă mai bați la cap cu vrăji de dragoste. Carina oftă.

- Nu știu ce s-a întâmplat. E foarte straniu. A avut efect la toate trei.

- Asta arată doar că eu sunt meteu excepția.

Sora ei o bătuse ușor pe braț.

- Nu e adevărat. Drumul tău spre dragoste adevărată a avut doar ceva mai multe cotituri. Te iubesc!

- Și eu te iubesc! Hai să pornim spre aeroport!

Se suiră în mașină și plecară.

Sawyer se holbă la ușă. Probabil plecuseră. Măcar încercase. Cuvintele lui Max i se învățaseră în mână ca o mantra toată ziua, dar el nu simțea că ar trebui să aparțină unui asemenea grup.

Sawyer se întoarse și decise să se ducă acasă. Să revină la primul lui instinct, acela de a se retrage. Era mai ușor.

Mama Conte deschise ușa.

- I-ai ratat. Au plecat spre aeroport.

El își târși picioarele ca un copil care făcuse o boacală.

- Îmi pare rău, mama Conte. O să o văd pe Julietta mai târziu acasă.

Ea deschise ușa mai larg.

- Nu încă. Intră pentru o clipă.

- Mmm... eu...

- Acum.

El intră. Casa era tăcută și impecabil de curată.

Ea îl conduse în bucătărie, și el se așeză pe locul lui obișnuit.

Mama Conte îi făcu în tăcere o ceașcă de espresso și îi puse în față, apoi se așeză pe un scaun. Sawyer sorbi din băutura aburindă și speră tare mult că ea nu avea să-i țină morală.

Nu mai putea suporta.

- Știi de ce te-am făcut să te căsătorești cu fiica mea?

El ridică privirea.

- Pentru La Dolce Famiglia.

Ea flutură o mână prin aer.

- Nu-mi pasă de afaceri. Da, e importantă, dar nu la fel de importantă ca fericirea copiilor mei. Nu, Sawyer Wells, am făcut-o pentru că știam că erai menit să fii cel pe care să-l iubească. Mai știam și că nici unul din voi nu s-ar fi gândit la asta dacă eu nu v-aș fi obligat. Amândoi sunteți atât de încăpățânați. Amândoi obsedați de muncă. Amândoi convinși că dragostea e o iluzie, iar căsătoria - imposibilă.

Toate îndoielile îi se treziră la viață. Cuvintele ieșiră clare și dure:

- Te-ai înșelat. Ți-am spus asta de când ai pus la cale planul ăsta nebunesc. Am făcut lucruri urâte. Am dezamăgit oameni. Nu sunt cine credeți voi că sunt, iar Julietta și Wolfe merită ceva mai bun.

Ea scoase un sunet ce îi trăda dezgustul.

- Vorbești aiurea. Toți avem un trecut, al unora fiind mai dificil decât al altora. Toți avem cicatrici, fie ele fizice, emoționale sau de ambele feluri. Îți amintești când ne-am cunoscut la bar și ți-am spus despre karma? Ai avut de ales în seara aia. Viața ta s-ar fi putut duce în orice direcție. Ai fi putut susține că ai fost obligat să o iei pe o cale greșită din pricina trecutului tău - din pricina a ceea ce crezi tu că meriți. Dar în acel moment ai vrut

mai mult. În calea ta nu aveai alte piedici decât propriile convingeri. Azi te afli în fața aceleiași decizii. Poți să lupți pentru fiica mea, femeia pe care o iubești. Poți să lupți pentru Wolfe și să-l privești cum crește. Sau poți să o iei pe altă cale și să vorbești despre ce îți este destinat din pricina trecutului despre care spui că te stăpânește.

Cuvintele ei își atinseră ținta și zdrobiră tîdul din jurul inimii lui care era oricum deja zdrocinat. Acesta fusese zdrăvăn zgâlțâit de Julietta, cuvintele prietenului său mai dărmăseră un pic și această lovitură distruse acum și ultimul obstacol. Nu mai rămânea decât un talmeș-balmeș de emoții agitate, sălbatică, vulnerabile și pulsând de cicatrici.

Vocea îi se frânse. Sawyer își plecă ușor capul.

- Nu știu dacă pot.

Ea se ridică și veni la el. Brațele ei îl ținură strins, fără scuze, fără ezitări. Îl mângăie pe păr așa cum ar face o mamă, consolându-l cu căldura, cu siguranța și credința ei.

- Dragul meu băiat, sigur că poți. Viața ta îți aparține. Erai doar un copil și nu puteai să-i protejezi pe cei pe care-i iubeai. Nimeni dintre noi nu poate. Așa că, în schimb, alegem să iubim cât mai mult posibil, iar asta trebuie să fie de ajuns.

Ea depuse un sărut pe creștetul lui. Lacrimile îi acoperiră ochii lui Sawyer în timp ce o strângea în brațe.

- Fiica mea nu alege greșit. Pe tine te vrea și nu îți va da drumul prea ușor. Las-o să te aleagă și tu cominsă că ești de ajuns!

Secundele treceau încet. Rănile se cicatrizară, și o pace stranie radie dinspre vintrea lui. Se afla din nou în fața acelei uși de hotel, strângând în mâini o cameră video. O alegere. Alegerea lui.

- Unde e ea?

Mama Conte se retrase și zâmbi.

- S-a dus să-i conducă la aeroport. Încă poți să îi prinzi.

- Mulțumesc!

- Prego. Acum, du-te!

El se ridică și apoi o mai îmbrățișă o dată. Apoi iese în fugă.

Avionul lui Michael era alimentat și gata de plecare. Cu inima îndurerată pentru că își vedea familia plecând, Julietta stătea în sala mare a aeroportului, înaintea controlului de securitate, pregătindu-se să-și ia rămas-bun. Michael o strânse tare și o săltă de la podea.

- Să fii puternică, îi murmură el la ureche.

Ea se gândi că Max probabil îl pusese în temă, dar puterea și susținerea lui îi făcuseră bine.

- Așa voi face. Ai grijă de nepoții mei!

- Și.

Alexa o mură pe Maria în brațe; adormise pe drumul spre aeroport.

- Mulțumesc pentru ospitalitate, Julietta! Abia aștept să ajung acasă și să încerc toate rețetele noi.

- Poate o să vin la New York ca să îți văd casa. Să văd cum îmi pot aranja programul.

- Mi-ar plăcea.

Maggie și Carina o mai îmbrățișară o dată.

- Pa, surioară! Te iubim!

- Și eu vă iubesc!

- Sună dacă ai nevoie de noi. Pentru orice.

- Așa o să fac.

Se răsuciră cu toții și porniră spre controlul de securitate.

- Stați așa!

Sawyer alergă prin mulțime, evitând și ocolind geamantane și oameni. Se opri în fața lor, fără suflare, cu haina de cașmir și cravata moy frumoasă, un simbol al civilizației stilate. Chipul lui reflecta însă altceva,

o aglomerare de emoții pure, cicatricea lezând în evidență în lumina aspră de aeroport.

Pe Julietta o cuprinsese bucuria.

- Ai venit.

Familia ei se îndreptă spre el, dar Sawyer întinse mâinile.

- Stop. Am ceva de zis.

Julietta incremeni. Wolfe înțepeni și el lângă ea. În tot haosul, grupul era învăluit într-o tăcere înghețată, toată lumea fiind pe jumătate îngrozită de cuvintele care aveau să fie rostite în sfârșit cu voce tare. Inima ei explodă în bătăi iuți care amenințau să o sufocă. Ea se luptă cu teama și speră că faptul că-l trimisese pe Max la el nu îl frânsese definitiv.

În ochii lui frumoși lucea nesiguranța. Privirea lui alunecă peste tot grupul, apoi se opri asupra ei.

- Nu mai pot face asta. Nici soției mele. Nici lui Wolfe. Nimănu-i.

- Te rog. Ea își dresc glasul, disperată să îl oprească. Te rog, nu!

- Trebuie. Trebuie să fac asta acum. El trase adânc aer în piept. Sunt un mare ticălos. Te-am forțat dincolo de limitele tale și ți-am promis că voi fi aici să te ajut. Dar nu am fost. Primul semn de inimitate adevărată, de onestitate, și fug așa cum am fost învățat totă viața să fac. Doar că voi nu m-ați lăsat. Cumva, ați văzut dincolo de asta și m-ați iubit oricum. Tu m-ai iubit, Julietta. M-ai desfăcut în bucăți și m-ai construit la loc. Te iubesc! Și, deși nu cred că te voi merita vreodată, aleg să teoresc te aleg pe tine. Pe voi toți. Dacă încă mă veți.

Din gâtul ei izbucni un suspin. Ea înțelese ce s-a întâmplat și cum se simțea în fața familiei ei - o astfel de derădare în public trebuie să îl îngrozise până în străfunduri. Ea se poticni spre el, iar el se grăbi spre ea.

O strănse zdăvăn la pieptul lui masiv. Îmbărată de parfumul și de atingerea lui, ea se agăță de el, speriată că ar putea fi doar un vis.

- Te iubesc! Iubesc fiecare parte din tine, și te voi înșelă când ai crezut că îți voi permite să mă părăsești. Tu îmi aparții. Ne aparții. Voi petrece fiecare zi arătându-ți că e adevărat.

Alexa își trase nasul.

- O, Doamne, i-a oferit o scenă de aeroport! Exact ca în cărțile pe care le citesc și ca în filme. A urmat-o la aeroport și i-a mărturisit iubirea chiar înainte să se urce în avion.

- Draga mea, zise Nick amuzat, ea nu urma să se urce în avion.

- Ei, era destul de aproape.

Maggie oftă.

- La naiba, cât de mișto a fost! Aproape la fel de bine ca tine cu șapca cu Mets în BookCrazy.

Nick scânci.

- Ah, putem vorbi despre altceva, vă rog!

- Hmm, nu știu povestea asta, zise Max. Foarte bine, am nevoie de un pic de distracție în timpul zborului.

- La naiba cu tine!

- Nar trebui să-i lăsăm singuri, să-și termine scena în intimitate? întrebă Michael rânjind.

- La naiba, nu! exclamă Maggie. Aș zice că e cazul de o îmbrățișare de grup. Așa cum a declarat Sawyer, acum ne are pe toți.

Julieta fu brusc înconjurată de familia ei, răsărind și trăgându-și nasul, în timp ce bărbații stăteau mai departe ca să păstreze impresia de detașare. Când în sfârșit se desprinseseră, Wolfe, care stătea mai într-o parte, zâmbi slab.

- Voi nu sunteți întregi la minte.

- Iar tu faci parte din toată povestea. Ești de-al nostru, zise Julieta.

Sawyer se duse la băiat și-l apucă de umeri, îl se nini în ochi.

- Ai avut dreptate, Wolfe. Voiam să fug, pentru că asta era tot ce știam. Dar nu mai e cazul. Și nici pentru tine. Când dai peste așa ceva minunat, rămâi unde trebuie, ai înțeles?

- Am înțeles, replică Wolfe zâmbind.

Sawyer îl trase într-o îmbrățișare scurtă, puternică. De data asta, Wolfe îl îmbrățișă și el.

Mâna lui Sawyer porni de pe burta ei în sus, ca să îi cuprindă un sân. O trase ușor de sfîrc, și ea se înclină înapoi, gemând.

- Am nevoie de o pauză. Prea multe orgasme. El chicoti și ronțăi curbura sensibilă a gâtului ei.

- Lașo!

- Astea sunt cuvinte de luptător.

- Așa sper.

Limba lui linse în sus spre urechea ei, și respirația lui fierbinte o făcu să tremure, umedă și caldă, provocându-i fiori.

- Trebuie să compensez.

Ea se întoarse și-l sărută profund, îndelung și dulce.

- Ai făcut-o deja.

- Crezi că Wolfe o să mă țină?

- Da. N-ai plecat, de fapt. Ai sfârșit prin să alcezi pe el. Asta e ce o să-și amintească.

- Mă gândesc să-l trimit înapoi la New York. După ce se deschide Purity, desigur, și el se mai obișnuiește un pic. Vreau să aibă experiența colegiului. E așa desigur ar trebui să aibă și o diplomă. Să afle prin ce trece un adolescent obișnuit.

- Wolfe nu va fi niciodată normal. Îmi place așa cum e. Dar sunt de acord. Michael, Nick și Max pot să aibă grijă de el. Însă nu sunt încă pregătiți să-l ducă acasă.

- Nici eu. Vom vedea ce se va întâmpla.

- Și tatăl tău de plasament?

Sawyer o mângâie pe părul lung, care se unduia peste corpurile lor goale.

- El nu mai primește nimic de la mine. Scrișoarea e dovada șantajului, ceea ce îi va bloca eliberarea condiționată. Cât despre amenințarea că va face public trecutul meu, nu mai am de ce să mă tem. În afară de asta, Max știe un tip. Și are avocați.

- Îmi plac bărbații mei italieni nemiloși, zise ea și îi depuse un sărut pe buze. Iar noi?

El rânji la întrebarea ei jucăușă, trăgând-o deasupra lui. O pătrunse adânc, legănându-și șoldurile, până când lumina pasiunii se aprinse în ochii ei de ciocolată.

- Vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. Vom lua fiecare zi pe rând.

Ea îl călări până când orgasmul îi cutremură pe amândoi. El o privi, îi privi părul revărsat pe spate și chipul marcat de plăcere, dragoste și generozitate. Iar Sawyer mulțumi în cele din urmă karmei că îi oferise o femeie care să-l iubească îndeajuns încât să se lupte cu întunericul și să-l salveze.

epilog

- Ce dezastru!

Julietta se foi prin apartament, punând etichete pe cutii și împachetând chestii de ultim moment. Găiseră în sfârșit un cumpărător și petrecuseră cea mai mare parte din timp mutând ultimele dintre lucrurile ei. Slavă Domnului cu Wolfe! El petrecuse ultimele nopți trimițând lucruri înapoi la casa lor și o parte pentru donații.

Ea intră în vechiul ei dormitor, unde rămăsese doar tăblia de la pat. Verifică iute camera goală, să se asigure că nu rămânea ceva în urmă. Își întoarse capul și văzu cu coada ochiului ceva alb scipind.

Se aplecă și luă bucata de hârtie prinsă între scândurile de pe podea.

Se încruntă și o desfăcu.

Lista.

Vraja de dragoste.

Julietta scutură din cap. Ce jenant dacă o descoperise Wolfe. Își aminti că pusese a doua hârtie sub saltea înainte să o ardă pe prima. Dacă să o motonelescă și să o arunce, dar se opri să se uite la listă.

Numerele scliceau dinaintea ei.

1. Un bărbat care să-mi ofere orgasme.
2. Un bărbat care îmi respectă și lui susține cariera.
3. Un bărbat suficient de puternic încât să lupte pentru mine.
4. Un bărbat care îmi înțelege sufletul.
5. Un bărbat care își croiește singur drumul în viață.
6. Un bărbat care mi se dăruiește cu totul.

Degetele ei strânseseră hârtia. Închise ochii, și camera se inclină dintr-o dată. Cum era posibil așa ceva? Sawyer îi fusese adus de mama ei, nu de o listă nebună. Nu-i așa?

Dar cum de bărbatul cu care se căsătorise avea fiecare dintre acele calități?

Ea reciti iute lista și își dădu seama că toate punctele i se potriveau perfect soțului ei. De parcă el ar fi fost creat doar pentru ea.

Ieși iute în camera de zi și scrută rafturile goale. Unde era cartea? Zgomotul de pași pe scări îi întrerupse gândurile.

- Ce s-a întâmplat? De ce arăți de parcă ai fi văzut o fantomă?

Julietta se holbă la Wolfe.

- Ai împachetat toate cărțile mele și le-ai trimis la via?

- Nu, mi-ai spus să le pun în cutii și să le trimit la un anticariat. Am trimis câteva cutii în zone diferite. Sper că nu ai pierdut ceva important. Ar fi o mare provocare să încerci să găsești una dintre acele cărți.

Era oare posibil? Toate făcuseră vraja și își găsiseră partenerii de suflet. Era doar o coincidență? La urma urmei, nu existau vrăji de dragoste. Sau cel puțin nu o vrajă de dragoste care să și funcționeze. Ea se holbă la hârtia din mâna ei și o mototoli iute.

- Nu, n-are nimic. Poate că e mai bine să renunț la ea.

- Super! Muncitorii vor veni să ia restul lucrurilor. Ești gata de plecare?

Ea se uită în jur și apoi îl luă pe Wolfe de mână.

- Da. Hai să mergem acasă!

Ieșiră împreună din încăpere.

Mama Conte își strânse bine șalul în jurul umerilor. Ședea pe balansoarul ei favorit, cu o carte într-o mână și un espresso în cealaltă și privea spre peisajul minunat care se întindea în fața casei ei. Deși primăvara era

aproape, temperaturile scăzuseră, și chiciura se depusese pe iarbă. Zua îi răcea oasele și trimitea un vânt teribil să scuture arborii golași, dar ei îi era bine și cald, și nu trebuia să mai iasă pentru tot restul zilei.

Iși flexă degetele anchilozate și se întrebă unde se duseseră anii. Parcă abia ieri își întemeiasă o familie și o afacere. Acum, următoarea generație avea să preia moștenirea. Nepoșilor ei avea să le meargă bine - unii erau în Italia, alții în America -, și numele de Conte nu avea să fie uitat.

Zâmbi și se gândi la soțul ei, care murise. Cum ar fi plăcut să-i privească pe copii crescând și dezvoltându-și propria personalitate. Îi iubise pe toți extrem de mult, cu o dedicare pe care numai un părinte o poate înțelege, dar întotdeauna fusese puțin mai preocupat pentru Julietta, care îi semăna atât de mult, de o independență feroce și cu o inclinație extraordinară către adevăr, ceea ce făcea dificilă orice relație personală. În sfârșit, și fiica lor cea mare era întregită, alături de bărbatul care i se potrivea sufletului ei.

Mama Conte se temuse uneori că o împlicase prea tare.

Făcuse greșeli. Dar se bazase pe instinct ca să și conducă copiii spre iubire și nu putea să regrete alegerea făcută. Nu acum.

Simți în suflet o mare satisfacție și o senzație de pace. Simți prezența soțului ei alături.

Mai întâi, Venezia. Michael.

Carina. Și acum, Julietta. Toți descoperiseră dragostea. Toți își găsiseră partenerii potriviți.

Venise timpul pentru un nou capitol, din care ea nu avea să mai facă parte. Spera că drumul nu avea să fie dificil pentru ceilalți, dar eu știa deja că satisfacția supremă doar prin durere se obține. Doar așa era cu adevărat apreciată. Savurată.

Ea zâmbi, bucurându-se de prezența tăcută a bărbatului care fusese iubirea ei.

Treaba ei se terminase în sfârșit.

Mama Conte zâmbi, se legănă înainte și înapoi și savură momentul.

mulțumiri

Simt că aș putea să scriu o carte întreagă doar cu mulțumiri pentru acei oameni care m-au ajutat să ajung în punctul acesta al carierei mele.

Dar, din păcate, asta nu îi va tine atenți pe cititorii mei, așa că îmi voi permite o secțiune scurtă de laude și mulțumiri pentru amatori ai oamenilor din viața mea.

Pentru extraordinarul meu editor, Lauren McKenna, pe care o ador. Pur și simplu scoți la iveală ce e mai bun la munca mea, și îți sunt etern recunoscătoare.

Pentru agentul meu, Kevan Lyons, care mă conduce spre viitor.

Pentru amatori ai mei cititori fideli, care nu s-au liniștit până când nu a avut și Julietta parte de finalul ei de poveste fericit.

Toți mă inspirați. Mulțumiri speciale Elenei de la Bookish Temptations, care mi-a răspuns la întrebările despre Milano.

Scriitorii au nevoie de susținere. De oameni în care să se încreadă. De multe răsere. Pentru grupul de scriitori din viața mea care mi oferă toate acestea, în special pentru Wendy S. Marcus, Aimee Carson, Abbi Wilder, Jen Talty, Bob Mayer, Alice Clayton și Elisabeth Barrett.

Mulțumesc!